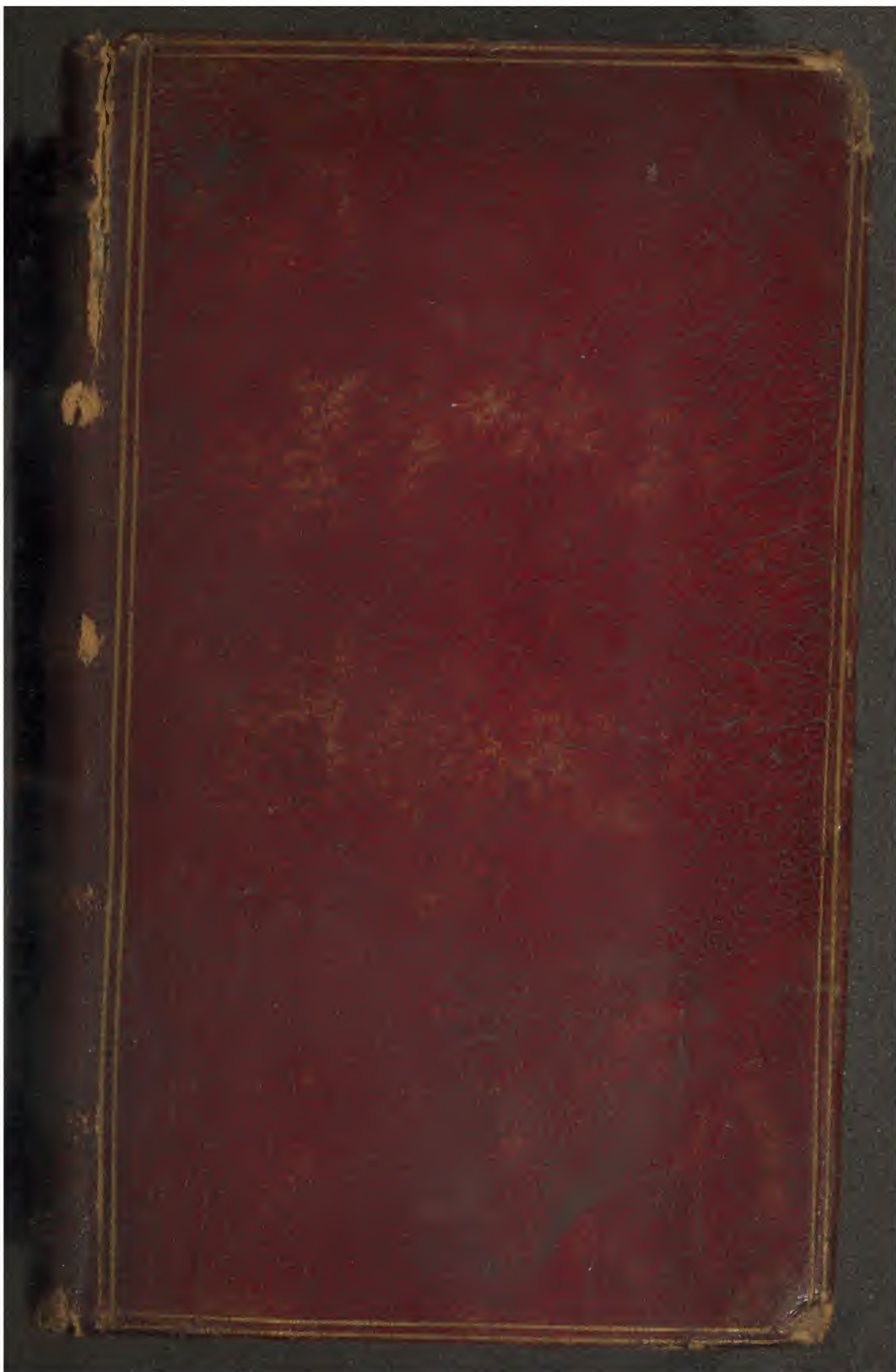
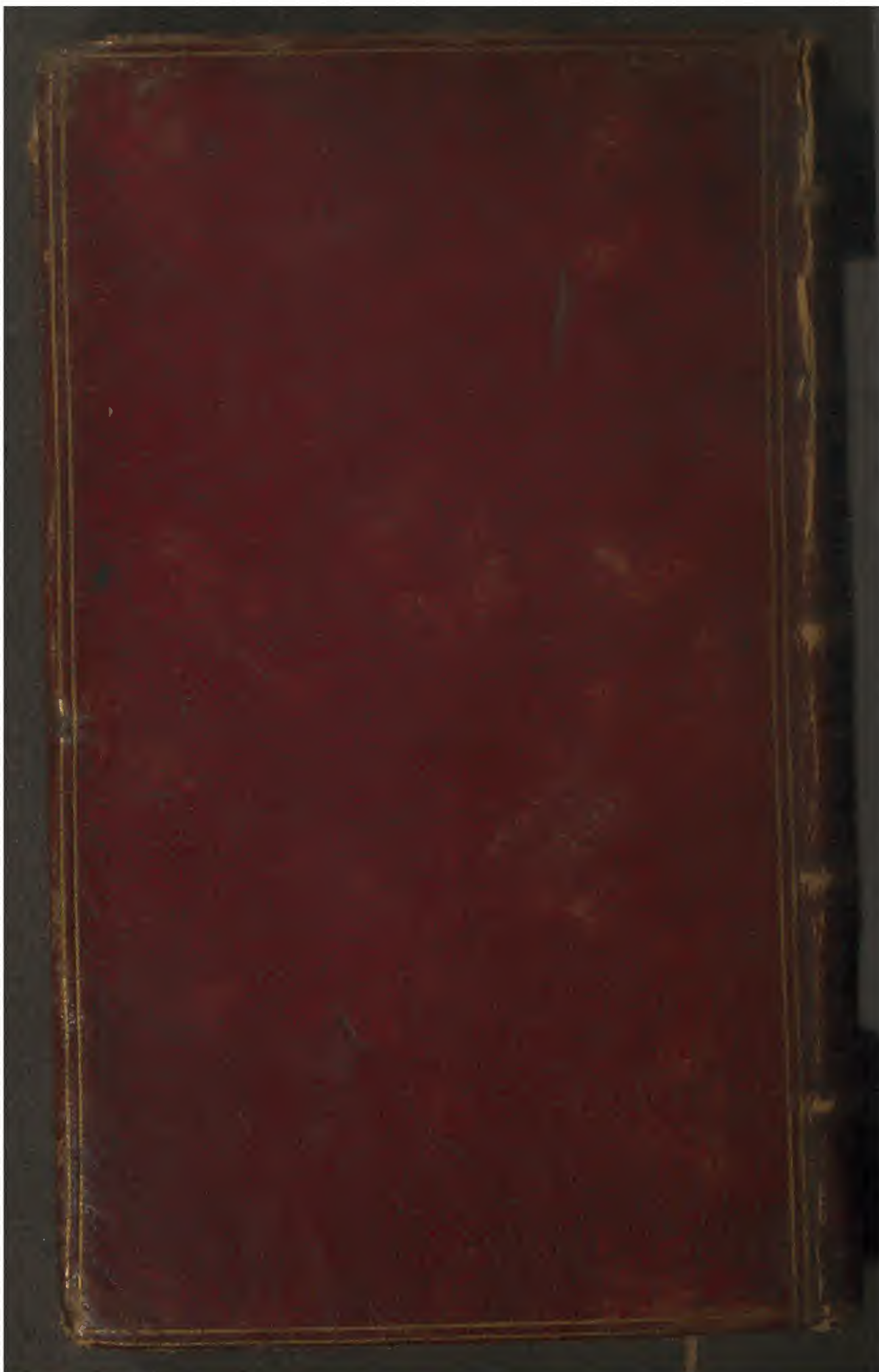

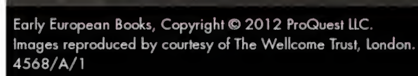

FAC ET SPERA
Thomas White M.D.

Noni

Ths: White manchester

MEDICI CLARISSIMI DE OMNIVM PARTI-CVLARIVM MORBORVM CVRATIO-NE,

sic ut Febres quoque & Tumores præter naturam complectatur, LIBER, *nunc primum in lucem editus, & summa diligentia conuersus*

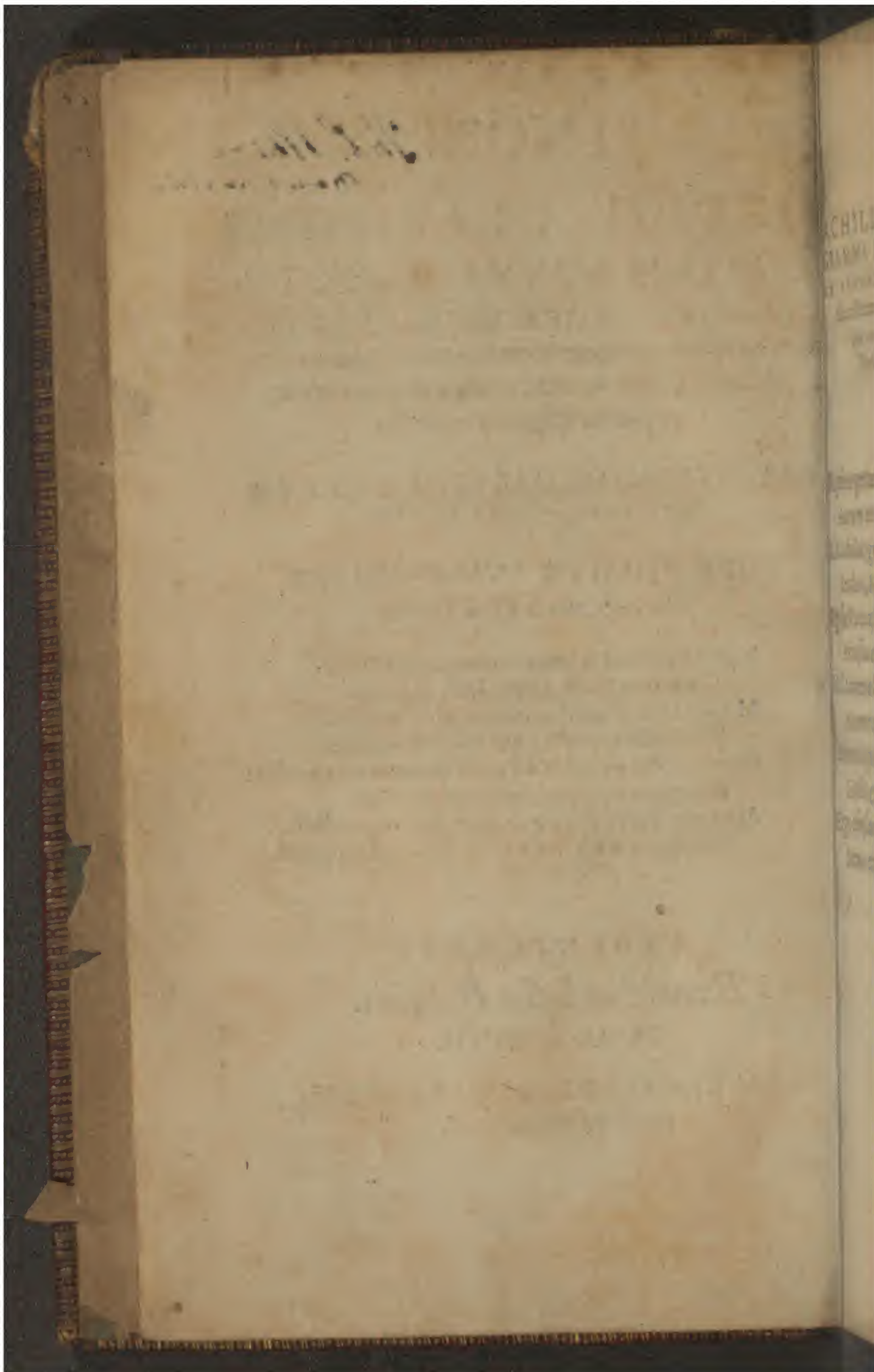
PER HIEREMIAM MARTIVM MEDICVM PHYSICVM AVGVSTANVM.

HIERONIMVS VVOLPHIVS Oetingensis ad Lectorem.

Ingenio pollens & linguis quinque disertus,
Teutonica, Galla, Graia, Itala, & Latia.
MARTIVS, & mutis usus uiuisque magistris
Principibus, medica qui celebrantur ope:
Hunc tibi dat NONVM, NOVIVM quem fortè uocabis:
Et quæres nunquid proferat ille noui?
At tu non NOVA sed BONA quærito prouide lector:
Tempora NATVRAM uertere nulla queunt.

ARGENTORATI
Excudebat Iosias Rihelius.
M. D. LXVIII.

CVM GRATIA ET PRIVILEGIO CAEsareo ad annos octo,

ACHILLIS P. GASSERI L. EPIGRAMMA IN NONVM MEDICVM, QVEM EX REIPVBLICAE AVGSTBVRGENSIS BIBLIOtheca Hieremias Martius medicinæ doctor, Gallicanique nosocomæi apud eandem ordinarius Physicus, nunc primum in lucem Græce edebat, ac Latinum faciebat.

Riphææ gentes dent Mardros atq; Zobellos,
Aurum atq; Argentum Carpathus atq; Tagus.
Lucidulas gemmas, uel Aromata dulcia mittant
Indus, Arabs, & Afer, uel noua terra Peru.
Ipse Paracelsus stibium, uel chemica fallax
Arte sua exhibeat Pharmaca dira quoq;.
Nil tamen ad NONVM *medicum, quem Martius hic dat,*
Hæ merces uel opes, candide lector erunt.
Si modo quis sanam, sine morbis, uiuere uitam
Gestit, & incolumes optat habere dies.
Ergo thesauros cunctos superat liber ille,
Nemo etenim est diues, ni bene & is ualeat.

INTERPRES AD ZOILVM.

Inuide quid cessas doctorum carpere scri-
pta?
Quis poterit morsus Mome cauere
tuos?
Conuicijs quãuis laceres, & dira mineris,
Non tamen incepti pœnituisse potest.
Nil tibi quod rectum est sapit, et nihil ipse
laboras,
Audax ingenio cuncta metire tuo.
Sed quod nunc præsens ætas contemnit &
odit,
Posteritas forsan grata probabit opus.

Hieremias Martius F
28. Iulij 1567.

MPLISSIMIS VIRIS, OBILITATE GENERIS, VIRTV-E ET SAPIENTIA PRAESTANTISSIMIS,

CVRATORIB. COSS. ET SENATVI REIPVB. Auguſtanæ, Dominis ſuis colendiſs. Hieremias Martius. S. D.

VLTAE SVNT, VIRI *ampliſsimi, eæq́; grauiſsimæ cauſæ, quibus impulſus, has laborum meorum primitias, ſeu* NONI *de morborum curatione librum, primùm à me latinitate donatū, ſub illuſtris nominis ueſtri auſpicio in lucem emittere, uobisq́; po-*
ßimum dedicare conſtitui. Etſi enim à natura me ad hoc
ſteritatis adiuuandæ ſtudium natum eſſe aliqua ex parte
derem, in eamq́; rem toto animo, & ſtudio omni incumbe-
m, cogitationum denique mearum prima ſemper illa eſſet
antiquißima, quo quam plurimis mea opera prodeſſe
onſilium ſecutus ſummorum uirorum, & doctißimorum
ominum) & iuuandi ſtudio antecellere poſſem: hactenus
men ſemper, quo minus id, quod auidißimè cupiebam, re
ſa præſtarem, uel ætatis, uel iudicij infirmitas, obſtitit. ac-
dit, quod his peruerſis hominum moribus adeò quorundā
licatæ ſunt aures, ut nihil niſi quod ſummo ſtudio elabora-
m, & omnibus ſuis numeris ſit abſolutum, audire uelint,
ſi quid ab illa ſumma perfectione abſit, ſtatim tanquam
eptum, nullo prorſus adhibito iudicio, uel animi æquitate,
rpiter cauillentur, non abſq; ſumma exiſtimationis læſio-
e, & bonarum literarum iactura. Quod ne mihi aliquando

quoq; contingeret, sedulò ab ineunte ætate usq; operam dedi, pro eo quo cognitionis rerum & scientiæ amore tenebar, ut naturam omnibus suis partibus explere possem. Quod an assecutus fuerim, qui mea minimè magnifacio, uel quicquam arroganter mihi tribuo, aliorum esto iudicium. Hoc tamen confirmo, tantum fuisse in me ardorem studiorum, tantam naturæ uim, tantam quam ex discendo capiebam uoluptatē, ut nihil quicquam magis expeterem, quam ut aliquando omne tempus in bonorum autorum lectione, ab omni alia cura uacuus consumere possem. Sed antequam huius uoti compos fierem, multæ molestiæ subeundæ, multæ difficultates superandæ fuerunt: quæ hoc leuiores uidebantur, quo maior utilitas, quam inde consecuturam liquidò perspiciebam, erat. & cum uiderem me non esse prorsus nullo ingenio, animum ad literas, ad quas naturæ quadam ui haud obscura rapi uidebar, adieci, consilio prudenti sanè, si uoluntati honestissimæ euentus semper respondisset, nec conatus nostri præclari illi quidem & optimi aliquoties non sine magna molestia fuissent impediti. Sed cum cogitarem quanta bonarum literarum dignitas, qui splendor, quæ præstantia, & quam illarū cognitio ad Reipublicæ administrationem necessaria esset, quam deniq; utilitatem rebus humanis afferret, nullis laboribus deterreri deinde, uel difficultatibus ab instituto auocari uel potui, uel debui. Itaq; primis statim annis in hac celebri schola uestra, quæ à uobis magnis sumptibus sustentatur nullo alio consilio certè nisi ut iuuentutem bonis studijs florentem habeatis, prima literarum fundamenta posui, & in politioribus disciplinis tantum profeci, ut præceptores (inter quos Xystum Betuleium & honoris & amoris causa nomino) quibus ob ingenij quandam opinionem mirificè charus

eram,

um,non omnino malè de ſtudijs meis exiſtimarent, ſeduloq;
hortarentur, ut quemadmodum cepiſſem, pergerem, nec
aratione me à diſcendo abduci paterer, ſed omnes potius
us perſequerer, quibus ad id quod cupiebam, peruenirem.
uorum honeſtiſſimæ uoluntati mos planè gerendus fuit.
debam enim amorem quo me proſequebantur eſſe ſingu-
rem propè. eosq; cogitationes ſuas omnes eò dirigere, ut
quando me nec laboris, nec induſtriæ pœnitere poſſet. Ita=
ue cum iam complures annos in literis humanioribus ſum=
a qua potueram diligentia uerſatus eſſem, & ſedulò me in
raq; lingua, & Græca & Latina exercuiſſem, nec ullum
rtum uel uitæ, uel ſtudiorum genus adhuc delegiſſem : ua-
e cogitationes animum meum diu, ut uerum fatear, ſuſpen-
m tenuerunt. A pueris equidem magno ſacrarum literarũ
nore capiebar, eosq; ſcriptores, qui de diuinis rebus tracta=
nt, ſumma cum uoluptate legebam. Intelligebam ſcilicet
briſtiano homini præcipuè cõuenire, nihilq; antiquius eſſe
ebere, quam ut DEVM conditorem qua debet obſeruan-
a colat, in eoq; omnem ſpem ſuam collocet. Sed cum paulò
ltius conſiderarem, quæ huius officij dignitas eſſet, & tenui
atis meæ ipſe mihi conſcius eſſem : conſilium paulatim mu=
are, & aliud uitæ genus inquirere cepi. Legum ſcientia, ob
antam & autorum, & opinionum uarietatem mihi uideba-
ur difficilima, & natura à litibus in quibus dirimendis ferè
ota ſemper eſt occupata, abhorrebam. Reliqua erat meden=
di ars, ad quam naturæ quadam inclinatione propendebam,
amq; multis nominibus mihi amplectendam eſſe exiſtima=
bam. Siue enim dignitatem eius, ſiue utilitatem conſidero, re=
liquis certè omnibus artibus longo interuallo uidetur eſſe ſu-
perior. quicquid tandem dicant, qui ſuſpicionibus ſuis paulò

licentius indulgent. neq; enim hoc loco animus est curiosius de artium præstantia disputare. Cum itaq; non parui inter esse uiderem, ut quis quam primum optimis uteretur præceptoribus, nec ob rei familiaris angustiam aliò conferre me, quod unicè optabam, possem: commodè sanè cecidit, ut eo ipso tempore Constantinopoli Augustam afferrentur annales Ioannis Zonaræ, & Nicetæ Choniatæ historia, sumptibus Magnifici & generosi uiri, & studiosorum omnium Mecænatis ANTONII FVGGERI. Quos cum prudentissimus uir, in iudicium adhibitis doctissimis hominibus, præcipuè uerò Ludouico Carino, cui & tribuebat multum, & quo uno omnium maximè delectabatur, dignos existimaret, ut in publicum exirent, cum ob rerum quas tractabant amplitudinem, tum ob historiæ seriem longissimam à condito mundo usq; eleganti ordine deductam, solicitè (ut fuit propagandæ posteritatis studiosissimus) de conuersione cogitare, & quem ei muneri præficere posset, anxiè deliberare secum cepit. Et tandem de multis unum, eumq; omni liberali doctrina politissimum uirum, & in lingua utraq; singularem propè, Hieronymum Vuolfium, scholæ & urbis uestræ ornamentum, non exigua præmij spe proposita, elegit. Quem laborem hoc libentius suscepit, quo iuuandæ posteritatis studiosior, & Fuggeranæ familiæ laudis propagandæ auidior fuit. Sed cum ob afflictam ualetudinem, à qua ferè nunquam ob assiduum in literis studium, ut ego quidem existimo, liber est, solus & uersioni, & scriptioni uacare non posset, me sibi, accedente autoritate & consilio, Ioannis Baptistæ Heintzelij, uiri & rerum tractandarum usu eximij, & mei amantissimi, à cuius prædicatione inuitus digredior, socium laborum adiunxit, meaq; opera in exscribendo Zonara & Choniate græcè & latinè

ne ultra integrum annum usus est, eamq; non prorsus im-
bauit. Qui uel ob hoc minus grauis mihi esse debuit,
od et triennij sumptus Antonius Fuggerus eo exacto, pol-
itus est, & liberalissimè etiam præstitit, & ego tantum uti-
itis ex doctrina, & domestica consuetudine Vuolfij cepi,
eius laboris nunquam me pœnitere debeat. Cum autem
nino absoluto hoc penso, apud animum constituissem Me
cinæ, arti præstantissimæ & utilissimæ, sine qua nullam
nino firmam et perpetuam iucunditatem uitæ tenere pos-
mus, operam dare, eiusq; perdiscendæ incredibili cupidi-
te arderem, Ingolstadium primum (uerebar enim ne repen-
na illa aëris et uictus mutatio, ualetudini, à qua alioqui pa-
um firmus eram, damnum aliquod afferret) idq; iussu, &
um bona uenia Mecænatis, me contuli. ibiq; per integrum
nnum commoratus sum, non omnino sine ulla utilitate, præ
ptore usus, Laurentio Gryllo, artis Medicæ Doctore exi-
uio, uiro multarum rerum usu instructo, & rei herbariæ pe-
itissimo. Cuius laudes ut commemorem, nihil opus esse ar-
itror. Nam qualis fuerit, cùm alia multa, tum ipsius opera
bundè testantur. & uberes profectò ex ipsius diligentia fru-
tus expectabantur. nec mediocrem iacturam ars medica, ad
quam illustrandam, & pristino nitori restituendam à natu-
a factus uidebatur, in ipsius obitu passa est. Elapso deinde
nno, cum putarem multis de causis mihi non diutius Ingol-
stadij manendum esse, Monspessulum, urbem apud Nitiobri-
ges non ignobilem, quam iam à multis & discipulorum fre-
quentia, & docentium fide & dexteritate commendari au-
dieram, cuiusq; uidendæ & colendæ incredibili desiderio
flagrabam, suadente ita præceptore, & annuente Mecænate,
loci amœnitate captus, de qua toties fama apud me percre-

 buerat,

buerat, profectus sum, itinere longo quidem, sed non ita difficili. Quo in loco iucundißimè per integrum triennium, secus quam aliqui olim qui laudi meæ fortasse clàm inuidebant, & qualemcunque exorientis famæ splendorem ferre non poterant, cæco liuore ducti, & omnis humanitatis obliti, existimarunt, & palàm apud quosdã meos amicos, quibus post DEVM nihil charius habeo, profiteri ausi sunt, uixi, et præceptores meos quos præstantißimos habui, summa qua potui fide, & obseruantia, colui, eamq; diligentiam adhibui, quæ in discipulo non prorsus fuit improbanda. Vtinam uerò de hac schola tàm copiosè, quam celebritas eius postulat, disserere, eamq; suis coloribus depingere possem, cum nihil habeat, quod non summè ad rei medicæ exactam cognitionem consequendam studiosum allicere poßit. Est enim & locus ipse stirpium fertilißimus, & propter maris uicinitatem piscium omnis generis abundantißimus. Quod si antiquitas laudem meretur aliquã, quid Monspeliensi schola antiquius? quid doctißimorum ingeniorum feracius? An non ante ducentos sexaginta annos Gordonius Medicinam ibi publicè professus est? an non hodie quoque innumeri in arte nostra proceres ex ea uelut equo Troiano prodeunt? quorum opera nulla ferè regio est, nulla prouincia, nulla ciuitas, quæ non utatur. Taceo quos adhuc hodie alit præstantes uiros, Antonium Saportam, à ualetudine Regi Nauarræ, professorem regium, curandorum morborum laude insignem, & Arabum interpretem doctißimum. Franciscum Feynæum, in omni doctrinæ genere excellentem, eloquentiæ laude clarum, & in interpretandis Galeni scriptis singularem propè. Quid de Laurentio Iouberto dicam? an non ipsius doctrina, ingenium ad omnia perspicax, iudicium exquisitum in euol-

uendis

dis difficilioribus artis nostræ quæstionibus uulgo sunt ißima? Quid illo in disputando uehementius, in respon-do acutius, in medendo accuratius. adeò ut quis optimo e dicere poßit, Galeni animam in hunc migrasse? Habuit m quoq; magnos uiros hæc urbs Ioannem Falconem, Gry-ium, Schironium, Ioannem Bocaudum, Petrum Guichar-m, Franciscum Fontanonum Dionysij filium, quibus tri-s postremis præceptoribus usus sum, cum ijsq; familiariter lta de communibus studijs sum collocutus. qui mihi mini-è grauatim semper suam operam præstiterunt. quibus uti-m diutius hac lucis usura uti licuisset, magno certè artis edicæ, quæ ut nunc sunt tempora, non minimum in tanta postorũ multitudine periclitatur, commodo, cui illustran-e, & pro uirili defendendæ nati uidebantur. Sed quid de ondeletio dicam? an non principem locum inter hos opti-o iure obtinet? uir summa hummanitate, rara probitate, ruditione singulari, & quod caput est, in omni Medicinæ arte exercitatus. An non artis dignitas uniuersa cum hoc aturæ miraculo propemodum uidetur extincta? Valeant, ui aliter existimant. Ego, quæ mea natura est, & mores ab mni fuco alieni, de hoc uiro, qui longißima uita dignus uisset, ut quæ sentiam celem, facere nec possum, nec debeo. Cui libentißimè etiam quicquid sum, quantulumcunque id st, quod sum, acceptum fero. Nihil illo humanius, docti-us, aut mitius natura finxit. In hunc quicquid habuit or-namenti, contulit. Huius uiri fama multos ex remotißi-mis locis in Galliam usque perduxit. cuius profectionis amplißimos sæpè ceperunt fructus, nec eos unquam instituti pœnituit. Sed finem facio, ne uulnus, quod iamdudum oc-calluit commemoratione laudum tanti uiri denuò refricare,

& mœ-

et mœrorem meum exagitare uelle uidear. Ad inſtitutum itaque redeo. Conſtituto tempore elapſo, Monſpeſſulo diſcedēs, iterq; per prouinciam Maßiliam uſq; faciens, comitibus Godefrido Scharuio, medico clarißimo, cum quo coniunctißimè diu uixeram, & Caſparo Ratzenbergio Salfeldenſi, in herbarum cognitione & piſcium inueſtigatione rariorum perquam ſolerti, rectà deinde, reuocante me patrono, & rerum mearum ratione ita poſtulante, in patriam proficiſcor. Quo cum ſaluus magno parentum & amicorum gaudio, et eorum qui commodis meis fauebant, ueniſſem, nihil prius mihi fuit, quam ut Mecænati, omnis meæ fœlicitatis autori, gratias ſi non quas deberem, ſaltem quas poſſem agerem. Sed reliquerat ille triſte ſui deſiderium (nam paucis menſibus ante quam redirem ex Gallia, uitam cum morte commutauerat) non ſine multorum, qui opera eius in rebus aduerſis aliquando uſi fuerant, & quorum tenuitatem ſubleuare aliqua ex parte poterat, mœrore, & ſumma animi mæſtitia. Inter quos ego certè (neq; enim uerum fateri pudet) non infimum locum obtinui. Neque enim fore exiſtimabam, ut quiſquam ulterius ſumptus ſuppeditaturus ad fouenda ſtudia (his præſertim temporibus in quibus illorum dignitas ferè extincta eſt) eſſet. Sed longè aliter cecidit, quam putaram. quod diuinæ benignitati acceptum ferre debeo. Quod enim patri præſtare non potui ob inopinatum ex hac uita diſceſſum, id ſi filijs deferrem, qui eo in omni uirtutum genere nihilo inferiores eſſent, rectißimè me facturum putaui. Nec opinionem ſanè meam euentus fefellit. Statim enim animaduerti illos mirifica quadam erga me animi propenſione eſſe, & non peßimè de ſtudijs meis ſentire, ſed, quod quam maximè ad rem pertinebat, nihil magis expetere, quam ut quod pater pulcherrimè

ceperat,

erat, illi quam citißimè extremam manum imponerent.
l quantum hic potuerit commendatio & uitæ, & morum
orum perquam honorifica Ioannis Baptistæ Heintzelij,
nimè necessarium esse arbitror hic prolixius commemora-
. Præsens enim rerum mearum status abundè testimonio es-
poterit, quanto adiumento mihi fuerit & autoritas ipsius,
 humanitas. Commendabat mihi Italiam, matrem studio-
m, adductus fama eorum quos præter cæteros illic Græcis
 Latinis literis eruditos, omni liberali & ingenua doctri-
 pollere non audiuerat tantum, sed uiderat ipse. Itaq; ani-
um quietum habere non potuit, ut commodorum meorum
udiosißimus & nunc est, & olim fuit, præcipuè cum uide-
t, fore ut aliquando Reipublicæ mea opera usui esse posset,
um à Magnificis uiris MARCO & IOANNE FVG-
ERIS, & generis nobilitate, & omni uirtutum genere
rnatißimis, Mecænatibus meis, id quod peteret, impetraret.
Qui etsi aliquando plura mihi tribuerit quam uel par est,
el ego in me agnosco (quam enim nihil sim ab omni erudi-
ione, ipse mihi conscius sum) non potui tamen non semper
ummam illius in me humanitatem, & amorem incredibilem
ropè laudibus extollere, posteritatiq; testatum facere. Cum
nim IOANNEM FVGGERVM, sua permotus au-
oritate, accederem, non tantum amantißimis uerbis allocu-
us est, quæ suæ naturæ bonitas est, sed & bono animo me
esse, & benè sperare iußit. Quo quid humanius potuit exco-
gitari? Nam cum MARCO fratre, uiro amplißimo, et acu-
tißimi in dignoscendis hominibus iudicij de studiorum ra-
tione ineunda communicauit, & quo tandem mittendus es-
sem, deliberauit. qui collatis in unum sententijs, Patauium
mihi, tanquam locum studijs meis accommodatißimum dele-
gerunt.

gerunt. Vbi cum per ſex integros menſes magna mea uolupta te commoratus eſſem, & optimorum medicorum Fracanzani nimirum, Fallopij, Baſsiani Landi, Hieronymi Capiuaccij, Bellocati, Craſsi, & nonnullorum aliorum, quibus urbs illa, ſi ulla alia, abundat, lectiones ſedulò frequentaſſem, nihilq; minus quam de profectione cogitarem: commodè literæ ex patria afferuntur, à patronis ſcriptæ, humanitatis & officij plenæ, quibus ſignificabant, ut quam primum rebus meis diſpoſitis, Florentiam urbem Hetruriæ clariſsimam, mercaturæ laude inſignem, cuius elegantia, & pulchritudo excellens nec ſcribi calamo, nec uerbis exprimi poteſt, me conferrem. Impetrauerant ſcilicet à COSMO illuſtriſsimo eius loci Duce, de cuius laudibus alibi copioſius diſſerui, ut in noſocomio eius, quod ampliſsimum, & toto terrarum orbe celebratiſsimum ſuſtentat, artem medicam exercere per unius anni ſpacium poſſem. Quo beneficio quid potuit eſſe maius? Quantum enim eo in loco profecerim, cum tot uarij morbi mihi tractandi fuerint, tot hominum temperamenta exploranda, tot difficultates in tanta ægrorum (nam ultra quadringentos ſemper ibi aluntur) copia ſuperandæ, quis tam demens eſt, ut non intelligat? affirmare etiam auſim, me tum demum quos in ſtudijs progreſſus fecerim, periculum fecisse, & quam longe ab eo quod fortaſſe perſuadere mihi audebam (quo uitio multi ſanè laborant) abeſſem, re ipſa cognouiſſe, & quantum inter agere & contemplari interſit, didiciſſe, plus deniq; exiguo illo temporis ſpacio (biennium enim non integrè compleui) in arte noſtra profeciſſe, quam ſi alibi uel complures annos commoratus eſſem. Eiuſmodi enim ſchola eſt, cum qua paucas conferre, anteponere uerò nullam auſim. Qua autem diligentia in curandis ægris uſus fuerim, &

quam

am nemini opem meam petenti denegauerim, omnesq; uos intenderim, ne morbus traheretur: etsi superuacane est hoc loco commemorare, id tamen me tacente abundè eræ, quas abeunti nosocomij præfectus dedit, testabuntur. issem hic de Medicis, quibus urbs illa clarißimis plena est, ulta dicere, quorum consuetudo mihi non fructuosa tanm, sed & iucunda semper fuit, præcipuè uero Francisci onte Varchij, Francisci Gambarelli, & Baccij Baldini, ri optimi, & artis Medicæ haud uulgariter periti, cuius iquas adhuc literas Pisis scriptas, testimonium sui in me noris, penes me habeo. Honorio Imolensi in disputan nihil est acutius, nihil in curando circumspectius, & in terum methodo imitanda religiosius. Et ut summatim nnes complectar, nullus est ex omnibus medicis, quos fa iliariter Florentiæ cognoui, qui non omnia summa & umanitatis & beneuolentiæ officia mihi præstiterit. Qui m aliquando in sermone inijcerent, mirari se, quare Ro am, celeberrimum totius Italiæ theatrum, & urbem omni beralı doctrina affluentem, totq; antiquitatis monumentis bundantem, non uiderem: dici non potest quanta tum eius idendæ cupiditate animus fuerit incensus. Itaq; omnem la idem moui, ut in hac quoque parte mos gereretur mihi. antum enim abfuit, ut patroni difficiles sese præbuerint, ut tiã ultrò consilium meum et propositũ approbauerint. neq; rofectò unquam huius profectionis me pœnituit, ut apertè tq; ingenuè quod sentio cõfitear. Habet enim ea urbs multa ræclara, & amplißimas discendi occasiones suppeditat, & nultorũ illustrium uirorũ, & summa ingenij gloria prædito um imagines nobis non solùm ad intuendum, uerumetiam

ad

ad imitandum proponit. Medicos habet non ignobiles, summos philosophos, inter quos arctißima neceßitudine deuinctos mihi tenebam, Andream Albium, Hippolytum Salutanum, Alexandrum Petronium, Bartholomæum Eustachium, bone DEUS, quos uiros? Addo Achillem Statium Lusitanum, antiquorum monumentorum studiosißimum, & in dicendi facultate exquisitum, è cuius familiaritate non mediocrem fructum & uoluptatem cepi. Postremò cum peregrinationi finem imponere decreuissem, quod ad eam magnos sumptus requiri, & firmam ualetudinem, animaduerterem, & ne patronorum liberalitate abuti uelle uiderer, in patriam cuius amore omnes natura trahimur, & quam omnibus bonis auctam cupio, eamq; iam dudum ocij sedem mihi delegeram, uelis, remisq; ut aiunt, properaui, saluusq; eò Dei benignitate, magna meorum omnium lætitia, perueni. Neq; enim parùm in itinere periclitatus sum. Cum enim molestias eius diutius ferre non possem, Pisauri (quod oppidum & soli fertilitate, & omnis generis fructuum abundantia cum paucissimis Italiæ urbibus excellit) nauem conscendimus, & tranquillo mari Rauennam usq; usi sumus. Nocte deinde sequenti, nacti idoneum uentum, cum pari felicitate reliquum quoque iter confecturos nos arbitraremur, subitò commutato tempore, & tempestate orta sæuißima, fluctibus nos hinc inde iactantibus, non parum repentina illa maris mutatione, & inopinato malo turbabamur, & non semel de salute nostra desperabamus. Tandem tamen procellarum impetu superato, & gubernatoris diligentia, DEIq; benignitate salui appulimus. & reliquum iter, equis ut acceptum incommodum sarciremus, Loræum usque confecimus, Venetiasq; urbem unam ex omnibus præstantißimam, peruenimus.

us. ubi cum paucos dies commoratus essem, rectà deinde in triam perrexi. Quò cum uenissem, nihil quicquam mihi liberatius fuit, quam ut me quacunque ratione possem, raq; omnia Mecænatibus meis deferrem, id quod & officij tio, & multa, magnaq; illorum in me merita postulare ui= bantur. Sed quia tum temporis mea opera uti non pote= int, Ioannem Baptistam Heintzelium accessi, cumq; eo de nsi one mea communicaui, & consilium quid in posterum ibi agendum esset, cepi. Tum ut aliàs sæpè, ita eo quoq; tem ore, ut sua fert natura, de commodis meis non cogitare tan= m, sed & agere uelle se mihi promisit. Quæ res profectò on mediocrem consolationem mihi attulit, & ocij spem mi= mè dubiam ostendit. Nam inter cæteros sermones iniecit, icare hic conditionem, professioni meæ, uitæq; rationi ac= ommodatam, eiq; ut præficerer maximè idoneum iudica= t. Dixi eam mihi uehementer probari, & paternam suam lenam humanitatis ac pietatis uoluntatem, nec ullo modo ccasionem aut negligendam, aut industriæ meæ fructus, aut rtunæ perdendos esse, præsertim cum eiusmodi sit, ut & pa onis honori & ornamento, & Reipublicæ uestræ, & dul= issimæ patriæ, qua nullus locus mihi charior esse debet, uti= tati esse posit. nihil tamen moliendum, aut suscipiendum ontra eorum uoluntatem, qui tantum in me studij, officij & beralitatis suæ contulissent, quibus optimo iure primum o= mnem meam operam, studium & diligentiam deferre debe= em. Quod meum consilium non laudauit tantum uehemen= er & probauit, sed adhortatus est etiam, & precibus quasi bsecrauit pro suo summo in me amore, ut de hoc toto nego= io primùm cum Mecænatibus meis statuerem, neque quic= uam facerem, quod uel minimum ab illorum uoluntate ab=

)(horreret.

horreret, nec antea se uobiscum deliberaturũ, aut ullo modo ulterius acturum affirmauit, quam uoluntatem illorum cum uestra congruere intellexißet. Rem esse facilem, nec ita magnæ deliberationis, & in eum ferè locum iam adductam, ut ex sententia eam confici posse, cum tàm benignè polliceremini, speraret. Quod cum patronis meis abundè exposuissem, illisq; hanc amplißimi ordinis uestri egregiam in me uoluntatem mirificè probari intellexissem: negocium urgere cepi, & quod nunquã sperare in tanta Medicorum & doctorum, & usu probatißimorum multitudine ausus fueram, à te, Senatus Augustißime, haud difficulter impetraui, cumq; locum inter eos sum adeptus (nosocomio enim uestro, in quo eos qui Gallico morbo conflictantur, alitis, præfecistis me) ad quem alioqui ne aspirare quidem ausus fuissem idq; intercedente patrocinio grauißimorum uirorum, præcipuè uerò Achillis P. Gasseri, archiatri uestri, quem ego ob multas ingenij suauitates, exquisitam doctrinam, & naturam ab omni fuco alienam mirificè diligo, taceo, quod in hunc usque diem omnibus officijs ornare me non desinit. Qui cum iam aliquoties me pro suo in me amore adhortatus esset, ut rationem tandem aliquam inirem, qua & gratam animi uoluntatem declarare uobis, & eruditis innotescere possem: non potui non morem gerere amico honestißima petenti, cuius autoritatem tanti facio, ut quod is mihi consilium dederit, id demũ summo studio mihi persequendum putem. Codicem ex Bibliotheca uestra, singulari huius & urbis & posteritatis ornamento, ad quam amplificandam nullis sumptibus parcitis, Græcum ostendit, NONI medici de singularum corporis humani partium morbis curandis librum. Quem cum uideret ὁμοτέχνοις nostris non parum utilitatis allaturum, cum

quod

quod alij magnis uoluminibus perſecuti eſſent, ipſe uelut in compendium redegiſſet, antea non deſtitit, quam eius petitioni iuſtißimæ acquieſcerem, meq; operam in eo uertendo poſiturum pollicerer. De quo quid certi affirmem, non habeo. Vixiſſe autem eum ſub Conſtantino Imperatore Porphyrogenito ſatis ex præfatione ipſius patet. Fuerunt equidē multi, etiam poſt ea tempora, quibus Germani noſtri Romani imperij honorem & titulum ob rerum geſtarum magnitudinem ſibi uendicauerant, qui hoc nomine appellarētur. E quibus illi tantum Porphyrogeniti dicebantur, qui patre Imperatore, & matre Auguſta Conſtantinopoli nati eſſent. Qui etſi plures numero fuerunt, coniecturam tamen facio eum, cuius iuſſu NONVS librum hunc ſcripſit, Conſtantini Ducæ ex Eudocia filium fuiſſe. quam pater ipſius (qui ſolitus erat dicere, malle ſe ex doctrina, quam imperio nobilitari) doctos homines amplißimis honoribus affecerit, & præmijs etiam, ſi qui excellerent, ornauerit. Inter quos Pſellus Philoſophorum ſummus non poſtremo loco habitus eſt, cui NONVM hunc, ſiue is Romanus natione, ſiue Latino nomine aliàs præditus fuerit domeſticum fuiſſe & eodem tempore uixiſſe non abſq; ratione iudicauerim, præſertim cum inter uetuſtiores medicæ artis ſcriptores numerari nullo modo queat. Cui cum finem iam impoſuiſſem, eum nemini rectius quam ueſtro amplißimo ordini, amicis nec fortuna, nec doctrina obſcuris ita ſuadentibus, dedicari debere exiſtimaui. Primùm, ut quantum uobis pro ſummis beneficijs debeam, oſtenderem, & poſteris quoq; teſtatum facerem uobis in promouendis literarum ſtudijs nihil eſſe ardentius. Neque enim earum patrocinium tantum ſuſcipitis, ſed alios etiā magnos uiros ueſtro exemplo ad huius præclarißimæ rei imitatio-

nem uehemẽter incitatis. Deinde *cum ſine opera ueſtra* NONVS *nunquam in lucem potuiſſet edi, ſed perpetuò in tenebris, inter blattas & tineas latere debuiſſet, an non optimo iure ueſter eſſe debet, cui ut reuiuiſceret tandem, non exiguã occaſionem præbuiſtis?* Pulchrum *ſcilicet eſſe ſemper intelligitis maximis, & in ſummo imperio conſtitutis hominibus iuuiſſe ſtudia literarum, & ingenijs materiam ſuppeditauiſſe optimis in artibus ſe exercendi.* Poſtremò *me ad hoc inuitauit, & ſtimulum quaſi addidit* Veſtræ Amplitudinis *bonitas, pietas, humanitas, ac lenitas, amorq́; erga ciues ſuos ſingularis. quas maximas uirtutes non modò ab alijs, & magnis uiris prædicari ſæpè audiui, ſed ipſe quoq; teſtis oculatus eſſe poſſum.* Quod *reliquum eſt,* Amplitudinem *ueſtram etiam atq; etiam rogo, ut hunc meum librum ab inuidorum quorum hoc ſeculum feraciſſimũ eſt iniuria tueri, & ceu perpetuum mei in eam amoris & obſeruantiæ pignus habere, dum maiorem teſtificandæ uoluntatis occaſionem habuero, uelit.* Auguſtæ Vindelicorum *Cal. Auguſti, anno à* Chriſti *in carnem aduentu,* M. D. LXVII.

Amplitudini
Veſtræ
addictiſſimus

Hieremias Martius
Auguſtanus medicus D.

LECTORI BE-
NEVOLO S.

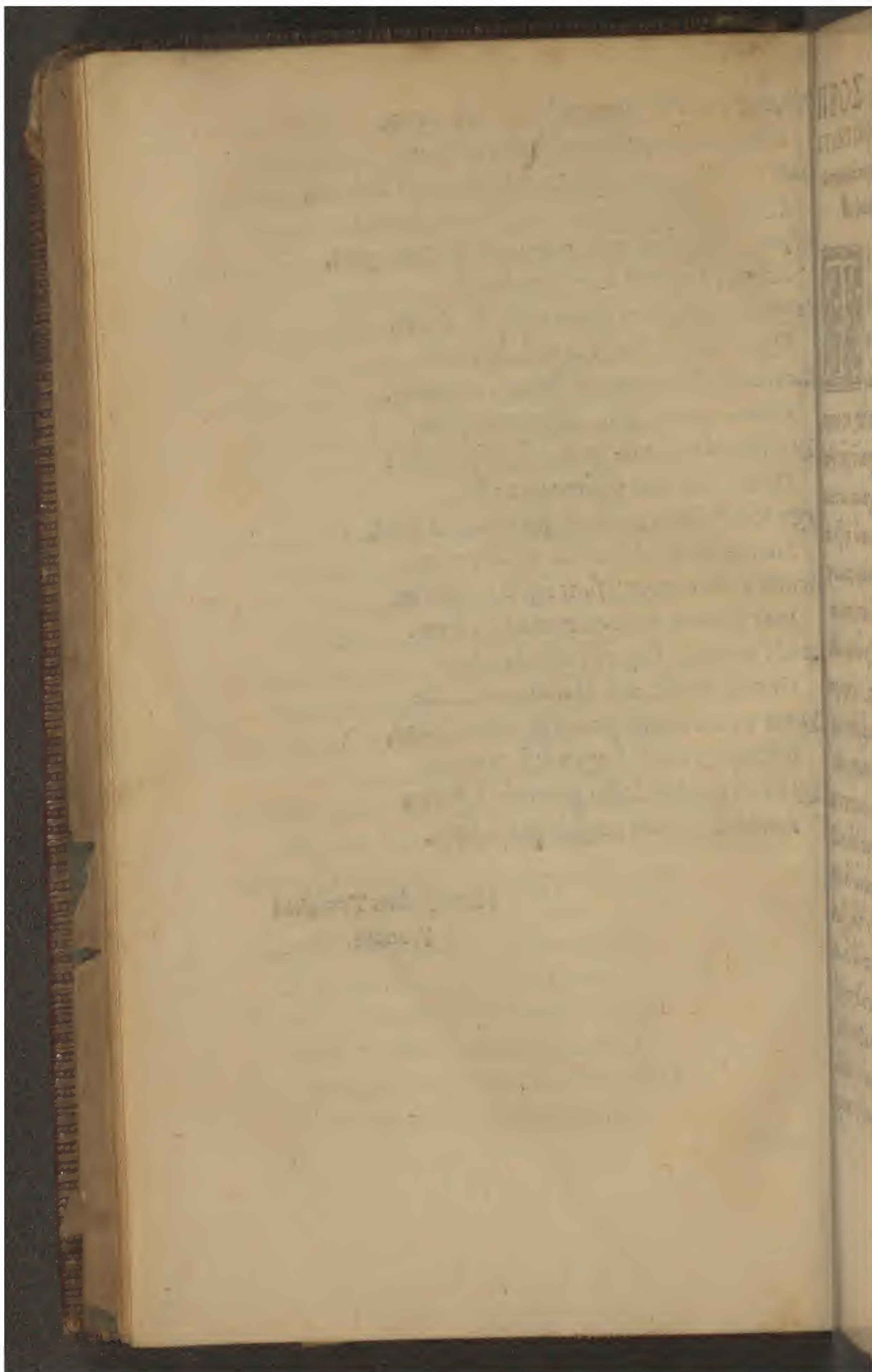
SCire uices rerum, dubiasq́; exquirere cauſas,
Et procul à uulgo condita mente ſequi,
Immenſus labor eſt, ſed & hæc iucunda uoluptas,
Vtilitas paßim nec leuis inde uenit.
ed ueluti toto nihil eſt præſtantius orbe,
Quam cultum uarijs pectus habere modis:
ic qui multiplices renuit perferre labores,
Præmia nec ſeræ poſteritatis amat:
ed pretioſa terit ſub inerti tempora luxu,
Subiectamq́; ſibi nil niſi curat humum:
lle inopi ſemper turpis latitabit in umbra,
Ex humiliq́; nequit tollere plebe caput.
ræmia quis meruit tranquilla per otia laudis?
Deſidiam caſtris odit Apollo ſuis.
Quem uirtutis amor ſtimulat, non uana uoluptas,
Quæq́; ſolent ſtudijs eſſe aliena bonis:
s demum uiuet, famamq́; æquabit olympo,
Cum feret optatam mors properata necem.
Quis precor ignorat cum paupertate Cleanthem?
Præmia non magno digna labore tulit?
Nocte pruinoſa uictum dum comparat, inter
Illuſtres meruit nomen habere uiros.
Non recubat leuibus diuina Scientia plumis,
Nec reſides animos ad ſua dona uocat.
erre famem, tolerare ſitim, contemnere ſomnos
Diſce, uolens magni nomen habere uiri.
Non tamen hoc ſat erit, multum impendiſſe laboris
Nocturna doctis ſedulitate libris:

Ni uideant ſeri quondam uixiſſe nepotes,
Exemplum ingenuæ nobilitatis auum.
Hanc tibi non gemmæ,nec pondera diuitis auri,
Nec proaui tantum,nec dat habere genus.
Namq; ea uirtutis tantum ornamenta putantur:
Eſt aliquod maius nobilitatis opus.
Illuſtris proprio Virtus quæſita labore,
Hæc in ſe cauſam nobilitatis habet.
Ergo ut miretur ueri monumenta laboris,
Virtutisq́; habeat ſigna ſequenda tuæ,
Poſteritas quæ ſit facundia ſentiat oris,
Atq; fac ingenij flumina culta fluant.
A reliquis neglecta animo quærantur acuto,
Poßis ut ſera poſteritate legi.
Namq; ea meta uiæ,requies ac certa laborum,
Cum ſublime tulit nomen ad aſtra decus.
Non tibi cum brutis animam poſuiſſe uidentur,
Quorum poſt uitam iudice facta carent?
Ingenij Muſæ totum monumenta per orbem,
Ornantes meritis laudibus illa, ferunt
Famaq́;,qui uarias animum excoluere per artes,
Non ſinit obſcuris delituiſſe locis.
Gloria ſed Muſis & Phœbo digna,dolentis
Solatur dulci pectora ſæpe ſono.
Calliopæa ſuos poſt ſecula mille renaſci
Efficit,interitu Muſa diſerta caret.
Tityrus argutæ calamos ſub tegmine fagi
Inflans, perpetuo carmine notus erit.
Signa Meduſæi dum præpetis aſtra tenebunt
Nota erit in uerſu Naſo Corinna tuo.

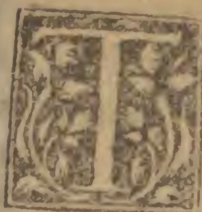
Viuet

Viuet & extremo numeroſus Horatius æuo,
Pindaricam uaria dum ferit arte lyram.
Dum pater Hippocrates, & maximus arte Galenus,
Quas habeant uires ſuccus & herba, docent.
Ira nequit superûm monumenta abolere, nec ignes,
Aſtra ſed ingenij demeruere bonis.
Nec minus ille uirûm clarus uolitabit in ore,
Qui cupit hîc ſtudijs conſuluiſſe tuis
Martius: æterno conuertit honore uolumen,
Græcia nunc Latio conſpicienda ſono.
Quas tibi quas Nonus grates, ſi fata tuliſſent
Diceret, has ætas poſtera iure tibi.
Ergo Machaönias animum qui uertis ad artes,
Nonum multiplici uolue reuolue manu.
Membra tibi morbis ſi ſunt infecta, doceris,
Inde grauem tollat quæ medicina luem.
Ac tibi ne multo ſit perſcrutanda labore
Græcia, nunc Latio Martius ore dedit:
Quem Virtus humili potuit ſecernere uulgo,
Extulit & uarijs lingua diſerta modis.
Qui tibi ſi prodeſt, lector generoſe, laborem
Authoris tantum conſule quæſo boni.

Ioan. Zelius Troianus
Francus.

ΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΤΟΝ Θεοστεφῆ, καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα.

ΤΑΣ ΠΡΟσταχθείσας ἐπιτομὰς παρὰ τῆς σῆς θειότητος ἐκ θεοῦ αὐτοκράτωρ περὶ τῆς τῶν ἰατρικῶν θεωρημάτων συναγωγῆς ἐσπούδασα κατὰ τὸ δυνατὸν διὰ συντομίας ὁμοῦ καὶ σαφηνείας πάσης τὴν ἰατρικὴν ἐπελθεῖν· μηδὲν κατὰ δύναμιν τῶν ἀναγκαίων ὑστερούντων, ἕκαστον ἐκθέμενος τῶν παθημάτων, πρῶτον μὲν τὰς αἰτίας τούτων ὑπαρχόντων σαφῶς, δεύτερον τὰς σημειώσεις, δι' ὧν ῥαδίως γνωσθήσονται, εἶθ' ἑξῆς τὴν θεραπείαν, δι' ἣν πάντα κατὰ τέχνην θεραπεύσωμεν. πρότερον ἀπὸ κεφαλῆς ἀρξάμενοι, διὰ τὸ ἐκεῖσε ἱδρυθὲν τὸ ἱερὸν τῆς λογικῆς ψυχῆς.

AD CONSTANTINVM A Deo coronatum, Imperatorem & Porphyrogenitum.

QVOD tuo iussu, Imperator Diue, cōpendiū de præceptionibus medicis collegi, maturaui quantū in me fuit, & artem medicam omni qua potui & breuitate, & perspicuitate sum persecutus, neq; quicquā quod necesse esset pretermisi, sed singulos affectus exposui, causas primum illorum dilucidè enumerando, deinde signa per quæ facilè cognosci poterunt, postremò curandi modū, quo singulis ex arte mederi poterimus, à capite primum exorsi, quòd in eo sedes anima rationalis sacra collocetur.

ΠΕΡΙ ΡΕΟΥΣΩΝ τειχῶν. Κεφ. α'.

Ἀπορρέουσιν αἱ τρίχες, ἀραιότητι μὲν τοῦ δέρματος, ἐνδείᾳ δὲ τῆς γεννώσης οὐσίας αὐτάς. ἀλόη σὺν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ ἐπίχριε, ἢ σμύρνα, καὶ λαδάνῳ σὺν οἴνῳ καὶ μυρσίνῳ ἐλαίῳ. ἢ σεύτλου χυλὸν μετὰ μυρσίνου ἐλαίου ἄλειφε τὴν κεφαλήν. ἢ περιστερεῶνος χυλῷ μετὰ μυρσίνου ἐλαίου. ἢ λάδανον σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ καὶ σχινίνῳ ἐλαίῳ λειώσας κατάχριε. Ἀρχιγένους. Λαδάνου, καὶ ἀψινθίου ἴσα, ἀρκευθίδας δέκα λείας, ὀθονίῳ ἐνδήσας, καὶ βρέξας ἐλαίῳ ἐφ' ἡμέρας πέντε, ἐκ τούτου ἄλειφε τὴν κεφαλήν, καὶ οὔτε ῥέουσιν αἱ τρίχες οὔτε πίτυρα ἕξει. Λινόσπερμα ξηρὸν κατάκαυσον σὺν τῇ λινοκαλάμῃ, καὶ τρίψας μετ' ἐλαίου σησαμίνου κατάχριε. πολυτρίχου μέρος

DE CAPILLIS FL *entibus. Cap. I.*

Capilli defluunt, u
ex cutis raritate, uel e
materię ipsos procrea
tis inopia. Aloen ex u
no austero nigro, au
myrrham cum lada
no ex uino & oleo my
theo inungito. Vel bet
succo ex oleo myrthe
caput illinito. aut uer
benacæ succo ex ole
myrtheo. aut ladano e
uino austero, & ole
lentiscino trito. Aliu
ex Archigene. Ladan
& absinthij par modo
grana iuniperi decem
trita in linteolum in
uoluuntur, & per die
quinq; macerantur, hi
que tandē caput illini
tur, et neq; capilli defl
ent, neq; furfures ade
runt. Lini semen unà c
cortice suo exurito, &
siccum tritum cū ole
sesamino inungito. L
dani partes duæ, Pol
trichi

ἕν. λαδάνου μέρη δύο οἴνῳ
καὶ μυρσίνῳ ἐλαίῳ ἀναλα
βὼν χρῶ. ἄλλο. ἀνεμώνης τὸ
ἄνθος, ὅ ἐστι ποτηροκλά-
στρα μετ' ἐλαίου κατάχριε
μυρσίνου. τοῦτο δὲ καὶ μελαί
νει ἄλλο. περιστερεῶνος βο
τάνης ὀρθῆς λειώσας φύλ=
λα σὺν ἐλαίῳ μυρσίνῳ ἀ-
πόθου καὶ χρίε τὴν κεφαλήν.
ἄλλο. μύρτων μελαίνων
οὐγγ. γ'. λαδάνου τὸ ἴσον
τρίβε διαλύων ἀκακίας
καρποῦ τῷ ἀφεψήμα=
τι. τοῦτ' ἐστι τῶν λεγο=
μένων ἀκανθῶν κερατίων,
ὅταν δὲ ἔχῃ γλοιοῦ τὸ πά=
χος ἀναλαβὼν ναρδίνῳ
ἐλαίῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν ἡ-
δυσμάτων. ἄλλο. σμῆγμα
κεφαλῆς πυκνοτικόν.
βαλαυστίου ∠. ζ'. σανδα
ράχης ∠ β'. σιδίων γο. γ'.
μυρσίνης φύλλων γο. γ'.
σαρκοκόλλης γο. γ'. κη-
κῖδος γο. γ'. σάπω-
νος γαλλικοῦ λιτρ. α'.

trichi pars una, uino
& oleo myrtheo excipi
untur, & in usum adhi-
bētur. Aliud. Anemonę
florē, qui poteroclastra
dicit, ex oleo myrtheo
inūgito. Hoc aūt nigros
quoq; capillos pducit.
Aliud. Folia uerbenacę
herbæ rectæ appellatæ
ex oleo myrtheo in læ-
uorē detrita, reponito,
eoq; caput inūgito. Ali-
ud. Baccarū myrthi ni-
grarū quadrantē, lada=
ni par pōdus trita in a-
cacię fructus h.e. siliqua
rū ipsius spinę appella-
tarū decocto dissolue,
atq; ubi limi crassitudi-
nē habuerint, nardino,
aut aliquo alio cōdimē-
to excipe. Aliud Smeg=
ma dēsans caput. Balau
stiorū drachmæ 7, san-
daracæ drach. 2, malico
rii quadrās, myrthi foli
orū par pondus, sarco-
collæ tantundē, gallarū
unc. 3. Saponis gallici li

Λουπίνων ἀπόζεμα σμήξας σμῆχου. Λάδανον λειώσας μετὰ γλεύκους, ἢ γλυκέος οἴνου ὡς μέλιτος ἔχειν πάχος, χρῖε προλουσαμένου. ἄλλο. ὕδωρ αὐξητικὸν ὕδατος ὀμβρίμου ξ ϛʹ. ῥοῦ ἀλεξανδρίνου γο. γʹ. πολυτρίχου γο. δʹ. βράθυος γο. δʹ. λαδάνου οὐγγ. δʹ. μυρσίνης οὐγγ. αʹ. κολοκύνθης ξηρᾶς γο. αʹ. ἔα ταῦτα βρέχεσθαι εἰς ἄγγος ὑέλινον ἡμέρας κʹ. κινῶν καθ' ἑκάστην αὐτὸ δὶς τῆς ἡμέρας. καὶ καταβάπτων ἐν αὐτῷ τὸ κτένιον καθ' ἑκάστην κτένιζε.

bra. Lupinorũ decocto in pastillos rediguntur & sublinuntur. Ladanũ ex passo, aut uino dulci læuigatum donec mellis crassitudinẽ habeat, ante balneum illinito. Aliud. Aqua pilos augẽs. Aquæ pluuiales sextarij sex. Rhu Alexãdrini sextarij tres, polytrichi unciæ quatuor, herbę Sabinę tantundẽ, ladani, myrthi, cucurbitæ aridę singulæ unc Quæ macerari finito in uase uitreo ad dies 20. bis quotidie mouẽs, & pectinẽ intingens, caput pectito quotidie.

ΜΕΛΑΣΜΑΤΑ ΤΡΙΧΩΝ. Κεφ. βʹ.

Κηκίδων γο. αʹ. ἰοῦ σιδήρου γο. αʹ. στυπτηρίας ∠. βʹ. χαλκάνθου γο. αʹ. λείου σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ ἢ οὖρον παλαιόν, ὡς μέλιτος ἔχειν πάχος, καὶ προσμίξας νί-

QVAE CAPILLOS *nigros reddant. Cap. II.*

Gallarũ, æruginis ferri singulæ unc. aluminis drachmæ duæ atramenti sutorij unc. cum uino austero tritis, aut urina antiqua, & nitro admixto, ita ut mellis crassitudinem

τρον, τὰς τρίχας ἄλειφε, καὶ ἔα δι' ὅλης τῆς νυκτός. ἄλλο. σιδήρου ῥινίσματα ἔμβαλε ὄξει, καὶ στυπτηρίαν, καὶ ἔασον βρέχεσθαι ἡμέρας δέκα, καὶ εἰς τοῦτο ἀποβάπτων τὴν κτένα κτένιζε. ἄλλο. καππάρεως ῥίζαν σὺν γάλακτι γυναικείῳ, ἔνιοι ὀνείῳ μέχρι τὸ τρίτον λειφθῇ ἑψήσας κατάπλασσε εἰς νύκτα. ἄλλο. ἰτέας φύλλων χυλὸν μετ' ἐλαίου τρίβε. ἄκρως γὰρ μελαίνει. ἄλλο. μελαίνει πώγωνα φελλὸς ἄβροχος. καὶ μόλυβδος κεκαυμένος σὺν τεύτλου ὠμοῦ χυλοῦ μέλιτος πάχος χρίσας ἔασον ἕως ἀρίστου, εἶτα κλύζου. ἄλλο. ἢ σκωρίαν σιδήρου, καὶ μόλυβδον ἐν ὄξει ἑψήσας μέχρι τὸ τρίτον λειφθῇ ἐπίχριε ἐλαίου ἀπεχόμενος.

dinē habeāt, pilos illine, & tota nocte relinquito. Aliud. Ferri rasuram, & alumen in acetum coniicito, & per dies decem macerari sinito, & in id pectinem intingito. Aliud. Radicem capparis cum muliebri lacte, aut vt alij legunt, asinino, donec tertia pars supersit, decoquito, & ad noctem pro cataplasmate imponito. Aliud. Salicis foliorum succū cum oleo affricato. summè enim denigrat. Aliud. Denigrant barbam, suber aridum, & plumbum vstum cum betæ crudę succo mellis spissitudine illita sinito vsque ad prandium, deinde abluito. Aut ferri recremētum ac plumbū in aceto cocta ad tertias illine citra oleum.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΞΑΝΘΑΣ ποιῆσαι τρίχας. Κεφ. γ΄.

Θέρμους ὠμοὺς ἐν ὕδατι ἀποβρέξας, κατάχριε, καὶ κτένιζε. ἢ αἰγυπτίου ῥόδου ἀφεψήματι, οἴνου ἐρυθροῦ ξε. ϛ΄. κηκίδων ξε. ϛ΄. χελιδωνίας γο. β΄. πολυτρίχου δεσμίδιον, ἀψινθίου δεσμίδιον, λουπίνων γο. β΄. ὕδατος ξε. ϛ΄, καὶ βαλὼν εἰς ἀγγεῖον ὑέλινον ἔα βρέχεσθαι ἡμέρας ἐννέα, κινῶν αὐτὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ εἰς τοῦτο βρέχων σπόγγον, ἀνάτριβε τὰς τρίχας.

VT FLAVI FIANT capilli. Cap. III.

Lupinos crudos in aqua maceratos inungito, & caput pectito, aut rosæ Aegyptiæ decocto, vini rubri sextarîj sex, gallarum tantundem, hirundinariæ vnciæ duæ, polytrichi, absinthîj, singulorum fasciculus, lupinorum vnciæ duæ, aquæ sextarîj sex. conîjcito in vas vitreum, & dies nouem sinito commadescere, quotidie illud mouens, & spongiam madefaciens, pilos confricato.

ΠΕΡΙ ΠΙΤΥΡΙΑΣΕΩΣ. Κεφ. δ΄.

Η πιτυρίασις λεπτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ἄλλου σώματός ἐστιν ἀπότηξις χωρὶς

DE PORRIGINE. Caput IIII.

Porrigo est, vbi tenuia & furfuracea corpuscula, ex capitis summa parte, aut etiam ex reliquo corpore, citra exulcerationem resoluuntur.

ἑλκώσεως. Γίνεται δὲ καὶ κακοχυμίας ἀνεχθείσης παρὰ τὴν κεφαλὴν, ἢ φλέγματος ἁλμυροῦ, ἢ χολώδους, ἢ μελαγχολικοῦ αἵματος. καὶ δεῖ κενοῦν πρῶτον τὸ ὅλον σῶμα διὰ φλεβοτομίας, καὶ καθάρσεως τοῦ πλεονεκτοῦντος χυμοῦ. ἔπειτα κιμωλίαν προβρέξας ὕδατι, μίξον σεύτλου χυλὸν, καὶ κατάχριε. ἄλλο. λίβανον σὺν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ διάχριε, ἢ θέρμους σὺν θαλάσσῃ ἑψήσας κτένιζε. ἄλλο. λιθαργύρου ∠. β'. θείου ∠. α'. λιβάνου ∠. γ'. ἐλαίῳ λειώσας, ὡς ἔχειν πάχος μέλιτος διάχριε. ἄλλο. ἀφρονίτρου, χαλκάνθου ἀνὰ ∠. γ'. μετ' οἴνου λειώσας ἄλειφε. ἄλλο. μαλάχην ἀγρίαν ἐν θαλάσσῃ ἑψήσας μέχρι τὸ δέκατον λειφθῇ λέαινε καὶ σμῶ.

uuntur. Fit etiam, cum vitiatus humor ſurſum ad caput fertur, vel pituita ſalſa, vel bilioſus, vel atrabilarius ſanguis. Itaq; primum vniuerſum corpus per venæ inciſionem euacuandum erit, & purgandus humor qui abundat. Deinde cretæ cimoliæ aqua prius maceratæ, ſuccum betæ miſceto, & illinito. Aliud. Thus ex vino & oleo illinito, aut lupinos ex aqua marina coctos, & caput pectito. Aliud. Argenti ſpumæ drachmæ duæ, ſulphuris drachma, thuris drachmæ tres, ex oleo læuigãtur, dum mellis craſsitudinem habeant, & illinũtur. Aliud. Spumę, nitri, atramenti ſutorij ſingulorũ drachmæ tres, ex vino tritæ, inunguntur. Aliud. Malua agreſti in aqua marina decocta, vt decima pars remaneat, detergito.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΚΕ- φαλῇ γινόμενα ψωρίωδη. Κεφ. ε΄.

Λιθαργύρου, ψιμμυθίου ἀνὰ ∠. ιϐ΄. θείου ἀπύρου ∠. η΄. κηρωτῇ μυρσίνης ἀναλάμβανε, καὶ χρῶ.

AD SCABIEM *quæ in capite oritur.* Cap. V.

Argenti ſpumæ, ce ruſſæ, ſingulorũ drach mæ duodecim, ſulphu ris ignem non expert drachmæ octo, cerat myrtheo excipe, & vte re.

ΠΕΡΙ ΦΘΕΙΡΙΑΣΕΩΣ ἐν τῇ κεφαλῇ. Κεφ. ϛ΄.

Φθειρῶν γένεσις ἐν τῇ κεφαλῇ συμβαίνει τισὶν ἐξ ὑγρῶν θερμῶν ἐν τῷ βάθει τοῦ δέρματος σηπομένων. θέρμων ἀποβρέγματι καθηψημένων λουέσθω. ἢ σταφίδα ἀγρίαν, καὶ σανδαράχην λεώσας μετ᾽ ἐλαίου παλαιοῦ ἐπίχριε. ἢ κισσοῦ χυλὸν σὺν μέλιτι, ἢ ἐλαίῳ ῥαφανίνῳ. ἄλλο. στυπτηρίας γο. γ΄. σταφίδος ἀγρίας γο. ε΄. λειώσας μετ᾽ ἐλαίου ἄλειφε. ἄλλο. σανδαράχης, σταφίδος ἀγρί-

DE MORBO PED *culari.* Cap. VI.

Pediculorum gene ratio in quibuſdam ſo let euenire ex humor bus calidis, qui in pro fundo capitis putre ſcunt, lupinorũ in aqu coctorum diluto, ab luatur, vel herba pedi cularia, vel ſandaracha contrita ex oleo veteri illinatur, vel heder ſucco ex melle, vel ole raphanino. Aliud. Alu minis drachmæ tres herbæ pediculari drachmæ quinque, e

oleo

ας ∠.ζʹ. ἴσῳ ἐλαίῳ λείωσας χρίε, ἢ σανδαράχης ∠.γʹ. σταφίδος ἀγρίας ∠.ζʹ. ἴσῳ ἐλαίῳ λείωσας χρίε. ἢ σανδαράχης ∠.δʹ. σταφίδος ἀγρίας ∠.ηʹ. νίτρου ∠.βʹ. ὄξει καὶ ἐλαίῳ λείωσας χρίε, ἢ ὀξυλαπάθου ῥίζης μετ' ἐλαίου ὁμοίως.

oleo tritæ inunguntur. Aliud. Sandarachæ, herbæ pediculariæ drachmæ ſeptem, ex oleo pari pondere ad læuorem detritæ illinuntur, vel ſandarachæ drachmæ tres, herbæ pedicularię drachmæ ſeptem, ex oleo pari portione læuigatæ oblinuntur. Aut. Sandarachæ drachmæ tres, herbæ pediculariæ drachmæ octo, nitri drachmæ duæ, ex oleo & aceto tritæ vel oxylapathi radix ex oleo eodem modo illinitur.

ΠΕΡΙ ΑΧΩΡΩΝ ΚΑΙ *κηρίων, ὃ λέγεται γλύεν.* Κεφ. ζʹ.

DE MANANTIBVS *capitis ulceribus, quæ achores græcè dicuntur, & fauis.* Cap. VII.

Ο καλούμενος ἀχὼρ ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς γίνεται, λεπτοῖς πάνυ τρήμασιν τῷ δέρματι κατατιτρῶν, δι' ὧν ἰχὼρ ἀποδίδοται γλίσχρος. ὅμοιον δὲ τὸ πάθος κατὰ τὴν ἰδέαν ἐστὶν, καὶ ὃ καλοῦσι κηρίον, διὰ τὸ τὰς κατατρήσεις ἔχειν μείζονας ὑγρότητος

Vitium quod à Gręcis achor dicitur, in capitis cute oritur, eamq́; tenuiſsimis foraminibus perforat, per quæ glutinoſa ſanies redditur, ſimile ipſi malum ſpecie eſt, quod à faui ſimilitudine *κηρίον* græcis vocatur, & foramina ampliora habet, in

μελιτώδους περιεκτικάς. ἡ δὲ γένεσις τούτων ἐκ νιτρώδους καὶ ἁλμυροῦ φλέγματός ἐστιν. οὗτοι πάσης τροφῆς δριμέας καὶ ἁλμυρᾶς ἀπεχέσθωσαν. καὶ τὴν πλεονάζουσαν (εἰ δυνατὸν) κακοχυμίαν ἐκκενοῦντες τοῦ σώματος διὰ φλεβοτομίας, ἢ καθάρσεως, ξυρήσας τὰς τρίχας πυρία θέρμων ἢ μυρσίνης ἀφέψημα, ἢ βάτου, ἢ φακοῦ. διάχριε δὲ κιμωλίαν γῆν, ἢ λιθάργυρον, ἢ καδμίαν, ἢ χαρτίον κεκαυμένον σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ. ἄλλο. λιθαργύρου ∠. ιϛ'. πηγάνου φύλλων ∠. η'. σταφίδος ἀγρίας ∠. δ'. χαλκάνθου ∠. β'. ὄξει καὶ μυρσίνῃ λειώσας ἐπίχριε. ἄλλο. σήρικον ∠. δ'. σμύρνης ∠. δ'. θείου ἀπύρου ∠. δ'. σὺν ἐλαίῳ παλαιῷ καὶ ὄξει διάχριε. ἄλλο. λιθαργύρου οὐγ. δ'. ἁλῶν κοινῶν γο. β'. στυπτηρίας

quibus humor crafsitudine mel repræſentans cõtinetur, origo autem ipſi eſt, ex nitroſa ſalſaque pituita. Abſtineant itaque ab omni cibo & acri & ſalſo. Euacuetur deinde è toto corpore, ſi quis adeſt humor uitioſus, qui abundat, idque per venæ ſectionẽ, ſi nihil prohibeat, vel purgatione, deraſis poſtremo capillis, caput foueatur aqua, in qua lupini & myrtus ſit decocta, vel rubus, vel lenticula, vel terra cimolia, vel argenti ſpuma, vel cadmia, vel charta combuſta, ex vino auſtero caput illinito. Aliud. Argenti ſpumæ drachmæ ſedecim, rutæ foliorum drachmæ octo, herbæ pedicularię drachmæ quatuor, atramenti ſutorij drachmæ duæ, ex aceto myrtheoque oleo tritæ, illinuntur,

γο. β. χαλκίτεως κεκαυμένης γο. α΄. οἴνου, ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν, σμύρνης καὶ μυρσίνης λευκῆς χλωρὰ φύλλα λεῖα ἐν οἴνῳ λειώσας κατάχριε. ἄλλο. ποιοῦν καὶ πρὸς πίτυρα. νίτρου, χαλκάνθου ἀνὰ 𐅵. λειώσας κατάχει ἔλαιον, καὶ ἐπίχριε.

tur. Aliud. Serici, Myrrhę, ſingulorum drachmæ quatuor, ſulphuris ignem non experti par pondus, ex oleo veteri & aceto inungitur. Aliud. Argenti ſpumæ vnciæ quatuor, ſalis communis, aluminis, ſingulorum vnciæ duæ, chalcitidis combuſtæ vncia, vini & olei quantum ſatis eſt. Myrrhæ & myrthi albæ folia viridia, ex vino in puluerem redacta, inungito. Aliud. Quod & ad porriginem accommodatum eſt. Nitri, atramenti ſutorij, ſingulorum drachma, contrita, & oleo affuſo, capiti applicatur.

ΠΕΡΙ ΑΛΩΠΕΚΙΑΣ καὶ ὀφιάσεως. Κεφ. η΄.

Ἀλωπεκία ἐστὶν ὅταν αἱ τρίχες ἀποπέσωσι τῆς κεφαλῆς διὰ χυμὸν θερμὸν καὶ διαβρωτικὸν κόπτοντα τὰς ῥίζας αὐτῶν. διαφέρει δὲ ἡ ὀφίασις τῷ σχήματι· ἡ γὰρ ὀφίασις λεπτοτέρα ἐστὶν, ὥσπερ οἱ ὄφεις, ἡ δὲ ἀλωπεκία τραχυτέρα πολ

DE ALOPECIA *& ophiaſi. Cap.* VIII.

Alopecia eſt, cum pili capitis decidunt, ob humores calidos, qui exedunt radices capillorũ, & extenuant, Differt ab ophiaſi figura tantum. Nam quæ à ſerpentis ſimilitudine ὀφίασις appellatur, leuior, ſed ea quæ ἀλωπεκία nominatur

minatur

λῶ. στοχάζου δὲ ἀπὸ τῆς χροιᾶς τοῦ δέρματος τὸν πλεονάζοντα χυμὸν, καὶ τούτου τὴν κάθαρσιν πρῶτον ποιοῦ· εἰ μὲν ἐπὶ τὸ μελάντερον, ἢ λευκότερόν ἐστιν ἡ χροιὰ, διὰ τῆς ἱερᾶς αὐτιδότου καθαίρομεν: εἰ δὲ ἐπὶ τὸ ὠχρώτερον τὰ διὰ τῆς ἀλόης, καὶ τῆς πικρᾶς, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς δὲ χρηστέον δι' ὄξους, καὶ νάπυος, καὶ μέλιτος, ἢ δι' ὀριγάνεως, καὶ γλήχωνος, καὶ θύμου, καὶ ὑσσώπου, σὺν ὀξυμέλιτι ἀφεψῶν, καὶ ἀποφλεγματίζων, ἐκνιτρώσας δὲ τὸν τόπον, τοῦτ' ἐστι διὰ νίτρου καὶ ὀλίγου ὄξους, ῥάκη ἐμβάπτων καὶ τρίβων, ἕως ἐρυθρὸς γένηται). ἀλκυώνιον, ὅ ἐστι φώκιον, κεκαυμένον, σὺν ἐλαίῳ ἀπὸ λύχνου λειώσας, χρίε. ἢ καλάμου ῥίζαν κεκαυμένην σὺν ἐφαλβίῳ καὶ στέατος ἀρκείου λειώσας χρίε. ἄλλο. θεῖον ἄπυρον

minatur magis aſpera apparet. Coniecturam autem de humore, qui abundat ex cutis colore facies, eumque primum expurgabis, ſi igitur color ad nigrius albidiuſue mutatus fuerit, hiera purgabimus, ſin ad pallidius, pillulas ex aloe, ſeu hiera exhibebimus, vtemur præterea medicamentis, quæ pituitã per os educunt, & ſaliuam mouẽt quæ conſtant ex aceto, ſinapi & melle, uel decocto origani, uel portulacæ, uel thymi, uel hyſſopi, admixto oxymelite pituitam extrahemus uel locum ex nitro, adiecta parua aceti portione, confricabimus, & panno detrito intincto in eo & deſricato, donec ruborem contraxerit. Aut alcyonio (quod phociũ appellatur) combuſto, & cum oleo lu-

cernarum

λαβὼν, πίσσῃ ὑγρᾷ κατάχριε. ἄλλο. ῥίζωμου σπέρμα γο. ά. νίτρου γο. ά. λεάνας σὺν ὑγρᾷ πίσσῃ διάχριε.

cernarum in puluerem redacto, inungemus. Aut arundinis radicem combustam cum euphorbio, aut adipe ursino detritã inducemus.

Aliud. Sulphur ignem non expertum pice liquida excipito, & inungito. Aliud. Erucæ seminis nitri singulorum uncia pice liquida læuigata, inungitur.

ΤΡΙΧΟΦΥΕΣ. Κεφ. θ'.

AD PILOS GENErandos. Cap. IX.

Αλκυωνίου κεκαυμένου οὐγγ. ά. στέατος ἀρκείου οὐγγ. β'. πεπέρεως ∠. ά. μυοχόδων ∠. γ'. μελανθίου ∠. δ'. ἐλαίου ἐξ ἀκόνου τὸ ἀρκοῦν, καὶ ὀποβαλσάμου. ἄλλο. χοῖνον χερσαῖον καύσας σὺν κεδρίᾳ καὶ στέατι ἀρκείῳ κατάχριε. τὰ αὐτὰ δὲ καὶ προσόφιασιν ποιοῦ. ἄλλο. κόπρον αἰλούρου μετὰ ὄξους κατάχριε, καλόν ἐστι, καὶ πάνυ φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἔχει πρὸς τὸ πάθος. κάρυα βασιλικὰ καύσας ὁλόκληρον

Alcyonij combusti vncia, adipis vrsini vnciæ duæ, piperis drachma, stercoris murium drachmæ tres, nigellæ drachmæ quatuor, olei & opobalsami in cote tritorum, quantum satis est. Aliud. Erinaceũ terrestrem comburito, & cedria & adipe vrsino exceptum, illinito. Eadem autem hæc accommodata sunt etiam ophiasi. Aliud. Stercus felinum ex aceto, oblinito, præstans est remedium,

λείȣ μετ᾽ ἐλαίȣ κατάχριε περιξυρήσας τὸν τόπον. ποιεῖ δ᾽ ὡσαύτως ϗ ἡ τῶν βατράχων τέφρα μετ᾽ ὑγρᾶς πίσσης ἅμα ἀναληφθεῖσα, ϗ περιχριομένη.

dium, & naturæ qu dam proprietate hu vitio valde aduersatu Nuces regias integra in cinerem redigito, ex oleo læuigatas inu gito, deraso tamē pri loco. idem præstat & ranarum cinis, pice liquida ex ceptus, & vnguenti loco adhibitus.

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΣ. Κεφ. ι.

Τῆς κεφαλαλγίας διαφοραὶ πολλαί. ἡ γὰρ βάρȣς αἰσθάνονται οἱ κάμνοντες περὶ τὴν κεφαλὴν, ϗ ἔστι σημεῖον πλήθȣς, ϗ δεῖ κενῶσαι τὸ ὅλον σῶμα διὰ φλεβοτομίας, ϗ καθάρσεως, καὶ ἀποφλεγματισμȣ, ϗ τὴν ἱερὰν διδόναι τȣ λογαδίȣ. εἰ δὲ διατάσεως αἰσθάνονται, ἀπὸ πνευμάτων ἐστὶν ἡ κεφαλαλγία, ϗ δεῖ τὴν γαστέρα κενῶσαι, διδόντες πρὶ νειντὴν δι᾽ ἀλόης πικρὰν, ϗ πταρμικοῖς χρῆσθαι τοῖς

DE DOLORE CA pitis. Cap. X.

Doloris capitis mu tæ sunt differentiæ, q enim ex eo laborant a quando grauitatis se sum percipiunt, quo signum est multitud nis humorum, in qu bus totum corpus p venæ sectionem euac andum, & medicame to expurgandū, & qu salliuam mouent exh benda, & hiera logad in vsum adhibēda er cum autem distention sentiunt, origo dolori ex flatibus erit, itaqu

aluus

διὰ στρουθίου, καὶ πεπέρεως, καὶ κυμίνου, καὶ κυκλαμίνου πρὸς τὸ ἀπώσασθαι τὰ πνεύματα. εἰ δὲ δήξεως αἰσθάνονται οἱ κάμνοντες, καὶ οἷον θερμότητος, δεῖ καθαίρειν τὴν χολὴν, καὶ λούειν συνεχῶς, καὶ ἀλείφειν ῥοδίνῳ καὶ ὀμφακίνῳ ἐλαίῳ θερμῷ, ἢ πηγανίνῳ, ἢ ναρδίνῳ, συμπλέκειν δὲ καστορίου, ἢ εὐφορβίου βραχύ.

aluus ducenda, & in potu danda hiera amara, & medicamentis vtendum quę sternutamenta excitant, quæ fiunt ex struthio, & pipere, cymino & cyclamine, ad dissipandos flatus, qui vero morsum & calorem veluti sentiunt, in his purganda est bilis, eosq; frequenter lauari oportet, & caput humectari oleo rosaceo, & aceto calido, vel rutaceo, vel nardino, adiecta parua portione castorij vel euphorbij.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΞ ΕΓΚΑΥΣεως κεφαλαλγίας, ἢ ἀπὸ οἴνου, ἢ ἐξ ἡλίου, ἢ πυρετοῦ. Κεφ. ια'.

Τούτοις παρακολουθεῖ ἄλγημα σφυγματῶδες μετὰ πυρώδους αἰσθήσεως, καὶ ὀφθαλμῶν ἔρευθος, καὶ ἀγρυπνία. τούτοις συμφέρει ἐμβροχὴ δι' ὀμφακίνου ἐλαίου ψυχροῦ, ἢ ὀξυῤῥοδί-

DE CAPITIS DOLORE *contracto ex ardore uel uini, uel solis, uel febris.* Cap. XI.

Ad hunc affectum capitis sequitur dolor pulsans, cum sensu caloris febrilis, oculorum præterea rubor, & vigiliæ. His caput vtiliter perfunditur oleo acerbo frigido, vel aceto rosaceo,

saceo,

νου, προσμιγνύοντες χυλὸν πολυγόνου, ἢ ἀνδράχνης, ἢ θριδακίνης, ἢ ἀειζώου, διδόναι δὲ τὴν διὰ κωδιῶν ψυχράν. τοὺς δ' αὐτοὺς χυλοὺς καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου σὺν κροκῷ ᾠοῦ καὶ ψυλλίῳ ἐπιτίθει.

faceo, admixto prius succo polygoni vel por tulacæ, vel lactucæ syl- uestris, vel semperuiui, vel medicamentum q̃d ex papaueris capitibus paratur, frigidum pro- pinatur. Eosdem vero succos fronti quoq; ex oui luteo & mucilagine psilĳ imponere licet.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΨΥ- χρᾷ δυσκρασίᾳ κεφαλαλ- γούντων. Κεφ. ιβ´.

Τούτοις ἕπεται ναρκῶδες βάρος, καὶ ψύξις, καὶ πίλησις τῆς κεφαλῆς, καὶ ἄχρουν αὐτῶν τὸ πρόσωπον καὶ ὑπνῶδες. τούτοις ἁρμόζει ἐμβροχὴ τῆς κεφαλῆς διὰ τοῦ ἀνηθίνου καὶ πηγανίνου ἐλαίου. ἢ ναρδίνῳ, ἢ ἀμαραντίνῳ ἐλαίῳ σὺν εὐφορβίῳ, ἐπαλείφειν δὲ τὰς ῥῖνας καὶ τὰ ὦτα τῷ νάρδῳ καὶ τῷ ὀποβαλσάμῳ. ἄλλο. συκαμίνων χυλῷ δι' ὀθονίου

DE DOLORE CA- *pitis, ex frigida intemperie orto.* Cap. XII.

Hi stuporis sensum percipiunt, & refrigera tionem veluti & com pressionem capitis, fa cieq; sunt decolori seu pallida, & somnolenta. His conuenit irrigari ca put, oleo anethino & rutaceo, seu nardino vel eo quod ex amaran tho paratur, adiecto eu phorbio, aures vero & nares nardino & opo balsamo perungere. A liud. Mororũ succi pe

linteo-

ἐκπεθλισμένῳ καὶ ῥοδίνῳ ἴσου χρῶ στρύχνον καὶ καθ᾽ ἑαυτὸ. ἄλλο. καὶ μετὰ παιπάλης ἀλφίτου κατάπλασσε. ἄλλο. ἀμπελόφυλλα λεῖα ἑψήσας ἐν μελικράτῳ λεάνας ἐπιτίθει. τούτοις δὲ προσχρῶ καὶ ἐπ᾽ αἰδοίοις φλεγμαίνουσι, καὶ ῥεύματιζομένοις σφοδρῶς, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὀξυφακίνῳ.

linteolum percolati, & rosacei, par mensura, & solanum quoque per se adhibetur. Aliud. Vel cum farinæ polline inducitur. vel. vitis folia in puluerem redacta, & læuigata, & ex melicrato decocta, imponito, potes iisdem etiam vti in partiũ obscœnarum inflammatione, & cum valida fluxione tentantur admixta ὀξυφακίνῃ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΧ ΑΝΑθυμιάσεως τοῦ στομάχου κεφαλαλγούντων. Κεφ. ιγ΄.

Τούτοις ἄλγημα ἕπεται νυγματῶδες, καὶ σφυγμὸς μετώπου, καὶ ἴλιγγοι, καὶ ὤτων ἦχοι. τούτων κένωσον τὴν γαστέρα, ἔμβρεχε δὲ τὴν κεφαλὴν ἐλαίῳ ἀνηθίνῳ, σὺν ὄξει ὀλίγῳ, διδόναι δὲ καὶ τὴν πικρὰν πίνειν, δηλονότι προεμέσαντι, καὶ τὸ δια-

DE DOLORE CApitis, qui fit ab eleuatis à uentriculo uaporibus. Cap. XIII.

Ad hunc affectum etiam sequitur dolor feriens & pulsans frontem, & vertigo, & aurium tinnitus. His aluus ducenda, caput autem oleo anethino, exigua aceti portione, adiecta, humectandum erit, & in potu exhibenda

ἀπολίτικον, ἔμπλαστρον δὲ τὸ διὰ σπερμάτων ἐπιτίθη τῷ στομάχῳ, καὶ ὅσα τονοῦσιν αὐτόν. ὥσπερ δὲ τὸ πηγάνινον ἔλαιον ἁρμόττειν ἔφην, οὕτω καὶ τὸ σαμψύχινον, καὶ τὸ δάφνινον, καὶ τὸ ἑρπύλινον.

da aloe, prius tamen vomitu prouocato, & medicamētum, quod diospoliticum appellatur, emplastrum porrò, & quod ex seminibus conficitur, & Diasperma ton græcis dicitur, ventriculi regioni imponēdum, & quæcunque eundem roborant, applicanda erunt. Quemadmodum autem oleum rutaceum conuenire dixi, ita & maioranæ oleum, & laurinum, & quod è serpyllo paratur, ex vsu erunt.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΞ ΟΙΝΟΥ κεφαλαλγίας. Κεφ. ιδ΄.

DE CAPITIS DOLORE EX UINO. Cap. XIIII.

Εἰ μὲν ἄπεπτος ὁ οἶνος ἔτι μένει, κελεύειν ἐμεῖν, ὕδωρ πιόντας χλιαρόν. εἰ δὲ μετὰ πέψιν κεφαλαλγεῖεν, ῥόδινον καθ᾽ ἑαυτό τε, καὶ σὺν ὄξει, ἢ χυλῷ κισσοῦ, ἢ κράμβης διαχρίσωμεν, ἢ αὐτὰ τὰ φύλλα τῆς κράμβης συνεπιθήσωμεν τῷ μετώπῳ, καὶ ταύτην ἐσθίειν ἑψηθεῖσαν. φυσικῶς γὰρ

Si inconcoctum vinum adhuc maneat, vomitum ex aqua tepida imperabimus. Quod si à cōcoctione dolor perseueret, rosaceo & per se & cum aceto vtemur, caputq; aut hæderę succo, aut brassicę inungemus, aut huius folia frōti simul inducemus, & pro cibo decocta offeremus,

ὠφελεῖ, καὶ ῥοιὰς, καὶ μῆλα, καὶ ἄπια ἐσθιέτωσαν, καὶ ὑδροποτήτωσαν. ἀμέθυσα δ' εἰσι κράμβης καυλὸς ὠμὸς νῆστις προεσθιόμενος, ἢ ἀμύγδαλα πικρὰ πέντε, ἢ τὰ ἀκραίπαλα, ἀπέχεσθαι δὲ τῶν φοινίκων. αὗται γὰρ ἰδιότητά τινὰ ἔχουσι κεφαλαλγίαν ἐμποιεῖν.

feremus, naturæ enim quadam vi prosunt, mala punica præterea, poma & pyra comedant, & aqua pro potu vtantur. Ebrietatem porrò arcent brassicæ caulis ieiuno ventriculo cōmāducatus, vel Amygdalæ amaræ quinq;, & si quæ sunt quæ crapulam arcent, abstineant autem à dactylis, Naturæ enim quadam vi capitis dolorem inducere consueuerunt.

ΠΕΡΙ ΑΜΕΘΥΣΤΩΝ. Κεφ. ιε'.

Ἀμέθυστα δὲ αὖ εἴη ταῦτα, ἀψίνθιον πρωὶ νῆστιν πότιζε, ἢ μυρσίνης ἄνθος, ἢ ζιγ. καὶ πήγανον λεῖον μεθ' ὕδατος. τὸ πολύγονον ἁρμόττει ταῖς θερμαῖς καὶ πνευματώδεσι κεφαλαλγίαις συνεχῶς πινόμενον, δι' ἔγκαυσιν, ἢ μέθην. χρὴ δὲ ἐξ αὐτοῦ στέφανον ἐπιτιθέναι τῇ κεφαλῇ χρήσιμοι αὖ=

DE REMEDIIS, *quæ aduersus ebrietatem adhibentur. Cap. XV.*

Hæc igitur ebrietati aduersantur, absynthiū ieiunus prius in potu assumito, aut myrthi florem, vel zinziber, vel rutam in puluerem tritam cum aqua. polygonum vero crebro in potu adhibitum, ijs doloribus capitis conuenit, qui vel à caliditate, vel flatibus, vel ex ardore,

τοῖς ϰ̀ οἱ ῥόδινοι ςέφανοι. aut vini larga potione seu ebrietate ortum habent, idem quoq; & capiti instar coronæ imponi potest, quemadmodum & quæ ex rosis conficiuntur.

ΡΕΡΙ ΚΕΦΑΛΑΙΑΣ, ΚΑΙ ἡμικρανίας.
Κεφ. ιϛʹ.

DE CEPHALAEA, seu uetusto capitis dolore, & hemicrania.
Cap XVI.

Η κεφαλαῖα ὀδύνη ἐςὶ τῆς ὅλης κεφαλῆς, κατὰ περιόδους γινομένη: ἡ δὲ ἡμικρανία τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς κεφαλῆς ἄλγημα, παροξυνόμενα ἀμφότερα ἐπὶ τοῖς ψόφοις. καὶ κραυγαῖς, ϰ̀ λαμπρῷ φωτὶ, ϗ οἰνοποσίᾳ, ϗ ἀπεψίᾳ. ϗ εἰ μὲν ἡ διάθεσις ἔνδον ὑπάρχει τοῦ κρανίου, ὁ πόνος εἰς τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ῥίζας διήκει, οἷς δὲ ἔξωθεν περὶ αὐτὸ τὸ κρανίον, ὀδυνῶνται. τὰ μὲν οὖν μετὰ βάρους ἀλγήματα, πλῆθος δηλοῖ, τὰ δὲ μετὰ δήξεως, ἢ χυμῶν, ἢ ἀτμῶν δριμύτητα, ϰ̀ τὰ λοιπὰ, ση-

Cephalæa dolor est totius capitis, qui fit per circuitus seu interualla, hemicrania autem alteram tantum capitis partem occupat, vtraq; tamen exacerbatur strepitu, clamore, luminis splendore, viniq; meracioris potione, & cruditate. Quod si affectus intra cranium consistit, dolor ad radices oculorum vsq; porrigitur, quibus vero extra, hi citra caluariam dolent. Dolores autem cõiuncti cum grauitate, multitudinem, qui vero cum rosione laborãtem exercẽt, humorum vel

μείωζον, ὡς ἐπὶ τῆς κεφαλαλγίας πρoείρηται. καὶ εἰ μὲν πληθωρικόν ἐστι τὸ σῶμα, φλεβοτομητέον, ἢ διὰ ῥινῶν κενωτέον, κλυστέον, κενωτέον ἤ καὶ τὴν γαστέρα, χρῆσθαι καὶ ταῖς ἐμβροχαῖς ταῖς προειρημέναις ἐν ταῖς κεφαλαλγίαις. εἰ μὲν αἰσθάνονται ζέσεως, τῆς ἐπὶ τῆς θερμῆς δυσκρασίας κεφαλαλγέντων. εἰ ἤ ψυχρὰς, καὶ ναρκώδους αἰσθάνονται δυσκρασίας, ταῖς ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς. χρηστέον δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ ἀποφλεγματισμοῖς, καὶ ἐρρίνοις.

uel uaporum acrimoniam significãt, reliquos suis notis discernes, ut superius, de capitis doloribus sunt compræhensæ. Pleno itaq; corpore, incisa cute sanguis mittendus, & euacuatio p nares tentãda, clysteribus quoq; utendum, & aluus soluenda, seu uenter exinaniẽdus erit. Irrigationes quoq; supra in dolore capitis positæ, repetendæ erũt, ueluti cum acrimoniã sentiunt, eæ quæ in dolore capitis, ex intemperie calida orto, cum uero frigus & stuporem ueluti percipiunt, eæ quæ in dolore capitis, ex frigida intemperie orto, in usum transferendæ erunt, quamuis in his etiam, medicamenta quæ saliuam mouent, & ea quæ naribus induntur (Errhina appellantur) adhiberi debeant.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΦΛΕΓΜΑΤΙΣμῶν, καθαιρόντων κεφαλήν. Κεφ. ιζ'.

DE MEDICAMENtis, *quæ saliuam mouendo, caput purgant.* *Cap.* XVII.

Ὀριγάνου, ὑσσώπου, σμι

Origanum, hyssopũ, maio-

ψύχου, γλήχωνος, ταῦτα ἔψησον σὺν ἑψήματι καὶ ὄξους, καὶ δίδου ἀναγαργαρίζειν. ἄλλο. σταφίδα ἀγρίαν, καὶ πέπερι, καὶ μαστίχην δίδου μάσασθαι διὰ μάσημα μαστίχην ἀγριοσταφίδα ζιγγίβερ δίδου διαμάσασθαι. ἄλλο. ἀποφλεγματισμὸς σταφίδος ἀγρίας, γλήχωνος, ὑσσώπου, θύμου, ὀριγάνεως, σὺν ὄξει καὶ ἑψήματι ἑψήσας, δίδου ἀναγαργαρίζειν.

maioranam, portulacā, cum ſapa & aceto decoquito, & gargarizandū præbeto. Aliud. Herbam pediculariam, piper, & maſtichem commanducādam dato, uel maſtichem, herbam pediculariam et zinziber. Aliud. Quod pituitam educit, uel herbam pediculariam, portulacā, hyſſopum, thymum, & origanum, in aceto & ſapa decoctas, pro gargariſmate adhibeto.

ΕΡΡΙΝΑ ΚΡΑΝΙΟΥ ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ.

Κεφ. ιη΄.

Σεύτλου ῥίζης χυλὸν ἔγχεε ταῖς ῥισίν. ἄλλο. μελάνθιον σὺν γάλακτι γυναικείῳ λειώσας, ἔγχεε ταῖς ῥισίν, ἢ χυλὸν κυκλαμίνου ἔγχεε ταῖς ῥισίν. ἄλλο. ἔρρινον καθαῖρον ἰσχυρὸν ἐλατήριον L. α΄. μελάνθιον

STERNVTATORIA *quæ naribus induntur, ad purgandam caluariam.*

Cap. XVIII.

Radicis betæ ſuccum naribus infundito. Aliud. Nigellam ex lacte muliebri lęuigatam, uel cyclaminis ſuccum eadē ratione naribus indito. Aliud. Sternutatorium quod ualidè purgat, Elaterij drachma,

nigellæ

∠.β΄. λειώσας σὺν κυπρί-νῳ ἐλαίῳ ἔγχεε ταῖς ῥισίν.

nigellæ drachmæ duæ ex oleo cyprino trita naribus instillatur.

ΠΤΑΡΜΙΚΑ ΔΙΑ ΤΩΝ μυκτήρων. Κεφ. ιθ΄.

STERNVTATORIA naribus excipienda. Cap. XIX.

Στρουθίου, ἐλλεβόρου λευκοῦ, ἀνὰ ∠. α΄. καστορίου ∠. α΄. πεπέρεως ∠. γ΄. λειώσας δίδου ἀνασπᾶν διὰ τῶν ῥινῶν. ἄλλο. μελάνθιον, καὶ στρούθιον, καὶ πεπέρεως δίδου λεία διὰ τῶν ῥινῶν ἀνασύρειν. ἄλλο. κυκλαμίνου ∠. γ΄. κηκίδος ∠. α΄. στρουθίου ∠. β΄. λειώσας.

Struthij, veratri albi, castorij, singulorum drachma, piperis drachmæ quatuor, in puluerem redactæ, naribus attrahuntur. Aliud. Nigella, struthiũ & piper contrita eodem modo applicantur. Aliud. Cyclaminis drachmę quatuor, gallarũ drachma, struthij drachmæ duæ tritæ exhibentur.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΙ πταρμοὺς. Κεφ. κ΄.

DE REMEDIIS quæ sternutamenta inhibent. Cap. XX.

Ὠκίμου σπέρμα, καὶ ἐκεῖνο αὐτὸ ὀσφραινόμενον. ἄλλο. ψίλλιον συνεχῶς ὀσφραίνου, ἢ ὄπιον συνεχῶς ὀσφραίνου. τοπικὰ πρὸς ἡμι-

Ocimi semen naribus ad odorandum admotum. Aliud. Psilium aut opium frequenter odorare. Medicamenta exterius applicata, quæ fa

κρανίας διὰ ψυχρὰν δυσκρασίαν. δαφνίδας, πήγανον, πευκεδάνου ῥίζας ὄξῳ λείου, καὶ ἀναλαβὼν κηρωτῇ ἐπιτίθει. ἄλλο. ὀστέων περσικῶν τὸ ἐντὸς λειώσας, σὺν ὄξῳ καὶ λιβάνῳ ἐπιτίθει. ἢ καρδάμου σπέρματος, καὶ περιστερᾶς κόπρον σὺν ὄξῳ λειῶν, ἐπιτίθει.

ciunt ad hemicraniam ex frigida intemperie ortam, lauri baccas, rutã, pencedani radices, cum aceto terito, eoq; excipito, & inſtar cerati imponito. Aliud. Ex nucleis perſicis mediũ læuigato, & cum aceto & thure inducito, aut cardami ſemen, vel columbæ ſtercus ex aceto tritum imponito.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑ ΘΕΡ*μὴν δυσκρασίαν ὀδυνωμένους.*

Κεφ. κα'.

Κοχλίας γυμνοὺς σὺν λιβάνῳ καὶ ὄξῳ λειώσας ἐπιτίθει. ἄλλο. ἔντερα γῆς σὺν λιβάνῳ καὶ καστορίῳ λειώσας, σὺν ὄξῳ ἐπιτίθει. ἄλλο. εὐφόρβιον καὶ χάλκανθον ἀνὰ ∠. α'. λιβάνου ∠. β'. σὺν ὄξῳ λειώσας ἐπιτίθει.

AD DOLORES CA*pitis uetuſtos, ex calida intemperie ortos.*

Cap. XXI.

Cochleas exenteratas, ex thure & aceto tritas imponito. Aliud. Vermes terreſtres ex thure & caſtorio tritas, cum aceto admoueto. Aliud. Euphorbij, atramenti ſutorij, ſingulorum drachma, thuris drachmæ duæ ex aceto tritæ applicantur.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΡΟΥ, ΚΑΙ κορύζης.
Κεφ. κβʹ.

Ὅταν πληρωθῇ ἡ κεφαλὴ ὑγροῦ, καὶ πέμψῃ εἰς τὸ ὑπερῷον, λέγεται κατάρρους. ὅταν δὲ εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, λέγεται βράγχος. ὅταν δὲ εἰς τὰς ῥῖνας φέρεται τὸ ὑγρὸν, λέγεται κόρυζα. καὶ εἰ ἔστι θερμὴ ἡ αἰτία, οἷον ἐξ ἡλιοκαΐας, λεπτόν ἐστι καὶ θερμὸν, καὶ δάκνον. καὶ δεῖ ἀλείφειν ῥόδινον τὴν κεφαλὴν, ἢ ὀμφάκινον ἔλαιον, καὶ λούειν αὐτούς: εἰ δὲ ψυχρὰ ἡ αἰτία, ὅταν παχύ ἐστι καὶ ψυχρὸν τὸ καταφερόμενον, δεῖ τούτους ὀλιγοσιτεῖν, καὶ ἀλείφειν ἀνηθελαίῳ, καὶ πηγανελαίῳ τὴν κεφαλὴν, καὶ τῷ ναρδίνῳ, καὶ ἰρίνῳ: ταῖς δὲ ῥισὶν διαχριστέον ἔνδοθεν λιβανῷ καὶ σμύρνῃ σὺν ἐλαίῳ. ὀσφραντὰ δὲ με-

DE DESTILLATIONE & grauedine.
Cap. XXII.

Cum caput humore fuerit plenum, cum'que ad extimam cutem propulerit, catharrus græcis, latinis deſtillatio dicitur, cum vero in aſperam arteriam, brãchus græcis, noſtris raucitas appellatur. Quod ſi humor ad nares decũbat, κόρυζα græcis, à nobis autẽ grauedo vocatur, ſi præterea cauſa fuerit calida, quemadmodum quę ortum habet ex ardore ſolis, tenue eſt & calidum & acre quod profluit, caput itaq; roſaceo et oleo acerbo inungere & lauare eos oportet, ſi vero frigida fuerit cauſa, & id quod deſtillat craſſum eſt & frigidũ, pauco cibo eos uti, & caput oleo anethino uel rutaceo uel

λαίνθιον, ἢ κύμινον, πεφρυγμένα, ἐν ὀθονίῳ δεθέντα, καὶ ὀσφραινόμενα: καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐπιτιθέσθω τὴν ὀξηρὰν, ἢ τὴν ἰκέσιον ἔμπλαστρον: κατὰ δὲ τοῦ θώρακος τὸ ὀποβάλσαμον, ἐπαλειφέτω καὶ τοῖς θερμοῖς ἐλαίοις, οἷον τὸ πηγάνινον, τὸ ἀνήθινον, τὸ νάρδινον, καὶ τὸ σαμψύχινον.

nardino, uel irino inun- gere oportet, nares au- tem intrinſecus illinire thure, & myrrha ex o- leo, odorari autem ni- gellam aut cyminũ fri- xa, & in linteolo ligata. Fronti uero inducere oportet oxeram, & ice- ſium emplaſtra, thoraci uero opobalſamum, ſeu balſami liquorem, uel circum inungere eun- dem, oleis calidis, quale eſt rutaceum, anethinum, nardinum & maioranæ oleum.

ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΠΡΟΣ ΒΗΧΑΣ, καὶ κατάῤῥους.
Κεφ. κγ΄.

CATAPOTIA AD *tuſſes & deſtillationes.*
Cap. XXIII.

Στύρακος, σμύρνης, ὀπίου, χαλβάνης, ἴσα γλυκεῖ ἀναλαβὼν, δίδου εἰς κοίτην γ΄. ἢ πέντε κοκκία, καὶ γλυκέος ἐπιῤῥοφείτω, πρὸς δριμὺ ῥεῦμα. ὑοσκυάμου σπέρμα ∠. δ΄. κου κωναρίων ∠. ε΄. κρόκου ∠. δ΄. ἑψήματι ἀναλαβὼν δί

Styracis, myrrhæ, opij, galbani, ſingulo- rum par pondus, cum uino paſſo excipe, & cu bitũ ituris, quatuor aut quinq; pillulas exhibe, ijdem quoq; paſſum ſu- perbibãt. Ad fluxiones acres, ſeminis hyoſcia- mi drachmæ 4, nucleo-

rum

δυ ἐκλείχειν. ἄλλο. μέλιτος, βουτύρου, κυμίνου συνεψήσας δίδου ἐκλείχειν. δίδου δὲ ῥοφήματά τε δι' ὑσσώπου καὶ σύκων, καὶ στροβύλου, καὶ ἴρεως ἀφέψημα. ἄλλο. στύρακος οὐγ. ς'. σμύρνης οὐγ. β'. ς'. τερεβινθίνης, χαλβάνης, ὀποπάνακος, ἴρεως ἀνὰ ∠. β'. ὀπίου ∠. α'. δίδου εἰς κοίτην νύκτα.

rum pineorũ drachmæ 5, croci drachmæ quatuor, passo excipiũtur, & lambẽdo assumũtur. Aliud. Mel etiam, butyrum & cuminum vsurpantur simul cocta, sorbitiones præterea ex ficubus & decoctum nucleorum pineorum & iridis. Aliud. Styracis drachmæ sex, myrrhæ drachmæ duæ & semis, terebinthinæ, galbani, oppopanacis, iridis, singulorum drachmæ duæ, lachrymæ papaueris drachma dormituris dantur.

ΠΑΣΜΑΤΑ ΚΡΑΝΙΟΥ ξηραντικά.

Κεφ. κδ'.

Ἐρίκης καρποῦ, οὐγ. α'. σχοίνου ἄνθος, οὐγ. α'. καὶ κηκίδων οὐγ. α'. σαμψύχου, οὐγ. ς'. ἴρεως οὐγ. ς'. ξυλοβαλσάμου οὐγ. ς'. κόστου οὐγ. ς'. κόψας, σείσας, ἐπίπασαι εἰς λουτρὸν τὴν κεφαλήν. ἄλλο. κηκίδων

REMEDIA QVAE *capiti insperguntur, quæ caluariam exiccant.*

Cap. XXIIII.

Ericæ fructus, floris iunci odorati, gallarũ, singulorum vncia, maioranæ, iridis, xylobalsami, costi, singulorum vnciæ sex, incidantur, agitentur, & inspergantur ad capitis lotionem. Aliud, Gallarum, iridis, singulo-

οὐγ. β'. ἴρεως οὐγ. β'. σιδίων οὐγ. β'.

ſingulorum drachm: duæ, malicorij tantun dem.

ΠΕΡΙ ΦΡΕΝΙΤΙΔΟΣ.

Κεφ. κε'.

Η φρενῖτις φλεγμονή ἐστι τῶν μηνίγγων, ποτὲ μὲν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου συμφλεγμαίνοντος. ἔστι δὲ ὅτε παρὰ φύσιν θερμασίας συστάσης ἐν αὐτῷ, ἤτοι αἵματος πλεονάσαντος, ἢ ξανθῆς χολῆς, ἢ μελαίνης. παρέπεται δὲ αὐτοῖς πυρετὸς ὀξὺς, καὶ παραφροσύνη, καὶ κροκυδισμὸς τῶν χειρῶν. καὶ οἱ μὲν δι' αἱματικῶν χυμῶν, μετὰ γέλωτός εἰσιν, οἱ δὲ διὰ ξανθὴν χολὴν, μετὰ θράσους. οἱ δὲ διὰ μέλαιναν, μανιώδεις, καὶ ἀκατάσχετοι. τούτους φλεβοτομεῖν ἀπ' ἀγκῶνος αὐτίκα, καὶ κλύειν δι' ἕδρας τοῖς ἀποκρουστικοῖς

DE PHRENITIDE

Cap. XXV.

Phrenitis inflamma tio eſt, membranarur cerebri, quę μήνιγγες gr co ſermone appellātu nunc quidem cerebr ipſo ea laborante, nun uero caliditate præte naturam in eo exiſten te, vel ſanguine abun dante, uel flaua bile ue atra. Comitatur porr hos febris acuta, deliri um, & manibus flocco euellere videntur, qu igitur hoc affectu ol ſanguineos humores l borant, ij rident, qui ve ro ob flauam bilem, fe roces ſunt, qui ob atr inſanientes & contine ri non poſſunt. His igi tur ſtatim vena in cubi to ſecāda, & aluus elu enda

δι' ἐψήματος, καὶ χυλοῦ πτισάνης, καὶ ῥοδίνου, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐμβρέχειν ἐκ ῥοδίνου, χυλῷ δὲ σὺν χαμαιμήλῳ, καὶ τρίβειν εἰς ἑσπέραν τάς τε χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας, καὶ ἐπιδέσμους ποιεῖν, διδόναι δὲ καὶ τὴν διὰ κωδίων πιεῖν. καὶ τὴν κεφαλὴν καταιονᾶν ἐλαίῳ, ἐν ᾧ ἐναπεζέσθησαν αἱ κωδίαι, καὶ τὴν ψύχουσαν ὑγραίνουσαν τροφὴν παρέχειν, διδόναι δὲ καὶ τὸ ὑδρορόσατον, καὶ τὸ ὑδρόμελι. ἐπίχριε τῷ μετώπῳ, πρὸς τὸ ὑπνῶσαι ὄπιον, μανδραγόρου χυλὸν, ἢ τὸν διὰ σπερμάτων τροχίσκον, ἢ τὸν πάγχρηστον, τὸ σπλάγχνον ἐπιμελητέον τοῖς ψύχουσιν ἐπιθέμασι.

enda reprimētibus, decocto & cremore ptisanæ & rosaceo, caput vero perfundendum rosaceo, & succo chamæmeli, & uesperi perfricandæ & manus & pedes, & uincula parāda, & potui dandum medicamentum, è papaueris capitibus, caput uero fouendum seu perfundendum oleo, in quo ebullierint capita papaueris, cibosque refrigerantes & humectantes offerre, & potui dare hydrorosatum, id est, inlep ex infusione rosarum, & aquam mulsam. Ad somnum vero inducendum fronti illinito papaueris lachrymā, aut mandragoræ succum, aut pastillum qui è seminibus & conficitur, [qu]i à græcis dia spermaton dicitur, vel qui ob multi[pl]icem usum quem habet πάγχρηστος uocatur, uisce[ri]s porrò quoq; ratio habenda est, & ea quæ refrige[ra]nt imponenda erunt.

DE

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ ἐγκεφάλου. Κεφ. κϛʹ.

Φλεγμαίνων ὁ ἐγκέφαλος εἰς τοσοῦτον ὄγκου αἴρεται πολλάκις, ὥστε καὶ τὰς τῆς κεφαλῆς ῥαφὰς διΐστασθαι, καὶ ὀδύνη μεγίστη παρέπεται, καὶ ἔρευθος τοῦ προσώπου, καὶ τὰ ὄμματα προπετῆ γίνεται. Φλεβοτομεῖν οὖν τούτους χρὴ, δεῖ δὲ καὶ ἀπὸ ῥινὸς, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν φλεβῶν αἷμα ἀφαιρεῖν. χρῶ δὲ ταῖς πρὸς φλεγμοναῖς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐμβροχῶν, ἢ κατὰ συμπάθειαν γίνεται, πασχόντων τῶν φρενῶν, καὶ τῶν σπλάγχνων, ἢ κατὰ πρωτοπάθειαν τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ οἷς μὲν εὐθέως ἐξ ἀρχῆς, οἷς δὲ ἐκ μεταπτώσεως τινὸς τῶν ὀξέων νοσημάτων.

DE INFLAMMA tione cerebri. Cap. XXVI.

Cerebrum inflamm
tione laborans, sæpenu
mero ad tãtam molem
attollitur, ut capitis su
turas diuidat ab inuic
dolor comitatur max
mus, rubor faciei, & o
culi prominere quasi u
dentur, his igitur statim
uenæ sectione succur
rendum, & sanguis e
naribus & venis sub lin
gua detrahẽdus, & per
fusionibus ijsdem, qui
bus in inflammation
capitis utimur, proce
dendum erit, siue affe
ctus per cõsensum præ
cordiorum uel uisceri
fiat, siue primo & per s
affecto cerebro statim
à principio, uel trãsmu
tatione morbi alicuius
acuti.

ΠΕΡΙ ΛΗΘΑΡΓΟΥ. Κεφ. κζ´.

Ὁ δὲ λήθαργος ἐπὶ φλέγματι γίνεται ὑγροτέρῳ, διαβρέχοντι τὸν ἐγκέφαλον. παρέπεται δὲ τοῖς ληθαργικοῖς πυρετὸς βληχρὸς μετὰ καταφορᾶς, καὶ ἐρωτώμενοι ἐπιλήσμονες εἰσί. τούτους εἰ μὲν ἡ δύναμις ἐπιτρέπῃ φλεβοτομητέον: εἰ δὲ μὴ, κλύσμασι χρησώμεθα δριμέσιν, οἷον κενταυρίου ἀφεψήματι σὺν μέλιτι, καὶ νίτρῳ, καὶ χαμαιμηλίνῳ ἐλαίῳ. ἐμβρέξωμεν δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν ὀξυροδίνῳ σὺν καστορίῳ. τὰς δὲ χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐπαλείφωμεν ἐλαίῳ σὺν παλαιῷ νίτρῳ ὀπτῷ, ἢ πυρέθρῳ, ἢ κόκκῳ κνιδίῳ. ὀσφραντὰ δὲ τῇ ῥινὶ προσοίσωμεν, σὺν ὄξῳ λειώσαντες, θύμον, ἢ ὀρύγανον, ἢ γλήχωνα, χρίειν δὲ τὸ

DE LETHARGO. Cap. XXVII.

Lethargus fit ex pituita humidiore cerebrum madefaciente, comitatur hoc affectu correptos febris lēta, cum alto ſapore coniuncta, & interrogati obliuiſcuntur. His igitur, ſi uires patiantur, ſanguis mittendus eſt, ſin minus clyſteres adhibendi erunt acres, vt qui ex centaurij decocto, melle, & nitro, & oleo chamæmelino ſunt compoſiti, caput etiam oxyrhodino, caſtorio adiecto, perfundendū, manusq; & pedes ex oleo ueteri, nitro aſſo, ſeu pyrethro, aut cocco gnidio illinēdæ erunt, naribus deniq; admouenda quæ odorem mouent, ut thymum ex aceto contritū, aut origanum, aut pulegium, os inungēdum

etiam,

στόμα, καὶ τὸν οὐρανίσκον σί-
νηπι λείων σὺν μέλιτι πρὸς
τὸ κομίσασθαι φλέγμα, καὶ
ἀποφλεγματισμοῖς χρῆ-
σθαι τοῖς προειρημένοις. μι-
γνύειν δὲ χρὴ, καὶ συνέψειν
τῷ ὀξυρροδίνῳ καὶ τῶν λε-
πτύνειν ἅμα δυναμένων,
οἷον πευκεδάνου, ἢ καστο-
ρίου, ἢ γλήχωνος, ἢ καλα-
μίνθης, ἢ ἐπιθύμου, καὶ ἐπι-
χρίειν τὸ μέτωπον, ἢ θριξὶ
κεκαυμέναις ἀνθρωπεί-
αις, λειώσας μετὰ ὄξους.
πάνυ γὰρ ὠφελεῖ, καὶ διεγεί-
ρει τὰ τοιαῦτα, ἴσως δὲ καὶ
ἀντιπαθείᾳ τινί. εἰ δὲ ἐπι-
μένοι τὸ πάθος, καὶ δυσέ-
γερτοι τυγχάνουσι, κεχρῆ-
σθαι δεῖ πταρμικῷ τῷ στρου-
θίῳ καλουμένῳ, ἢ καστορίῳ,
ἢ πέπερι, ἢ εὐφορβίῳ, ἢ
ἐπιθύμῳ, ποτὲ μὲν ἐμφυ-
σῶντας, ἄλλοτε δὲ πτερῷ
διαχρίοντας. οὐ δεῖ δὲ συνε-
χῶς τοῦτο ποιεῖν, διδόναι
δὲ πιεῖν καὶ τὸν ὑδροδιοσπό-

etiam, & palati cauitas
detrito ſinapi cum mel-
le, & ad pituitam extra-
hendam, medicamentis
ſaliuam mouentibus, &
iam ſupra poſitis vten-
dum, cum oxyrhodino.
præterea ſimul miſcere
& incoquere oportet
ea, quę uim extenuand
quoq; habent, ut peuce
danum, caſtorium, ue
pulegium uel calamin
tham, uel epithymum
& ita frontem inunge
re, uel capillis humani
combuſtis, ex aceto con
tritis, ualde enim prof
cit, eosq; inſita quadam
ui fortaſſe, à ſomno ex
citare ſolet, quod ſi affe
ctus adhuc perſeueret
& difficulter expergi
ſcantur, ſternutament
mouere ſtruthio, ho
eſt, radice lanariæ, u
caſtorio, uel pipere, u
euphorbio, uel epithy
mo, eaq; nunc quiden
naribus inſufflare, nun

uero

λιτον. ἐπὶ δὲ τῶν χρονισάντων, καὶ τρομωδῶν, καὶ καστόριον δοτέον πιεῖν, ὅσον ∠. ς΄. χρονίζοντος δὲ, ξυρήσαντες τὴν κεφαλὴν, ξηραῖς πυρίαις χρηστέον δι᾽ ἁλῶν καὶ κέγχρων, καὶ τοῖς πταρμικοῖς χρῆσθαι.

vero calamo eas perungere, ſed nequaquam cõtinuò id faciendũ eſt, potui vero dare hygrodia=ſpolitem. Quod ſi vitium inueteratum fuerit, & tremor etiam ſuperuenerit, caſtorij drachmę dimidium potui dato, & deraſo capite, ſiccis fomentis, ex ſale & milio, vtere, & ſternutamenta moue.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΟΥ.
Κεφ. κη΄.

Ὁ δὲ κάρος ἔοικεν ἀποπληξίᾳ, διαφέρει δὲ, ὅτι μὲν ἡ ἀποπληξία, ἡ ὀπισθία κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου μᾶλλον πάσχει, ἔχει τὸ φλέγμα· ὁ δὲ κάρος ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. τοῦ ληθάργου διαφέρει τῷ τὸν πυρετὸν προηγεῖσθαι μὲν τοῦ κάρου, καὶ σφοδρότερον εἶναι, ἕπεσθαι δὲ τῷ ληθάργῳ. γίνεται δὲ κάρος διὰ πληγὴν, ἢ

DE CARO.
Cap. XXVIII.

Carus apoplexię ſimilis eſt, ab ea tamẽ differt, quod in hac poſteriores cerebri ventriculi, in illo vero anteriores magis afficiũtur, & pituita ſunt oppleti. A Lethargo q̃q; differt, nam hunc ſequitur, illum uero præcedit, febris, & quidẽ validior. Fit autem ex ictu aut dolore capitis, aut oſsis fractura, cerebrum concutiente, curatio eadem ferè quæ lethargi.

ὀδύνην τῆς κεφαλῆς, καὶ κάταγμα τοῦ ὀστέου, θλίβοντος τὸν ἐγκέφαλον. ἡ δὲ θεραπεία αὕτη ἐστὶν, ὁποία καὶ τοῦ ληθάργου.

ΠΕΡΙ ΚΩΜΑΤΟΣ. Κεφ. κθ'.

Κῶμα λέγεται ὁ βαρὺς, καὶ παρὰ φύσιν δυσέγερτος ὕπνος. καὶ γὰρ ἀεὶ κοιμῶνται οἱ κάμνοντες, καὶ νυττόμενοι οὐκ ἐγείρονται. γίνεται δὲ ἐπὶ φλέγματι ψυχρῷ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, καὶ δεῖ ἀλείφειν τὴν κεφαλὴν πηγανελαίῳ, σὺν καστορίῳ, καὶ ὄξει, καὶ εἰς τὰς ῥῖνας σίνηπι χρίειν, ἢ πεπέρει μετ' ὄξους, χρᾶσθαι δὲ καὶ τῇ λοιπῇ θεραπείᾳ, τῇ προειρημένῃ ἐπὶ τοῦ ληθάργου.

DE COMATE. Cap. XXIX.

Coma appellatur somnus præter naturā grauis, & cum non facile excitantur. Nam qui hoc affectu laborant, semper dormiunt, nec puncti expergiscuntur. Oritur à pituita frigida in cerebro contenta, itaq; capiti oleum rutaceum cum castorio & aceto inducendum, naresq; sinapi inungendæ, vel pipere cum aceto, & reliquis, quæ supra de curatione lethargi posita sunt, vtendum.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΟΧΟΥ, ΚΑΙ καταλήψεως. Κεφ. λ'.

Κάτοχός ἐστιν, ὅταν

DE CATOCHO, ID *est, uigilanti sopore, & catalepsi.* Cap. XXX.

Catochus dicitur, cum

ἀγρυπνῶσιν οἱ κάμνοντες, καὶ ἔχουσιν ἀεὶ ἀνεῳγότας τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μὴ κινουμένους. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο νόσημα εἶδος παρανοίας, ἢ παρακοπῆς. γίνεται δὲ χυμῷ μᾶλλον μελαγχολικῷ, μετὰ πυρετοῦ δὲ συνίσταται παρομοίως ληθάργῳ. τούτους δεῖ κενοῦν διὰ φλεβοτομίας, τῆς δυνάμεως ἀντεχούσης, κλύζειν δὲ καὶ τὴν γαστέρα διὰ κυμίνου, καὶ πηγάνου ἀφεψήματος, σὺν μέλιτι καὶ νίτρῳ. ἐπιλουμένους, δηλονότι καὶ τῶν σπλάγχνων τοῖς ἐπιθέμασι, καὶ ὑδρέλαιον ἐμβρέχειν τὴν κεφαλήν.

ægri apertis oculis, & qui minimè mouentur, dormiunt. Eſt autẽ hic morbus etiam ſpecies deſipientiæ ſeu delirij, fit ab atra bile potius, & febrem quemadmodũ & lethargus comitem habet. Hos itaq; per venæ ſectionem uacuare, ſi vires patiãtur, & in aluum ex parte inferiore dare oportet, decoctum cymini & rutæ, admixtis melle & nitro, & viſcera eodem modo foueri debent, & caput hydrelæo irrigari.

ΠΕΡΙ ΑΓΡΥΠΝΟΥ κώματος. Κεφ. λα'.

Ἄγρυπνον κῶμά ἐστιν, ὅταν ἀγρυπνοῦσι, καὶ καθεύδουσι. γίνεται δὲ ἐξ ἐναντίων χυμῶν, ἀπό τε χολῆς καὶ φλέγματος, καὶ

DE VIGILI COMATE. Cap. XXXI.

Vigilans ſopor eſt, cũ ſimul & vigilant, & dormiunt ægri. Fit autem ex oppoſitis humoribus, à bile ſcilicet, & pituita,

τὸ μὲν φλέγμα τὸν ὕπνον, ἡ δὲ χολὴ τὴν ἀγρυπνίαν ἐργάζεται. παρέπεται δὲ τούτοις, καὶ πυρετὸς, καὶ παραφορά. καὶ δεῖ τούτοις κλύειν τὴν γαστέρα διὰ χυλῶν πιτύρων, καὶ ἀφρονίτρου, καὶ μέλιτος, καὶ ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν ἐμβρέχειν, ὅτε μὲν ἐπικρατεῖ ἡ ἀγρυπνία, κωδύας ἐναφεψεῖν τῷ ἐλαίῳ, ὅτε δὲ ἡ καταφορὰ, ἕρπυλον ἐναφεψεῖν, πόμα δὲ αὐτοῖς τὸ ἀπόμελι, καὶ τὸ ὑδρόμελι, καὶ τὰ παραπλήσια.

quorum ille vigilias, hic vero ſomnum inducit. Hunc affectum comitatur febris & delirium. His itaque ex inferiore parte infundere oportet liquores, vel nitri ſpumam, vel mel, & oleo caput irrigare. quod ſi uigiliæ magis urgent , oleo papaueris calices incoquendi ſunt, quemadmodum ſi delirium, ſerpyllum, in potu vtantur apomelite & aqua mulſa & ſimilibus.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΙΑΣ. Κεφ. λβʹ.

Γίνεται ἡ μανία χωρὶς πυρετοῦ, αἵματος ἀσήπτου ἐπιρρεύσαντος τῷ ἐγκεφάλῳ, ποτὲ μὲν εὐκράτου τόνου ὄντος, καὶ παρέπεται αὐτοῖς γέλως ἄσχετος, καὶ ᾄδουσι καθάπερ οἱ μεθύοντες: ποτὲ δὲ

DE INSANIA. Cap. XXXII.

Inſania fit abſque febre, cum ſanguis crudus in cerebrū influit, & qui omnino temperatus exiſtit. Hi ſubinde rident, & contineri non poſſunt, & more ebriorum canunt. vel biliofus & acris, & hi fiunt audaces, furibundi,

ξανθολικοῦ καὶ δριμέος τοῦ αἵματος, καὶ γίνονται ἤτοι θρασεῖς, καὶ ὀργίλοι, καὶ τῶν ἰδίων σαρκῶν ἐμφορούμενοι. βέβλαπται δὲ ἐπὶ τούτων καὶ τὸ φανταστικὸν, καὶ τὸ λογιστικόν. γίνεται δὲ ἐπὶ τούτοις τὸ πάθος καὶ κατὰ περιόδους τισί. τούτων ἡ δίαιτα ἔστω εὐχοίλοιος, καὶ οἴνου ἀπεχέσθωσαν, τέμνειν δὲ τὴν ἐν ἀγκῶνι φλέβα τὴν ἄνω, ἢ τὰς ἐπὶ τῶν σφυρῶν, μάλιστα ταῖς γυναιξὶ, αἷς τὰ ἐπιμήνια ἐπέχεται, καὶ πρὸς ἑσπέραν ὕπνον μηχανητέον, προσενεγκάμενοι τὸ διὰ τῶν κωδύων φάρμακον, σὺν χυλῷ πτισάνης, ἢ ὕδατι, καὶ ἐμβρέχειν τὴν κεφαλὴν, διὰ ῥοδίνου, καὶ κωδύων ἀφεψήματος. ἐγχρονίζοντος δὲ τοῦ πάθους, ἀφαιρεῖν δεῖ καὶ ἐκ τῆς τοῦ μετώπου φλεβὸς αἷμα, εἶτα καθαίρειν διὰ τῆς πι-

& qui à proprijs carnibus nõ abſtinent. Læſa eſt præterea in his imaginatio & ratio, & quibuſdam malum per interualla redit, vtantur cibo boni ſucci, & à vino abſtineant, ſecetur vena ſuperna cubiti, vel in talo, præcipuè in mulieribus, q̄bus menſes retinentur. Veſperi ſomnus ꝓuocetur, q̄d fiet, oblato medicamẽto, quod è papaueris capitibus paratur, cum ptiſanæ liquore vel aqua, & caput irrigetur roſaceo & papaueris decocto. Quod ſi affectus adhuc perſeueret, etiam ex vena frontis ſanguinẽ auferre oportet, & aluum purgare hiera picra cum aqua mulſa, & caput per nares purgare, betæ radicis ſucco infuſo, vel cucumeris aſinini ſucco inſtillato, & ſternuta-

κρᾶς σὺν μελικράτῳ, καθαίρειν δὲ διὰ ῥινῶν τὴν κεφαλὴν, σεύτλου ῥίζης χυλὸν ἐκχέοντα, ἢ ἐλατήριον σὺν γάλακτι, καὶ πταρμικὸν προσφέρειν δι' ἐλλεβόρου, καὶ στρουθίου, καὶ ἀποφλεγματίζειν δι' ὀξυμέλιτος, σὺν τῷ ὑσσώπου, καὶ γλήχωνος ἀφεψήματι. κλυέσθω δὲ καὶ ἡ κοιλία δριμέσι, τοῦτ' ἐστι, διὰ κενταυρίου, καὶ γεντιανῆς ἀφεψήματος. δίδου δὲ καὶ τὴν στοιχάδα πίνειν, καὶ τὴν γεντιανὴν, καὶ τὴν ἱερὰν τοῦ γαληνοῦ.

menta mouere, veratro, & struthio, seu herba lanaria, & oxymelite, in quo hyssopum vel pulegium sit incoctum, pituitam euocare. Deniq; aluus eluenda acribus, Centaurij & Gentianæ decocto, potui offerenda Stœchas, Gentiana, & Hiera Galeni.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ. Κεφ. λγ΄.

Η μελαγχολία παραφροσύνη ἐστὶν ἄνευ πυρετοῦ, ἐπὶ διαφόροις αἰτίαις συνισταμένη. ὅθεν οὐδὲ τὰ αὐτὰ πάντες ὑπομένουσι συμπτώματα, οὐδὲ ὡσαύτως ἔχουσι τὰ κινήματα τῆς φαντασίας, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν γελῶσιν ἀεὶ, καὶ

DE MELANCHOlia. Cap. XXXIII.

Melancholia est mẽtis alienatio sine febre, & ex diuersis causis originem ducit. Vnde neque omnes eadem symptomata patiuntur, neque similiter easdẽ imaginationes habent, sed alij ipsorum rident semper, & cum hilaritate imagi-

μετὰ ἱλαρότητος ἡ φαν-
τασία αὐτοῖς γίνεται. οἱ δὲ
μετὰ ὀργῆς καὶ συντονίας,
ἐοικότες ὅσον ἐπὶ τούτῳ,
τοῖς φρενητικοῖς ὀνομαζο-
μένοις. τινὲς δὲ μετὰ νω-
θρότητος πολλῆς, ὡς μηδὲ
φθέγγεσθαι θέλειν αὐτοὺς
παραπλησίως τοῖς καλου-
μένοις μωροῖς. ἄλλοι δὲ δό-
ξας ἔχουσι, καὶ προλέγειν τὰ
μέλλοντα οἴονται. ἕτεροι δὲ
φιλοῦσι τὸν θάνατον, ἄλ-
λοι δὲ φοβοῦνται. καὶ οἱ μὲν
αὐτῶν διαλείμματα κα-
τά τινας καιροὺς ἔχουσιν,
ὥστε καὶ τῶν συνήθων ἅπτε-
σθαι. οἱ δὲ συνέχειαν φυλάτ-
τουσι, καὶ ληροῦσι γὰρ καὶ φο-
βοῦνται, καὶ ἐπιθυμοῦσιν ἀπο-
θανεῖν. γίνεται δὲ ἐπὶ με-
λαγχολικῷ χυμῷ ἐν τῇ
κεφαλῇ ὄντι, ἔστι δὲ ὅτε ἐκ
τοῦ γαστρὸς ἀναθυμιῶν οὗτος
ὁ χυμὸς ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ
λέγεται ὑποχονδριακὸν
πάθος, καὶ φυσῶδες, κα-

imaginantur, alij cum
ira & contentione, ijs
qui phrenetici appellã-
tur, ea in re consimiles,
quidam ipsorum cum
torpore multo & segni
tie, vt ipsi loqui nolint,
stultorum modo, quos
Græci vocãt *μώρους*, nõ-
nulli opinionibus ad-
dicti sunt, & futura prę
dicere arbitrantur. Hi
vero mortem expetũt,
illi eandẽ expauescunt.
Atq; ex his quidã ipso-
rum interualla morbi
tẽporibus quibusdam
habent, vt etiam con-
sueta administrent, alij
in continua dementia
sunt, delirant enim, &
metuunt, & mori cupi-
unt. Fit porro ex humo
re melancholico, cere-
brum occupante. Ali-
quando etiã ex humo-
re, qui sursum à ventri-
culo ad caput effumat,
& dicitur affectio hy-
pochondriaca, seu fla-

 tulenta,

θαίρειν οὖν αὐτοὺς χρὴ διὰ ἐπιθύμου καὶ ἀλόης, δίαιτα δὲ εὐχύμῳ, δοτέον δὲ καὶ τὴν μέλαιναν ἐλλέβορον, καὶ τὴν ἱερὰν γαληνοῦ. εἰ δὲ διὰ τῶν ὑποχονδρίων κάκωσιν τὸ πάθος ἐστίν, ἐμβρεχέσθω δι' ἐλαίου, ἐν ᾧ ἕψηται πήγανον, ἄνηθον, ἀψίνθιον, γλήχων, ἄγνου σπέρμα, δάφνης καρπός, κύμινον. ταῦτα γὰρ τοὺς πόνους παρηγορεῖ, καὶ τὰς φύσας μειοῖ· καὶ καταπλάσσειν διά τε κριθίνου, καὶ τηλίνου ἀλεύρου, καὶ κυμίνου, καὶ σελίνου σπέρματος, καὶ ἀνήθου· καὶ σικύας κολλητέον τοῖς σπλάγχνοις, καὶ ἔμπλαστρα τό, τε διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ πολυάρχιον, διδόναι δὲ καὶ τὴν δι' ἀλόης ἱεράν, καὶ τὸ ἐπίθυμον, καὶ τὸν ὀῤῥὸν τοῦ γάλακτος. χρονίσαντος δὲ τοῦ τοιούτου πάθους, ἐπὶ τὴν διὰ τοῦ ἀρμενικοῦ λίθου δόσιν ἐλθέ.

tulenta. Hos itaq; purgare oportet epithymo, aut aloë, & cibo uti boni succi, vel nigrum veratrum, seu Galeni hieram exhibere. Quod si ob Hypochōdria malè affecta, malum euenerit, irrigare ipsa oportet oleo, in quo incocta sit ruta, anethum, absynthium, pulegium, viticis semen, lauri buccæ, & cyminum. Hęc enim dolores leniunt, & flatus minuunt, cataplasmata autem conficiantur ex farina hordei, & fœnu græco, cymino et petroselini semine, et anetho: cucurbitulæ præterea uiscerib9 admouēdæ, et emplastra, quale est, quod ex seminibus conficitur, & polyarchium: postremo assumere hieram ex aloë, & Epithymum cum sero lactis. Quod si affectus inueterauerit, ad Armeniaci

οἶδα γὰρ ὅτι τῶν ἀρχαίων οἱ παλαιότεροι ἐπὶ τὸν λευκὸν ἐλλέβορον ἔτρεχον, ἡνίκα μηδὲν ἀξιόλογον ὑπὸ τῶν ἄλλων καθάρσεων ἐθεώρουν τὸ πάθος μειούμενον. ἀλλ' ἔγωγε τοῦ ἐλλεβόρου τοῦ λευκοῦ προτιμῶ τὴν τοῦ ἀρμενικοῦ λίθου τὴν δόσιν, καὶ πάρεστι τῇ πείρᾳ τὸ γνῶναι τὸν χρώμενον αὐτῷ ποτὲ ἅμα τοῦ δραστικοῦ καὶ τὸ ἄλυπον καὶ ἀκίνδυνον ἔχειν. εἰ μὲν οὖν ἐστι χρεία μὴ μόνον διὰ τῆς κάτω γαστρὸς, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμέτων γίνεσθαι κάθαρσιν. ἄπλυτον διδόναι χρὴ τὸν λίθον. εἰ δὲ μὴ πάνυ χρήζων ὁ κάμνων φαίνοιτο τῆς διὰ τῶν ἐμέτων καθάρσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς κάτω γαστρὸς τηνικαῦτα τὸν λίθον ἀποπλύνειν χρὴ, καὶ ἄχρι δύω καθόδων. οὕτως γὰρ ἡμῶν πραξάντων, οὐδὲ ταραχὴν, ἢ θλῖψιν ἐμποιεῖν ὁ λίθος

niaci lapidis exhibitionem te accingito, noui enim ex veteribus antiquiores, ad veratrum album properasse, vbi affectum ab aliis purgationibus nihil penè imminui conspicerent. Et omnino Armeniaci lapidis assumptionē potiorem, quam veratri albi existimo. cui experientia quoque suffragatur, cum cognouerim eum (si aliquando quis eo vsus esset) debitum & efficaciter, & absq; modestia & periculo præstitisse nouimus. Si igitur necessitas postulat, non modo infra per aluum, sed etiam per vomitus purgationem fieri, lapidem illotum exhibere conuenit, at si æger purgatione per vomitum non admodum indigere videatur, sed per imum ventrem totum viciosum humorē

δύναται, καὶ μᾶλλον ἀλύπως τὸν μέλανα καὶ γεώδη χυμὸν κενώσει, ὥστε παρελθουσῶν ὀλίγων ἡμερῶν αἰσθητὴν ἡμῖν γενέσθαι τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν.

exire conducat, tunc lapidē eluere oportet duobus vicibus. Vbi enim sic fecerimus, neq; turbationē ſtomachi, aut compreſsionē lapis excitare poteſt, ſed etiam minori cum moleſtia, nigrum terreſtremq́ue humorem vacuabit, vt intra paucorum dierum ſpacium notabile ex illo emolumentum percepturi ſimus.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΗΣ ΑΠΩλείας. Κεφ. λδ'.

DE MEMORIAE iactura. Cap. XXXIIII.

Γίνεται ἡ ἀπώλεια τῆς μνήμης ἐπὶ ψυχρότητι καὶ ὑγρότητι ἀμέτρῳ τῆς ὀπισθίας κοιλίας τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ οὐδενὸς μέμνηνται, καὶ δεῖ ξηρᾶν τὴν κεφαλὴν πρότερον, καὶ καθαίρειν διὰ τῆς ἱερᾶς, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς χρῆσθαι, καὶ ἐρρίνοις, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνατριβέσθωσαν δι' ἐλαίου καὶ σινήπεως, καὶ πυρέθρου. ἀγαθὴ δὲ καὶ ἡ τοῦ

Memorię iactura cauſam habet, immoderatam poſterioris ventriculi cerebri frigiditatē & humiditatem, itaque nullius rei meminerūt. In his itaq; caput exiccare oportet prius, deinde aluum purgare hiera, & medicamentis, ſaliuam & ſternutamenta mouentibus, vti, & caput ipſum perfricare oleo & ſinapi, ſeu pyrethro. Ad idē quoq; facit

cit

μεμφίτου ἀντίδοτος διδομένη.

ΠΕΡΙ ΣΚΟΤΩΜΑΤΙΚῶν. Κεφ. λε'.

Τὸ σκοτωματικὸν πάθος συνίσταται ἀπὸ ψυχροῦ, καὶ γλίσχρου χυμοῦ, καταλαβόντος τὸν ἐγκέφαλον, ἢ ἀτμῶν θερμῶν καὶ δριμέων, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναφερομένων, καὶ τρεπόντων τὸ ψυχικὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ πνεῦμα, στρεφόμενον κυκλικῶς ἐν τῇ κεφαλῇ. τούτους φλεβοτομητέον πρῶτον, εἶτα καθαρτέον τῇ ἱερᾷ, εἶτα σικύας κατὰ τοῦ ἰνίου κολλητέον μετ' ἐγχαράξεως, ἔπειτα ἀποφλεγματισμοῖς, καὶ πταρμοῖς χρηστέον. ἐφ' ὧν δὲ ἐξ ἀτμῶν θερμῶν διὰ τῶν ἀρτηριῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναφερομένων γίνεται, τὴν ἀρτηριοτομίαν ποιοῦ ὀπι=

cit, quæ Memphitis dicitur, antidotus, per os assumpta.

DE VERTIGINOSIS. *Cap.* XXXV.

Vertigo nascitur ex frigido & glutinoso humore, qui cerebrum occupat, aut vaporibus calidis & acribus ad caput delatis, & spiritum animalẽ in cerebro vertentibus, & ceu in gyrũ agentibus. His primum sanguis mittendus, & hiera purgandi sunt, cu curbitulæ etiam occipiti admouendæ cum scarificatu, & medicamenta, quæ saliuam per os eliciunt, & sternutamẽta mouent. Quibus vero accidit ob vapores calidos sursum per arterias ad caput elatos, arteriæ sectio retro aures ijs adhibẽda est. stęchas quoq; potui offerenda,

cum

θεν τῶν ὤτων. δοτέον δὲ καὶ τὴν στυχάδα σὺν ὑσσώπῳ καὶ ἀνήθου σπέρματι πίνειν, καὶ τὴν δι' ἀνακάρδου θεοδώρητον, καὶ τοῦ μεμφίτου. ἡ δὲ δίαιτα ἔστω λεπτύνουσα, καὶ ἄφυσος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΛΗΨΙΑΣ.
Κεφ. λϛ΄.

Η ἐπιληψία σπασμός ἐστιν ὅλου τοῦ σώματος μετὰ βλάβης τῶν ἡγεμονικῶν ἐνεργειῶν, ποτὲ μὲν ἐν αὐτῷ τῷ ἐγκεφάλῳ συνισταμένην ἔχων τὴν αἰτίαν, ποτὲ δὲ ἐν ταῖς τούτου κοιλίαις ἁπάσαις, ἐμφράττων τὰς διεξόδους τοῦ ψυχικοῦ πνεύματος, ὥστε πίπτειν καὶ ἀφρίζειν, ὅπερ οἱ ἰδιῶται δαίμονα καλοῦσιν. ἐμφράττονται δὲ ἀπὸ φλέγματος, ἢ μελαγχολικοῦ χυμοῦ. ἔστι δὲ ὅτε καὶ διὰ τὸ τῆς γαστρὸς στόμα κατὰ συμ-

cum hyſſopo & anet
ſemine, & antidot
Theodoreti ex Anac
do, & quæ Memphi
dicitur, victus ratio
extenuans, & quæ m
nime flatus generet.

DE MORBO CO
mitiali.
Cap. XXXVI.

Morbus comitia
cõuulſio eſt totius co
poris, cum offenſa fu
ctionum principum,
cauſam habet quand
que in ipſo cerebr
quandoq; vero in om
nibus ipſius ventric
lis, prohibentẽ tranſit
ſpiritui animali, ita v
concidant, & ſpuma
ex ore moueãt, id quo
idiotæ dæmonẽ appe
lant. Fit autem obſtru
ctio ab humore pitu
toſo et atrabilario, non
nonquã etiam per con
ſenſum oris ventriculi
aut

τάθειαν γινόμενον. ποτὲ δὲ
ἐξ ἑτέρου μορίου, οἷον χει-
ρὸς, ἢ ποδὸς αὔρας τινὰς ἀ-
νερχομένας κατὰ τὸν ἐγκέ-
φαλον, καὶ καταπίπτειν αὐ-
τούς. ὠνόμασται δὲ τὸ πά-
θος ἐπιληψία διὰ τὸ ἐ-
πιλαμβάνεσθαι, καὶ κρα-
τεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθή-
σεις. ἐκάλεσαν δὲ αὐτὸ τοῦ-
τ' ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν
τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφα-
λον. ἄλλοι δὲ ἡρακλείαν
ζον, διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ
δυσμετάθετον τῆς νόσου,
ἄλλοι ἄλλως. γίνεται τοί-
νυν κατὰ τρεῖς τρόπους ἡ
ἐπιληψία. ἢ γὰρ τῆς κε-
φαλῆς πρωτοπαθούσης, ἢ
τοῦ στομάχου, ἢ ἄλλου τινὸς
μορίου πάσχοντος, καὶ ἐπὶ
τὴν κεφαλὴν ἀναπέμποντος
αὔρας τινάς. τούτους
ἐρεθίζειν ἐμεῖν διὰ πτε-
κεχρισμένου ἐλαίῳ ἰρί-
, ἢ κυπρίνῳ, καὶ ὀσφραν-
ς εἰσφέρειν, τοῦ τε πο-

aut alterius partis ut manus, vel pedis, cum aura quædam eleuatur ad cerebrum, et concidunt. Dicitur porrò hic affectus Epilepsia, à græco verbo ἐπιλαμβάνεσθαι, quod significat cõpræhendi, nam sensus in his intercipiuntur, & veluti retinentur. Vocatur & sacer morbus, q̃d cerebrum sacrum sit et honoratum, alij appellarunt morbum Herculeum, ob morbi vehementiam et pertinaciã, et alij alio modo. Triplici igitur ratione excitatur morbus comitialis, aut enim caput primario afficitur, aut per cõsensum patitur, uel stomachi uel alterius partis auram quandam ad caput mandantis. Hos ad uomitum irritare oportet, intincto calamo in oleo Irino aut Cyprino, et medicamẽ-

κεδανῷ, καὶ τῷ κυρηναϊκῷ
ὀπῷ, ἀσφάλτῳ δὲ καὶ κε-
δρίᾳ, εἶτα φλεβοτομίᾳ
χρηστέον, καὶ ἄκρα τρίβειν,
καὶ σιναπίζειν, καὶ σικύας κού-
φας τοῖς ὑποχονδρίοις
κολλᾷν, καὶ καστόριον δι᾽ ὀξυ-
κράτου ἐγχεῖν τῷ στόματι,
ἢ ὀπὸν κυρηναϊκὸν σὺν ὀ-
ξυμέλιτι, εἶτα καθαίρειν
διὰ τῆς ἱερᾶς, ἢ τοῦ ἐλλεβό-
ρου. εἶτα κολοκυνθίδος τὴν
ἐντεριώνην, ἐν γλυκεῖ δι᾽
ὅλης τῆς νυκτὸς ἀποβρέ-
χων, ἕωθεν ἐκθλίψας δί-
δου πιεῖν. εἶτα σικυαστέον τὸ
ἰνίον, καὶ ξυρήσας τὴν κεφα-
λὴν καταχρίε τῷ πευκεδά-
νου ὀπῷ σὺν ὄξει, καὶ ἀπο-
φλεγματίζειν, καὶ ἔῤῥινα
καὶ μαστήματα προσάγειν.
εἶτα τὴν ἱερὰν αὐτοῖς διδό-
ναι τοῦ λογαδίου, ἢ τοῦ γα-
ληνοῦ, εἶτα σιναπίζειν τὴν
κεφαλὴν, καὶ δριμυφαγί-
αις χρᾶσθαι, καὶ τὸ σκιλλη-
τικὸν ὀξύμελι διδόναι. τοὺς

ta q̃ odorẽ mouẽt exh
bere, ex peucedano
cyrenaico liquore, bi
mine etiã & cedria. V
nę ſectione deinde vt
dũ, et extremę partes
fricandæ, & ſinapiſm
delinẽdę ſunt, & cucu
bitulæ ſine ferro hyp
chõdrijs affigẽdę, & c
ſtoriũ ex poſca ori inf
dendũ, aut liquor cyr
naicꝰ ex oxymelite. P
gãdũ poſtremo corpu
hiera aut veratro, au
cucurbitę ſylueſtris m
dulla, tota nocte in pa
ſo immergẽda, manè e
primenda, & potui of
rẽda. occipitio demũ c
curbitulę admouẽdę,
abraſo capiti, peuced
ni liq̃r ex aceto induce
dꝰ, et medicamẽta, q̃
liuã & odorẽ mouẽt,
ore ſumũtur, exhibẽda
hierã deniq; Logadij ve
Galeni dare, et capiti ſi
napiſmũ inducere, acri
oribus cibis uti, et acetũ
ex

ἢ ἀπὸ στομάχου ἐπιληπτι-
κῶς πιεζομένους τοῖς εὐπέπ-
τοις, καὶ τοῖς τονοῦσι τὸ στόμα-
χον χρῆσθαι, καὶ ὅσα περὶ τῶν
στομαχικῶν ῥηθήσονται, καὶ
τὴν πικρὰν δίς που, καὶ τρὶς
δοτέον. περιάπτειν δὲ καὶ τῆς
παιωνίας τὴν ῥίζαν τῷ τρα-
χήλῳ, καὶ τὴν χλωρὰν ἴασπ-
ιν. τοὺς δ' ἀπὸ μορίου
πιεζομένους δεῖ βρόχῳ δεσ-
μεῖν, καὶ σιναπίζειν τὸ μόρι-
ον, καὶ τὰ ἄλλα δριμέα ἐπι-
τιθέναι. ἁρμόζει δὲ αὐτοῖς καὶ
τὸ λεπίδιον ὀνομαζομέ-
νη βοτάνη, ἐλέγχει δὲ τοὺς
ἐπιληπτικοὺς ὑποθυμιω-
μένη, καὶ καταπίπτειν αὐτοὺς
παρασκευάζει, ἄσφαλ-
τον, γαγάτης λίθος, καὶ κέ-
ρας ἐλάφου, ἢ αἴγειον, καὶ ἡ
ὀσμὴ τοῦ αἰγείου ἥπατος ὀπ-
τωμένου, καὶ αὐτὸ τὸ ἧπαρ
ἐσθιόμενον. διεγείρει δὲ αὐ-
τούς, ἐὰν διέλῃ τὸν μέγαν δάκ-
τυλον τοῦ ποδὸς ἐξ οἰουδήποτε
μέρους καὶ τῷ ἀποῤῥέοντι

ex scilla offerre. q uero ob stomachum morbo comitiali corripiuntur, hos cibis vti oportet, q facilè concoquuntur, et ventriculũ roborant, & q̃cunq; de uẽtriculi affectibus dicẽtur, & picrã antidotũ bis aut ter offerre, & è collo pæoniæ radicẽ suspendere oportet, & iaspidẽ colore viridi. q uero ob particulã aliquã corripiũtur, hos fune vincire oportet, & particulæ ipsi sinapismum inducere, & id genus acria imponere, cõuenit etiam ipsis herba, q̃ lepidiũ appellatur. nã suffitu comitiali morbo oppressos arguit, eosq; collabi facit, bitumẽ item, lapis gagates, cornu ceruinum aut caprinũ, odor hepatis caprini assi, & ipsum iecur comestũ. Excitat autẽ ipsos, si quis magnum digitum pedis eius qui

conci-

αἵματι διαχρίσας τὰ χεί-
λη αὐτοῦ τοῦ καταπεσόντος,
καὶ τὸ μέτωπον, εὐθέως διε-
γερθήσονται. ἄλλο ἐλέγχον.
ζζ. Βραχὺ ἔνθες εἰς τοὺς
μυκτῆρας, καὶ παραυτίκα
πεσεῖται. σημεῖον εἰ ἰάσι-
μός ἐστιν ὁ ἐπιληπτικός.
ἐπειδὰν καταπέσῃ, πρόσ-
θες αὐτῷ θύμον. καὶ εἰ μὲν
ἀντιλήψεται, ἰάσιμός ἐ-
στιν, εἰ δὲ μὴ οὔ, σημεῖον ἐπὶ
στομάχου γινομένης ἐπι-
ληψίας. σημεῖον δὲ τοῦ ἀ-
πὸ στομάχου γίνεσθαι τὴν
ἐπιληψίαν, τὸ συνεχῆ
πολλάκις ἐν αὐτῷ γίνεσθαι
κλόνον τινὰ καὶ δῆξιν, καὶ πα-
ροξύνεσθαι μᾶλλον αὐτοὺς
καὶ ὑπομένειν τὸ τῆς ἐπι-
ληψίας πάθος. ἡνίκα
συμβῇ βραδυσιτεῖν, ἢ ὀλι-
γοσιτεῖν. σημεῖον τῆς ἐπὶ
ἑτέρῳ μορίῳ ἐπιληψίας.
οἱ δὲ ἐπί τινι μορίῳ κατα-
πίπτοντες, αἰσθάνονται σα-
φῶς τὴν ἀνάδοσιν γινο-

cõcidit, diuidat ex qua
cunq; parte, et labia æ
gri sanguine qui pro
fluit illinat et faciem
Aliud, quod eundem u
sum præstat. zinziberi
pauxillum in nares in
dito, et statim concidet
signum, utrum sanatio
nem recipiat Epilepti
cus, cum quis concidit
thymũ obijcito, quod
si retinuerit, sanari po
test, sin minus, curatio
nem non recipit. Sign
morbi comitialis ex sto
macho oriuntis. Mor
bum comitialem à sto
macho proficisci testa
tur, quod continua ple
runq; in eo gignatur, e
turbatio quędam et ro
sio, item quod morb
accessionem, tum po
tius ægri sentiunt, irri
tanturque, cum tard
ipsos cibũ sumere, au
paucum contingit, qu
uero ob particulã quan
dam concidunt, distri
butio-

μένην ἐπὶ τὰ ἄνω, καὶ προλέγουσι τὸ μέλλον αὐτοῖς ἔσεσθαι τῆς ἀναδόσεως ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον ἀρχομένης γίνεσθαι. συμβαίνει δὲ τὸ πάθος καὶ παιδίοις, καὶ μάλιστα τοῖς ὑγροτέροις, διὸ καὶ παιδικὸν αὐτὸ τινὲς ὠνόμασαν. σημεῖον τῆς ἐπὶ τῇ πρωτοπαθείᾳ τῆς κεφαλῆς ἐπιληψίας. πρωτοπαθούσης τῆς κεφαλῆς βαρύνονται τὰ κατ' αὐτὴν, καὶ σκοτοῦνται, καὶ ἀμβλυώττουσι, καὶ βραδέως αἰσθάνονται. παιδίοις δὲ μάλιστα συμβαίνει τοῦτο τὸ πάθος. προγνωστικὸν, εἰ ἐστί τις ἐπιληπτικὸς, χλωραὶ αἱ ὑπὸ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εὑρίσκονται φλέβες. θεραπευτικὸν. ἐν τοῖς νεοσσοῖς τῶν χελιδόνων ἀνακοθεῖσι, εὑρίσκονται λιθάρια δύο, ὧν τὸ μὲν κιῤῥόν ἐστι, τὸ δὲ λευκὸν, τὸ μὲν οὖν λευκὸν καταπεσόντι τῷ

butionem mali ad superiora fieri manifestò percipiunt, & id quod futurum ipsis est prędicunt, cum distributio uitij ad cerebrum uergere incipit. Accidit autem hic affectus etiam pueris præsertim humidioribus, qua de causa nõnulli puerilẽ ipsum nominarunt. Signa morbi comitialis, ex primario capitis affluxu excitati. Qui primario capitis affluxu laborãt, grauantur capite, obscurantur, caligant, tardeq; sentiunt. At hic affluxus pueris potissimum accidit. Ad prænoscendũ, si qs morbo comitiali laborat, venæ sub lingua virides reperiuntur. Curatio. Duo lapilli in hirundinum pullis dissectis inueniuntur, quorũ vnus quidem niger, alter vero albus existit, comitiali collapso eas

ἐπιληπτικῷ ἐπιτίθει, καὶ ἐγείρεις αὐτόν, τὸ κίρρον δὲ λαβὼν περίαπτε δέρματι. τὰ δὲ λιθάρια ταῦτα λέγεται διδόναι τὰς χελιδόνας τῷ πρώτῳ νεοττῷ, ὅπερ οὐκ ἄλλως εὑρίσκεται, εἰ μὴ διὰ τῆς ἀνατομῆς τῶν νεοττῶν ἁπάντων. ἄλλο πάνυ θαυμαστόν. πήγανον ἄγριον ὀσμώμενον εὐθέως διεγείρει τὸν ἐπιληπτικόν. ἕτερον, ὃ λαβὼν παρὰ κερκυραίου ἀγροίκου. οὐρὰν συάγρου ἐν καπνῷ ξηράνας, καὶ λειώσας, δίδου ἐξ αὐτοῦ καρύου τὸ μέγεθος ἐπὶ ἡμέρας τριάκοντα μετ' ὀξυμέλιτος. ἕτερον. ἧλον ἐκ πλοίου ναυαγήσαντος ἐλάσας, ποίησον βραχιόνος πλατύ, ὥστε ἐνθεῖναι ὀστέον ἀπὸ καρδίας ἐλάφου, καὶ περίθες ἐν τῷ εὐωνύμῳ βραχίονι. ἐκκαρδιώσας δὲ τὴν ἔλαφον ζῶσαν, καὶ ἀναπτύξας τὴν καρδίαν

imponito, ac ipsum excitabis, nigrũ vero cuti alligato. Ac hirundines dicuntur primo pullo eos lapillos dare, qui non inueniuntur alibi, nisi vniuersis pullis dissectis. Aliud valde admirabile. ruta syluestris odorata, statim excitat, comitiali morbo laborantem. Aliud, quod accepi à rustico Corcyrẽsi. caudam porci syluestris fumo exiccatam, & tritã, cum aceto mulso ad dies triginta exhibeto. Aliud. Clauum ex nauigio confracto exemptum, ad brachij latitudinem concinnato, vt imponatur os ex corde cerui, & sinistro brachio circundetur. Postquam autem ceruo viuo cor exemeris, ossiculum, quod in eo explicato, ceu carunculam concretam arundini statim sine mora inuenies, sic-

cato,

ἀνυπερθέτως παραχρῆμα καλάμῳ εὑρίσκεις ὡς σαρκίον πεπηγὸς ὀστάκιον. εἶτα ξήρανον καὶ βαλὼν, ποίει ὡς προείρηται. σκευασία ἀντίδοτος διὰ πείρας γενομένη πρὸς ἐπιληπτικούς. σέσελι, πύρεθρον, στοιχάδα ἀνὰ στ. β'. ἀγαρικόν. στ. ε'. πλατυκύμινον. χαλβιθὶ καὶ ἀριστολοχίαν στρογγύλα ἀνὰ. στ. β'. ς' ὀξύμελι σκυλλιτικόν. Ηγ. α'. εἰ μὲν οὖν ἐνεργήσει οὕτως ἰδοὺ καλὸν, εἰ δὲ μὴ, εἰσβάλλονται σὺν αὐτοῖς, καὶ τὰ δύο ταῦτα. ἤγουν ὀπὸς σκαμμωνίας στ. β'. καὶ ἐπιθύμου. στ. β'. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς ὡς ἂν οὐχ εὕρηται ἀριστολοχία στρογγύλη, εἰ(λάγε) ἀντ' αὐτῆς εἰς τὴν σκευασίαν ἐπὶ τὸ διπλοῦν ἑτέρα ἀριστολοχία.

cato, ac vbi reliquum proieceris, facito vt prędictum est. præparatio antidoti, experientia cõprobata, ad comitiales. seselis, pyrethri, stœchadis, singulorum exagia duo, Agarici exagia quinq;, cumini lati Aristolochiæ, rotundę, singulorum exagia, aceti mulsi scillitici. q̃d si hoc modo operetur benè est, sin minus, cum ipsis hæc duo quoque cõiunguntur, succi scãmonię nimirum & Epithymi singulorum exagia duo, Technicus tamen negat, Aristolochiam rotundam reperiri, sed pro ea, duplo pondere alia Aristolochia assumi debet.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΠΛΗΞΙΑΣ. Κεφ. λζ'.

Ἀποπληξία ἐστὶν, ὅταν

DE APOPLEXIA. Cap. XXXVII.

Apoplexia est, cum

ἐξαίφνης τὶς πεσὼν, ἀναίσθητος καὶ ἀκίνητος γένηται νεκρῷ παραπλησίως. συνίσταται δὲ τὸ πάθος ἀθρόως, ψυχροῦ πληροῦντος φλέγματος τὰς κυριωτέρας τοῦ ἐγκεφάλου κοιλίας. εἰ δὲ κατὰ τοῦ ἡμίσεως μέρους τοῦ σώματος γένηται, παραπληγίαν τοῦτο λέγομεν. ἔστι δὲ τῶν ἀνιάτων. θάνατον γὰρ ἀπειλεῖ σύντομον. εἰ δέ που καὶ λυθείη ὡς τὰ πολλὰ, μετὰ παραλύσεως μέρους τινὸς ἀπολαύσεται. τούτους εἰ ἀντέχῃ ἡ δύναμις, φλεβοτομεῖν δεῖ, ἐπάγειν δὲ καὶ τὴν γαστέρα δριμεῖ κλυστῆρι, διὰ κενταυρίου ἀφεψήματος, ἢ ἐντερῶνος, σὺν ἅλμῃ ἑψῶντες. ἀλειφέσθω δὲ ἡ κεφαλὴ ἐλαίῳ, ἐν ᾧ ἕψηται πήγανον, ἢ σπονδύλιον, ἢ καλαμίνθη. καὶ ὀσφραντὰ προσάγειν ὀποπάνακα, ἢ κα-

quis ſubito concidit, & ſenſu et motu priuatur, mortuo ſimilis, oritur hic affectus ſubitò, pituita frigida principes cerebri ventriculos opplente. Quod ſi ſecundum alterã tantum corporis partem fieri contingat, paraplìgiam vitium appellabimus. Eſt autem ex morbis qui curationem non recipiunt, mortem enim præcipitem minatur, quod ſi aliquando ſoluitur, vt plurimum in reſolutionem alterius partis degenerat. His, ſi vires patiuntur, vena ſecanda, & aluus acri clyſtere ex Centaurij decocto, vel interaneorũ ex muria, ſubducẽda erit, caput etiã oleo in quo ruta ebullierit, vel ſpondylium, vel calamintha, perfundendũ, odorata deniq; naribus, vt opopanax, caſtorium ſeu

στόρειον, ἢ χαλβάνην. καὶ ἐμεῖν τούτους ἐρέθιζε διὰ πτεροῦ. χρησώμεθα δὲ καὶ πταρμικοῖς, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς. παραγινομένων δὲ, καὶ εἰς τὴν λοιπὴν θεραπείαν χωρήσωμεν, τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιληψίας γινομένην. ποτίζειν δὲ τούτους καὶ τὸ καστόρειον ὅσον ∠. α΄. μετὰ πεπέρεως ∠. ς΄. σὺν ὀξυμέλιτι. ἄλλο. καστόρειον, πέπερι, πύρεθρον ἀνὰ ∠. γ΄. κάγχρυος, εὐφορβίου ἀνὰ ∠. ια΄. κυπρίνου ἐλαίου, ναρδίνου, γλευκίνου ἀνὰ ∠. οὐγγ. γ΄. ἄλειφε θερμόν. ἄλλο. κηροῦ οὐγγ. α΄. χαλβάνου οὐγγ. ς΄. καστορίου, εὐφορβίου, ἀνδράχνης, νίτρου, κάγχρυος ἀνὰ ∠. δ΄. πόματα ἀπαρέτοις. καστόρειον ∠. γ΄. σὺν εὐκρατομέλιτι πινόμενα. σφόδρα δὲ βοηθεῖ τοῖς παρειμένοις σώμασι τὸ ἀφέψημα τῶν χλωρῶν κληματίδων, συ-

ſeu galbanum naribus admouenda. Et vomitus penna prouocādus. Medicamētis item quæ ſternutamenta mouēt, & pituitam per os educunt, vtemur. Quod ſi adhuc duret affectus, curationē, qua in morbo comitiali vſi ſumus, inſtituemus, & Caſtorij drachmam, adiunctis drachmis ſex piperis ex aceto mulſo pro potu offeremus. Aliud. Caſtorij, piperis, pyrethri, ſingulorum drachmæ tres, Canchryos ſeu fructus roriſmarini, euphorbij ſingulorum drachmæ vndecim, oleorum cyprini, nardini, gleucini ſingulorum vnciæ tres, calidè inungito. Aliud. Ceræ vncia, galbani vnciæ ſex, Caſtorij, Euphorbij, portulacæ, nitri, canchryos, ſingulorum drachmæ quatuor. Potio ad reſo-

νεχῶς πινόμενον ὀνήσις. ἄλλο. δεδοκιμασμένον πρὸς τὰς τοιαύτας διαθέσεις. κασορίου, πηγάνου ἀγρίου σπέρματος, ὀποπάνακος ἀνὰ ὀβολοὺς δύο. πυρέθρου ὀβολοὺς δύο, ἀκόρου τὸ ἴσον, πεπέρεως κό. ί. μεθ' ὑδρομέλιτος κυάθοις δύω, δίδου τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς τῷ πρώτῳ, εὐτονήσαντος δὲ τὸ ὅλον. πρὸς δὲ πάρεσιν αἰδοίου σὺν τοῖς ἄλλοις, δίδου πιεῖν καὶ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἐλαφίου περιεσφιγμένον ὥσπερ ζώνη, καὶ τὰ κρέα αὐτοῦ ἐσθιόμενα, καὶ πολύποδες θαλάττιοι, καὶ ἐχῖνοι, καὶ τῶν πτηνῶν οἱ ψάροι.

lutos. Castorij drachmæ tres cum melle tepido epotæ. Resolutis etiã valde prodest cõtinuo ieiuno ventriculo sumptum decoctũ, sarmentorum viridium. Aliud. Experientia ad similes affectiones comprobatum, castorij, rutæ syluestris, seminis opopanacis, pyrethri, singulorum oboli duo, acori tantundem, piperis grana decẽ, cum aquę mulsæ cyathis duobus, dimidiũ huius totius primum dato, robusto vero totum. Ad çolis vero resolutionẽ vnà cum reliquis, potui exhibeto pudendum cerui, alligatum uelut zona, & carnes ipsius comestæ, & polypi marini & serinacei, & ex uolucribus sturni huc faciunt.

ΠΕΡΙ ΣΠΑΣΜΟΥ. Κεφ. λή.

DE CONVVLSIONE. Cap. XXXVIII.

Ο σπασμὸς ἤτοι ὑπὸ πληρώσεως γίνεται, ἢ ὑπὸ

Conuulsio fit aut ex repletione aut inanitione,

κενώσεως. ἔστι δὲ κίνησις ἀπροαίρετος, ἐν προαιρετικοῖς μορίοις, ἅ εἰσι νεῦρα καὶ μύες. ταῦτα δὲ ἢ πληρούμενα ὑγρότητος σπῶνται, ἢ ξηραινόμενα διὰ κένωσιν, ἢ πυρετόν. καὶ ὁ μὲν διὰ ξηρότητα γινόμενος σπασμὸς, ἀνίατός ἐστι. τὸν δὲ δι' ὑγρότητα, δεῖ πηγανίνῳ ἐλαίῳ διατρίβειν τὰ σπώμενα μόρια, ἢ συκιονίῳ, ἢ παλαιῷ, προσπλέκων τούτοις καστόριον. βοηθεῖ δὲ τούτοις πινόμενα, ἀκάνθης λευκῆς τὸ σπέρμα πινόμενον, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγυπτίας ἀκάνθης, καὶ τὸ καστόριον. τοὺς δὲ διὰ ξηρότητα σπωμένους λούειν, καὶ εἰς ὑδρέλαιον ἐμβιβάζειν.

ne, et est motio inuoluntaria partium seruientium motui voluntario, quæ sunt nerui & musculi, quæ cum humore implentur, cõuelluntur, quemadmodũ etiam cum vel exinaniuntur, vel ob febrẽ exiccantur, itaq; quæ à siccitate fit conuulsio, sanationem non recipit: quæ vero ab humiditate, in hac oleo rutaceo partes conuulsas perfricare, vel sycionio, vel veteri castorio admixto oportet. Hos præterea iuuat spinę albę semen, & Aegyptiæ quoq;, & castoriũ in potu assumptũ. Qui vero ex siccitate cõuellũtur, hos lauare, et in oleum aqua mixtũ immergere oportet

ΠΕΡΙ ΕΜΠΡΟΣΘΟΤΟΝΟΥ, καὶ ὀπισθοτόνου, καὶ τετάνου. Κεφ. λθ'.

DE EMPROSTOTONO, Opistotono & Tetano. Cap. XXXIX.

Ἐμπροσθότονός ἐστιν

Emprostotonus conuulsio

σπασμὸς τῶν ἐμπροσθίνω ῥαχιτῶν μυῶν, ὅταν κεκαυμένοι εἰσὶ, καὶ οἷον κεκυρτωμένοι, καὶ οὐ δύνανται ἀνατείνειν ἑαυτοὺς. ὀπισθότονος δὲ, τοὐναντίον, ὅταν τεταμένοι εἰσὶν εἰς τὰ ὀπίσω. τέτανος δὲ σύνθετόν ἐστι πάθος ἔκ τε ἐμπροσθοτόνου, καὶ ὀπισθοτόνου, ὅταν ὀρθοὶ ἵστανται, καὶ οὔτε ἀνατεῖναι ἑαυτοὺς, οὔτε κάμψαι δύνανται. τὸ δὲ αἴτιον πλήρωσίς ἐστι τῶν μυῶν πνεύματός τε παχέος, καὶ ψυχροῦ χυμοῦ. κράτιστον δὲ αὐτοῖς ἐστὶ βοήθημα, πυρετὸς ἐπιγενόμενος οὐκ οὖν ἐξ ἀρχῆς. τούτους φλεβοτομητέον, καὶ ἐρίοις σκεπαστέον ἐλαίῳ βραχεῖ συκιονίῳ, ἢ παλαιῷ σὺν καστορίῳ, καὶ σικύας κολλητέον τῷ τε αὐχένι, καὶ τῇ ῥάχῃ, καὶ εἰς ἔλαιον ἐμβιβάζειν δὶς τῆς ἡμέρας. ποτιστέον δὲ πάνακος ὀπὸν, ἢ ἀμμωνιακὸν,

uulſio eſt anteriorũ ſpinæ muſculorum, cum veluti combuſti & decurtati ſunt, & ſeſe fle-ctere nequeunt. Opiſtotonus cõtra cum in poſteriora tendunt. Tetanus porro compoſitus ex utroque, affectus eſt, cum & recti ſtant, & ſeſe extendere uel flectere nequeunt. Cauſam habet repletionem à ſpiritu craſſo, & humore frigido, optimum uero ipſis præſidium eſt, febris, quæ non per initia fuerit, ſuperueniẽs. His itaque venam incidere, & lanis in oleo ſycionio deſideratur in græco, ſed ſubintelligẽdum tamen imbutis, uel ueteri cum caſtorio contegere oportet cucurbitulas denique & collo & ſpinæ admouere, & bis in die in oleo immergere, pro potu utantur liquore panacis, uel Ammoniaco,

ἢ ὀπὸν κυρηναϊκὸν ὀρόϐου μέγεθος σὺν μέλιτι, σιλφίου τε ῥίζης κοχλιάρια δύο σὺν εὐκρατομέλιτι, καὶ ὑσσώπου ἀφεψήματι, ἢ καστορίου ὅσον ∠. α΄. σύγχρισμα δὲ. νάρδου ξ. α΄. κηροῦ οὐγ. β΄. φύλλου, μώμου, στύρακος, μαστίχης ἀνὰ οὐγ. α΄. καστορίου, ἀδάρκης, εὐφορϐίου, πεπέρεως ἀνὰ οὐγ. β΄. ὀποβαλσάμου οὐγ. α΄.

moniaco, uel liquore cyrenaico, erui magnitudine cum melle, uel laserpitij radicis cochliarijs duobus cum mulsa, & hyssopi decocto, uel castorij drachma. Vnguentũ uero hoc. Nardi sextarius unus, ceræ unciæ duæ, folij, amomi, styracis, mastycis singulæ unciæ, castorij, adarcæ, euphorbij, piperis singulorum unciæ duę, opobalsami vncia.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΜΟΥ. Κεφ. μ΄.

Ὁ τρόμος γίνεται ἐπὶ ψύξιν νευρωδῶν μορίων. ψύχονται δὲ διὰ ψυχροποσίαν, ἢ δίαιταν ψυχρὰν, ἢ διὰ ψυχρῶν καὶ γλίσχρων χυμῶν παρουσίαν. γίνεται δὲ καὶ ἐπὶ πυρετοῖς κακοήθεσι. τούτοις ἐμβρεχέσθω τὸ σῶμα ἐλαίῳ σαϐίνῳ, ἢ παλαιῷ, ἢ

DE TREMORE. Cap. XL.

Tremor fit ex refrigeratione partium neruosarum, refrigerantur autem uel ob frigidum porum, uel uictum frigidum, uel ob succorũ frigidorum & glutinosorum præsentiam, oritur etiã in febribus malimoris. His corpus oleo sabino aut ueteri uel

συκιονίῳ, καὶ τὰ ἄκρα σκεπέσθω ἐρίοις. εἰ δὲ χρονίζουσιν οἱ πυρετοὶ, καὶ εἰς ὑδρέλαιον ἐμβιβαστέον. ψύξεως δὲ ὑπονοουμένης, καὶ καστορίου ποτιστέον, ἢ σπονδύλιον, σὺν ὀξυμέλιτι, ἢ πάνακος, καὶ πεπέρεως, κόκκους ε΄. πότιζε σὺν μελικράτῳ. ἁπλᾶ δὲ τρεμόντας ποτιζόμενα ὠφελεῖ λαγωοῦ ἐγκέφαλος, καὶ ὁ λαγωὸς ἐσθιόμενος. ἀλθαίας ῥίζης ἀφέψημα, δαμασωνίου φύλλων ∠. γ΄. σὺν μελικράτῳ. ἄλειμμα. εὐφορβίου οὐγ. α΄. μαστίχης οὐγ. α΄. στύρακος οὐγ. α΄. κηροῦ. οὐγ. α΄. νάρδου οὐγ. η΄. βαλσάμου οὐγ. α΄. ἄλλο μυράκοπον. στύρακος οὐγ. β΄. μαστίχης οὐγ. α΄. δαφνίνου ἐλαίου οὐγ. α΄. χηνείου στέατος οὐγ. β΄. κηροῦ οὐγ. γ΄. ναρδίνου ἐλαίου οὐγ. ιβ΄. βαλσάμου οὐγ. α΄. τοῦτο καὶ παρεθέντας ποιεῖ.

ſycionio perfundatur, & ſumma corporis ſeu extremę partes lanis integantur. At ſi inueterauerint febres, in oleum quoque deſcendant. Quod ſi adſit frigoris ſuſpicio, caſtorium quoque potui dabitur, uel ſpondylium cum oxymelite, uel panacis uel piperis grana quinque ex mulſa, ſimplicia quę in potu ſumpta tremore laborantes iuuant, leporis cerebrum & lepus ipſe comeſtus, Althęę radicis decoctum, Damaſonij foliorum drachmæ tres ex mulſa. Vnguentum. Euphorbij uncia, maſtyches, ſtyracis, ceræ, ſingulorum tantundem, nardi uncię octo, balſami uncia. Aliud myracopon. Styracis uncię duę, maſtyches uncia, olei lauri tantundē, adipis anſerini unciæ duæ, ceræ

unciæ

uncię tres, olei nardini uncię duodecim, balſami unciia, idem & ad reſolutos facit.

ὈΦΡΥΩΝ ΤΡΙΧΟΦΥΑ καὶ αὐξητικά.
Κεφ. μα΄.

Φοινικόστεα καύσας, καὶ λειώσας, σὺν ῥοδίνῳ ἐλαίῳ χρίε. ἄλλο. φέλλον κηπατήδων καύσας, λειώσας σὺν δαφνίνῳ ἐλαίῳ ἐπίχριε. ἄλλο. ὀστέα φοινίκων βρέξας εἰς κεδρέαν ἡμέρας δεκαπέντε, λειώσας σὺν ναρδίνῳ ἐλαίῳ ἐπίχριε.

QVAE PILOS SVperciliorum naſci faciant, eoſdemq; augeant.
Cap. XLI.

Palmarum oſſa comburito, & ex oleo roſaceo trita illinito. Aliud. Corticem palmæ comburito, & cum oleo laurino læuigata inungito. Aliud. Oſſa palmarum per quindecim dies cũ cedria macerato, & cũ oleo nardino trita illinito.

ὈΦΡΥΩΝ ΜΕΛΑΝτικά.
Κεφ. μβ΄.

Κέρας τράγου καύσας, μετ᾽ ἐλαίου νάρδου λειώσας, χρίε. ἄλλο. λάδανον λειώσας σὺν οἴνῳ, καὶ ἐλαίῳ ῥαφανίνῳ, ἐπίχριε. ἄλλο. καρύων ποντικῶν τὸ ἐντὸς

QVAE SVPERCIlia denigrent.
Cap. XLII.

Cornu hirci comburito, & cum oleo nardino læuigato, & inungito. Aliud. Ladanum ex uino tritum, & oleo raphani illinito. Aliud. Nucũ pôticarum quod intus

κά. ὀπ̀λὰ ἐν ἀγγείῳ λειώσας σὺν στέατι αἰγείῳ ἀρχείῳ ἐπίχριε.

intus est capito & in u[...] se aliquo assum, & cu[...] adipe caprino tritun[...] inungito.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝ ΒΛΕφάροις διπλᾶς τρίχας. Κεφ. μγ΄.

AD DVPLICATO[...] pilos palpebrarum. Cap. XLIII.

Ἀνασπάσας ταύτας, πρῶτον τζιμουρίου αἷμα ἐπίχριε. νυκτερίδα σφάξας τὸ αἷμα ἐπίχριε. ἄλλο. περιεκτίλας τὰς τρίχας. βατράχου αἷμα, ἢ κόρεων ἐπίχριε. ἄλλο. λιβάνου, χαλκάνθος ἀνὰ ∠. β΄. σκολοπένδρων θαλασσίων ∠. β΄. λειώσας πάντα, σὺν χυλῷ κονίου περιεκτίλας, ἐπίχριε.

Euulsis pilis, primu[...] sanguine inungit[...] uespertilionē occidito[...] & sanguine inungit[...] Aliud. Euellito pil[...] primum, & cruore r[...] narum uel cimicum i[...] linito. Aliud. Thuris, [...] tramenti sutorij, singu[...] lorum unciæ duæ, sc[...] lopendrorum marin[...] rum tātundem, omn[...] ad læuorem detrita, [...] calcis puluere pilos [...] uellens, inungito.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝ ΒΛΕΦΑροις τρίχας, καὶ χαλάζια. Κεφ. μδ΄.

AD PILOS PALP[...] brarum & chalazia, id e[...] humoris ociosi in palpeb[...] colluuiem. Cap. XLIII[...]

Θεῖον ἄπυρον σὺν ὄξει

Sulphur uiuum [...] acetc[...]

...δώσας ἐπίχριε. ἄλλο. μυῖ-
ας, ἢ μύρμηκος μεγάλου
τὴν κεφαλὴν ἀφελὼν, τὸ
λοιπὸν σῶμα συνθλάσας
διὰ τῶν δακτύλων, ἐπί-
χριε τὴν κρίθην. ἄλλο. σα-
γάπηνον μετ' ὄξους λειώ-
σας, ἐπίχριε.

aceto læuigatum illinito. Aliud. Muſcarũ aut formicæ magnæ capite ablato, & reliquo corpore digitis contrito, paruulum abſceſſus tuberculum inungito. Aliud. Sagapenum ex aceto ad læuorem detritum illinito.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΟΦΘΑΛΜΟῖς παθῶν, καὶ περὶ ταράξεως, καὶ ὀφθαλμίας. Κεφ. με'.

DE OCVLORVM morbis, perturbatione nimirum & lippitudine. Cap. XLV.

Η μὲν τάραξις ὑγρότης ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ θερμότης σὺν ἐρύθρῳ, ἐκ τῶν ἔξωθεν γινόμενα, οἷον ἡλίου, κονιορτοῦ, καὶ τῶν τοιούτων. ἡ δὲ ὀφθαλμία τάραξίς ἐστιν οὐ μόνον ἔξωθεν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς φανερᾶς αἰτίας, ἐρυθρὸν τὸ λευκὸν γινόμενον, καὶ ἀλγοῦσι τὰ βλέφαρα ἐν τῷ μύειν. καθίσταται ῥᾷστα ὀλιγοσιτίᾳ καὶ ὑδροποσίᾳ, καὶ τῷ διαρρόδῳ

Perturbatio humiditas oculi eſt, & calor cũ rubore, & fit à cauſa externa, ut à ſole, puluere & ſimilibus. Lippititudo uero perturbatio eſt, quæ non tantum ab externa, ſed etiã ab occulta cauſa originẽ ducit, cum id quod in oculo albũ eſt rubrum fit, et palpebrę dolorem in motu percipiunt, Cohibetur autẽ facillimè ab-

κολλυρίῳ ἐγχεομένῳ, καὶ τῷ λευκῷ τοῦ ὠοῦ, καὶ γάλακτι γυναικείῳ.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ. Κεφ. μϛ΄.

Ἡ δὲ φλεγμονὴ γίνεται ἐπὶ αἵματι ῥέοντι εἰς τὸν ἐπιπεφυκότα. καὶ δεῖ τούτους φλεβοτομεῖν, καὶ σικυᾶν, ἐγχέειν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ. ἢ τῷ γυναικείῳ γάλακτι. ἐγχυματίζειν δὲ κολλυρίοις τῷ τε νείλου, διαρρόδῳ, καὶ τῷ ναρδίνῳ, πυριᾶν δὲ δι' ἀφεψήματος μελιλώτου, καὶ κωδύων, ἢ τήλεως, καὶ χαμαιμήλων, ἢ ῥόδων. καταπλάσματα δὲ, ὄπιον, κρόκον, ὑοσκυάμου σπέρμα, ὠοῦ ὀπτοῦ κροκὸν. ἀειζώου χυλὸς τὸ ἀρκοῦν, ψυλλίου, ὀπίου, κρόκου ὠοῦ

ſtinentia, ſeu parcior
cibo & aquæ potu, &
collyrio, quod Diarho
don dicitur, inſtillato
ſeu oui albo, uel muli
bri lacte.

DE INFLAMMA- tione. Cap. XLVI.

Inſlammatio fit flu
ente ſanguine ad men
branam adnatam. H
itaque venam ſecare,
cucurbitulas admou
re, oculiſque oui cand
dũ, & muliebre lac, co
lyriis, nili, Diarhodon
& Nardino, ſimul pe
mixtis, inſtillare opo
tet. Fouere deinde oc
lũ decocto Meliloti, u
papaueris capitum, u
fænugræci aut Cham
meli, vel roſarum. cat
plaſmata uero ex opi
croco, alterci ſemine,
oui aſsi luteo, uel, ſem
peruiui ſucci, pſyllij,
pij, lutei oui aſsi quo
ſatis

ὀπῦ, λειώσας σιὺ στάγμα τι ῥόδȣ ἐπίτιθε. ἄλλο. ὀπίȣ ∠. β′. κρόκȣ ∠. β′. λώ ∠. β′. ὠῶν τριῶν λεκίθȣς, ἑψέματος τὸ ἀρκȣ̃ν. ἄλλα πρὸς φλεγμονὰς. ὑοσκιάμȣ χυλὸς, κρόκος, ὄπιον, ὠῶν λέκιθοι ὀπῶν, ψύλλιον, ῥοδίνου ἐλαίου στάγμα. καταπλάσματα τȣ̃ μετώπȣ πρὸς τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ὀδύνας. πρὸς μὲν τὰς πυρακτώσεις τȣ̃ μετώπȣ ἀνδράχνlω λεάνας, μετὰ κριθίνȣ καὶ μέλιτος κατάπλασσε. ἢ βάτου φύλλα, ἢ ἀειζώȣ, ἕκαστον σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ κροκὸν ὠῶν κατάπλασσε, ἰτέας φύλλα ὁμοίως κατάπλασσε. πρὸς ῥεύματα ὀφθαλμῶν. ἐπὶ τȣ̃ μετώπȣ τιθέμενα στέλλȣσι τὸ ῥεῦμα. κόμεως λιβανȣ πυρίνȣ ἀλεύρȣ σὺν ὠȣ̃ λευκῷ τῷ λειώσας, εἰς ὀθόνιον κατάπλασσον, καὶ ἐπίτιθε τῷ

satis est, ex stillamento rosarum trita imponito. Aliud. Opij drachmæ duæ, croci tantundem, uitelli trium ouorum, sapæ quantum satis est. Alia ad inflammationes. Liquori hyoscyami, crocus, opiū, vitelli ouorū assatorū, psylliū, olei rosacei stillamentum. Cataplasmata in doloribus oculorum fronti applicanda. Ad incendia igitur frontis, portulacam ex farina hordei & melle tritam inducito, aut rubi folia, uel semperuiui, cum farina hordeacea subacta, uel oui luteū, seu salicis folia, eodem modo in cataplasmatis formā redigito. Ad fluxiones oculorum. Hæc quæ sequuntur fronti applicata fluxum reprimunt. Gummi thuris, vel farina frumentacea cum oui candido læuigata,

μετώπῳ. ἄλλο. κοχλίαν σὺν λιβάνῳ λειώσας, ἐπίθεσο. ἄλλο. σεμιδάλεως, σμύρνης, λιβάνου, λειώσας σὺν ὠοῦ τῷ λευκῷ, ἐπίθεσο. ἄλλο κροταφικόν. ἀλόης, σαρκοκόλλης, λίβανον, κόμεως σὺν ὄξει λειώσας, χρίε. χρίσματα πρὸς ὀδύνας ὀφθαλμῶν. ψύλλιον ἀποζέσας, εἰς τὸν χυλὸν μίξας ἄμυλον, καὶ ὄπιον, χρίε. ἄλλο. στρύχνον σὺν ἀλόῃ ἐπίχρισον. ἄλλο. πολυγόνου χυλὸν σὺν μηλοκυδωνίοις λειώσας, ἐπίχρισον. ἐπὶ δὲ τῶν ψυχροτέρω ῥευμάτων τοῦ μουσᾶ τὸν τροχίσκον, ἢ τὸν ἀστέρα, ἢ τὴν θηριακὴν, λυόμενα καὶ ἐπιχριόμενα ὠφελοῦσι. χρᾶσθε δὲ καὶ ἐρίοις, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς, καὶ ξυρίσας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν τοῖς σπάσμασι προγεγραμμένοις.

gata, & linteolo indu-cta, & fronti applicata. Vel. Cochleã cum thu-re læuigatam, imponi-to. Aliud. Similaginem, myrrham, thus, oui can-dido excipito, & appo-nito. Aliud. Quod tem-poribus applicari de-bet, aloen, sarcocollam, thus, gummi ex aceto subacta, illinito. Inun-ctiones ad dolores ocu-lorum, psylium deco-quito, & succo permi-sceto, amylum & opiũ, & ita inungito. Aliud. Solanum cum melle il-linito. Aliud. Polygoni succum cum malis coto-neis subactũ fronti in-ducito, in frigidioribus uero fluxionibus, Musę pastillus & Aster, uel Theriaca, dissoluta & illita prosunt, uti quoq; oportet, prius tamẽ ab-raso capite, lanis molli-bus, & medicamentis, quæ per os pituitam eliciunt, & quæ antea in conuulsione fuerunt præscripta.

ΠΕΡΙ ΧΗΜΩΣΕΩΣ.

Κεφ. μζ.

Χήμωσιν λέγουσιν, ὅταν ἀπὸ φλεγμονῆς ἰσχυρᾶς τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑψηλότερον τοῦ μέλανος γένηται, καὶ ἐρυθρόν. τούτους φλεβοτομεῖν δεῖ, καὶ σικυᾶν, ἐκχέειν δὲ τῷ διαρόδῳ κολλουρίῳ, καὶ τῷ σποδιακῷ μετὰ γάλακτος. ἢ ᾠοῦ τὸ λευκόν, καὶ περιχρίειν τὰ βλέφαρα, καὶ τοὺς κροτάφους, καὶ τὸ μέτωπον, καὶ πυριᾶν, καὶ καταπλάττειν τοῖς προγεγραμμένοις ἅπασιν ἐπὶ τῇ φλεγμονῇ. κεκαυμένου δ' ἐπιπλεῖστον τοῦ σώματος ἐὰν ἀνέχονται πυριᾶν διὰ σπόγγου.

DE CHEMOSI, HOC est, utriusque palpebræ distortione ex inflammatione oborta. Cap. XLVII.

Chemosin appellant, cum ex uehementi inflammatione, id quod in oculo album est, sublimius nigro, et rubrum apparet. His itaq; vena secanda, & cucurbitulę affigendę erunt, et oculo collyrium, quod ex rosis conficitur infundendum, & quod à cinereo colore spodiacũ dicitur, cum lacte uel oui candido. Eodem etiam & palpebras, tempora et frontem illinire oportet, & fomentis & cataplasmatis omnib9, supra in inflammatione compræhensis, uti. Corpore autẽ maximè inflammato, si ferre possunt, spongia etiam fouere.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΣΦΑΓΜΑ-
των.
Κεφ. μη΄.

Ὑπόσφαγμά ἐστι ῥῆξις τῶν φλεβῶν τοῦ ἐπιπεφυκότος, ἐκ πληγῆς γινόμενον. ἐπιστάσσειν δεῖ τὸν ὀφθαλμὸν αἵματι φάσσης, ἢ περιστερᾶς, ἢ θερμῷ γάλακτι γυναικείῳ, ἢ ἅλμῃ καππαδοκίας ἁλὸς, καὶ πυριᾶν ἀφεψήματι ὑσσώπου. πρὸς δὲ τὰ γενόμενα ἐν ὀφθαλμοῖς οἰδήματα διὰ πληγὰς, ποιεῖ, πυρία δι' ὀξυκράτου καὶ σπόγγου. κατάπλασσε δὲ τὸν τυρὸν νεαρὸν, ἢ ῥαφάνου φλοιὸν, ἢ σταφίδος γίγαρτον ἐν ὀξυκράτῳ.

DE HYPOSPHAG-
matis.
Cap. XLVIII.

Hypoſphagma, ru-
ptura eſt venarũ mem-
branæ adnatæ, ex pla-
ga oborta. Oculo itaq;
inſtillari debet ſanguis,
palumbi uel columbæ,
vel lac muliebre cali-
dum, uel muria ex ſal[e]
cappadocio, potu deni-
que utendum ex hyſſo-
pi decocto. Ad tumo-
res uero molles, œdema-
ta uocant, ex ictu obor-
tos, fomẽta, ex poſca &
ſpongia faciunt, caſeus
pręterea recẽs, catapla[ſ]-
matis more impoſitus,
uel raphani cortex, uel
uua paſſa cum poſca.

ΠΕΡΙ ΕΜΦΥΣΗΜΑΤΩΝ,
καὶ κνισμοῦ, καὶ ψωροφθαλ-
μίας.
Κεφ. μθ΄.

Τὸ μὲν ἐμφύσημα ὄγ-

DE TVMORE OCV-
li œdematoſo ſeu inflatione
& pruritu, & ſcabio-
ſa lippitudine.
Cap. XLIX.

Emphyſema palpe-
bræ

κος ἐστὶν οἰδηματώδης τοῦ βλεφάρου. ἡ δὲ ψωρίασις δι' ἁλμυρὸν καὶ νιτρῶδες ὑγρὸν γίνεται. ἁρμόζει οὖν αὐτοῖς τό, τε ὀξύκρατον, καὶ φακῶν ἀφέψημα, καὶ ῥόδων πυρίαν, διαχρίειν δὲ τοῦ λυκίου τὸν χυλὸν μετὰ στάγματος ῥόδου. ποιεῖ δὲ καὶ ἡ ἐρασιστράτου ὑγρὰ. ἔχει δὲ οὕτως. χαλκοῦ κεκαυμένου ∠. ς΄. μίσυος ὀπτοῦ, σμύρνης, ἀνὰ ∠. γ΄. κρόκου ∠. α ς΄. πεπέρεως ∠. α΄. οἴνου γλυκέως, κοτύλη α ς΄. ἕψε, ὡς μέλιτος πάχος ἔχειν, καὶ ἐπίχριε. ἐν ἄλλῳ ἡ ἐρασιστράτου ὑγρὰ ἔχει οὕτω. χαλκοῦ κεκαυμένου ∠. α΄. μίσυος ὀπτοῦ ∠. α΄. σμύρνης ∠. α΄. κρόκου ∠. γ΄. πεπέρεως λευκοῦ κο. ιβ΄. οἴνου χίου κοτυλ. ι΄. λέανον πάντα τῷ ἐν οἴνῳ, ἕως ἀναξηρανθῇ. εἶτα ἐπίχεε τὸ γλυκὺν, καὶ ἕψε ἐν χαλκῷ ἀγγείῳ, ἕως μέ-

brę tumor eſt, œdemati ſimilis. Scabies autem fit ex humore ſalſo & nitroſo, conuenit ipſos fouere poſca, lenticulæ decocto & roſarum, & illinire lycium ex roſarum liquore. Huc etiã facit, quod ad Eraſiſtratum autorem refertur, liquidum collyrium. ſic autem habet. Aeris cõbuſti drachmæ ſex, miſyos toſti, myrrhæ, ſingulorũ drachmæ tres, croci drachma vna ſemis, piperis drachma, vini paſſi, ſeu dulcis cyathus vnus & dimidius, decoque ad mellis ſpiſſitudinem, & inunge. Alibi ita legitur hæc Eraſiſtrati cõpoſitio. Aeris vſti drachma, miſyos toſti par pondus, myrrhæ tantundẽ, croci drachmę tres, piperis albi grana duodecim, vini chij dimidia pars ſextarij, hæc omnia ex

λιτ☉ χῆ πάχ☉. ποιεῖ δὲ ϗ πρὸς συνάγχην, καὶ τὰ ἐν τῷ στόματι ἕλκη, ϗ πρὸς ὠταλγίαν, καὶ τὰ ἐν αἰδοίοις ἕλκη, ϗ πρὸς ψωροφθαλμίαν. ἄλλο πρὸς ψωροφθαλμίαν. καδμίας ∠. α΄. χαλκοῦ κεκαυμένου ∠. α΄. ναρδοστάχυος ∠. α΄. πεπέρεως ὀβολοὶ. β΄. τρίβε μετ᾽ ὄξους ἐν ἡλίῳ, ϗ χρῶ.

vino teruntur, dum siccescant, & deinde vinũ passum super affunditur, & tamdiu in vase æneo decoquitur, dum mellis spissitudinẽ habet. Facit etiam ad anginã, vlcera oris, & aurium dolores, pudendorumq́ꝫ, & ad pruriginosam oculorũ scabiem. Aliud ad idem, cadmiæ, æris combusti, spicæ nardi singulorum drachma, piperis oboli duo, in sole ex aceto terito & vtitor.

ΠΕΡΙ ΞΗΡΟΦΘΑΛΜΙΑΣ, καὶ σκληροφθαλμίας. Κεφ. ν΄.

DE SCLEROPHtalmia & xerophtalmia, seu de pruriginosa & arida lippitudine. Cap. L.

Η μὲν σκληροφθαλμία ξηρότης καὶ δυσκινησία ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, μετὰ πόνου ϗ ἐρυθήματος, χωρὶς ὑγρασίας. χρὴ οὖν πυριᾶν αὐτοὺς σπόγγοις ἐξ ὕδατ☉ θερμοῦ, ϗ ἐπιτιθέναι τοῖς βλε

Sclerophtalmia siccitas est, et difficilis motus oculi, cum labore & rubore citra humiditatem. Aqua calida itaqꝫ ipsos fouere, adhibita spongia, & cubitũ ituris

φάροις εἰς κοίτην, ὠὸν μετὰ ῥοδίνου, ἢ στέαρ χηνὸς, λιπαινέσθω· ἐλαίῳ ἡ κεφαλή. ἡ δὲ ξηροφθαλμία κνισμῶδα ἐστὶ χωρὶς ῥεύματος. θεραπεύει δὲ καὶ αὐτὴν λουτρὰ, καὶ ἀποδακρυτὰ, καὶ ἡ ἐρασιστράτου ἡ προγεγραμμένη, καὶ διὰ τὰ ὑγρά.

ris oui album cum rosaceo, uel adipem anserinum palpebris imponere oportet, & caput oleo humectare. Xerophtalmia uero seu arida lippitudo, prurigo est citra humoris fluxũ. Curatur autem balneis & medicamentis quæ ἀποδακρυτὰ, hoc est, lachrymas reprimētia appellantur, et Erasistrati compositione supra posita, et collyrijs liquidis.

ΠΕΡΙ ΕΚΤΡΟΠΙΩΝ.

Κεφ. να'.

Τὸ ἐκτρόπιον ἐκστροφή ἐστι τοῦ βλεφάρου, ἢ διὰ ὕλην ῥεύσασαν, ἢ διὰ χειρουργίαν γινόμενον. μόλυβδον κεκαυμένον μετὰ θείου ἀπύρου ἀναμίξας, παράπτου, ἢ τὸν ξυστὸν φρύξας, παράπτου.

DE ECTROPIIS.

Cap. LI.

Ectropium palbebrę euersio est, & fit interdum ob materiam defluentem, interdum etiã vitio curationis. plumbum itaq; vstum cum sulphure uiuo permixtum, vel æruginẽ torrefactam applicato.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΛΩΠΟΣ, ΚΑΙ ἀγχίλωπος.

Κεφ. νβ'.

Ὁ μὲν αἰγίλωψ ἀπό-

DE AEGILOPE, *Fistula oculorum & Anchilope.* Cap. LII.

Aegilops est abscessus

στημά ἐστι μεταξὺ μεγάλου κανθοῦ, καὶ τῆς ῥινὸς ῥηγνύμενον, καὶ συριγγούμενον. πρὶν δὲ εἰς ἕλκος τραπῆ, ἀγχίλωψ λέγεται. κρίνου ῥίζαν λειώσας, σὺν μέλιτι κατάπλασσε. ἄλλο. αἰγίλωπα βοτάνην κατάπλασσε. ἄλλο. θέρμους λείους, πηγάνου φύλλα, χολὴν ταυρίαν συλλειώσας, κατάπλασσε. ἄλλο. πηγάνου φύλλα ϟβ'. ἀλόης ∠, γ'. ταυρίας χολῆς τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. κοχλίας σὺν ἀλόῃ λειώσας ἐπίθες.

ſus quidam, qui inter maiorem oculi angulũ, vel eũ qui naribus propior eſt, & naſum rumpitur, & in fiſtulam dehiſcit. Priuſquam vero in vlcus erumpat, anchilops vocatur, radicẽ itaq; lilij terito, & cum melle ad formam cataplaſmatis excipito. Aliud. Herbam Aegilopẽ inſtar cataplaſmatis inducito. Aliud. Lupinos, rutæ folia, & taurinum fel, ſimul contrita illinito. Aliud. Rutæ folia nonaginta duo, aloes drachmæ tres, fellis taurini quantum ſatis eſt. Aliud. Cochleas cum aloe tritas imponito.

ΠΕΡΙ ΜΙΛΦΩΣΕΩΣ, ἤτοι μαδαρώσεως. Κεφ. νγ'.

Υπόπτωσίς ἐστι τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν. τοῦτο τὸ πάθος ἀπὸ δριμέων χυμῶν γίνεται. καὶ δεῖ πρῶτον φλεβοτομεῖν, καὶ καθαί-

DE MILPHOSI ET *Madaroſi.* *Cap.* LIII.

Milphoſis ſeu glabrities defluuium eſt pilorum palpebrarum. Hic affectus ex acribus humoribus originem ſumit.

ρων, καὶ τοῖς καλλιβλεφάροις λεγομένοις (corruptè legendum σμήγμασι) χρῆσθαι. στίμμεως ὀπτῆς ∠. α΄. μολύβδου κε̄. ∠. δ΄. κρόκου ∠. δ΄. νάρδου ἰνδικῆς ∠. δ΄. λειώσας χρῶ. ἄλλο. στίμμεως, καδμίας, χαλκίτεως, μίσυος ἴσα, κόπτε, καὶ μέλιτι φυράσας, ὄπτα, καὶ λειώσας χρῶ. ὀστᾶ φοινίκων κεκαυμένα λειώσας ∠. α΄. καστορίου ∠. α΄. σμύρνης ∠. α΄. στέατος ἀρκείου τὸ ἀρκοῦν λειώσας ἐπίχριε.

mit. In hoc igitur primum vena secanda, & corpus expurgandum erit, & smegmatis, quæ ab honestandis palpebris καλλιβλέφαρα dicuntur, vtendũ. Stimmeos tosti drachma, plumbi vsti drachmæ quatuor, croci, nardi Indicæ, singulorum par pondus in puluerem redactis vtitor. Aliud. Stimmeos, cadmiæ, calcitidis, myseos, singulorum pares portiones contundito, & melle resperſa torreto, & tritis in puluerem vtitor, palmarũ osſium combustorum, et in pollinem tenuisſimum redactorum, drachma, castorij, myrrhæ singulorum par pondus, seu drachma, adipis vrsini quantum satis est, læuigatis vtitor.

ΠΕΡΙ ΡΥΑΔΩΝ.
Κεφ. νδ΄.

Ρυὰς ἐστὶ παράλυσις τοῦ μεγάλου κανθοῦ, μηκέτι κατέχειν τὸ δάκρυον δυ-

AD RHYADAS.
Cap. LIIII.

Rhyas resolutio est magni anguli, cum lachrymas amplius continere nequit, sed inuolunta-

ναμένου, ἀλλὰ φέρεσθαι ἀκουσίως. χρῶ δὲ ξηρίοις πυκνωτέροις, οἷον σπόγγον βρέξας κεδρίᾳ καῦσον, καὶ λειώσας, ξηρὸν χρῶ. ἄλλο. σπόγγον σὺν κεδρίᾳ καύσας, λειώσας ∠. β΄. αἵματος δρακοντίου ∠. α΄. σμίξας χρῶ.

luntariè ferri & foras exire ſinit. vtere autem pulueribus dēſioribus, vt ſpongia immerſa in cedria, quā combures, & ſicca & lęuigata vteris. Aliud. Spongiam cum cedria comburito, & terito, pōdere drachmarum duarum, ſanguinis Draconis drachmam pro ſmegmatę adhibeto in vſum.

ΠΕΡΙ ΕΛΚΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ὀφθαλμοῖς. Κεφ. νε΄.

Τὸ μὲν ἐν τῷ κερατοειδεῖ χιτῶνι συνιστάμενον ἕλκος, κοῖλον τε καὶ καθαρὸν, ὀνομάζεται βοθρίον. τὸ δὲ πλατύτερον μὲν τοῦ βοθρίου, ἴσον δὲ βαθὺ, κοίλωμα καλεῖται. ἄργεμον δὲ τὸ ἐπὶ τῆς ἴρεως κύκλου γινόμενον. τὸ δὲ ἐπίκαυμα ἕλκος ἐστὶ ῥυπαρὸν, καὶ ἀκάθαρτον, καὶ λεχαρῶδες. τούτου καθαιρουμένου πολλά-

DE OCVLORVM *ulceribus.* Cap. LV.

Vlcus quod in cornea membrana eſt cauum et purum, botrion gręcis dicitur. quod autem latius eſt botrio, ſed æquè profundum, *κοίλωμα* ſeu cauitas appellatur. *ἄργεμον* autem vocamus, quod in iridis circulo naſcitur. *ἐπίκαυμα* vero ſeu inuſtio, vlcus eſt ſordidum, impurũ & cruſtoſum, quo

expur-

κις, ἐκρεῖ τὰ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὑγρά. ῥυπαρῶν μὲν ὄντων τῶν ἑλκῶν, τό, τε μελίκρατον, καὶ τὸ τῆς τήλεως ἀφέψημα ἐπίσταζε, καὶ κολλύρια τό, τε σεβηριανόν, καὶ τὸ διὰ τῆς σμύρνης.

expurgato, sæpenumero oculi humores effluunt. Quod si vlcera sordida fuerint, mulsam & fænugræci decoctum instillato, & collyrijs Seberiano, et Diasmyrne vtitor.

ΠΡΟΣ ΤΡΙΧΙΑΣΙΝ.

Κεφ. νϛʹ.

Τὰς ἐπιφυομένας ἐπὶ τῶν βλεφάρων τρίχας τίλλων αἵματι κόρεως καταχρίε, καὶ οὐ φύονται.

DE TRICHIASI *seu pilis palpebrarum, oculum irritantibus.*

Cap. LVI.

Pilis, qui in palpebris creuerunt euulsis, locum sanguine cimicũ inungito, & ita non renascentur.

ΠΕΡΙ ΣΤΑΦΥΛΩΜΑΤΩΝ.

Κεφ. νζʹ.

Σταφυλώματα αἴρει κανθαρίδων χυλὸς ἐναλειφόμενος. περὶ λευκωμάτων. λευκώματα ταχέως ἰᾶται. νίτρον μετ' ἐλαίου παλαιοῦ λειανθὲν ἐξ

DE STAPHYLOmate oculi, & albuginibus. *Cap.* LVII.

Staphylomata seu ea oculi vitia, quæ vuæ acinum referunt, tollit cantharidum succus illitus. Albugines autem citissimè curat, nitrum ex oleo ueteri diligen-

πιμελῶς, καὶ χριόμενον. σαύρας ἀφόδευμα ἔγχριε, καὶ αἴρεις.

ter tritũ & illitum. Lacertæ ſtercus illine, & tollis.

ΠΡΟΣ ΑΜΑΥΡΩΣΙΝ καὶ ὑπόχυσιν.
Κεφ. νη'.

DE OBSCVRITAte & *ſuffuſione.*
Cap. LVIII.

Ἀμαύρωσιν πᾶσαν, ἢ ἀρχομένην ὑπόχυσιν θεραπεύει χολὴ γυπὸς, μετὰ πράσου χυλοῦ, καὶ μέλιτος ἀττικοῦ.

Omnem obſcuritatem, (quam ἀμαύρωσιν græci appellãt) ſeu ſuffuſionem incipientem, curat fel vulturis, cum ſucco marrhubĳ & melle Attico.

ΠΡΟΣ ΓΛΑΥΚΩΣΙΝ.
Κεφ. νθ'.

DE GLAVCEDINE, *ſiue cryſtallini in oculo humoris, in albũ aquoſumq; colorem mutatione.*
Cap. LIX.

Στρύχνου χυλὸς ἐγχυματιζόμενος μέλανας ὀφθαλμοὺς ποιεῖ, καὶ ἀνάπαλιν ἐπὶ τῶν νυκταλωπιόντων ἧπαρ τράγου ὀπτήσας, αὐτὸν τὸν ἐν τῇ ὀπτήσει ἀπορρέοντα ἰχῶρα ἔγχριε. αὐτὸ δὲ τὸ ἧπαρ ἐ=

Solani ſuccus infuſus oculos nigros reddit, quemadmodum & iecur hircinum, eos qui nocturna cæcitudine laborant, iuuat, cũ aquoſa ſanie, quæ inter aſſandũ emanat collecta inunguntur, vel cũ ipſum iecur

ἐσθίειν δίδου. ὠφελεῖ δὲ αἷμα περιστερᾶς ἐγχριόμενον, ἢ χολὴ αἰγεία, ἢ ἧπαρ αἴγειον ἑψῶν, κέλευε αὐτοὺς περικαλυψαμένους ἀτενίζειν εἰς τὴν κύθραν, καὶ δέχεσθαι τὴν ἀτμίδα τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἥπατος ἐσθίειν δίδου συνεχῶς. τοῦτο ποίει, καὶ ὠφεληθήσονται ταχέως.

iecur comedendum exhibetur. Prodest et sanguis columbæ illitus, uel fel, uel epar caprinũ elixum. Iubeto autem ipsos benè coopertos, faciem recta ad ollam dirigere, et vaporem oculis excipere. Frequenter autem iecur caprinum pro cibo exhibeto, quo facto statim iuuabuntur.

ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΟΔΥΝΙΑΝ, καὶ μεγίστας ἐπιφοράς. Κεφ. ξʹ.

AD DOLORES, ET *defluxionis impetum, qui græcis* ἐπιφορὰ *dicitur.* *Cap.* L X.

Ῥόδων ξηρῶν ∠. δʹ. κρόκου ∠. αʹ. ἀναλάμβανε μελιλώτων ἀφεψήματι, ἐν γλυκεῖ ἀφεψηθέντων.

Rosarum siccarum drachmæ quatuor, croci drachma. Excipe decocto meliloti, fiat autẽ decocto ex vino passo.

ΠΕΡΙ ΚΟΛΛΟΥΡΙΩΝ. Κεφ. ξαʹ.

DE COLLYRIIS. *Cap.* L XI.

Κολλύριον παρηγορικὸν τρυφερὸν πρὸς τοὺς

Collyrium quod dolorem mitigat delicatũ,

μὴ δυναμένους φέρειν τὴν
δῆξιν τῶν κολλουρίων, καὶ
μάλιστα πρὸς τὰς προσ-
φάτους διαθέσεις. ἄλλο.
καδμίας κεκαυμένης, καὶ
ἐσβεσμένης γάλακτι γυ-
ναικός. (ἐμοὶ δὲ κάλλιον ἐ-
φαίνη προπεπλυμένην
καῦσαι, καὶ οὕτω κατασβέ-
σαι τῷ γάλακτι.) ψυμ-
μιθίου πεπληγμένου ἀνὰ
∠.ις´. κρόκου ∠.δ´. ἐν ἄλ-
λῳ ∠.α´. ὀπίου ∠.δ´. τρα-
γακάνθης ∠.β´. ὕδατι ὀμ-
βρίμῳ λεάου. ἡ χρῆσις ὠοῦ
λευκῷ. ποιεῖ καὶ πρὸς φλυ-
κταίνας. ἄλλο συντόμως
σκευαζόμενον. ἀμύλου οὐγγ.
ζ. κόμμεως οὐγγ. δ´. ὄμβρι-
μον ὕδωρ. Κολλούριον τὸ
διὰ λιβάνου ποιοῦν πρὸς χη-
μώσεις. καδμίας, λιβάνου
ἀνὰ ∠.η´. ψυμμιθίου ∠.
κ´. ὀπίου ∠.ς´. ὕδατι ὀμ-
βρίμῳ ἀναλαμβάνων. ποι-
εῖ δὲ καὶ τὸ γλαυκίον, μετὰ
ὕδατος ἔξωθεν τοῦ ὀφθαλ-

ijs qui nullum possunt
collyriorũ morsum per
ferre, sed præcipuè ad
recẽtes affectiones. cad
miæ combustæ, & lacte
muliebri extinctę, (quã
uis vt mihi uidetur sa-
tius esset et melius, eam
prius ablutam in cinerẽ
redigere, et deinde lacte
extinguere.) cerusæ elo-
tæ singulorũ drachmæ
sedecim, croci drachmę
quatuor, (alius codex
habet drachmam) opij
tantundẽ, tragacanthæ
drachmæ duæ. Terun-
tur & læuigantur aqua
pluuiali, vsus est cum
oui albo, facit idem &
ad pustulas. Aliud q̃d
cito parari potest. Amy
li vncię septem, gummi
vnciæ quatuor, aquæ
pluuialis quod satis est,
collyrium διὰ λιβάνου ad
chemosin efficax, cad-
mię, thuris, singulorum
drachmæ octo, cerusæ
drachmæ viginti, opij
drach-

μῶν ἐπιχειρόμενον, ἀλλ᾽ οὐ κατ᾽ ἀρχὰς εὐθὺς τῆς χημώσεως, ἀλλὰ μετὰ τὰς πέντε, ἢ ἓξ ἡμέρας, ὅτε καὶ σύμπεψις γένηται. ταῦτα καὶ τοῦτο πεῖρα δέδωκε.

drachmę sex, aqua pluuiali excipiuntur. idem præstat & glaucium ex aqua, si extrinsecus eo oculi illinantur, sed non statim per initia chemosis, verum à quinq; aut sex diebus, ubi huius concoctio facta fuerit. Hæc & similia experientia nobis communicauit.

ΠΕΡΙ ΟΥΛΩΝ ΚΑΙ λευκωμάτων.

Κεφ. ξβʹ.

Τὰ ἐπιπολέως γινόμενα νεφέλια ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐλὰς προσαγορεύουσιν, οἱ δὲ νεφέλια καλοῦσι, τὰ δὲ διαβάθους, λευκώματα. τούτοις ἐπίσταξε ἀνεμώνης χυλὸν, ἢ κενταυρίου χυλὸν μετὰ μέλιτος. τὰ δὲ λευκώματα, νίτρον μετ᾽ ἐλαίου παλαιοῦ λειώσας, ἐπίχριε. ἢ σηπίας ὄστρακον καμφθὲν, καὶ σὺν μέλιτι λειωθέν. ἄλλο. αἰλούρου χολὴν μετὰ μέλι-

DE CICATRICIBVS & Albuginibus.

Cap. LXII.

Quę per summa oculorum nubeculæ fiunt, aliqui cicatrices tantũ appellant, alij nubeculas, si altius descenderint λευκώματα, id est, albugines crassas nuncupant. In illis igitur anemonæ succum, vel centaurij cum melle instillato. Has uero nitro cũ oleo ueteri detrito inungito, item sepiæ testam combustã et cum melle læuigatam, uel cati fel cum melle. Aliud. Sal

τος χρίε. ἄλλο. ἁλὸς καππαδοκικοῦ σὺν ὕδατι λείως ἐπίσταζε.

Cappadocum aqua tri tum & instillatum.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ βάψαι.

Κηκῖδος, ἀκακίας ἀνὰ ∠.δ'. χαλκάνθου ∠.β'. λειώσας κατάχριε. κηκῖδος ∠. α'. μελαντηρίας ∠.α'. κόμμεως ∠.α'. ὕδατος ὀμβρίου λειώσας, κατάχριε. ἄλλο. χυλὸν ῥοιδίων τῶν πιπτόντων ∠.β'. στίμμι ∠.α ς'. κηκῖδος ∠. α'. σὺν ὕδατι λειώσας διάχριε.

QVOMODO CICA trices tingantur.

Gallæ, Acacię, singu lorũ drachmę quatuor atramenti sutorij drac mæ duę tritę illinentur Gallæ, atramenti suto rij, gummi singulorum drachma, aqua pluuial excipitur, & illinitur. Aliud. Succum seminis rosarum quæ decidun drachmæ 2, stimmeos drachmæ vna & semis sis, gallæ drachma, a qua tritæ illinuntur.

ΠΕΡΙ ΠΤΕΡΥΓΙΩΝ.

Κεφ. ξγ'.

Τὸ πτερύγιον ὑπερσάρκωμά ἐστι τοῦ ἐπιπεφυκότος ὑμένος, ἀρχόμενον ἐκ τοῦ μεγάλου κανθοῦ, καὶ ἐφαπλούμενον μέχρι τῆς

DE VNGVE OCV lorum, quod *πτερύγιον (qua si alulam dixeris) uocatu græcis. Cap. LXIII.*

Vnguis vero quod πτερύγιον græci vocant est excrescentia adnata tunicæ, quæ ab angulo magno orta, ad pupill

quoq;

κόρης. ποιεῖ πρὸς αὐτά. χαλκοῦ κεκαυμένου ∠. α΄. χαλκάνθου ὀπτῆς ∠. α΄. χρῶ ξηρὸν. ἄλλο. μίσυος ὀπτοῦ ∠. δ΄. θερμίνου ἀλεύρου ∠. β΄. στρύχνου χυλοῦ ∠. ζ΄. λειώσας, ἐπίχριε.

quoq; peruenit. Huc igitur faciunt. Aeris combusti, atramenti sutorij, torrefacti, singulorum drachma, sicca in vsum adhibita. Aliud. Misyos torrefacti drachmæ quatuor, farinę lupinorum drachmæ duæ in puluerem redactæ ad vsum.

ΣΜΙΚΤΑ ΟΥΛΩΝ.

Κεφ. ξδ΄.

Ἀνεμώνης ἁπάσης ὁ χυλὸς τὰς οὐλὰς ἀποσμήχει τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς. ὁμοίως καὶ τοῦ κενταυρίου τοῦ μικροῦ ὁ χυλός. ἐπὶ δὲ τῶν χρονιωτέρων καὶ σκιῤῥωδῶν νίτρον μετ' ἐλαίου παλαιοῦ λειωθὲν ἐπιμελῶς, καὶ ἐγχριόμενον, καλῶς ποιεῖ. καὶ τῆς σηπίας τὸ ὄστρακον καυθὲν, καὶ μετὰ μέλιτος λειωθὲν. ἄλλο. ξηρίον τὸ σεβήριον καλούμενον πρὸς ὀξυδορκίαν. καδ-

QVAE EX SMEgmatis cicatrices exterunt.

Cap. LXIIII.

Anemonę omnis succus cicatrices oculorũ exterit, similiter etiam centaurij minoris succus, in magis autem vetustis & scirrhosis nitrum cum oleo veteri diligenter tritum, & illitum bellè facit, item sepię testa combusta, et ex melle contrita. Puluis seuerius cognomento, ad acuẽdum visum, cadmię vnciæ tres, salis ammoniaci vncia vna semis, folij vnciæ tres,

μίας οὐγ. γ'. ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ οὐγ'. α ϛ̄. φύλλου οὐγ. γ'. πεπέρεως ∠. ϛ'. ποιήσας ξηρίον, ὑπάλειφε. τοῦτο ποιεῖ καὶ πρὸς ξηροφθαλμίαν.

piperis drachmæ semis-sis, in puluerẽ redacta sublinito. Facit etiã ad aridam lippitudinem, quam græci xerophtal=miam appellant.

ΞΗΡΙΟΝ ΤΟ ΦΩΣ ΛΕγόμενον πρὸς ἀμβλυωπίαν, καὶ πρὸς ὀδόντων πόνους, καὶ ῥεύματα.

PVLVIS, CVI NO-*men est à lumine, phos, ad oculorum hebetudinem, & dolores dentium, fluxio-nesq; efficax.*

Κεφ. ξε'.

Cap. LXV.

Καδμίας ∠. η'. ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ ∠. δ'. κρόκου ∠. β'. πεπέρεως ∠. β'. φύλλου, ἀρσενικοῦ ἀνὰ δραχ. α'.

Cadmiæ drachmæ octo, salis Ammoniaci drachmæ quatuor, cro=ci drachmæ duæ, pipe-ris par pondus, folij, au-ripigmẽti singulorum, drachma.

ΠΡΟΣ ΑΜΒΛΥΩΠΙΑΝ, καὶ ἀρχομένας ὑποχύσεις.

Κεφ. ξϛ'.

AD HEBETVDI=*nem & incipientes oculo-rum suffusiones.*

Cap. LXVI.

Χολὴν πέρδικος, καὶ χυλὸν μαράθρου ἔγχριε. πάνυ καλὸν καὶ πρὸς τὰς ἀρχομένας ὑποχύσεις, καὶ ὀπὸς ὡς τὸ κολλύριον.

Fel perdicis cũ melle & succo fœniculi, illini-to. Admodum efficax etiam ad incipiẽtes suf-fusiones, collyrium pro-theus

ἄλλο. χολὴ ἀετοῦ καλῶς ποιεῖ, καὶ μετὰ μέλιτος ἐγχριομένη. γραφῆναι δὲ χρὴ καὶ τὸ τοῦ προφήτου ὑγροκολλούριον.

theus exiſtit. Fel aquilæ benè facit cum melle illitum. Scribendum eſt etiam prophetę Hygro collyrium.

ΠΡΟΣ ΝΥΚΤΑΛΩΠΑΣ. Κεφ. ξζ.

DE NYCTALOPE. Cap. LXVII.

Νίτρον τρίψας μεθ᾽ ὕδατος ποταμίου, χρῶ. ἄλλο. χολὴν τραγείαν μετὰ μέλιτος ἔγχριε. ἄλλο πρὸς τὸ αὐτό. ἧπαρ τράγειον ὀπτήσας, τὸν ἐκ τῆς ὀπτήσεως ἰχῶρα συνάγαγε, καὶ οὕτως ἔγχριε αὐτούς. αὐτὸ δὲ τὸ ἧπαρ ἐσθίειν δίδου, καὶ τὸν ἀτμὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπτουμένου κέλευε ἀνεωγόσι δέχεσθαι.

Nitro ex aqua fluuiali trito vtitor. Aliud. Fel hirci ex melle illinito. Aliud ad idem. Iecoris hircini ſaniem quę dum aſſatur, effluit, colligito, atq; hac eos oblinito. Idem autem iecur comedendum dato, & vaporem eius, dum aſſatur oculis apertis excipere iubeto.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΑΨΑΙ ΛΕΥΚώματα. Κεφ. ξη᾽.

AD TINGENDAS albugines. Cap. LXVIII.

Χαλκάνθου δραχμ. δ᾽. ἀκάνθης αἰγυπτίας, κηκί-

Atramenti ſutorij drachmæ quatuor, ſpinæ Aegyptiæ, gallæ, ſin

 gulo-

δ᾽ ἀνὰ δραχμ. δ΄. ὕδατι ἀναλαβὼν χρῶ. | gulorum drachmę quatuor, aqua exceptis vtitor.

ΠΡΟΣ ΣΤΑΦΥΛΩμάτα. Κεφ. ξθ΄.

AD STAPHYLOmata. Cap. LXIX.

Χαλκίτεως, κρόκου, ἀνὰ δραχ. α΄. μέλιτος δραχμ. ε΄. ὕδατος τὸ ἀρκοῦν.

Chalcitidis, croci, singulorum drachma, mellis drachmæ quinq;, aquæ quantum satis est.

ΚΟΛΛΟΥΡΙΟΝ ΤΟ ΔΙαρρόδον ποιοῦν πρὸς ὑποπύους ὀφθαλμοὺς, καὶ σταφυλώματα, καὶ σφακελιζούσας ὀφθαλμίας.

COLLYRIVM DIArhodon, *oculis purulentis, staphylomatis, lippitudinibus, in sphacelum degenerantibus, utile.*

Ἐπὶ μὲν τῶν σταφυλωμάτων μετὰ γάλακτος, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων μετ᾽ ὠῶν. καδμίας κεκαυμένης, καὶ πεπλυμένης δραχμ. η΄. χαλκοῦ κεκαυμένου δραχ. δ΄. ῥόδων ξηρῶν δραχ. δ΄. ὀπίου θηβαίου δραχ. β΄. κρόκου σικίλικος δραχ. δ΄. ἐν ἄλλω. δραχ. α΄. λίθου σχιστοῦ δραχ. β΄. κόμμεως δραχ.

In staphylomatis quidem ex lacte, in aliis autem ex ouo, cadmiæ cōbustæ & elotæ drachmę octo, æris vsti drachmæ quatuor, rosarum siccarum par pondus, opii Thebani drachmę duæ, croci siculi drachmæ quatuor, (alibi legitur drachma tantum) lapidis scissilis drachmæ

καὶ οἴνῳ ἀθαλάσσῳ, ἢ σπαθίτῃ ἀναλάμβανε. πρὸς πτερύγια καὶ συκώσεις. χαλκάνθου, ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ κόμμεως ἴσα, ὄξει λειώσας, ποίει κολλύριον, καὶ χρῶ.

mæ duæ, gummi totidem, vino marinæ experte aut palmulato excipiuntur. Ad pterygia & sycoses. Atramēti sutorij, salis Ammoniaci, gummi, paria pondera aceto læuigata, in collyrium redigito & vtitor.

ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΑΚΩΣΕΩΣ, καὶ καρκινωμάτων. Κεφ. Δ'.

DE CARBVNCVlo & carcinomate. Cap. LXX.

Τὸ καρκίνωμα πάθος ἐστὶ τοῦ κερατοειδοῦς, ἔχων ὀδύνας σφοδράς. τοῦτο δὲ τῶν ἀνιάτων ἐστὶ τὸ πάθος. τούτους δεῖ πυριᾶν, καὶ καταπλάσσειν ἀλεύρῳ ὀροβίνῳ ἐν μελικράτῳ, ἢ κρίνου ῥίζαν λείαν σὺν μέλιτι, καὶ γάλα ἐνστάζειν τὸν ὀφθαλμόν. ἐὰν δὲ νέμηται τὰ ἕλκη, φακῷ κατάπλασσε μετὰ μέλιτος. ἢ ἐλαίας φύλλα ἑφθά, ἢ ἡδυόσμους ἐν οἴνῳ ἑψημένους σὺν μέλιτι κατά-

Carcinoma tunicæ ceratoidis affectus est, quem vehementes dolores comitantur, & omnino est ex uitijs quæ sanationem non recipiunt. His itaq; fomenta adhibere, & farinam ex mulsa decoctam obducere instar cataplasmatis oportet, vel lilij radicem cum melle tritam, & lac instillare oculo. Si uero vlcera serpunt, lenticula cum melle, uel folijs oleæ decoctis, uel malicorio in vino co-

πλασσε. καθαρȣ͂ δὲ γινομένȣ τοῦ ἕλκȣς, κατάπλασσε κροκοῖς ὠῶν ὀπτῶν μετὰ κρόκȣ καὶ μέλιτος. πρὸς δὲ τοὺς ἐν τῷ βλεφάρῳ ἄνθρακα, ἐστὶ δὲ ἕλκος ἐπόδυνον ἐσχάραν ἔχων μέλαιναν, σταφίδα λειώσας, καὶ κορίανον χλωρὸν τὸ ἴσον ἐπιτίθει, ἢ φακῷ σὺν μέλιτι, ἢ ἀρνογλώσσȣ χυλὸν, ἢ τὰ φύλλα σὺν μέλιτι, ἢ χυλὸν πολυγόνȣ, ἢ ἀνδράχνην.

cto cum melle ad cataplaſmatis modum vtitor, repurgato vero vlcere, ouorum aſſatorū lutea cum croco et melle ad cataplaſmatis formam applicato. Ad palpebrarum uero carbunculos (vlcus autem eſt doloroſum, & cruſtam habens nigram) vuam tritam & coriandri ſemen viride pari pondere imponito, vel lenticulam cum melle, vel plantaginis ſuccū, vel folia cū melle, uel polygoni ſuccū, vel portulacam.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΥΡΩΣΕΩΣ, καὶ ἀμβλυωπίας.

Κεφ. Δα.

DE OBSCVRITATE *& hebetudine ſeu offuſcatione oculorum.*

Cap. LXXI.

Η μὲν ἀμαύρωσις παντελής ἐστι τȣ͂ ὁρᾶν παρεμποδισμὸς, χωρὶς τινὸς φανερȣ͂ πάθȣς· ἡ δὲ ἀμβλυωπία ἀμυδρότης τȣ͂ ὁρᾶν.

Obſcuritas (quam ἀμαύρωσιν græci vocāt) perfectum eſt videndi impedimentum, abſq; manifeſto affectu, quēadmodū ἀμβλυωπία viſus

ἃ δεῖ τούτους ἐκ τῶν κανθῶν κενῶσαι αἵματος, καὶ βδέλλας ἐμβαλεῖν κατὰ τοὺς κροτάφους, καὶ τὴν γαστέρα κενῶσαι διὰ τῆς ἱερᾶς ῥούφου, καὶ πταρμοῖς χρηστέον, καὶ ἐμέτοις, καὶ ὑπαλείφειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, πρῶτον μέλιτι καὶ ἐλαίῳ παλαιῷ, ἴσον. ἄλλο. ἐπιθετέον δὲ συνθέτῳ τούτῳ. κρόκου δραχ. β'. χολῆς ὑαίνης δραχ. β'. πεπέρεως κο. πε'. μαράθρου χυλοῦ ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ δραχ. α'. μέλιτος δραχ. β'. λειώσας ἀπόθου, καὶ ἔγχριε ἀποσπογγίζων θάλασσαν θερμήν.

sus quædam obscuritas est. In hoc casu sanguis ab angulis auferendus, & hirudines tẽporibus admouendæ, & aluus Hiera Ruffi ducẽda, & medicamentis quæ ster nutamenta mouent vtendum, et vomitus eliciendus, & oculi primũ melle & oleo veteri pari pondere sublinendi. Aliud compositum, q̊d deinde applicandum, croci, fellis hyenæ singulorũ drachmæ duæ, piperis grana octoginta vnum, succi fœniculi, salis ammoniaci singulorum drachma, mellis drachmæ duæ, hæc trita reponito, & illinito, prius tamen spongiam in marinam calidam demergens.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΩΜΑΤΟΣ καὶ ὑποχύματος. Κεφ. ΛΒ'.

DE GLAVCOMATE & suffusione. Cap. LXXII.

Τὸ γλαύκωμα τοῦ κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ πάθος ἐστὶν, ὑπὸ ψυχρότητος

Glaucoma seu glaucedo uitium est humoris, qui à similitudine

μεταβαλομένου ἐπὶ τὸ γλαυκόν. τὰ δὲ ὑποχύματα, ὑγροῦ παρέγχυσις, πηγνυμένου μεταξὺ τοῦ ῥαγοειδοῦς, καὶ κρυσταλλοειδοῦς. τούτους δεῖ φλεβοτομεῖν, καὶ καθαίρειν, καὶ σικυᾶν, καὶ ὑδροποτεῖν, καὶ ἀποφλεγματίζειν. ὅσοι δὲ ἀπὸ στομάχου ἔκπνου κακοχυμίας, ἢ χολωδεστέρων ἀτμῶν ἀναδιδομένων. βλέπωσιν, οἷον κωνώπια, καὶ ὅσα ὑποχεόμενοι ὁρῶσι, τὴν πικρὰν δώσωμεν, καὶ διὰ ταύτης καθαίρωμεν. ἐν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς χρηστέον τὸ μὲν πρῶτον μέλιτι καὶ ἐλαίῳ σὺν μαράθρου χυλῷ. ὕστερον δὲ τούτοις. σαγαπηνοῦ δραχ. β΄. ὀποῦ κυρηναϊκοῦ, ἐλλεβόρου λευκοῦ ἀνὰ δραχ. ς΄. μέλιτος λείωσας ἐπίχριε. ἄλλο. καυκαλίδων χυλὸν, χαμαίδρυος, κορωνοποδίου, ἑκάστου ἴσον τὸ τοῦ χυλοὺς ξηράνας, ποιοῦ

cryſtalli κρυσταλλοειδὴς dicitur, cum ob frigiditatem in glaucum colorẽ tranſit. Hypochymata vero humoris affuſio, qui inter tunicas rhagoidẽ & cryſtalloidem ſuffocatur. His itaq; ſanguis mittendus, cucurbitulæ ſine ferro admouendæ, & aqua potui danda, & medicamenta quæ pituitam per os eliciunt, exhibenda erunt. Quibus uero ceu culices oculis obuerſari uidentur ex quadam humorũ prauitate, uel bilioſioribus uaporibꝰ ſurſum à ventriculo elatis, his picram exhibebimus, & cum illa purgabimus. In oculis autẽ primum melle & oleo, cum fœniculi ſucco vtendum, tandem vero his quæ ſequuntur. Sagapeni drachmæ duæ, liquoris cyrenaici, ueratri albi ſingulorũ drach

mæ

κολλύρια, καὶ χρῶ. mæ ſex, ex melle tritæ illinuntur. Aliud. Succi caucalidis, triſſaginis, coronopi ſingulorum æquas portiones, exiccatas in collyria redigito & vtitor.

ΠΕΡΙ ΥΠΩΠΙΩΝ. Κεφ. Δγ΄.

DE SVGGILLAtione. Cap. LXXIII.

Ὑπώπιά ἐστι τὰ πελιδνώματα ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅταν μελαίνεται τὸ κάτω βλέφαρον. συμβαίνει δὲ τοῦτο μᾶλλον γυναιξίν. ῥάφανον λειώσας, κατάπλασσε, ἀφαιρεῖς δ᾽ αὐτὸν ὅταν ἄρξηται δάκνειν. ἢ τυρὸς νεαλὸς καταπλασσόμενος. ἢ ὑσσώπου, κόμη λεῖα, ἢ κηρωτὴ μετ᾽ ἀψινθίου λείου ἐπίθες. ἄλλο. ἀψίνθιον, καὶ λιθάργυρον ἴσα μετὰ μέλιτος λεάνας χρίε, ἢ σίνηπι μετὰ κηρωτῆς ἐπιτίθει, ἢ κύμινον, ῥάκει ἐνδήσας εἰς ὄξος ζεστὸν ἀποβάπτων πυρία, ἢ ἀψίνθιον, καὶ λίβανον, ἴσα μετὰ ῥοδίνης κηρωτῆς, ἢ

Suggillatio eſt, cum liuor ſub oculo apparet, et inferior palpebra denigratur, mulieribus autem magis ſolet accidere. Raphanus tritus impoſitus, auferes autē ipſum cum mordere inceperit, caſeus autem recens eodem modo adhibitus, uel hyſſopi coma trita utere, uel ceratum cum abſynthio in puluerem redacto, imponito. Aliud. Abſynthij, lithargyri pares portiones ex melle tritas illinito, aut ſinapi cum cerato applicato, aut cuminum linteo alligatū in feruenti aceto tinctū pro fomento adhibeto.

ἢ δύοσμον καὶ λιθάργυρον ἴσα ἐπιτίθει. ἐφ' ὧν δὲ αἱματώδες ἐστὶν, ἢ ὑπόξανθος ἡ χροιὰ, κατάπλασσε σταφίδας. χωρὶς τῶν γιγάρτων, σὺν ἀψινθίῳ, ὑσσώπῳ, ἢ ὀριγάνῳ, ἢ βολβὸν μετὰ μέλιτος, ἢ κυκλάμινον λεῖον.

Aut absynthij & thuris par pondus, cum cerato rosaceo, aut mentæ et argēti spumæ pares portiones imponito. in quibus uero sanguinolentus uel subflauus color apparet, uuas passas inducito, absq; acinis, cū absynthio, hyssopo, origano, uel bulbum cum melle, vel cyclamen tritum.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ὠσὶ παθῶν.
Κεφ. ΔΟʹ.

Ἡ ἀκοὴ πολλοῖς καὶ ποικίλοις ὑπόκειται νοσήμασι. καὶ γὰρ διὰ ψυχρὰν πολλάκις, καὶ θερμὴν δυσκρασίαν, ἔσθ' ὅτε καὶ δι' ἔμφραξιν γλίσχρων χυμῶν, καὶ διὰ πνεῦμα φυσῶδες, φλεγμονὴν ἔξωθεν, ἢ ἔνδοθεν συστᾶσαν τοῦ πόρου, καὶ δι' ἐπιῤῥοὴν θερμοῦ αἵματος χολώδους, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας πάνυ πολλὰς, περὶ ὧν ἁπάντων λεχ

DE AVRIVM morbis.
Cap. LXXIIII.

Auditus sensus et multis & uarijs morbis obnoxius est. Sæpe enim ex frigida & calida intemperie, interdum obstructione, à uiscidis humoribus & spiritu flatuoso, uel inflammatione externa uel interna meatus auditorij, uel affluxu sanguinis calidi & biliosi, et ex alijs multis causis, de quibus omnibus, adhibitis debitis

θήσεται, μετὰ τῶν προσηκόντων διορισμῶν. ἀρξώμεθα τοίνυν ἀπὸ τῆς ὀδύνης πρότερον, ἐπειδὴ καὶ μάλιστα τὸ σύμπτωμα τοῦτο πρὸς θεραπείαν ἐπείγει τὴν τέχνην.

tis distinctionibus, dicetur, laborat. Itaque à doloribus primum auspicabimur, cū hoc symptoma præceps artis auxilium desideret.

ΠΕΡΙ ΟΔΥΝΗΣ ΩΤΟΣ διὰ ψύξιν. Κεφ. Δε´.

DE DOLORE AVris ex frigiditate. Cap. LXXV.

Διὰ ψύξιν γίνεται ὠταλγία ἐκ τε ψύξεως τοῦ ἀέρος, ἢ διαίτης ψυχρᾶς. οὗτοι διὰ βάθους αἰσθάνονται τῆς ὀδύνης, χωρὶς βάρους, ἢ τάσεως, ἢ πυρώσεως. καὶ δεῖ τοῖς θερμαίνουσιν ἰᾶσθαι, ἐλαίῳ πηγανίνῳ θερμῷ, ἢ ναρδίνῳ, ἢ δαφνίνῳ, ἢ πεπέρεως, ἢ καστορίου, ἢ ὀποβαλσάμου, εἰς τὸν ἀκουστικὸν ἐνστάζεσθαι πόρον. καὶ τὸ ἔλαιον δὲ ἐν ᾧ ἑψηθῇ σκόροδον, ἢ κρόμμυον ἐνσταζόμενον ὠφελεῖ.

Dolor aurium ex frigiditate, fit vel ob aërē frigidum, vel victus rationem frigidam. Dolorem vero sentiunt altè, citra grauitatem tamē, vel tensionem aut ardoris sensum. Curare itaq; oportet tales medicamentis quę calefaciunt, nempe oleo rutaceo calido, vel nardino, vel laurino, aut piper vel castorum, aut balsami liquorem in meatum auditorium instillare, oleum etiā in quo allium vel cepa bullierit, instillatum proficit.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΔΙΑ ΘΕΡμὴν δυσκρασίαν ὀδυνωμένους τὸ οὖς. Κεφ. Δϛʹ.

Πρὸς τὴν διὰ θερμὴν δυσκρασίαν γινομένην ὀδύνην, ἐφ' ἧς ζέσεως τινὸς, ἢ βάρους χωρὶς, ἢ τάσεως αἰσθάνονται, τότε λευκὸν ἐνστάζων τοῦ ὠοῦ, ἢ γάλα γυναικεῖον σὺν ὀπίῳ, ἢ χυλὸς σιδηρίτιδος σὺν ῥοδίνῳ, ἢ ὀξυρόδινον, ἢ χυλὸν στρύχνου, ἢ κοριάνου, ἢ ἀσφοδέλου σὺν ὀλίγῳ ῥοδίνῳ, καὶ ἀμυγδάλινον ἔλαιον, ἢ μανδραγόρου χυλὸν, ἤγουν ἕψημα σὺν ὀπίῳ ὀλίγῳ.

DE DOLORE AVris ex calida intemperie. Cap. LXXVI.

Ad dolorem vero qui ex calida intemperie oritur, in quo feruorem quendam ſine grauitate & tenſione ſentiunt, oui album inſtillare oportet, aut muliebre lac cum opio, uel ſucco ſideritidis, cũ roſaceo, aut oxyrhodinũ uel ſolani ſuccum uel coriandri, uel haſtulæ regię cũ roſacei momento, uel oleum amygdalarum, uel mandragorę ſuccũ, vel decoctum cum modico opio.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑ ΠΛΗΘΟΣ ὀδύνης. Κεφ. Δζʹ.

Τὴν δὲ διὰ παχεῖς καὶ γλίσχρους χυμοὺς ὀδύνην γνωσόμεθα, ἔκ τε τοῦ τῆς

DE DOLORE EX repletione contracto. Cap. LXXVII.

Dolorem igitur qui ex craſsis & glutinoſis ſuccis ortus eſt, depræhendemus è capitis & auris

κεφαλῆς, καὶ τῆς ἀκοῆς βάρους· ἐὰν δὲ χωρὶς βάρους ἡ διάτασις μόνη τῆς ἀκοῆς ἐστὶ, πνεῦμα φυσῶδες οὐκ ἔχον διέξοδον δηλοῖ. χρηστέον οὖν ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς ἐκφράττουσιν, οἷον ἐστὶ τὸ ἀφρόνιτρον σὺν ὀξυμέλιτι, ἢ ἡ προβατεία χολὴ σὺν ἐλαίῳ ἀμυγδαλίνῳ, ἢ ὁ τοῦ πράσου, καὶ ὁ τοῦ κρομμύου χυλὸς χλιαρὸς μετὰ μέλιτος. ἰσχυρότερα δὲ τούτων ἐστὶν, ὅ, τε τοῦ δρακοντίου χυλὸς, ἢ ἄρου, ἢ βρυωνίας. ἄλλο. ὀρίγανον τρίψας μετὰ μέλιτος, ἢ γάλακτος γυναικείου, ἐγχυμάτιζε. ἄλλο. χολὴν αἰγείαν μετὰ πράσου χυλοῦ πρὸς τὰς σφοδροτέρας ἐμφράξεις πρόσφερε.

auris grauitate. Quod si citra grauitatem distentio sola aurem diuexet, spiritum flatuosum qui non habet exitum indicat. In ambobus itaq; utendum est medicamentis de obstruentibus, quale est nitri spuma, cum aceto mulso, uel ouillum fel cum oleo amygdalarũ, porriq; & cepæ succus tepidus cum melle, ualidior porro his est dracunculi succus, ari item & bryoniæ. Aliud. Origanum cum melle et lacte tritum muliebri, infundito. Aliud. Fel caprillum cum porri succo, ad vehementiores obstructiones admouetur.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΝΕΥ ΟΔΥνυς ἐμφράξεις. Κεφ. Δυ'.

AD OBSTRVCTIOnes sine dolore. *Cap.* LXXVIII.

Ἐλλεβόρου λευκοῦ δραχ.

Veratri albi drachmæ

β. νίτρου δραχ. ϛ΄. κρόκου δραχ. γ΄. ποίει τροχίσκους, ἐν ὄξει λειώσας, χρῶ πρὸς τὰς ἄνευ ὀδύνης ἐμφράξεις, καὶ περὶ βαρυηκοΐων. ἄλλο. ἐλλεβόρου μέλανος ῥίζαν μετ' ὄξους, καὶ μέλιτος λειώσας, ἔνσταζε χλιαρόν. ἄλλο. εἰς χολὴν βοὸς κρόκον βρέξας, καὶ λειώσας, ἐντίθει εἰς τὸ οὖς. ἄλλο. χολὴν βοΐαν, ἢ προβάτου, ἔνσταζε, αἰγὸς οὖρον ἐγχυμάτιζε.

mæ duę, nitri drachmæ sex, croci drachmę tres, læuigata in pastillos ex aceto redigito, ac vtitor ad obstructiones, quæ sunt sine dolore, item in his qui grauiter audiũt. Aliud. Veratri nigri radicem ex aceto, & melle læuigatam instillato tepidam. Aliud. Crocum felle taurino imbutum, læuigatumq; auri imponito. Aliud. Fel bubulum aut ouillum instillato, aut capræ vrinam infundito.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑ ΦΛΕΓμονὴν ὀδύνης ὠτός.

Κεφ. Δθ.

Ἐπὴν δὲ βάρους καὶ διατάσεως μετὰ θερμότητος καὶ ὀδύνης σφυγματώδους αἰσθάνονται, καὶ πυρέττουσιν, φλεγμονὴν ὑπονοητέον. καὶ δεῖ τούτους φλεβοτομεῖν, καὶ σικυᾶν, καὶ πυρίαν συχνῶς ἐλαίῳ γλυκεῖ θερ

DE DOLORE EX *inflammatione oborto.*

Cap. LXXIX.

At si grauitatem, distentionem, cum calore & dolore pulsatili sentiunt, aut etiã febre corripiuntur, inflammationem suspicari & sanguinem mittere, & cucurbitulas admouere et aurem adhibito specillo

oleo

μῷ διὰ μυλοτρίδ☉, καὶ μαλλίε ἔσωθεν, ἔνσταζε δὲ ἔσωθεν τε ὠτὸς χlwὸς στέαρ, ἢ τὸ τ ἀλώπεκ☉, ἢ ὄπιον, καὶ κασόρειον, μετὰ γυναικείε γάλακτος, ἢ ἕψεμα μετὰ ὀπίε, ἢ λύκιον, καὶ ὄπιον ἴσα μετὰ ἑψήματ☉ ἔνσταζε. ἄλλο. γάλα γυναικεῖον, κολοκυνθης ξυσμάτων χυλὸν.

oleo dulci calido fouere oportet. Extra uero aurem anserinus adeps vulpinúsue, aut opium seu castorium cum lacte muliebri, uel sapa, seu uinum dulce cum opio, uel lycij & opij par pondus cum sapa instillatur. Aliud. Lac muliebre, colocinthidis ramentorum succus.

ΠΡΟΣ ΩΤΑ ΠΥΩΡΡΟΟΥΝΤΑ. Κεφ. π'.

AD AVRES PVrulentas. Cap. LXXX.

Οἰνόμελι δι' ἐργαλείε ἔγκλυζε, σκωρίαν σιδήρε σὺν ὄξει λειώσας, εἰς χρόνον ἔνσταζε, ἢ συπτηρίαν μετ' οἴνε αὐστηροῦ, ἢ μίσυ καύσας ἐν χύτρᾳ, καὶ λειαύας, ἐμφύσα, ἢ κεδρίαν σὺν μέλιτι ἔγχριε, ἢ σμύρναν τρωγλωδίτlw, σὺν οἴνῳ λειώσας, ἔγχεε, ἢ ἐλαίας φύλλων τὸν χυλὸν σὺν μέλιτι ἐγχυμάτιζε, ἢ ἀλόlw σὺν οἴνῳ λειώσας, ἔνσταζε,

Mulsum per auricularium clysterem inijcito, recrementum ferri ex aceto læuigatum, per aliquod dierum spacium instillato, aut alumen cum uino austero, uel mysi crematum in olla, tritumque in sufflato, uel cedriam cum melle inungito, aut myrrham troglodyticam, cum vino

in

κλύζε ἢ πρότερον δι᾽ ἐρεγαλέου τοὖς, ἀφέψημα φακῆς, ἢ ῥόδων, ἢ οἰνόμελι.

in puluerem redactam infundito, uel deæ folio rum ſuccum cum melle inſtillato, uel aloen ex vino tritam, prius tamen per clyſterē auricularium aures decocto lenticulæ, roſarum uel mulſi eluito.

ΠΡΟΣ ΩΤΑ ΡΥΠΟΝ ἔχοντα.
Κεφ. πα΄.

DE AVRIBVS SORdibus repletis.
Cap. LXXXI.

Νίτρον σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ ἐπίσταζε. κάρδαμον, καὶ νίτρου βραχὺ μετ᾽ ἰσχάδων, χωρὶς τῶν κεγχραμίδων συλλειώσας, ἐντίθει τῇ ἀκοῇ, καὶ κόμιζε διὰ τριῶν ἡμερῶν, ἄγει γὰρ ῥύπον πολύν.

Nitrum cum aceto et roſaceo inſtillato, cardamomum & nitri paulum cū aridis ficubus, granis exemptis, quæ græci κεγχράμιδας appellāt, excepta, auri immittito, & tribus diebus ferto, multas enim ſordes educit.

ΠΡΟΣ ΑΙΜΟΡΡΑΓΟΥΝτα ὦτα.
Κεφ. πβ΄.

AD AVRES CRVOrem fundentes.
Cap. LXXXII.

Ἔγκλυζε μὲν σχίνου ἀφέψημα, ἢ ῥόδων, ἢ μυρσίνης, ἔνσταζε δὲ εἰς τὸ οὖς πολυγόνου χυλὸν σὺν ὀλί

Aurem lentiſci, uel roſarum, uel myrrhi decocto eluito, & herbæ ſanguinalis (quam πολύγονον

γῳ ὄξει, ἢ λύκιον, ἢ ἀκακίαν, ἢ ἀμόργην, ἢ πράσου χυλόν. ἄλλο. βάτου, κηκίδων ὄξει ἑψηθέντων τὸν χυλὸν ἐγχυμάτιζε, ἢ χυλὸν περδικιάδος χλιαρὰς ἔγχει.

λύγονον Græci uocant) succum cum pauco aceto instillato, uel lyciũ, uel acaciam, uel amurcam uel porri succum. Aliud. Rubi, gallarum in aceto decoctarũ succũ infundito, uel succũ herbæ perdicij tepidũ.

ΠΡΟΣ ΒΑΡΗΚΟΙΑΝ, ΚΑΙ πόνον, σύνθετον βοήθημα. Κεφ. πγ'.

AD GRAVEM AVditum *&* dolores remedium compositum. Cap. LXXXIII.

Σμύρνης δραχ. α'. λιβάνου δραχ. γ'. ἀμυγδάλων πικρῶν κεκαθαρμένων κ'. ἀφρονίτρου δραχμ. ε'. κρόκου δραχμ. δ'. ὀπίου δραχμ. γ'. χαλκίτεως δραχ. β'. ἢ χαλβάνης, μετὰ ἀμυγδάλων λείωσας καθ' ἰδίαν, ἀναλάμβανε ὄξει σὺν τοῖς λοιποῖς, χρῶ ἐπὶ μὲν περιωδυνίας σὺν ῥοδίνῳ, ἐπὶ δὲ δυσηκοΐας σὺν ὄξει. ὠτικὸν ἀνώδυ-

Myrrhæ drachma, thuris drachmæ tres, amygdalæ amaræ detracto cortice, viginti, spumæ nitri drachma, croci drachmæ quatuor, opij drachmę tres, chalcitidis uel galbani drachmæ duæ, singula per se aceto excepta, & cum reliquis deinde, in doloribus quidem rosaceo, in difficultate uero auditus, cum aceto vtitor. Auriculare anodynum,

νον, συνεχῶς ἐγχυματιζόμενον, ἐφ᾿ ὧν ἂν καὶ φλεγμονὴ, καὶ διάτασις παρῇ, καὶ σφοδραὶ ὦσιν αἱ ὀδύναι. Στέατος χηνείου, ἢ ὀρνιθίου δραχ. ϛʹ. ὀπίου, σμύρνης, κρόκου, ἀνὰ δραχ. βʹ. θαρρῶν χρῶ. πάνυ ἐστὶ καλόν. ἄλλο πρὸς τὰς μὴ πάνυ ζεούσας φλεγμονάς. Βούτυρον, μέλι, ὕσσωπον, ἴσα ἐξ ἁπάντων χλιάνας, ἔνσταζε. ποιεῖ καὶ πρὸς τὰ ῥυπαρὰ ἕλκη, καὶ φλεγμαίνοντα. πρὸς δὲ τὰς ὑπὸ πληγῆς, καὶ ῥεύματος φλεγμονὰς βούτυρον πρόσφατον διεὶς, ἔνσταζε. ἄλλο. στέαρ χηνὸς, καὶ γάλα γυναικεῖον διεὶς, ἔνσταζε. ἄλλο. ψίλλιον τρίψας, μεθ᾿ ὕδατος κατάπλασσε. ἄλλο. ψιμμίθιον, κορίου χυλὸν, ἢ στρύχνον μίξας περίχριε. ἄλλο. φακῆν ἑψήσας, μετὰ ψιχῶν κατάπλασσε, ἐφ᾿ ὧν καὶ ἕλκος

ſi frequenter infundatur, vbi & inflammatio & diſtẽtio vrget, & vehementes admodũ dolores infeſtant. Adipis anſerini aut gallinacei drachmæ ſex, opij, myrrhæ, croci, ſingulorum drachmæ duæ, cum fiducia vtitor, valde bonum eſt. Aliud ad inflãmationes non admodũ feruentes. Butyrũ, mel, hyſſopum, pari portione, omnia tepida inſtillato, valet etiam ad ſordida vlcera, & inflammatione obſeſſa. Ad inflammationes uero ex ictu & fluxione ortas, butyrum recens liquatum inſtillato, vel anſerinum adipem & lac muliebre ſoluta. Aliud. Pſillium tritũ ex aqua inducito. Aliud. Ceruſam, coriandri ſuccum, aut ſolanum mixta inungito. Aliud. Lenticulam coctam cum mica panis

ἐστὶ μετὰ φλεγμονῆς. panis obducito, in quibus etiam vlcus est cum inflammatione.

ΠΡΟΣ ΩΤΩΝ ΕΛ-
κώσεις.
Κεφ. πδ΄.

AD AVRIVM VL-
cera.
Cap. LXXXIIII.

Γλαύκιον, λύκιον, καὶ μηκώνιον τρίψας μετὰ μέλιτος ἐπίβαλλε. τοῦτο δὲ τὰς μετὰ φλεγμονῆς ἑλκώσεις παρηγορεῖ.

Glaucium, lycium et meconium, quod est pa pauerís lachryma, trita ex melle imponito. Idē & ulcera cum inflammatione mitigat.

ΠΡΟΣ ΩΤΩΝ ΧΡΟΝΙΑ
ἕλκη.
Κεφ. πε΄.

AD DIVTVRNA
aurium ulcera.
Cap. LXXXV.

Κεδρία σὺν μέλιτι μιγεῖσα, δὲ ἐγχριομένη, καλῶς ποιεῖ. ἄλλο. ψιμμύθιον μετὰ μέλιτος καθαίρει πάνυ τὰ ῥυπαρά. ἄλλο. λιβανωτὸν διεὶς οἴνῳ, χρῶ. τοῦτο δὲ σαρκοῖ.

Cedria melli mixta inunctaque benè proficit. Aliud. Cerussa cum melle purgat ualdè sordida. Aliud. Thuris lachryma vino soluta vtitor, hoc etiam carnem generat.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΝΥ ΡΥΠΑ-
ρὰ, καὶ νεμόμενα.
Κεφ. πϛ΄.

AD VLCERA VAL-
de *sordida & depascentia.*
Cap. LXXXVI.

Οἶνον καὶ οὖρον ἀφθόρου

Vinum, vrinamque

παιδὸς μίξας, μέλιτι ἐνστάζε. ἄλλο. σανδαράχην λειώσας, καὶ μέλιτι μίξας, ἔνσταζε, ἢ ἐλλίχνιον ποιήσας, καὶ χρίσας πάνυ καλῶς, ἔμβαλε εἰς τὸν πόρον, ποιεῖ πάνυ καλῶς, καὶ καθαίρει, καὶ ξηραίνει, ἀπουλοῖ τε, καὶ ἀνωδυνίας ποιεῖ. θαῤῥῶν χρῶ. ἄλλο. Σκωρίαν λειοτριβήσας μετὰ ὄξους, καὶ ἑψήσας, ἠρέμα ἔνσταζε εἰς τὸ οὖς. ἄλλο. Στυπτηρίαν σχιστὴν σὺν ὄξει λειοτριβήσας, ἕως ἂν σχῇ πάχος μέλιτος, ἀναλάμβανε μετ' ἐρίου τρυφεροῦ, καὶ ὅταν ψυχθῇ, ἐντίθει ἔνδον τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου. πρὸς τὰ καταγνύμενα τῶν ὤτων, καὶ θλώμενα ἐκ πληγῶν. ἄρτου θερμοῦ τὸ ἐντὸς μετὰ ὀλίγου μέλιτος τρίψας ἐπιτίθει. ἄλλο. σμύρναν τρίψας μετὰ οἴνου λεπτομεροῦς, ἐπίχριε.

pueri impuberis melli mixta inſtillato. Aliud. Sandaracham in puluerem redactam, & cum melle permixtam inſtillato, uel ellychnium (appellant autem ita funiculum, qui in lucernis continetur) cõficito, & probè inunctũ, in meatum auditorium immittito, optimè facit, purgat, ſiccat, ad cicatricē ducit, & dolorē aufert, cum fiducia vtitor. Aliud. Scoriam læuigatã ex aceto, coctamq; ſenſim auri inſtillato. Aliud. Alumen ſciſſile ex aceto tritum, dum mellis craſsitudinē habet, molli lana excipito, & cum refrixerit, in meatum auditorium imponito. Ad aures diruptas & contuſas ex ictu, panis calidi id quod intus eſt, cum pauco melle tritum imponito. Aliud. Myrrham cum vino tenuium partium tritã illinito.

AD

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ὠσὶ σκώληκας. Κεφ. πζʹ.

Ὀξέλαιον ἐγχυμάτιζε διὰ κλυστῆρος, ἢ ἀψινθίου ἀφέψημα, ἢ κενταυρίου, ἔνσταζε δὲ καὶ καππάρεως φύλλων χυλὸν, ἢ οὖρον ἀνθρώπειον παλαιὸν, ἢ ἐλλέβορον λευκὸν σὺν οἴνῳ, ἢ καλαμίνθης χυλὸν, ἢ ῥοδακινέας φύλλων χυλόν.

AD AVRIVM uermes. Cap. LXXXVII.

Oxelæum per clyſterem infundito, aut abſynthij decoctum, vel centaurij uel capparis foliorum ſuccum inſtillato, uel urinam humanam veterē, uel album veratrum cum uino, uel calaminthę ſuccum, uel perſici foliorum ſuccum.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΜΠΙΠΤΟΝΤΩΝ ἐν τοῖς ὠσί. Κεφ. πηʹ.

Ψύλλης μὲν ἐμπεσούσης ἔλαιον ἔγχεε. ἄλλα δέ τινα ἐμπεσόντα ἐρία εἱλήσας εἰς μηλωτίδα, βάψον αὐτὸ τερεβινθίνῃ, ἢ κόμμι, καὶ βαλὼν ἔνδοθεν ἀνάσπα. δεῖ οὖν καὶ ἔλαιον πολλάκις ἐγχεῖν χλιαρόν. οὕτω γὰρ τῶν τόπων ἀφλεγμαίντων γε-

AD EA QVAE IN aures inciderunt. Cap. LXXXVIII.

Si pulex in aurem inciderit, oleum infundito, ſin aliquid aliud, ſpecillum lana inuolutum, in reſina terebinthina, uel gummi intingito, & in aurem inijcito & eximito. Quare oleū quoque tepidum frequenter infundere oportet.

νομένων, τὸ ἐγκείμενον ῥᾳδίως ἐξελεύσεται. εἰ δὲ συμβῇ τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν εἰς τὴν ἀκοὴν, ποίει τῷ ἑνὶ ποδὶ τῷ κατὰ τὸ πάσχον οὖς ἅλλεσθαι παρεγκλίνοντα πρὸς αὐτό. ἐκκρίνεται γὰρ οὕτως εὐχερῶς. ἐπισπᾶται δὲ καὶ ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἐκμυζηθμὸς πάνυ τὸ ἐγκείμενον, καὶ διὰ καλάμου δὲ τὸ αὐτὸ γίνεται. μετὰ δὲ τὴν ἐκμύζησιν, καὶ ἔλαιον θερμὸν ἴρινον, ἢ ἀμυγδάλινον ἔνσταζε.

Nam hoc modo locis inflammatione liberatis, id quod insidet, facilè eximetur. Quod si aquam auri incidere cõtigerit, fac vt æger vno pede, qua auris affecta est, subsiliat, ad eam inclinando, sic enim facilè excernitur. Cæterum extrahit etiam id, quod ualdè infixũ est, si quis ore aurem exugat, id quod per arundinem quoq; fieri potest. Vbi uero exuxeris, etiam oleum irinum, aut amygdalarum instillato.

ΠΡΟΣ ΗΧΟΥΣ ΤΟΥΣ ἐν τοῖς ὠσί.

Κεφ. πθʹ.

Οἱ ἦχοι φυσωδῶν πνευμάτων εἰσὶν ἔγγονοι, ἢ ἐν τῇ κεφαλῇ γενομένων, ἢ ἐκ τοῦ στομάχου ἀναφερομένων. ἀψινθίου ἀφέψημα πυριάσας, ὄξος, καὶ ῥό-

AD AVRIVM SOnitus.

Cap. LXXXIX.

Aurium sonitus soboles est flatuosorum spirituũ, qui uel in ipso cerebro generantur, uel à uentriculo sursum efferuntur. Vbi igitur illas absynthij decocto foueris,

δινον ἔγχεε. τὰς δὲ χρονίους ἤχους τὰς διὰ παχύτητα, καὶ γλισχρότητα χυμῶν γινομένους, ὄξος σὺν μέλιτι, καὶ νίτρον ἔνσταζε. ἄλλο. εὐφόρβιον μετὰ κυπρίνου ἐλαίου λειώσας, καὶ θερμάνας, χρῶ. ποιεῖ καὶ μάλιστα τοῦτο πρὸς τοὺς χρονίους ἤχους, καὶ συριγμούς. ἄλλο. κύμινον καὶ πήγανον, καὶ νίτρον σὺν ῥοδίνῳ ἐλαίῳ καὶ ὄξει ἑψήσας, ἔγχεε.

foueris, acetum cum rosaceo infundito. Ad diuturnos uero sonitus, ex humorum crassicie & uisciditate ortos, acetũ cum melle & nitro instillabis. Aliud. Euphorbium oleo cyprino læuigatum & calefactum in usum adhibeto. Idem ualde etiam prodest, ad inueteratos sonitus seu sibilos. Aliud. Cyminũ et rutam et nitrum cum oleo rosaceo & aceto decocta infundito.

ΠΡΟΣ ΔΥΣΗΚΟΙΑΣ, καὶ κωφώσεις. Κεφ. ϙ΄.

AD GRAVEM AVditum & surditatem. Cap. XC.

Τὰς μὲν διὰ χολώδη χυμὸν ἀνάρροπον γινόμενον συνισταμένας καθαίρειν δεῖ διὰ τῆς ἱερᾶς, καὶ ἀποφλεγματίζειν, καὶ ἐρίοις χρώμενον, καὶ πταρμικοῖς. ἐνστάζειν δὲ τὸ οὖς αἰγὸς οὖρον, ἢ χολὴν αἰγὸς, κατὰ

Cum ex bilioso humore impetum ad superiora capiente, accidit surditas, Hiera imũ uentrem purgare oportet, & medicamentis, quæ saliuam per os educũt, uti, et lanis mollibus & ijs quæ sternutamenta

 mouent,

μόνας ἔνσταζε, ἢ πηγάνου χυλὸν σὺν μέλιτι, ἢ καστόριον σὺν ἐλαίῳ ἀνηθίνῳ, ἢ ῥαφάνου χυλὸν μετὰ ῥοδίνου. ἄλλο. καστόριον δραχ. β΄. νίτρου, ἐλλεβόρου λευκοῦ ἀνὰ δραχ. β΄. σὺν ὀξυροδίνῳ ἔνσταζε. ἀποφλεγματισμοὶ δὲ τούτοις εἰσὶν ἄριστοι, οἵ τε διὰ τῆς ἀγριοσταφίδος συγκείμενοι, καὶ σινήπεος, ἀναγαργαριζόμενοι.

mouent. In aurem vero vrinam, vel fel caprinum, ſeorſim & per ſe quodlibet inſtillare, uel rutæ ſuccum cum melle, uel caſtorium cum oleo anethino, uel raphani ſuccum cum roſaceo. Aliud. Caſtorij drachmæ duæ, nitri, veratri albi ſingulorũ totidem, cum oxyrrhodino inſtillantur. Ex ſaliuam porro ducentibus medicamẽtis, optima ſunt, quæ ex herba pediculari, & ſinapi ſunt compoſita, ſi ex eis fiat gargariſatio.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΤΙΔΩΝ. Κεφ. ϛα΄.

Αἱ παρωτίδες πάθος εἰσὶ τῶν παρὰ τοῖς ὠσὶν ἀδένων, τὴν ὕλην ἔχουσαι ποτὲ μὲν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σφινωθέντων ἐν αὐτῇ χυμῶν: ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ ὅλου σώματος, ὡς ἐν ταῖς κρίσεσι τῶν νοσημάτων. ταύ-

DE PAROTIDIbus. Cap. XCI.

Parotis uitium eſt glandularum, quæ ſunt iuxta aures, materiam habens alias à capite, humoribus nimirũ in ipſo impactis, alias uero à toto corpore, quẽadmodum in morborũ iudicationibus. His ca-

taplaſ

τας δεῖ καταπλάττειν, τὸ διὰ κριθίνου ἀλεύρου, καὶ λινοσπέρμου, καὶ τήλεως, καὶ ἀλθαίας ῥίζης, σὺν μελικράτῳ ἑψόμενα, καὶ ἐπιτιθέμενα, ἢ λαπάθου φύλλα σὺν στέατι ἀνάλῳ, ἢ πράσιον μετὰ ἀλῶν, πυριᾶν ἢ θάλασσαν θερμὴν διὰ σπόγγου, ἢ ὀξάλμης. ἄλλο. Φολβὸν ἑφθὸν σὺν θερμίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ ἑψέματι καταπλάσσε. ἔμπλαστρος δὲ ἥτε μνασαίου, καὶ ἡ διὰ χυλῶν, καὶ ἡ διονυσία. ἀρίστα δὲ ποιεῖ καὶ ἡ διὰ μέλιτος καθ' ἑαυτὴν, καὶ μετὰ ψιττακίου. ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ παιωνικὴ ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων, καὶ ἐξ αἵματος ἐχουσῶν τὴν γένεσιν παρωτίδων. ἐπὶ δὲ τῶν ἐν βάθει, καὶ ἐφ' ὧν ἐστι τὸ δέρμα πυκνὸν, καὶ ὕλη παχυτέρα καὶ νίτρου βραχὺ, καὶ δρακοντίου ῥίζης, τῷ εἰρημένῳ καταπλάσματι συμμί=

taplaſmata adhibenda ſunt, quale eſt ex farina hordeacea, & lini ſemine & fœnu græci, & altheæ radice, ex aqua mulſa decoctis & impoſitis. Vel folia lapatij ſeu ramicis, cum adipe porcino ſine ſale, uel marrhubium cum ſale. Fouere etiam oportet ſpongia, aqua marina calida imbuta, uel muria. Aliud. Bulbum coctum cum lupinorum farina, & ſapa ad cataplaſmatis modum inducito. Emplaſtra uero conueniunt, quod ad Mnaſæum autorem refertur, et quod ex ſuccis conſtat, Diachylon dictum, & quod Dionyſia appellatur, optimè facit etiam emplaſtrũ Diamelitos, per ſe, & cum pſyttacio. Pari modo etiam pæonia in ſuperficiarijs parotidib9, & quæ ex ſanguine ori-

ξας, εἰ κάλλιον καὶ διαφορητικώτερον ἐργάσῃ τὸ βοήθημα.

ginem trahunt. Verum in ijs quæ altius delitescunt, & in quibus cutis est densa, crassiorq; materia, si nitri paulum & Dracunculi radicem cataplasmati iam dicto admiscueris, præstantius adhuc magisq; discutiens medicamentum efficies.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΙΝΙ παθῶν.

Κεφ. ϟβ΄.

Τῆς ὀσφραντικῆς βεβλαμμένης δυνάμεως ἀπὸ χυμῶν τινῶν, πρότερον δεῖ καθαίρειν ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῆς ἱερᾶς τοῦ γαληνοῦ. ἔπειτα τοὺς χυμοὺς ἐκκενοῦν διὰ τῶν ἀποφλεγματισμῶν, καὶ ἐῤῥίνων, καὶ πταρμικῶν. ὀσφραντὰ δὲ προσφέρειν τὰ λεπτομερῆ, ὅσα ἐπὶ τοῦ ληθάργου προείρηται, καὶ καταντλεῖν τὴν κεφαλὴν θερμὴν θάλασσαν.

DE NARIVM *morbis.*

Cap. XCII.

Olfaciendi facultate læsa ob humores acres, primum totũ corpus ex Hiera Galeni purgare oportet, & humores deinde euacuare, medicamentis quæ pituitam per os, & nares educunt, & quæ sternutamenta mouent, & quæ odorem feriunt, & tenuium sunt partium, & superius sunt in lethargo compræhensa, & caput marina calida perfundere.

DE

ΠΕΡΙ ΟΖΑΙΝΗΣ.
Κεφ. ϛγʹ.

Ἡ ὄζαινα ἕλκος ἐστὶ σηπεδονῶδες ἐν τῇ ῥινὶ, ἐξ ἐπιῤῥοῆς ὑγρῶν δριμέων γινόμενον. ἰὸν καὶ λεπίδα ἴσα, ξηρὸν ἔμβαλε τῇ ῥινὶ. ἄλλο. μίσυος, χαλκίτεως, σμύρνης, ἀνὰ δραχμ. ζ. χαλκάνθης δραχ. ϛʹ. στυπτηρίας, κηκίδος, λιβάνου, στυπτηρίας στρογγύλης ἀνὰ δραχ. γʹ. ὄξος ξ. αʹ. λειώσας, ἕψει ἐν χαλκῷ ἀγγείῳ, καὶ χρῶ διὰ μωτοῦ. σμύρνης, ἀκακίας, μέλιτος τὸ ἀρκοῦν, χρῶ διὰ μωτοῦ. ἄλλο. καλαμίνθης χυλὸν ἐγχυμάτιζε, ἢ αὐτὴν ξηρὰν τὴν καλαμίνθην ἐμφύσα διὰ σύφωνος. ἄλλο. σμύρναν καὶ καρδάμωμον μετὰ μέλιτος πρόσβαλε τῇ ῥινὶ.

DE OZAENA.
Cap. XCIII.

Ozæna ulcus eſt putredinoſum, quod in nare ex illuuie humorum acrium naſcitur. Rubiginis & ſquammæ ferri pares portiones, ſiccatas nari inijcito. Aliud. Miſyos, chalcithidis, myrrhæ ſingulorum drachmæ ſeptem, atramenti ſutorij drachmæ ſex, aluminis, gallarum, thuris, aluminis rotundi, ſingulorũ drachmæ tres, aceti ſextarius, trita & in vaſe æneo cocta, per linamentum in vſum adhibentur, myrrhæ, acaciæ, mellis, quãtum ſatis eſt, vtere per linamentũ. Aliud. Calaminthã infundito, vel herbam ipſam in puluerem redactam naribus ipſis per fiſtulam inſufflato. Aliud. Myrrham & cardamomum cum melle naribus indito.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΠΟΔΟΣ.
Κεφ. ϟδ'.

Ὁ δὲ πολύπους ὄγκος ἐστὶ παρὰ φύσιν ἐν ταῖς ῥισὶ γινόμενος, ὅμοιος ταῖς τοῦ πολύποδος πλεκτάναις. τῆς αὐτῆς δὲ οὐσίας ἐστὶ καὶ τὸ σάρκωμα. δεῖ δὲ ἐπὶ τούτων τῶν νοσημάτων πρῶτον μὲν καθαίρειν τὴν τοῦ ὅλου σώματος κακοχυμίαν διὰ τῆς ἱερᾶς, ἔπειτα δὲ τοῖς ἀποφλεγματισμοῖς χρήσασθαι, καὶ τοῖς ἐῤῥίνοις. εἶθ' οὕτω τοῖς τοπικοῖς βοηθήμασι. πρὸς πολύποδας καὶ σαρκώματα. χαλκάνθου κεκαυμένου δραχμ. δ'. μίλτου δραχμ. α'. λείαν ἐμφύσα διὰ καλάμου. ἄλλο. χαλκάνθης καὶ σανδαράχης ἴσα λειώσας, ἐμφύσα. ἄλλο. σανδαράχης, λεπίδος ἐρυθρᾶς ἀνὰ δραχ. δ'. στυπτηρίας δραχ. β'. λειώσας,

DE POLYPO.
Cap. XCIIII.

Polypus tumor eſt præter naturam, qui in naribus naſcitur, ſimilis polypi piſcis carunculis. Eiuſdem uero naturæ eſt, & quod ſarcoma dicitur. Oportet itaque in hís quoq; morbis totius corporis, uitioſos ſuccos per Hierã purgare prius, deinde uero medicamẽtis, quæ pituitam per os eliciũt, uti, & quę ſternutamenta mouent, & tandem loco affecto mederi. Ad polypos & ſarcomata. Atramenti ſutorij in cinerẽ redacti drachmæ quatuor, minij ſeu rubricæ ſynopicæ drachma, trita per calamum inſufflãtur. Aliud Atramenti ſutorij & ſandaracę pares portiones tritæ inſufflantur. Aliud. Sandaracæ ſquammæ

rubi=

ἐμφύσα. ἄλλο. βρυωνίας ῥίζης ξηρᾶς, χαλκάνθης, ἀφονίτρου, ἐλατηρίου λειώσας, ξηρὸν χρῶ.

rubiginis singulorum drachmæ quatuor, aluminis drachmę duę, trita naribus inspirantur. Aliud. Radicem bryoniæ siccam, atramentum sutorium, nitri spumam, elaterium, uel succum cucumeris asinini in puluerē redacta in usum adhibeto.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΗΣ ΡΙΝΟΣ ἕλκη.

Κεφ. ϛε΄.

AD NARIVM VLcera.

Cap. XCV.

Ψιμμυθίου, οὐγγ. γ΄. λιθαργύρου οὐγγ. α΄. μολίβδου κεκαυμένου οὐγγ. α΄. οἴνῳ καὶ μυρσίνῳ ἐλαίῳ ἀναλαβὼν, χρῶ. ἄλλο. λιθαργύρου δραχμ. δ΄. στυπτηρίας δραχ. β΄. πηγάνου φύλλων δραχ. δ΄. σὺν μυρσίνῳ ἐλαίῳ, καὶ ὄξει λειώσας, χρῶ, καὶ πρὸς γλυκέα λεγόμενα. ἄλλο. ψιμμυθίου δραχμ. δ΄. λιθαργύρου δραχ. β΄. μολύβδου σκορίας δραχμ. β΄. στυπτηρίας δραχ. β΄. κηροῦ δραχμ. ε΄.

Cerussæ vnciæ tres, argenti spumæ vncia, plumbi combusti tantundem, vino & oleo myrtheo excepta in vsum adhibentur. Aliud. Argenti spumæ drachmæ quatuor, aluminis drachmæ duæ, rutæ foliorum drachmæ quatuor, oleo myrtheo & aceto tritis utitor, facit idem & ad ulcera quæ glycea uocātur. Aliud. Cerussæ drachmę quatuor, spumæ argenti drachmæ duæ, recrementi

πρεβινθίνης δραχ. β'. στέατος χηνείου δραχ. γ'. λαδάνου δραχ. β'. ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν.

menti plumbi par pondus, aluminis tantundē, ceræ drachmæ quinque, terebinthinę drachmæ duę, adipis anserini drachmæ tres, ladani drachmæ duæ, rosacei quantum satis est.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚ ΡΙΝΩΝ αἱμοῤῥαγίας. Κεφ. ϞϚ'.

AD SANGVINIS *profusionem à naribus.* Cap. XCVI.

Χαλκίτιν λεάνας, λίνον μωτὸν ποιήσας, ἐμβάψον εἰς ὄξος, καὶ ἐν αὐτῷ κυλίσας, ἔμβαλε τῇ ῥινί. ἄλλο. ὠοῦ ὄστρακον καύσας, μίσγε αὐτῷ μέρος ἓν κηκίδος, καὶ ὡσαύτως χρῶ. ἢ μυλίτου λίθου καέντος, καὶ σβεσθέντος ὄξει, τὴν ἀτμίδα ὀσφραινέσθω. ἄλλο. μάννης λιβάνου, καὶ ἀλόης, μετὰ τοῦ λευκοῦ τοῦ ὠοῦ μωτὸν ἀλείψας, ἔμβαλε τῇ ῥινί. ἄλλο. ἀκακίαν καὶ στυπτηρίαν σὺν ὄξει λειώσας, ἔμβαλε. ἄλλο. χαλκίτιν,

Chalcitidem tritam, in aceto intinctam, & obuolutā per linamentū nari inijcito. Aliud. Putamen oui comburito, & gallarum partem unam admisceto & eodem modo vtitor, uel molaris lapidis combusti, & aceto extincti vaporem naribus attrahat. Aliud. Manna thuris & aloë ad formam linamenti inunctæ, uel in nares demissę. Aliud. Acaciam & alumen ex aceto trita naribus indito. Aliud. Chalcitidē

&

καὶ πράσου χυλὸν σπυλειώσας, ἔμβαλε. βοχίζειν δὲ καὶ τὰς χεῖρας, καὶ σικυᾶν κατὰ τοῦ σπλάγχνου, κατὰ τὸν αἱμορραγοῦντα μυκτῆρα ἔμβαλε, ἢ σπόγγω ἐξ ὀξυκράτου ψυχροῦ ἐπιτίθει τῷ μετώπῳ, καὶ ψυχρὸν ὕδωρ κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐπίχεε. ἄλλο. γύψον κεκαυμένον, ἢ βῶλον μετὰ τοῦ λευκοῦ τοῦ ᾠοῦ κατὰ τοῦ μετώπου ἐπιτίθει. φράττειν δὲ καὶ τὰ ὦτα κηρῷ.

& porri succum contrita eodē modo in vsum adhibe. Manus præterea vinculis excipere, & præcordijs cucurbitulas admouere, è directo naris, qua sanguis profluit, oportet, vel spongiam in poscam frigidā demersam fronti imponere, uel frigida faciem perfundere. Aliud. Gypsum combustum, uel bolum cum oui candido frōti admoueto, vel aures cera obturato.

ΠΡΟΣ ΕΦΗΛΙΝ, ΚΑΙ φακὸς ἐν προσώπῳ.

Κεφ. ϛζ΄.

AD EPHELIDEM *seu maculas ex mora in sole contractas, & lenticulas.*

Cap. XCVII.

Κιμωλίας πεφρυγμένης δραχ. η΄. ἀφονίτρου ὀπτοῦ δραχ. δ΄. ὀροβίνου ἀλεύρου δραχ. δ΄. ᾠῶν λευκῶν δ΄. ταυροκόλλης ῥινίσματα δραχμ. δ΄. λειώσας, ἄλειφε. ἄλλο. ὀροβίνου

Cimoliæ torrefactæ drachmæ septem, spumę, nitri tosti, drachmę quatuor, farinæ orobi totidē, albuminis ouorum quatuor, fellis taurini, eburnei scobis drachmę quatuor, trita illinun-

δραχ. ι΄. φαβαλίνου ἀλεύρου δραχ. ι΄. ἐλλεβόρου λευκοῦ δραχμ. ε΄. ἀφονίτρου δραχ. ι΄. ἀλκυονίου δραχ. ι΄. λειώσας σὺν ὠῷ, προαλειψαμένη μετὰ ῥοδοστάγματος τῷ πρωῒ ἀπονιπτέσθω. ἄλλο. πικραμύγδαλα καθαρὰ, σεμιδάλεως, ἀφονίτρου, βρυωνίας, λειώσας σὺν ὠοῖς, ποίει τροχίσκους. ἐπὶ δὲ τῆς χρείας λειῶν σὺν στάγματι ἄλειφε, καὶ ἕωθεν ἀπονίπτου.

illinuntur. Aliud. Farinæ erui drachmæ decẽ, farinæ fabarum tantundem, veratri albi drachmæ quinq;, ſpumæ nitri, alcyonij ſingulorũ drachmæ decem, trita cum ouo, & inuncta prius, & deinde in liquore roſarum deterſa. Amygdalas amaras, ſiliginem, ſpumam nitri, bryoniam, cum ouo trita, in paſtillos efformato. Quorum ſi vſus neceſſitas incidit, tritas cum liquore inungito, & mane abſtergito.

ΠΕΡΙ ΙΟΝΘΩΝ.
Κεφ. ϛη΄.

Ο ὄγκος μικρὸς καὶ σκληρὸς ἐν τῷ κατὰ τὸ πρόσωπον δέρματι γίνεται, καλούμενος ἴονθος. ὑπὸ παχέος δηλονότι χυμοῦ συνιστάμενος, ἐνδεικνύμενός τε τὴν ἑαυτοῦ θεραπείαν εὐλόγως ἐσομένην

DE VARIS.
Cap. XCVIII.

Tumor exiguus & durus in faciei cute naſcitur, græcis ἴονθος latinis varus appellatus, à craſſo uidelicet humore originem trahens, indicansq́ue ſui curationẽ optima ratione perfici per emollientia & diſcu-

διὰ φαρμάκων μαλαττόντων τε, καὶ διαφορούντων. ἡ μὲν γὰρ σκληρότης αὐτοῦ τῶν μαλαττόντων, ὁ δὲ παρὰ φύσιν ὄγκος τῶν διαφορούντων δεῖται..

discutientia medicamenta. Duricies etenim emollientibus, tumor uero præter naturam discutientibus opus habet.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΚΩΔΩΝ ὄγκων.
Κεφ. ϙθʹ.

DE FICOSIS TVmoribus.
Cap. XCIX.

Εντι τοιοῦτον πάθημα τῶν ἐπὶ τοῦ γενείου γινομένων ἐστὶ, διαφέρον τοῦ κατὰ τὰς ἰόνθους τῷ μὴ μόνον παχὺν εἶναι τὸν ἐργαζόμενον αὐτὰ χυμὸν, ἀλλὰ καὶ λεπτότητος ἰχωροειδοῦς μετέχειν, δι' ὧν καὶ ταχέως ἑλκοῦνται, μὴ θεραπευομένων ὡς προσήκει, καὶ διὰ τοῦτο ξηραντικωτέρων ἢ κατὰ τὰς ἰόνθους δεῖται φαρμάκων.

Vnum quoddam uitij genus est, ex his quæ in mento oriri consueuerūt, quod à varis differt, in eo quod non solum crassus est, qui hos tumores efficit humor, sed & serosa tenuitate participat, quo fit, vt cito etiam exulcerentur, cum non ut debent curantur, itaque ficcioribus medicamentis quā vari opus habent.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΓΕνείῳ λειχηνωδῶν ὄγκων.
Κεφ. ρʹ.

DE LICHENOSIS in mento tumoribus.
Cap. C.

Καὶ τοῦτο τὸ πάθος ἐκ

Et hæc affectio ex

mixto

μικτȣ̃ τινὸς γίνεται χυμȣ̃, μεμιγμένων τῶν ἰχωροειδῶν τε καὶ λεπτῶν, καὶ δριμέων τοῖς παχέσι, καὶ διὰ τȣ̃το ῥαδίως εἰς ψῶραν τὲ, καὶ λέπραν μεταπίπτει, δεόμενον καὶ αὐτὸ τῶν ἰσχυρῶς ξηραινόντων φαρμάκων. ὅταν δὲ εἰς ψῶραν, ἢ λέπραν μεταπέσῃ, πρὸς τῷ ξηραινόντων δεῖσθαι φαρμάκων ἐν τοῖς γενείοις ἐξανθημάτων, ἔτι καὶ ῥυπτόντων χρῄζει.

mixto quopiam generatur humore, serosis nimirũ ac tenuibus & acribus succis cũ crassis permixtis, quapropter facile etiam in psoram ac lepram transit, indigetq; etiam ipsa fortiter resiccantibus medicamentis. Postquam vero in psoram aut lepram transierit, vltra hoc, quod resiccãtibus indiget, repurgantia etiam & detersoria expostulat.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ γενείοις ἐξανθημάτων. Κεφ. ρα΄.

Κοινόν τι τȣ̃το τȣ̃νομα κατὰ τῶν αὐτομάτως γινομένων ἑλκωδῶν τὲ καὶ τραχέων ἐν τοῖς γενείοις παθημάτων ἐπιφέρȣσιν ἔνιοι, καθάπερ καὶ ὁ ἀρχιγένης. ξηραντικῶν τε καὶ αὐτὸ δεόμενον φαρμάκων.

DE MENTI PVstulis. Cap. CI.

Hoc nomen quidam in communi vsurpant, de affectionibus uidelicet vlcerosis, & asperis in mẽto sua sponte prouenientibus, quemadmodum etiam Archigenes, opus autem & hæc ipsa resiccantibus medicamentis habet.

DE

ΠΕΡΙ ΔΟΘΙΗΝΩΝ.
Κεφ. ρβ'.

Εκ παραπλησίων τοῖς ἰόνθοις χυμῶν οἱ δοθιῆνες γίνονται καθ' ὅλον τὸ σῶμα, διττοίπερ ὄντες, ἔνιοι μὲν, ὡς ἂν εἴποι τὶς, ἰονθώδεις, σκληροὶ καὶ δύσπεπτοι. τινὲς δὲ φλεγμονώδεις, ἐφ' ὧν καὶ πυρετοὶ συνίστανται. ἐνίοτε, καὶ μέγεθος ὁ ὄγκος ἴσχει, καὶ μεταβολὴν εἰς πῦον. ὅθεν καὶ ἡ θεραπεία, τὸ πλεῖστον ἔχει ταυτὸν ταῖς φλεγμοναῖς. Τοῦ κρίτωνος πρὸς ἰόνθους. μέλιτος ἀττικοῦ κύαθος εἷς, ὄξους δριμυτάτου τὸ ἴσον μίξας ἐπιμελῶς, ἐπίχριε τοὺς ἰόνθους, τῷ δακτύλῳ ἐπιτρίβων, καὶ παραχρίων. ἄλλο. ἀμύγδαλα πικρὰ ὄξει διαλύσας, καὶ τρίψας ἐπιμελῶς, κατάχριε τὸ πρόσωπον. ἄλλο. σχιστὴν λεάνας ἐπι-

DE FVRVNCVLO.
Cap: CII.

Furunculi ex ijſdem ferè humoribus, quib9 vari naſcuntur, & circa totum corpus duorum generum ſunt. Quidam enim ipſorum, ut quis dixerit, varoſi ſunt, duri, et qui ægrè diſcutiuntur, aliqui uero inflammati apparent, & febrē comitem habent. Quandoque uero tumor magnus etiam fit, et in pus vertitur. Quo fit, Vt eodem ferè modo quo inflammatio curetur.

Crito ad varos. Mellis Attici cyathum, aceti acerrimi tantundem, accuratè miſceto, & digitum perfricando varos illinito. Aliud. Amygdalis amaris aceto diſſolutis & accuratè tritis, faciē inungito. Aliud. Alumen ſciſſum diligenter tritum, & emol

μελῶς, ἀνάλάμβανε τερεβινθίνῃ, καὶ μαλάξας, ἐπιτίθει.

litum terebinthina excipito, & inducito.

ΠΤΑΡΜΙΚΟΝ.

Κεφ. ρy΄.

QVAE STERNVTAmenta citent.

Cap. CIII.

Πταρμοὺς κινεῖ, στρουθίου, ἐλλεβόρου λευκοῦ ἀνὰ οὐγγ. α΄. καστορίου δραχ. α΄. πεπέρεως δραχ. γ΄. λειώσας, δίδου διὰ τῶν ῥινῶν ἀνασύρειν. πταρμοὺς δὲ παύει, ὠκίμου τὸ σπέρμα, καὶ αὐτὸ τὸ ὤκιμον ὀσφραινόμενον. ἄλλο. ψύλλιον, ἢ ὄπιον συνεχῶς ὀσφραινόμενον.

Sternutamenta mouent, struthij seu herbæ lanariæ, veratri albi singulorum vncia, castorij drachma, piperis drachmæ tres, trita naribus attrahuntur. Hæc vero sistunt, ocymi seu basiliconis semen, & herba ipsa olfactu. Aliud. Herba pulicaris, uel opium frequenti olfactu.

ΕΠΙΧΡΙΣΤΑ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ προσώπων ὥστε μὴ ὑπὸ ἡλίου, ἢ ἀνέμου ἐκκαίεσθαι.

Κεφ. ρδ΄.

CIRCVMLITIONES præseruantes faciem, ne à sole uel uento exuratur.

Cap. CIIII.

Σεμίδαλι πλύνας, καὶ διηθήσας διὰ ῥάκους, καὶ ἐάσας καταστῆναι, ἀπόχεε τὸ ὕδωρ, καὶ τῇ ὑποστάθμῃ

Similaginem abluito, & per pannum percolato, & stillare finito, aquam uero abijcito, &

oui

προσμίξας ὠοῦ τὸ λευκὸν, καὶ ποιῶν μέλιτος πάχος, τούτῳ ἐπίχριε τὸ πρόσωπον, ἐν ἡλίῳ μέλλων διατρίβειν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἡλίου γενόμενος, πρόσκλυζε ψυχρῷ πολλῷ. ἄλλο. μαστίχην λεάνας μετ᾽ ἐλαίου ὀμφακίνου, ἐπίχριε. ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλαίου μυελὸν ἐλάφου, ἢ μόσχου ἐμβάλλομεν. ἄλλο. ξύσματα κυπαρίσσου, καὶ πρίνου ἐν ἐλαίῳ ἑψήσας, ἄλειφε τὸ σῶμα, καὶ εὔχρουν ποιήσεις.

oui albũ fæci quę subsidet admisceto, ad mellis usq; crassitudinem, eoque cum in sole versaturus es faciem perungito: cum uero à sole abfueris, multa aqua frigida abluito. Aliud. Mastichem tritam cum oleo acerbo, seu omphacino, illinito, potest etiã pro oleo medulla cerui vel vituli induci. Aliud. Cupressi ramenta et ilicis cum oleo decocta, corpori obducta, pulchrum colorem conciliant.

NIMA ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΥδόκιμον, καὶ θαυμάσιον, ποιεῖ τὸ πρόσωπον ὡραῖον, καὶ τεταμένον, ἐκλεαίνει τὰς τραχύτητας πάσας. ὠφέλησε δὲ καὶ ἀρχὴν ἔχοντας ἐλεφαντιάσεως, σὺν τοῖς ἄλλοις δηλονότι βοηθήμασι. χρῶ αὐτῷ καὶ ἐπὶ παντὶ τῷ σώματι.

Κεφ. ρε΄.

SMEGMA FACIEI *celebre, & admiratione dignum, quod faciem reddit uenustam, et exporrectam, & omnes asperitates abolet: profuit etiam aliquando, cum alijs medicamentis in usum adhibitum, his qui principio Elephantiasis laborarunt, usus est in omni corpore.* Cap. C V.

Μαςίχης, λιβανε, ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος, ἴρεως ἀνὰ οὐγ. α'. τραγακάνθης οὐγ. α'. ὄμφακος χυλοῦ οὐγ. θ'. πέπονος σπέρματος σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὑγρῷ οὐγ. ι'. ὠῶν τὰ λευκὰ κα. σεμιδάλεως ξ. ε'. κόψας πάντα, καὶ φυράσας τῷ λευκῷ τῶν ὠῶν, καὶ τῷ ὑγρῷ τοῦ πέπονος, καὶ τῷ χυλῷ τῆς ὄμφακος, ἀνάπλαττε ἀρτίσκους πλατεῖς, καὶ ξήραινε, ἔπειτα κόψας, σείσας, φύλαττε ἐν ὑελίνῳ σκεύει, καὶ χρῶ.

Mastiches, thuris, stillæ Ammoniacæ, iridis, singulorum vncia, tragacanthi par pondus, succi vuæ acerbæ, vnciæ nouem, peponis seminis recētis, hoc est, cum humore in eo contento vnciæ decem, ouorum albumina vnius & viginti, similaginis chœnices quinque, singula contundito, et oui albo & humore peponis, & succo vuæ acerbæ subigito, & in pastillos latos redigito, & exiccato. Nouissimè verò contusos, & cōtritos in vase vitreo reponito & vtitor.

ΣΤΙΛΒΩΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩπου, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὑπερυθραίνει.

Κεφ. ϛϛ'.

SMEGMA FACIEI, *quod & rubicundam ipsam reddit.*

Cap. CVI.

Ὀροβίνου, κυαμίνου, θερμίνου, κριθίνου, ἐρεβινθίνου ἀλεύρου, καὶ ναρκίσσου βολβοῦ ἀνὰ ξε. ἰταλικοῦ τὸ ς''.

Farinæ erui, fabarū, lupinorum, hordei, ciceris, & bulborum narcissi singulorum sextarij Italici dimidium, simila-

σεμιδάλεως ξε. ά. κόψας, σείσας λεπτοτάτῳ κοσκίνῳ, καὶ φυράσας ὠοῦ τῷ λευκῷ, ἀνάπλαττε τροχίσκους, καὶ ξήραινε ἐν σκιᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς χρήσεως αἴρων ὅσον ἐξαρκεῖ, διάλυε ὕδατι, καὶ χρῶ μετὰ βαλανείου.

milaginis chœnix vnus, cõtunde & cribro tenuiſsimo excute, & oui albo ſubige, & paſtillos efforma, & in vmbra exicca, & cum vſus neceſsitas incidit, accipe quantũ ſatis eſt, et vino ſolutis à balneo vtere.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ στόμα παθῶν, καὶ περὶ ὀδόντων διὰ φλεγμονὴν ὀδυνωμένων. Κεφ. ρζ'.

Διακλυζέσθωσαν ὄξος ἐν ᾧ ἀφέψηται κηκὶς, ἢ στρύχνου ῥίζα, ἢ πενταφύλλου, ἢ καππάρεως ῥίζα, ἢ μυρσίνης φύλλα, ἢ πόλιον, ἢ βάτου ῥίζα, ἢ σκιλλητικὸν ὄξος. δεῖ δὲ φλεβοτομεῖν τούτους, καὶ σικυᾶν. ὀδύνης δὲ πολλῆς οὔσης, πρόσβαλλε τοῖς κλύσμασι καὶ ὄπιον. διάχριε δὲ καὶ τοῦ Φίλωνος, ἢ τὸν πάγχρη-

DE ORIS AFFEctibus, & dolore dentium ex inflammatione. Cap. CVII.

Dentium dolore affecti aceto os colluant, in quo galla cocta ſit, uel ſolani radix, uel quinquefolij, uel cappa ris, uel myrthi folia, uel polium, uel rubi radix, uel acetum ſcillites. Venam præterea ſecare, & cucurbitulas admouere in hoc caſu oportet. Quod ſi dolor grauior eſt, collutionibus opiũ adijci poteſt, vel illini

στον. τοῦ δὲ διὰ ψυχρὰν δυσκρασίαν ὀδυνωμένους, γλήχωνα σὺν ὄξει, ἢ οἴνῳ ἑψήσας, διάκλυζε, ἢ πήγανον σὺν ὀξυμέλιτι, ἢ πύρεθρον δίδου διακρατεῖν εἰς τὸν ὀδυνώμενον ὀδόντα, ἢ σταφίδα ἀγρίαν, ἢ κιννάμωμον, ἢ τιθυμάλου ῥίζαν ἐν οἴνῳ ἑψήσας, ἢ δάδα, καὶ κηκίδα σὺν οἴνῳ, ἢ τὴν θηριακὴν ἔμπλαστρον, ἢ σκορόδον κατεχέτω, ἢ ὀρίγανον, ἢ θύμον, ἢ ὕσσωπον σὺν ὀξυμέλιτι ἑψήσας, δίδου διακλύζειν.

dens philonis antidoto, uel ea quæ ob multiplicem uſum panchreſtus dicitur. Quibus uero dentes ex frigida intemperie dolent, pulegio, in aceto uel uino cocto, os colluant, uel ruta cum aceto mulſo, uel pyrethrũ in ore ſeu dolente dente contineant, uel herbam pedicularem uel cinnamomũ, uel titymali radicem in uino decoctam, uel tædam & gallam eodem modo paratam uel theriacã ſeu allium ad emplaſtri modum adhibeant, uel origano, uel thymo, uel hyſſopo, in aceto mulſo cocto os colluant.

ΠΕΡΙ ΠΕΛΙΔΝΟΥΜΕΝΩΝ, καὶ βεβρωμένων ὀδόντων.

Κεφ. ρη΄.

Καὶ τοὺς πελιδνουμένους δὲ, καὶ διαβεβρωμένους ὀδόντας, ὡς ἂν ἐξ ἐπιρ=

AD DENTES NIGROS & exeſos.

Cap. CVIII.

Ad nigros uero dentes & exeſos, idq; ob affluxum humorum uitioſorum, nigellam cum oleo

ῥοῆς ὑγρῶν μοχθηρῶν πάσχοντας, μελάνθιον μετ' ἐλαίου περίπλασσε τὸν ὀδόντα, ἢ πέπερι, ἢ κάγχρυ καὶ ὄπιον ἐπιτίθει, ἢ πέπερι, καὶ νίτρου ἀφρὸν, ἢ πύρεθρον μετὰ σμύρνης, ἢ ὀπὸν κυρηναϊκὸν, καὶ πέπερι μετὰ χαλβάνης, ἢ μελάνθιον, καὶ σκόροδον περίπλασσε, ἢ κηκίδα λείαν μετὰ κεδρίας.

leo dēti circumline, uel piper, uel canchry, hoc eſt, roriſmarini ſemen, & opium impone, uel piper & nitri ſpumam, uel pyrethrū cum myrrha, uel liquorem cyrenaicum, uel piper cum galbano, uel nigellam uel allium, uel gallam tritam cum cedria circumline.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΕΙΟΜΕΝΟΥΣ ὀδόντας, καὶ ῥευματιζομένους. Κεφ. ρθ.

AD DENTES MObiles *& fluxione tentatos.* *Cap.* CIX.

Μυρσίνης, καὶ σχίνου, καὶ κηκίδων ἀποζέματι κλυζέσθωσαν, ἢ ῥόος συριακοῦ, ἢ βαλαυστίου, ἢ σιδίων. ἄλλο. χαλκῖτιν ὀπτὴν δραχ. ιβ. καδμίαν δραχ. η. τρῖβε ξηρῷ σὺν ὄξει. ἄλλο. λιβάνου, στυπτηρίας ἀνὰ δραχ. δ. ἁλὸς ὀπτοῦ δραχ. η. λειώσας, τρῖβε. ἄλλο. ἐλαίων κολυμβάδων ἅλμην

Myrthi, lentiſci, vel rhois Syriaci, balauſtiorum, uel malicorij decocto os colluant. Aliud. Chalcitidis toſtę drachmæ duodecim, cadmiæ drachmæ octo, ſicco vtitor, aut cum aceto. Aliud. Thuris, aluminis, ſingulorum drachmæ quatuor, ſalis torridi drachmæ octo, tritis vtere. Aliud. Muria ex oli

σὺν πηγαίῳ διάκλυζε. ἄλλο. συπηρίαν καὶ μίσυ ἴσα μετὰ κεδρίας πρίχριε τοὺς ὀδόντας. κενοῖ γὰρ φλέγμα. ἄκρως δὲ ποιεῖ καὶ ἡ χία μαστίχη μασσωμένη.

uis colymbadibus cum ruta os colluant. Aliud. Aluminis & myſios pares portiones cum cedria denti illinuntur, pituitam enim euacuat, ſummè etiam facit chia maſtix dẽtibus attrita.

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ Ὀ- δονταλγίας. Κεφ. ρί.

QVAE PRAESER- *uent à dolore dentium.* Cap. CX.

Τιθυμάλλου ῥίζαν ἑψήσας σὺν οἴνῳ διάκλυζε. ἢ συπηρίαν μετ' ὀλίγης σμύρνης παράτριβε, ἢ ἴρεως ἰλλυρικῆς διαμασσωμένης, ἢ ἀρκευθίδας, καὶ κυπαρίσσου φύλλα, καὶ κηκίδας σὺν μέλιτι διάχριε τετράκις τοῦ μηνὸς, ἢ πτελέας φλοιὸν ἐν οἴνῳ ἑψήσας, διάκλυζε.

Tithymali radice in uino cocta os colluant, uel alumen cum myrrhæ momento affricẽt, uel iridem illyricã dentibus conficiant, uel iuniperi baccas, aut cupreſsi folia, uel gallas cũ melle quater in menſe illinito, uel ulmi cortice in uino decocto os colluant.

ΠΕΡΙ ΟΔΟΝΤΟΦΥΟΥΝ- των βρεφῶν. Κεφ. ρια΄.

DE DENTIVM *ortu in pueris.* Cap. CXI.

Ἐὰν ὦσιν ἐπαλγεῖς,

Cum dolent dentes pueris,

κυνείῳ γάλακτι τὰ οὖλα ἐπίχριε, ἢ λαγωοῦ ἐγκεφάλῳ ἐπίχριε τὰ οὖλα, καὶ ταχέως ὀδοντοφυεῖ, ἢ λύκιον ἰνδικὸν σὺν οὔρῳ παιδὸς διάχριε.

pueris, canino lacte gingiuas illinito, uel leporis cerebello, & confeſtim prodibunt dentes, uel lycium Indicũ cum vrina pueri.

ΟΔΟΝΤΟΤΡΙΜΜΑΤΑ λευκαντικά.

Κεφ. ριβ'.

Ταῦτα καὶ προφυλάττουσιν ἀνωδύνους τοὺς ὀδόντας. κέρατος ἐλαφείου κεκαυμένου, ἕως οὗ λευκανθῇ οὐγγ. α'. μαστίχης οὐγγ. β'. σχοίνου ἄνθους οὐγγ. β'. πεπέρεως λευκοῦ οὐγγ. α'. κόστου οὐγγ. α'. φύλλου οὐγγ. α'. λειώσας, τρίβε τοὺς ὀδόντας. ἄλλο. μαράθρου σπέρμα δραχμ. μ'. κισσήρεως οὐγγ. α'. ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ δραχ. β'. ἴρεως δραχμ. β'. ῥόδων ἄνθους δραχ. α'. ναρδοστάχυος δραχ. α'. λειώσας, χρῶ. ἄλλο. κισσήρεως

DENTIFRICIA *quæ dealbant dentes.*

Cap. CXII.

Hæc dentes à dolore quoque præſeruant, cornu cerui uſti, dum albeſcat uncia, maſtiches unciæ duæ, floris iunci odorati par pondus, piperis albi uncia, coſti tantundem, folij par portio, tritis dentes fricantur. Aliud. Seminis fœniculi drachmæ tredecim, pumicis vncia, ſalis Ammoniaci drachmę duæ, iridis totidem, florum roſarum, ſpicæ nardi ſingulæ drachmæ, tritis utitor. Aliud. Ramentorũ mar

δραχ. δ΄. ἁλῶν ἀμμωνιακῶν δραχμ. β΄. κυπέρου δραχμ. δ΄. πέπερι δραχ. β. κόψας, σείσας, χρῶ. ἄλλο. μαρμάρου ῥινίσματα οὐγγ. α΄. ἁλὸς ὀπτοῦ οὐγγ. γ΄. κασσίας, οὐγγ. γ΄. ἴρεως οὐγγ. γ΄. ῥόδων ξηρῶν οὐγγ. γ΄. κέρατος ἐλαφείου κεκαυμένου οὐγγ. γ΄. ναρδοστάχυος οὐγγ. β΄. φύλλου. δραχ. β. κισσήρεως δραχ. γ΄.

moris uncia, salis tosti vnciæ tres, Casiæ tantundem, iridis & cornu ceruini usti par pondus, spicæ nardi vnciæ duæ, folij totidem, pumicis vnciæ tres.

ΠΡΟΣ ΣΕΙΟΜΕΝΟΥΣ ὀδόντας, καὶ αἱμασσόμενα οὖλα. Κεφ. ριγ΄.

AD DENTES MObiles *seu uacillãtes, et cruore suffusas gingiuas.* Cap. CXIII.

Σειομένους ὀδόντας, καὶ τὰ αἱμασσόμενα οὖλα ἰᾶται, ἵστησι δὲ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ῥεῦμα, καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. σχιστῆς οὐγγ. δ΄. μαστίχης οὐγγ. α΄. λιβάνου οὐγγ. δ΄. φύλλου δραχμ. δ΄. ἄλλο. ἐπὶ τῶν μεγίστων ὀδονταλγιῶν ἄκρως ποιεῖ ὄφεως γῆρας καύσας, καὶ λεάνας μετ᾽ ἐλαίου, πάχος ποιῶν μέλιτος, χρῶ.

Dentes mobiles & cruẽtas gingiuas sanãt, & fluxionem quæ ad ipsos fertur sistunt, & dealbãt. Aluminis scissilis vnciæ quatuor, mastichis vncia, thuris vnciæ quatuor, folij drachmæ quatuor. Aliud. Quod in vehementissimis dentium doloribus summè facit, Anguium senectam comburito, et

ἢ προσπίεζε τῷ γήρᾳ μὴ κεκαυμένῳ, καὶ ἐκπίπτουσιν. ἄλλο. ἢ μελάνθιον φρύξας, καὶ μετ' ὄξους λεάνας δριμέος, ἐντίθει τῷ βρώματι, καὶ περίπλασσε, καὶ οὐκέτι βρωθήσεται, ἀλλὰ μενεῖ οἷον ἦν. ἢ μελάνθιον φρύξας, λεάνας μετ' ἐλαίου, χρῶ ὁμοίως. Σμῆγμα ὀδόντων. γλήχωνος καὶ ἁλὸς ἴσον ἑκάτερα ὕδατι φυράσας, καὶ φρύξας, ὁμοίως χρῶ. ἐν ἄλλῳ. καὶ ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ, καὶ ἴρεως ἀνὰ δραχ. β΄. ἄλλο. κέρας ἐλάφου καύσας, καὶ μαστίχην ὀλίγην σμίξας, χρῶ. ἄλλο. κισσήρεως δραχ. δ΄. σηπίας ὀστράκου δραχ. γ΄. μαστίχης χίας, φύλλου ἀνὰ δραχ. α΄. ἄλλο. κισσήρεως κεκαυμένης οὐγγ. γ΄. σηπίας ὀστράκου δραχμ. δ΄. κέρατος ἐλαφείου κεκαυμένου οὐγγ. β΄. ἁλῶν ὀπτῶν οὐγγ. β΄. ναρδοστάχυος

ex oleo terito, dum mellis craſsitudinem habeat, & utitor. Aut eam quæ nō cremata eſt applicato, & excident. Aliud. Nigellam frixam, & cum aceto acri tritā, cauitati eroſæ imponito, ſeu circumlinito, & ita non vlterius ſerpet, ſed qualis primo fuit, manebit. Vel nigella in oleo frixa, eodem modo utitor. Smegma dentium. Pulegij & ſalis pares portiones, aqua ſubigito, & frixis eodem modo utitor. Alij legūt, ſalis Ammoniaci & Iridis, ſingulorum drachmę duæ. Aliud. Cornu cerui uſtum, & maſticis paulū pro ſmegmate adhibe. Aliud. Pumicis drachmæ quatuor, teſtæ ſepiæ drachmæ tres, maſtiches chiæ, folij, ſingulorū drachma. Aliud. Pumicis combuſti vnciæ tres, teſtæ ſepiæ

δραχ. δ΄. κυπείρου δραχ. δ΄. κόστου δραχμ. δ΄.

piæ drachmæ quatuor, cornu cerui uſti unciæ duæ, ſalis toſti totidem, ſpicæ nardi, cyperi, coſti, ſingulorum drachmę quatuor.

ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΑ ΟΥΛΑ. Κεφ. ριδ΄.

Αἱμάσσονται οὖλα διὰ δριμύτητα ῥεύματος. ποιεῖ δὲ ὑοσκιάμου χυλὸς, ἢ τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ, σὺν ἑψέματι, ἢ στάγματι (*uidetur addendum* φοινίκων) διακρατούμενα θερμά. ἢ ἐλαίας φύλλων ἀφέψημα. ἄλλο. βαλαυστίου, ῥόδων ἄνθους, μυρσίνης ἀκρεμόνης, ἴσα ἕψε μετὰ ὀξυκράτου, καὶ διακράτει. ἄλλο. σχίνου ἀκρεμόνων, βαλαυστίων, κυδωνέας ῥίζαν σὺν ὀξυκράτῳ ἕψει, καὶ διάκλυζε.

AD CRVENTAS *gingiuas.* Cap. CXIIII.

Cruorem fundunt gingiuæ ob fluxionis acrimoniam. Huc itaque facit hyoſciami ſuccus, aut ipſius decoctum cũ ſapa, uel palmarum ſtillamentum calidum ore contentum, uel oleę foliorum decoctũ. Aliud. Balauſtiorum, florum roſarum, myrthi ſummitatum, ſingulorũ pares portiones, cum poſca decoquito, & ore cõtinere iubeto. Aliud. Ramorum lentiſci, balauſtiorum, radicis mali cotonei decocto os colluant.

ΠΡΟΣ ΔΙΑΒΕΒΡΩΣΚΟμενα οὖλα, καὶ σηπόμενα. Κεφ. ριε΄.

Σικυὸς μετὰ σμύρνης ξηρᾶς ἐπίπασσε. χαλκίτεως ὠμῆς οὐγγ. α΄. καδμίας οὐγγ. ς΄. λειώσας σὺν ὄξει, καὶ ἡλιώσας, ξηρὸν χρῶ. ἄλλο. στυπτηρίας ῥόδων ἀνθοῦς ἀνὰ δραχμ. β΄. ἁλῶν ὀρυκτῶν δραχ. δ΄. κρόκου δραχ. α΄. χρῶ ξηρόν. ἄλλο. ὀμφακίου δραχ. β΄. στυπτηρίας, σμύρνης, νίτρου ἀνὰ δραχ. α΄. κρόκου. δραχ. ς″. χρῶ ξηρὸν, καὶ μετὰ μέλιτος. ἄλλο. τὸ ἀνθηρὸν στυπτηρίας, κυπέρου, σμύρνης ἀνὰ δραχ. η΄. σανδαράχης δραχ. δ΄. ἴρεως δραχ. γ΄. κρόκου δραχμ. α΄. ἀλόης δραχ. β. χρῶ ξηρὸν καὶ σὺν μέλιτι.

AD EXESAS ET *putrescentes gingiuas.* Cap. CXV.

Cucumerem asininũ cum myrrha arida inspergito, chalcitidis crudæ uncia, cadmię uncię sex, trita ex aceto, in sole exiccari sinito, & vtitor. Aliud. Aluminis, florum rosarum, singulorum drachmę duę, salis fossilis drachmæ quatuor, croci drachma, siccis utitor. Aliud. Succi uuæ acerbæ drachmæ duæ, aluminis, myrrhę, nitri, singulorum drachma, croci drachmæ semissis, siccis utere & cũ melle. Aliud Antheron. Aluminis, cyperi, myrrhę, singulorum drachmæ octo, sandaracæ drachmæ quatuor, iridis drachmæ tres, croci drachma, aloës drachmæ duæ, siccis utitor, & cum melle.

ΠΡΟΣ ΧΕΙΛΗ ΕΡΡΩΓΟΤΑ. Κεφ. ρις΄.

AD LABRA DISRUPTA. Cap. CXVI.

Τοῦ ᾠοῦ τὸν ἐντὸς ὑμένα ταῖς ῥαχέσι τῶν χειλῶν προσκόλλιζε. ἢ φοινίκων τὸν περιόστιον ὑμένα. ἄλλο. στέατι αἰγείῳ, ἢ χηνείῳ, ἢ μυελῷ βοείῳ, ἢ ἐλαφείῳ μετὰ (Aëtius Ser. 8. cap. 18. legit ἀειζώου) ἀμαράντου, καὶ τερεβινθίνης ἑνώσας, ἐπιτίθει. ἄλλο. κηκῖδα λείαν μετὰ τερεβινθίνης, καὶ μαστίχης ἐπιτίθει. ἄλλο. μαστίχην σὺν οἴνῳ λεάνας, ἐπίχριε. ἄλλο. ὄστρεα κεκαυμένα ἀεὶ ἐπίπασσε.

Oui internam pelliculam fissuris labiorũ agglutina. aut quod pelliculæ similitudine circa palmarum ossicula adhæret. Vel ossis palmarum membranulã. Aliud. Adipem caprillum, uel anserinum, uel medullã bubulam, uel ceruinam cum amarantho, et resina terebinthina permisceto & imponito. Aliud. Gallam tritam cum terebinthina, & mastiche imponito. Aliud. Mastichen ex uino tritam inungito. Aliud. Ostrea combusta seu in cinerem redacta inspergito.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ γλώσσῃ βατράχων. Κεφ. ριζ΄.

DE LINGVAE MORBO, *qui Batrachus siue Ranunculus appellatur.* Cap. CXVII.

Ὁ βάτραχος ὄγκος

Batrachus tumor est sub

ἐστὶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, καὶ μάλιστα τῶν φλεβῶν γινόμενος. ποιεῖ δὲ ἐπ' αὐτοῖς: ἰοῦ ξυστοῦ, χαλκίτεως, κηκῖδος, ἴσα λειώσας σὺν γλυκεῖ, ἐπίχριε. ἄλλο. κηκῖδας, καὶ ὄροβον λειώσας σὺν μέλιτι, ἐπίχριε. ἄλλο. ῥόδων σπέρμα, καὶ ῥοῦν ἐρυθρὸν, κόψας σὺν μέλιτι, ἐπίχριε, καὶ ἐλαίας φύλλων ἀφέψημα διάκλυζε.

ſub lingua, ſed præcipuè tamen venarum eius. Huc itaque faciunt, æruginis raſæ, chalcitidis, gallæ pares portiones cum paſſo tritæ inſperguntur. Aliud. Gallas & ernum cum melle tritas illinito. Aliud. Roſarũ ſemen, & rhoen rubrum cum melle contuſa illinito, uel oleę foliorum decocto os colluito.

ΠΡΟΣ ΓΛΩΣΣΑΝ φλεγμαίνουσαν.

Κεφ. ριη'.

AD LINGVAM IN-*flammatam.*

Cap. CXVIII.

Ἀνδράχνην διαμασάσθω, ἢ φύλλα παλιούρου διαμασάσθω, ἢ φύλλα ἁπαλὰ ἐλαίας τρίψας σὺν ἐλαίῳ, διάχριε, ἢ ἕψε καὶ μετὰ στάγματος διάκλυζε, ἢ τὸ ὑδρορόσατον, ἢ ψυλλίου χυλὸν σὺν στάγματι.

Portulaca, uel folia paliuri commanducata, uel folia oleę tantum ex oleo trita & illita, uel ſapa cũ ſtillamento orę contenta, uel hydroroſatum, uel pulicarię ſuccus cum ſtillamento.

AD

ΠΡΟΣ ΑΦΘΑΣ.

Κεφ. ριβ.

Γίνονται αἱ ἄφθαι ἐπὶ μὲν τῶν παιδίων ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς τροφοῦ, μοχθηροῦ ὄντος, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων, χυμῶν μοχθηρῶν ῥευσάντων εἰς τὸ στόμα, ἢ διὰ δριμύτητα τῶν ἐσθιομένων γινώσκονται ὄψει διὰ τῶν χρωμάτων. αἱ μὲν γὰρ ἐρυθραὶ ἐξ αἵματος εἰσὶν, αἱ δὲ ξανθαὶ ἀπὸ χολῆς, αἱ δὲ λευκαὶ ἀπὸ φλέγματος. αἱ δὲ * παλαιούμεναι ἐκ μελαγχολικοῦ χυμοῦ. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν βρεφῶν ἐπιτήδειά εἰσιν ὅσα ψωμίζουσιν αἱ γυναῖκες. φακὴ μετὰ βραχέος ἄρτου, καὶ μυελοῦ ἐλαφείου, ἢ μοσχείου, ἢ μηλοκυδώνια, ἢ ἄπια, ἢ μέσπιλα, ἢ ἴντυβα, μίσγειν τῷ ψωμίσματι. ἐπὶ δὲ τῶν πε=

AD ORIS VLCERA serpentia, quæ ἄφθας Græci nominant.

Cap. CXIX.

Fiunt aphthę, hoc eſt, oris vlcera, in infantibus, teneriſque adhuc pueris, ex vicioſo nutricis lacte, in firmioribus uero, ſeu in quibus ętas paulum proceſsit, ob vitioſos humores fluentes ad os, uel ciborum acrimoniam, viſu vero cognoſcuntur ob colorem, rubræ enim ex ſanguine originem trahũt, quemadmodum flauæ è bile, & albæ è pituita & nigræ ab atra bile. In infantibus itaq; conueniunt quæcunq; mulieres alias offerunt, ut eſt, lens cum modico pane, & medulla ceruina, aut vitulina. Miſcere item oportet cibis, aliquid ex malis cotoneis uel pyris, vel meſpilis, uel intybo. In adultioribus porro

λείων ὀμφάκιον διαλυόμενον σὺν οἴνῳ. ἢ ῥοῦς μαγειρικὸς ὁμοίως, ἢ μίσυ ὠμὴ μετὰ μέλιτος, ἢ ἰὸς σὺν οἰνομέλιτι διαχριόμενος, ἢ κλυζόμενος, ἢ χαλκίτης ὠμὴ, σὺν ἐλαίῳ λειωθεῖσα, καὶ διαχριομένη. τὰς ἄφθας μόνον. ἄλλο. κηροῦ, ῥοῦ, ῥόδων ἄνθους, κρόκου, κόστου ἴσα λεῖα σὺν μέλιτι διάχριε, ἢ κέρας ἐλάφου κεκαυμένον παράτριβε, ἢ μαράθρου ῥίζαν κεκαυμένην.

* Videtur legendum, ut constat ex Aëtio Serm. 8. cap. 39. μελαινόμεναι.

porro hæc prosunt. Succus uuæ acerbæ in uino dissolutus, uel rhu coriariorũ eodem modo, uel misy crudum cum melle, uel ærugo cum uino mulso illita, uel gargarizata, uel chalcitis cruda ex oleo trita, & circa aphtas tantum illita. Aliud. Ceræ, rhois, florum rosarum, croci, costi pares portiones, cum melle tritæ obliuntur, uel cornu ceruinum crematum affricatur, uel fœniculi radix combusta.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΘΜΙΟΙΣ ΦΛΕΓΜΟΝΩΝ. Κεφ. ρκ΄.

DE TONSILLARUM INFLAMMATIONE. Cap. CXX.

Συνεχέστατα παρίσθμια ἐν φλεγμονῇ γίνονται. θερμοὶ γὰρ καὶ ὑγροὶ οἱ τόποι. ἁλίσκονται δὲ μᾶλλον τῷ πάθει οἱ πολύαιμοι, καὶ

Tonsillæ etiam frequentissimè inflammatione corripiuntur. Calidæ enim & humidæ sunt partes, magis uero hoc affectu corripiuntur,

παῖδες διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν, καὶ οἱ ἀκρατοπόται. δεῖ ἀναγαργαρίζειν τὰ στύφοντα, καὶ ἀποκρούοντα, οἷον φακῆς ἀφέψημα μετὰ ῥόδων, καὶ μυξαρίων, καὶ φοινίκων. καὶ φλεβοτομεῖν ἀπ' ἀγκῶνος, ἢ σικυᾶν, μετὰ δὲ τὴν κένωσιν ἀναγαργαριζέσθωσαν ἀφεψήματι γλυκυῤῥίζης μετ᾽ ἑψήματος, ἢ στάγματος, ἢ συκῶν, καὶ ὑσσώπου ἀφέψημα, ἢ ὑδροροσάτον, ἢ ῥοιᾶς τεθλασμένης χυλὸν, ἢ γάλα χλιαρὸν. ἔξωθεν δὲ πυριαστέον σπόγγοις, ἐκ θερμοῦ ὀμβρίμου ὕδατος. καταπλάσσε δὲ διὰ κριθίνου, ἢ λινοσπέρμου, ἢ τηλίνου σπέρματος, καὶ μυξαρίων, καὶ φοινίκων. χρῶ δὲ καὶ τοῖς στοματικοῖς διαχρίστοις. τὰ δὲ λοιμικὰ, καὶ ἐσχαρώδη ἕλκη ἐν τοῖς παρισθμίοις βοηθεῖ, ἤτε διὰ μόρων, ἢ ὑδρόμελι ἔχων

tur, qui multo ſanguine abundant, & pueri ob voracitatem, & qui vino meraco vtuntur, Gargarizandum itaq; in hoc caſu eſt, ex aſtringentibus & reprimentibus, vt lenticulæ decocto cum roſis, & myxarijs & palmulis, ſanguis deinde è cubito mittendus, & cucurbitulæ admouendæ, nouiſsimè etiam poſt euacuationem gargarizandum erit, ex radicis, quã dulcem appellant, cum ſapa decocto, uel ſtillamento, vel ficuum, vel hyſſopi, vel hydroroſato, id eſt, iulepo ex infuſione roſarum, vel decocto granorum mali punici contuſorũ, vel lacte tepido, extrinſecus verò fouere oportet ſpongijs, ex aqua pluuiali calida. Cataplaſmata verò ſint ex farina hordeaca, vel ſeminibus lini & fœ-

nugræci,

ἄνθος ῥόδων λείων ἐκπεπασμένον, ἢ κόστον, ἢ ῥοῦν ξηρὸν λεῖαν, ἢ τὸν ἀνδρόνιον τροχὸν, ἀναγαργαρίζειν δὲ διὰ γλυκυῤῥίζης ἀφεψήματος, καὶ κρόκου, καὶ σμύρνης, διαχρίειν δὲ καὶ τοῖς στοματικοῖς.

nugræci & myxarum & palmularum, potes vti etiã inunctionibus ori accommodatis. Peſtiferis vero iam & cruſtam habentibus, vlceribus tonſillarum ſuccurrit, medicamentum quod ex moris fit, vel aqua mulſa quæ roſarum tritarũ florem inſperſum habeat, vel coſtum vel rhu ſiccum, vel paſtillus Andronius, & nouiſsimè dulcis radicula, decocta & gargariſata, & crocus & myrrha, vel illinenda vlcera, ori accommodatis medicamentis.

ΠΡΟΣ ΔΥΣΩΔΙΑΝ στόματος.
κεφ. ρκά.

Ἶριν ἀποβρέξας οἴνῳ παλαιῷ εὐώδει δίδου διακλύζεσθαι συνεχῶς, καὶ κατέχειν ἐν τῷ στόματι, ἢ σμύρναν διαλύσας, δίδου διακλύζεσθαι εἰς ἑσπέραν. πρωῒ δὲ ἀφέψημα στάχυος δίδου διακλύζεσθαι, ἢ αὐτὴν διαμασάσθαι, ἢ ῥόδα κεκομμένα παρατρί

AD TETRVM oris odorem.
Cap. CXXI.

Iride in vino veteri odorato macerata os eluatur frequenter, & ipſa etiam in ore contineatur, vel myrrha eodem modo diſſoluta, veſperi os colluatur, manè vero ſpicæ decocto, q̃ manducari quoque poteſt, vel roſis cõtuſis affricato, vel iunci

βε συνεχῶς, ἢ σχοίνου ἄνθος τρίβε τὰ οὖλα, ἢ κίσσηριν, σμύρναν, ναρδόσταχυ σὺν μέλιτι λεάνας χρῶ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΑΡΓΑΡΕΩΝΟΣ. Κεφ. ρκβ'.

Δεῖ εἰδέναι ὅτι τετραχῶς λέγεται τὸ μόριον τοῦτο. γαργαρεὼν μὲν γὰρ ὅτε κατὰ φύσιν ἔχει. σταφυλὴ δὲ, ὅταν φλεγμήνῃ αὐτοῦ τὸ ἄκρον, καὶ ὁμοιωθῇ ῥῶγα σταφυλῆς. καὶ ὅταν νεκρωθῇ, τέμνομεν τοῦτο, ἢ καίομεν. κιονὶς δὲ ὅταν ὅλον φλεγμαίνῃ καὶ παχυνθῇ ὥσπερ κίων, ἱμὰς δὲ ὅταν λεπτυνθῇ ὥσπερ λωρίον. καὶ δεῖται ἀναγαργαρισμοῖς δι' ὑδροροσάτου, καὶ ἀποζέματος φακῆς, καὶ φοινίκων, ἢ βάτου φύλλων, ἢ ῥοιᾶς χυλὸν, ἢ βαλαύστιον, ἢ ῥοιᾶς ῥίζης ἀφέψημα. ξηρὰ δὲ διὰ σταφυλο-

odorati flore gingiuas terito, vel pumice, myrrha, uel ſpica nardi in puluerem redactis vtitor.

DE COLVMELLA. Cap. CXXII.

Noſſe oportet quadrifariam hanc particulam dici. Etenim gurgulio vocatur, cum ſecundum naturã habet, vua vero, cũ ſumma ipſius pars inflãmatione corripitur, & vuæ acinum repræſentat, quam vbi corrupta fuerit, vel ferro uel igni auferimus. Quod ſi tota inflammationem experitur, & æqualiter craſſa eſt, columella dicitur. Lorum uero cũ gracileſcit. Gargarizandum itaque eſt ex hydroroſato, & lenticulæ decocto, & palmarum, uel rubi foliorum, vel mali punici ſucco,

πάσχ ποιοῦσιν. αἱματίτης λίθος λεῖος, ἢ γῆ σαμία, ἢ λημνία, ἢ βῶλος, ϗ κηκὶς, ἢ ὀμφάκιον, ἢ συπτηρία μετὰ ῥόδων λεῖα. πραοτέρα δὲ κόμμι ϗ κηκίδα, σαρκοκόλλη, ἄμυλον. πάχυς δὲ αὐτῆς ὄντης. ἣν κίονα καλοῦσι, χρῶ ταύταις. ῥοὸς συριακοῦ δραχμ. η'. ῥόδων σπέρματος δραχ. α'. κηκίδος δραχ. γ'. ξηρὸν χρῶ. ἄλλο. μύσυος, συπτηρίας χαλκίτεως ἴσα λείωσας, προστάπτε. ἄλλο. συπτηρίας δραχμ. γ'. ῥοὸς δραχ. β'. κηκίδος δραχ. α'. ξηρῷ χρῶ.

co, vel balaustiorũ, vel mali punici radicis. Arida quoq; idem faciunt, adhibito instrumento, quod ab attollẽda vua σταφυλοπάστρον dicitur, vt est lapis hæmatites tritus, vel terra samia vel lemnia, uel bolus, vel galla, uel omphacium, uel alumẽ cum rosis tritum. Mitiora sunt, gummi, gallæ, sarcocolla, amylum. Quod si crassa fuerit, quod vitium κίονα, hoc est, columellã græci dicunt, sequentibus vtere, rhu quod syriacum vocant, drachmę octo, seminis rosarũ drachma, gallarũ drachmæ tres, siccis utere. Aliud. Mysios, aluminis scissi, chalcitidis pares portiones, tritas applicato. Aliud. Aluminis drachmæ tres, rhu drachmæ duæ, gallarum drachma, siccis vtere.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΓΧΗΣ, ΚΑΙ παρασυνάγχης. Κεφ. ρκγ'.

DE ANGINA ET eius speciebus. Cap. CXXIII.

Συνάγχη ἐστὶν φλεγ-

Angina inflamma-

 tio

μονὴ τῶν ἔνδον μυῶν τοῦ
φάρυγγος. φάρυγξ δέ
ἐστιν ἡ ἔσω κοιλότης τοῦ στό-
ματος. τῶν δὲ ἔξω μυῶν
φλεγμαινόντων αὐτῶν, πα
ρασυνάγχη λέγεται. κυ=
νάγχη δέ ἐστι φλεγμονὴ
τῶν ἔνδον μυῶν τοῦ λάρυγ-
γος. λάρυγξ δέ ἐστι τὸ στό
μα τῆς βραχείας ἀρτη-
ρίας, ὅθεν ἀναπνέομεν, καὶ
ἐστι θανάσιμος. παρέπε=
ται δὲ τούτοις πόνος μετὰ
δυσπνοίας, καὶ καταπίνειν
οὐ δύνανται. τούτους δεῖ αὐ-
τίκα φλεβοτομεῖν, καὶ κε=
νοῦν οὐκ ἀθρόαν κένωσιν. λει=
ποθυμήσαντες γὰρ αὐτοὶ,
πνίγονται, καὶ σικυᾷν, καὶ κου=
φιζομένην δὲ. καὶ τὰς ὑπὸ
τὴν γλῶτταν φλέβας τμη=
τέον, ἢ αὐτὴν ἐγχαρακτέ-
ον τὴν γλῶτταν, τήν τε κοι-
λίαν κλυστέον, καὶ τοὺς πό-
δας ἐπαντλητέον ὕδωρ θερ
μὸν, τῷ δὲ τραχήλῳ ἐρίοις
ἀπλύτοις ἐν θερμῷ ἢ ἐ-

tio eſt interiorũ in fau-
cibus muſculorũ. Fau-
ces autem ſunt interna
oris cauitas. Cum vero
externi muſculi inflam-
mantur, paraſynanche
uitium dicitur. Cynan=
che uero inflãmatio eſt
interiorũ laryngis mu-
ſculorum. Larynx autẽ
os eſt aſperæ arteriæ,
cuius ope reſpiramus,
mortis porrò periculũ
eſt in hoc affectu, ſubſe-
quitur angina laboran-
tes dolor cum ſpirandi
difficultate, nec deuo=
rare cibum poſſunt. His
itaq; ſtatim ſanguis mit
tendus, ſed non confer-
tim euacuatio molien-
da erit. Cum enim ani=
mus deficit, ſuffocatio-
nis periculum incurrũt,
cucurbitulæ deniq; ad=
mouendæ ſine ferro, &
uenæ ſub lingua inci-
dendæ erunt, & lingua
ipſa ſcarificanda. Aluũ
quoq; ducere oportet,

λαίῳ ἐμβρέχειν, καὶ καταπλάσσειν, τῷ τε λινοσπέρμῳ καὶ κριθίνῳ, καὶ τηλίῳ, καὶ φοινίκων, κρόκου καὶ ψίχας. χρονίζουσα δὲ ἡ φλεγμονὴ σκληρουμένη, περιπλέκειν ἰσχάδας, καὶ λάπαθον, καὶ στέατος, καὶ νίτρου ὀλίγου. ἀναγαργαρίζειν δὲ ῥόδων, καὶ φακῆς, καὶ φοινίκων ἀπόζεμα, ἢ ῥοῦν ὑδρομέλιτι ἀφεψήσαντες, ἐπίπασσε ῥόδων, ἢ μυξαρίων ἀφέψημα, εἰ δέ τις ἀναδορὰ γένηται τοῦ στόματος, πιτύρων ἀφέψημα διακλυζέσθω, ἢ γάλα, ἐμοὶ δὲ ξηρὸν φάρμακον, φησὶν ἀρχιγένης. ῥοῦ μαγειρικοῦ δραχ. η΄. ῥόδων ἄνθους δραχ. δ΄. κόστου, κρόκου ἀνὰ δραχμ. β΄. ἐκ τούτου εἰς μελίκρατον ἐμβαλὼν, ἀναγαργάριζε. χρῶ δὲ καὶ τῷ διὰ μόρων. ἄλλο. ῥοὰς γλυκείας θλάσας τὸν χυλὸν, μέλιτι μί-

& pedes aqua calida perfundere, collum vero lana ſuccida aqua calida, uel oleo potius imbuta madefacere, & cataplaſmatis uti, ex lini ſemine et hordeacea farina, & fœnugræco, & palmulis, croco, & mica panis. Quod ſi inueterauerit inflãmatio & obduruerit, ficus aridas adijcere, & rumicem, & adipis & nitri paulum, gargarizare autem, roſarum, uel lenticulę, uel palmularum decoctũ, uel rhu in aqua mulſa decoquito, uel roſas inſpergito, uel myxarum decoctum. Quod ſi aliqua oris facta fuerit excoriatio, furfurum decocto uel lacte os colluant. Ego autem hoc remedio ſicco utor, inquit Archigenes. Rhois culinarij drachmæ octo, florũ roſarũ drachmæ quatuor, coſti, cro-

ξας, ἑψεῖ μέχρι συστάσεως, καὶ περίχριε, ἢ τὴν διὰ καρύων, καὶ ἡ κυνεία δὲ κόπρος ἡ λευκὴ ξηρὰ λεία σὺν ὀξυμέλιτι διαχριομένη διὰ πτεροῦ. καὶ τῶν ἀγρίων χελιδόνων καέντων ἡ τέφρα ὁμοίως διαχριομένη ἔστω. χρᾶσθαι δὲ καὶ τοῖς ἰσχυροτέροις ἀναγαργαρίσμασι διὰ ἴρεως, ὑσσώπου, μελανθίου ἑψηθέντων ἐν μελικράτῳ, ἢ πηγάνου χυλὸν μετὰ γάλακτος.

ci, singulorũ drachmæ duæ. Hæc in aquã mulsam conijcito, & gargarisato, utere etiam medicamento, quod ex moris est. Aliud. Mali punici dulcis succum contusum, & melli admixtũ, dum crassitudinem habeat, coquito & illinito, uel medicamento, quod à nucibus Diacaryon dicitur, caninum item stercus, album, aridum, & tritum cum aceto mulso, penna inunctum, syluestrium item hirundinum combustarum cinis eodem modo illitas interius, uti quoque oportet, ualidioribus gargarismatis, ut iridis, uel hyssopi, uel nigellæ decocto, in mulsa, uel rutæ succo cum melle.

ΠΡΟΣ ΧΟΙΡΑΔΑΣ.

Κεφ. ρκδʹ.

Χοιράδας ἀφανεῖς ποιῆσαι. ἀξουγγίου παλαιοῦ, ὑοσκυάμου σπέρμα, πίσσης, ἐλαίου παλαιοῦ, ὄρνιθος

ADVERSVS STRVMAS. Cap. CXXIIII.

Vt strumæ nõ appareant. Axungię ueteris, seminis alterci, picis, olei ueteris, stercoris auis, quæ colore aurum repræ-

κόπρου χρυσιζούσης, πάντα ἴσα ἑψήσας, ἐπιτίθει, ἐφαπλώσας εἰς λίνον. ἄλλο. πρόπολι, νίτρον, κόπρον περιστερᾶς μέλιτι λειώσας, κατάπλασσε. ἄλλο. νίτρου οὐγγ. η΄. κόπρου περιστερᾶς δραχ. η΄. ψιμμυθίου δραχ. η΄. ἁλὸς κοινοῦ δραχ. ϛ΄. προπόλεως δραχμ. ιβ΄. χαλβάνης δραχ. ιβ΄. ἐλαίου παλαιοῦ, μυελοῦ ταυρίου λίτρ. ϛ″. ἄλλο. φόδον χοίρου θηλείας λειώσας μετὰ μέλιτος, κατάπλασσε. ἄλλο. ἄμνου φύλλα λειώσας ἐπιτίθει. καρδάμου, νίτρου ὀπτοῦ ἀνὰ οὐγγ. α΄. κηροῦ οὐγγ. β΄. ἐλαίου παλαιοῦ τὸ ἀρκοῦν.

repræſentat, ſingulorum pares portiones coquito, & in panno lineo extendito. Aliud. Propolim, nitrum, ſtercus columbæ ex melle trita, ad modũ cataplaſmatis inducito. Aliud. Nitri vnciæ octo, ſtercoris columbini drachmæ octo, ceruſæ totidem, ſalis communis drachmæ ſex, propoleos drachmæ duodecim, galbani totidem, olei veteris, medullæ taurinæ ſeſquilibra. Aliud. Stercus porci feminæ tritum cũ melle ad cataplaſmatis modũ inducito. Aliud. Agni caſti folia in puluerem redacta imponito, cardamini, nitri toſti, ſingulorum vncia, ceræ vnciæ 2, olei veteris quantũ ſatis eſt.

ΠΕΡΙ ΒΗΧΟΣ.

Κεφ. ρκε΄.

DE TVSSI.

Cap. CXXV.

Βηχὸς αἰτίαι διάφοροι. ἡ γὰρ ὑγρὸν ἀπὸ τῆς

Tuſsis multis modis contrahitur, & diuerſas

κεφαλῆς καταῤῥέει εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, καὶ ἐργάζεται βῆχα. ἢ δυσκρασία ψυχρὰ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀλλ᾽ οὗτοι βήσσοντες, οὐδὲν πτύουσι, καὶ θεραπεύονται οὗτοι τὰ κατεψυγμένα τῶν μορίων ἐκθερμαίνοντες. αἱ δὲ μετὰ γαργαλισμοῦ αἱ περὶ τὸν οὐρανίσκον γινόμεναι βῆχες, ἐὰν δείκνυωνται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς συνδιδόασι τὸ ῥεῦμα εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, καὶ εἰς τὸν πνεύμονα. καὶ τοῖς μὲν ἐπὶ λεπτῷ ῥεύματι βήσσουσιν διδόναι τὴν διὰ τῶν κωδύων ἀντίδοτον, καὶ ἀναγαργαρίζειν κωδίων ἀφέψημα. τοῖς δ᾽ ἄλλοις στύραξ καταπινόμενος λεπτοκάρου μέγεθος. πρὸς βῆχας καὶ καταῤῥοῦς. σῦκα ξηρὰ λιπαρὰ δύο, ἀπτόμενα εἰς οἶνον ἄκρα=

habet causas. Aut enim humor ex capite in asperam arteriam destillat, & tussim efficit, aut intemperies est frigida instrumentorum quæ respirationi seruiunt, sed hi dum tussiunt, nihil expuunt, & curantur, cum refrigeratæ particulæ excalefiunt. Quæ uero tusses cum titillatione fiunt, fluxionem à capite ad asperam arteriam et pulmones deferri indicant. Qui igitur ex tenui fluxione tussiũt, his medicamẽtum quod ex papaueris capitibus paratur, et græcis Diacodyon dicitur, dandum, et ipsorum capitum decoctum gargarisandũ erit, alij styracẽ auellanæ magnitudine deuorare debent. Ad tusses & catarrhos. Ficus aridæ pingues duę in uino meraco maceratæ & assumptæ. Aliud. Resinam terebinthinam & mel cocta delingere.

τον, καὶ λαμβανόμενα.
ἄλλο. τερεβινθίνην καὶ μέ-
λι ἑψήσας δίδου ἐκλεί-
χειν, καὶ οἶνον γλυκὺ κε-
κραμένον δίδου ἐπιῤῥο-
φεῖν. πρὸς τὰς ἐν νυκτὶ
ἐνοχλοῦντας. ἡδυόσμου
κλωνία. γ'. τρίψας σὺν
ὄξει, δίδου ῥοφεῖν εἰς κοί-
την. ἄλλο. κουκουναρίων
φρυκτῶν, ἀμύλου, γλυ-
κυῤῥίζης, ἀνὰ οὐγγ. β'. λι-
νοσπέρμου οὐγγ. β'. ἴρεως,
πεπέρεως, ὑσσώπου, ἀ-
μυγδάλων πικρῶν ἀνὰ
οὐγγ. γ'. μέλιτος τὸ ἀρ-
κοῦν δίδου ἐκλείχειν. ἄλ-
λο ἐκλεκτὸν. κουκουναρί-
ων δραχμ. ιβ'. λινοσπέρ-
μου δραχ. η'. τραγακάν-
θης δραχμ. ιβ'. φοινίκων
λιπαρῶν ιη'. ἴρεως δραχ.
ιβ'. ἀμυγδάλων γλυκέ-
ων δραχ. ις'. μέλιτος τὸ
ἀρκοῦν, τὴν τραγακάν-
θαν οἴνῳ βρέχε. πρὸς χρο-
νίαν βῆχα. κυμίνου, πε-

lingere, & uinum dulce
mixtum ſorbere iubeto.
Aliud ad tuſſes, quæ no-
ctu moleſtiam exhibent.
Mentæ ramulos tres ex
aceto tritos, ſorbendos
dormituris dato. Aliud.
Nucleorum pineorũ tor-
refactorum, amyli, radi-
culæ dulcis, ſeminis lini,
ſingulorum vnciæ duæ,
iridis, piperis, hyſſopi, a-
mygdalarũ amararũ ſin-
gulorum vnciæ tres, mel
lis quantũ ſatis, pro delin
ctu. Aliud eclegma. Nu-
cleorum pineorũ drach-
mæ duodecim, ſeminis li
ni drachmæ octo, traga-
canthæ drachmæ duode
cim, palmulæ pingues o-
ctodecim, iridis drachmę
duodecim, amygdalarũ
dulcium drachmæ ſede-
cim, mellis quantum ſa-
tis eſt, ſed tragacantham
tamen in uino macerato.
Aliud ad uetuſtas tuſſes.
cumini, piperis, urticę ſe-
minis ſingulæ uncię, mel
lis

πέρεως, κνίδης σπέρμα, ἀνὰ οὐγ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. μέλιτος οὐγ. α΄. βουτύρου νεαροῦ οὐγ. α΄. κυμίνου δραχμ. α΄. δίδου ἐκλείχειν. ἄλλο. γλήχωνος, ὑσσώπου, καλαμίνθου οὐγ. α΄. λινοσπέρμου οὐγ. α ς΄΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν, δίδου δὲ καὶ τὸ ἐκλεκτὸν, καὶ τὴν διαπρασίου. ἄλλο. κοκκία. ὀπίου, πεπέρεως, στύρακος, χαλβάνης, σμύρνης ἴσα, ποίει καταπότια, καὶ δίδου ε΄. ἄλλο. κοκκία τὰ πανάκια, σμύρνης, ὀπίου, πεπέρεως, στύρακος, καστορίου, χαλβάνης ἴσα σὺν ἑψέματι, ποίει καταπότια, καὶ δίδου γ΄. ἢ. ε΄. νῆστιν, καὶ εἰς κοίτην. δίδου δὲ καὶ τῶν ἀνωδύνων ἀντιδότων, τήν τε ἁρμονίαν, καὶ τὴν συμφῶνα, καὶ τὴν ἰσόθεον, καὶ τὴν παιωνίαν, καὶ τὴν ἀθα-

lis quantum ſatis eſt. Aliud. Mellis uncia, butyri recentis par pondus, cumini drachma, pro linctu exhibẽtur. Aliud. Pulegij, hyſſopi, nepetæ, ſingulorum uncia, ſeminis lini uncia una ſemis, mellis quantum ſatis eſt, utere pro eclegmate, potes etiã offerre medicamentum quod ex porris fit. Aliud. In forma pillularũ, opij, piperis, ſtyracis, galbani, myrrhę pares portiones. Finguntur catapotia & quinq; exhibentur. Aliæ q̃ panacia uocantur, myrrhæ, opij, piperis, ſtyracis, caſtorij, galbani, par ſingulorum pondus. Finguntur pillulæ, è quibus ieiunis et dormituris tres uel quinq; deglutiendæ dantur, uel aliquod ex lenientibus medicamẽtis, ut eſt, quod dicitur Harmonia et Symphonos, et Iſotheos, & Pæonia, & Athanaſia. Thoraci nouiſsimè

νασίαν, ἔμπλαστα δὲ κατὰ τοῦ θώρακος ἤτε διὰ βουτύρου, καὶ ἡ ἀνηθίνη ἐπιτιθέμενα. ὑποκαπνίσματα βηχικοῖς, καὶ δυσπνοϊκοῖς. ὁ τροχίσκος ὑποκαπνιζόμενος διὰ χοάνης ἀβροτόνου, σανδαράχης, σινήπεως, καρδαμώμου ἴσα κόψας, ποίει τροχίσκους, καὶ ὑποθυμία. ἄλλος τροχίσκος. σανδαράχης, τερεβινθίνης, ἀνὰ οὐγ. β΄. κόστου φύλλου ἀνὰ δραχμ. δ΄. λαζέρου, μαστίχης ἀνὰ δραχμ. γ΄. πεπέρεως κόκ. μ΄. ποίει τροχίσκους, καὶ ὑποκάπνιζε, ἐπιρροφῶν οἶνον ἢ γλυκύν. ἄλλο. στύρακος, τερεβινθίνης, σανδαράχης, μαστίχης ἴσα ὁμοίως χρῶ.

ΠΕΡΙ ΑΡΤΗΡΙΑΚΩΝ.

Κεφ. ρκϛ΄.

Τὸν λάρυγγα, καὶ τὴν

uiſsime ſuper imponenda emplaſtra, quæ ex butyro conſtant, & anethinum, ſuffimina tuſsientium, & difficulter ſpiritum trahẽtium, paſtillus fumo excitando per infundibulũ idoneus. Abrotoni, ſandaracæ, ſinapis, cardamomi, pares portiones cõtuſas in paſtillos cogito & ſuffito. Alius paſtillus. Sandaracæ, terebinthinæ, ſingulorum unciæ duæ, coſti folij ſingulorum drachmæ quatuor, laſeris, maſtichis, ſingulorũ drachmæ tres, piperis grana quadraginta, paſtillos fingito, & ſuffumigato, vinũq; ſeu ſapã ſorbeto. Aliud. Styracis, terebinthinæ, ſandaracæ, maſtiches, ſingulorũ pares portiones eodẽ modo in uſum adhibentur.

DE ARTERIACIS.

Cap. CXXVI.

Laryngem, & quæ ei ſub-

ὑποκειμένην αὐτῷ τρα-
χεῖαν ἀρτηρίαν ὑμὴν τις
ἰσχυρῶς ἐπαλείφει. οὗτος
δὲ ὁ ὑμὴν ὑγραινόμενος,
ἢ ἑλκόμενος, ἢ ἐκ κραυ
γῆς πολλῆς πληττόμε-
νος, βραγχώδης γίνε-
ται ἡ φωνή, καὶ τούτου μὲν ἐ-
πὶ κραυγῆς βοηθεῖ λου-
τρὸν εὔκρατον, καὶ τρο-
φαὶ ἐπιτήδειοι ὄντες διὰ
τοῦ ἀμύλου, καὶ ὠὰ ῥοφητὰ
καὶ τὸ γάλα, καὶ τὰ διὰ
τῆς τραγακάνθης ῥοφή
ματα. ἀρτηριακὴ πρὸς
τὰς τῆς φωνῆς ἀποκο-
πάς. κόμμεως δραχ. β'.
τραγακάνθης δραχ. α'.
ἑψέματος χοίνικα α'.
κόψας ταῦτα συνλείω-
σε μετὰ τοῦ ἑψήματος,
καὶ ἕψε ἐπ' ἀνθράκων κε-
νῶν. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐπὶ τῆς
χρείας δίδου εἰς ἑσπέραν
βαλεῖν ὑπὸ τὴν γλῶσ-
σαν, καὶ κατέχειν, καὶ τὸ
σίελον καταπινέτω. ἄλ-

ſubiacet aſperã arteriam
pellicula quædam arctè
complectitur, quæ ſi uel
humidior reddita, uel ex-
ulcerata, uel ex magna
uociferatione perculſa
fuerit, rauca fit uox. In
hoc itaque caſu ſuccurrit
balneum temperatum, et
cibi apti qui conſtant ex
amylo, & oua ſorbilia, &
lac, et ex tragacantho ſor
bitiones. Arteriaca ad uo
cis interceptionem, gum
mi drachmæ duæ, traga-
canthæ drachma, ſapæ
chœnix unus, cõtuſa hæc
& cum ſapa contrita, co-
quito ſub prunis ſine fu-
mo. Et cum uſus poſtu-
lat, ueſperi ſub lingua te-
nendam exhibeto, & ſali
uam deuorare iubeto. A-
liud, quod facit ad uocis
bonitatem. Tragacãthæ
drachmæ ſex, radiculæ
dulcis ſucci drachmæ 2,
thuris drachma, gummi
drachmæ ſex, uini dulcis
quod ſufficit, coquito, ut
ſupra

λο πρὸς τὴν ἀφωνίαν. Τραγακάνθης δραχ. ϛʹ. γλυκυῤῥίζης χυλοῦ δραχ. βʹ. λιβάνου δραχμ. αʹ. κόμμεως δραχμ. ϛʹ. κρόκου δραχμ. αʹ. φοινίκων δραχ. ϛʹ. γλυκέως οἴνου τὸ ἀρκοῦν ἕψει ὡς πεθείοηται, καὶ χρῶ. ἄλλο. κρόκου δραχ. ζʹ. γλυκυῤῥίζης, ναρδοστάχυος ἀνὰ δραχ. δʹ. σμύρνης δραχ. γʹ. λιβάνου δραχ. γʹ. ὑοσκυάμου σπέρμα γο. αʹ. πεπέρεως κόκκια. νʹ. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν δίδου ὑπὸ τὴν γλῶσσαν κατέχειν. ἄλλο. χυλὸν κράμβης μετὰ μέλιτος ἑψήσας ἕως πάχους δίδου ἐκλείχειν.

ſupra cōpræhenſum eſt, & utitor. Aliud. Croci drachmæ ſeptem, radiculæ dulcis, ſpicæ nardi, ſingulorum drachmæ quatuor, myrrhæ drachmæ tres, thuris par pondus, ſeminis alterci uncia, piperis grana quinquaginta, mellis quantum ſatis eſt, ſub lingua tenendum dato. Aliud. Braſsicę ſuccum cum melle, dum inſpiſſetur coquito, & lambendum dato.

ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΠΝΟΙΑΣ, καὶ δυσπνείας, καὶ ἄσθματος. Κεφ. ρκζʹ.

DE ORTHOPNOEA, *ſuſpirio & ſpirandi difficultate.* *Cap.* CXXVII.

Τοὺς ἄνευ τοῦ πυρετοῦ ἀναπνέοντας πυκνὸν, ὡς ἀπὸ δρόμου, ὀνομάζουσιν ἀσθματικοὺς ἐκ τοῦ συμπτώματος. ἀπὸ δὲ τοῦ

Qui citra febrim, crebro veluti ex curſu reſpirant, aſthmatici (quaſi anheloſos dixeris) ratione ſymptomatis appellantur,

σχήματος τοῦ θώρακος διὰ τὸ ἅπαν ὄρθιον φυλάττειν φόβῳ τοῦ πνιγῆναι, ὀρθοπνοϊκοὺς καλοῦσιν. γίνεται δὲ τὸ πάθος ἀπὸ παχέων τε καὶ γλίσχρων χυμῶν, ἐμπλασθέντων τοῖς βρογχίοις τοῦ πνεύμονος. ἡ δὲ δύσπνοια κοινόν ἐστι σύμπτωμα καὶ τούτοις, καὶ ἑτέροις πλείοσι. σκοπὸς δὲ τούτων τῆς θεραπείας ἐκδαπανῆσαι τὸν γλίσχρον χυμὸν, καὶ παχύν. ὄξος τοίνυν αὐτοῖς ἁρμόζει τὸ σκιλλητικὸν, καὶ ἡ σκίλλα ὀπτὴ λεία, μετὰ μέλιτος ἐκλειχομένη, καὶ κάθαρσις διὰ τῆς ἱερᾶς, καὶ ἔμετοι ἀπὸ ῥαφανίδων, ἀριστολοχία στρογγύλη πινομένη, ἢ κενταυρίου τοῦ μεγάλου ἡ ῥίζα, ἢ καλαμίνθου ὁ καρπὸς, ἢ ὑσσώπου, ἢ ἴρις. εἰ δὲ χρεία κατεπείγει, καὶ φλέγμα

tur, à forma uero thoracis, quem rectum ſeruare ſuffocationis metu coguntur, orthopnoici nominantur. Fit porro hic affectus, à craſsis glutinoſisq; humoribus, fiſtuloſis pulmonum chartilaginibus infarctis. Difficultas uero ſpirandi, non tantum huic morbo, ſed multis etiam alijs accedit, ſcopus itaq; curationis totus eſſe debet, ut glutinoſus humor et craſſus abſumatur. Acetum igitur è ſcilla conuenit, & ſcilla ipſa toſta & in puluerem redacta, & cum melle pro delinctu adhibita, purgatio quoq; per hieram fieri debet, & uomitus radicula eliciẽdus. Vel ariſtolochia rotunda potui danda, uel centaurij magni radix, aut nepetæ ſemen, uel hyſſopum uel iris. Quod ſi neceſsitas urget, pituita quoq; extenuanda, & cataplaſmata

τέμνειν, ἔξωθεν τὸν θώρακα κατάπλασσε διὰ σύκων, καὶ αἴρας ἀλεύρου, καὶ μάννα λιβάνου, καὶ μέλι. ἀλείμμασι δὲ χρηστέον θερμοτέροις, οἷον ἰρίνῳ μύρῳ, ἀνηθίνῳ, πηγανίνῳ, καὶ μαλάγμασι χρηστέον, τοῖς ἕλκειν τὰς ἰχῶρας δυναμένοις. χρῶ δὲ καὶ τοῖς ὑποκαπνισμοῖς τοῖς προγεγραμμένοις. Πόματα ἀσθματικοῖς. πολίου, ἀβροτόνου, καστορίου, ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος ἴσα μέλιτι φυράσας, δίδου. ἄλλο. καστορίου, ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος ἀνὰ δραχ. η΄. πεπέρεως κόκκοι. μ΄. γλυκεῖ οἴνῳ ἀναλαβὼν, δίδου κυάμου μέγεθος σὺν μελικράτῳ.

mata ex ficubus & lolij farina & thuris manna, uel melle exterius thoraci ex parte exteriore admouenda erunt. Vti præterea oportet inunctionibus calidioribus, unguēto irino nimirum, anethino, rutaceo, & malagmatis, quæ serosas humiditates extrahere possunt, nouissimè etiam suffumigationibꝰ supra positis. Potio suspiriosis apta, polij, abrotoni, castorij, stillę Ammoniacæ pares portiones melle subigito, & exhibeto. Aliud. Castorij, guttæ Ammoniacæ, singulorum drachmæ octo, piperis grana quadraginta, ex his vino dulci exceptis quod fabę magnitudinē habet, cum aqua mulsa exhibetur.

ΠΕΡΙ ΑΙΜΑΤΟΣ πτύσεως.

Κεφ ρκη΄.

Ἀναπτύεται αἷμα ἐκ

DE SANGVINIS *expuitione.*

Cap. CXXVIII.

Sanguis aut ex pecto-

τοῦ θώρακος, ἢ τοῦ πνεύμονος, ἢ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον, καὶ ποτὲ μὲν κατὰ ῥῆξιν ἀγγείου, ὡς ἐπὶ καταπτώσεως, καὶ γίνεται ἀθρόα, καὶ πολλὴ ἡ κένωσις. εἰ δὲ κατὰ διάβρωσιν, οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ ἡ ἀναγωγὴ τοῦ αἵματος γίνεται ἐκ δριμέων βρωμάτων, ἢ ἐκ κατάρρου δριμέως. εἰ δὲ κατὰ ἀναστόμωσιν, ἐκ λουτρῶν ἀμέτρων, καὶ θερμοῖς χωρίοις. οἷον εἰ μὲν ἐκ τῶν κατὰ τὸν στόμαχον ἢ τὴν γαστέρα ἔρχεται χωρίων. εἰ δὲ μετὰ βηχὸς, ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν ἀνάγεται μορίων. τοὺς μὲν ἐπὶ κατάρρῳ πτύσαντας αὐτίκα φλεβοτομεῖν, δεσμεῖν δὲ καὶ τὰ ἄκρα, καὶ ἀνατρίβειν σὺν ἐλαίῳ παλαιῷ, τροφὴν δὲ προσάγειν τὴν αὐ=

re, aut ex pulmone, aliquando ex aſpera arteria expuitur, interdum etiã à capite deorſum fertur, id'que uel ob uaſis rupturam, ut in caſu, cum ſanguis & ſubitò & copioſè erumpit, uel exeſa parte aliqua, & tum non ſubitò ſed paulatim exit, & fit hoc uel ob cibos uel fluxiones acres, uel ore alicuius uenæ patefacto, ex uſu balnei immoderato, & partium calore, ueluti cũ ex locis circa ſtomachum uel uentriculum erumpit. Quod ſi tuſsis eſt, è partium reſpirationi ſeruientium aliqua educitur. Qui igitur ob fluxionẽ ſanguinem expuunt, his ſtatim ſanguis mitti debet, & extremæ partes deligari & oleo ueteri perfricari, cibique offerri auſtero ſapore, ut mala punica, poma, pyra, uel hæc ipſa cum ſorbitionibus coqui, pa-

ſtillum

στηρῶν, οἷον ῥοιᾶς, ἢ μήλων, ἢ ἀπίων, ἢ συνεψείσθωσαν τοῖς ῥοφήμασιν. εἶτα διδου τὸν δι᾽ ἠλέκτρου τροχίσκον, καὶ τὴν θηριακὴν ἀντίδοτον πίνειν, εἶτα σικύας τῷ τραχήλῳ κολλητέον. τοῖς δὲ ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν, τουτέστι τοῦ θώρακος καὶ πνεύμονος αἷμα πτύουσιν, φλεβοτομητέον, καὶ σπόγγοις ἐξ ὀξυκράτου χλιαροῦ πυριατέον τοὺς τόπους. ἢ ἀπλύτοις μαλλίοις μετὰ ῥοδίνου, ἢ μυρσίνου σὺν ὄξει, ἢ σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ. καταπλάττειν δὲ τὸν θώρακα κύκλῳ, καὶ μάννῃ λιβάνου, ἢ στυπτηρίᾳ καὶ ἀκακίᾳ, ἢ κηκῖδας ἐμβαλεῖν τὸ κατάπλασμα, εἶτα δι᾽ ἰτεῶν ἐπιθετέον ἔμπλαστρον. διὰ στόματος δὲ ταῦτα διδόναι, βαλαύστιον, βῶλον, λημνίαν σφραγῖδα, συμ-

ſtillũ deniq; Diaelectru, & theriacam antidotum potui dato, & collo cucurbitulas admoueto. Qui uero ſanguinẽ è partibus reſpirationi ſeruientibus, hoc eſt, uel pectore uel pulmone expuũt, his uena incidenda, & partes ex poſca tepida fouendæ erunt, uel lana ſuccida cũ roſaceo, uel myrtheo, & modo cum aceto, modo cum uino auſtero. Pectori uero cataplaſmata admouenda ex farinæ polline, & thuris manna, uel alumen, uel acaciam, uel gallas adijcere, uel emplaſtrum ex ſalicibus ſuperimponere. Per os autem dari debẽt, balauſtium, bolus, lemnia terra, quam ſigillum dicunt, lapidem, ſambaſtem, uel hæmatitẽ, cum ſucco mali punici, uel herbæ ſanguinalis ſuccum cum corallo. Aliud. Samiæ terræ quæ aſter dici-

βαστὴν λίθον, αἱματίτην σὺν χυλῷ ῥοιᾶς, ἢ πολυγόνου χυλὸν σὺν κοραλλίῳ. ἄλλο. γῆς ἀστέρος, λημνίας, κοραλλίου ἴσα δίδου λεῖα σὺν ὀξυκράτῳ. ἄλλο. λημνίας δραχ. ιϛʹ. σαμίου ἀστέρος δραχ. ηʹ. σαρκοκόλλης δραχ. δʹ. κόμμεως δραχμ. βʹ. ξηρὸν δίδου μετὰ ἀφεψήματος φοινίκων.

tur, lemniæ, coralli, pares portiones ex aceto tritas, cum poſca exhibeto. Aliud. Lemniæ drachmę ſedecim, ſamię quę Aſter dicitur, drachmæ octo, ſarcocollę drachmæ quatuor, gummi drachmæ duæ, ſiccũ dato, cum palmarum decocto.

ΠΕΡΙ ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ.

Κεφ. ρκθʹ.

DE LATERIS DOlore, *quæ pleuritis dicitur.*

Cap. CXXIX.

Κυρίως πλευρῖτις φλεγμονή ἐστι τοῦ τὰς πλευρὰς ὑπεζωκότος ὑμένος. συνδρομεῖ δὲ δύσπνοια καὶ βὴξ, καὶ συνεχὴς πυρετὸς, καὶ πόνος ἄχρι κλειδὸς, καὶ ὑποχονδρίου. τούτους, εἰ μὲν ἄχρι κλειδὸς ἡ ὀδύνη διατείνει, φλεβοτομητέον· εἰ δὲ εἰς ὑποχόνδριον, κάτω καθαρτέον. οἱ δὲ νεώτεροι τῶν

Pleuritis, qui nobis lateris dolor dicitur, propriè inflãmatio eſt membranæ, quæ coſtas ſuccingit. Huic ſimul accedit difficultas ſpirandi, tuſſis, febris cõtinua, & dolor qui ad iugulum uſq; & præcordia penetrat. His, ſiquidẽ dolor ad iugulum uſque proceſsit, ſanguis mittendus eſt, ſi uero ad præcordia, aluũ purga-

ἰατρῶν πάντες δεδιώτες τὴν κάθαρσιν, πάντας φλεβοτομοῦσι, κλυστηρίοις τε δριμυτέροις χρῶνται, οἷον ἐκ χυλοῦ πιτύρων, καὶ κενταυρίου, καὶ νίτρου, πυρίαις δὲ ταῖς διὰ κέγχρου, ἢ κριθῆς, καὶ ἁλῶν ἐν μαρσίπποις, ἢ ἐρίοις ἀπλύτοις σὺν ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ. καταπλαστέον δὲ τὰ διὰ λινοσπέρμου, καὶ κριθίνης, καὶ ἀποζέματος χαμαιμήλου, καὶ ἀλθαίας, ἢ ἰσχάδων, καὶ ἀψινθίου, μελιτός τε ὀλίγου. ἀπὸ δὲ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας δοτέον ἐλικτὸν δι' ἀμυγδάλων, καὶ κνίδης σπέρματος, καὶ ἐν μέλιτι συλλειωθέντων. ἐπιθέματα δὲ τὸ διὰ σαμψύχου, καὶ ἡ πηγανερὰ ἐπιθεμένη κατὰ τὸν ἀλγοῦντα τόπον. εἰ δὲ ἐπιμένει ἡ ὀδύνη, καὶ σικυαστέον. ἄλλο ἐπίθεμα πλευρι=

purgare oportet. Nostri uero temporis medici omnes formidantes hanc euacuationem, omnibus uenam incidunt, & clysteribus acrioribus utuntur, ex succo furfurum nimirum, centaurio & nitro, et ex milio fomentis, uel hordeo uel sale, in sacculis, uel lanis succidis cũ oleo et uino. Cataplasmatis uero uti oportet, ex semine lini & farina hordeacea, et chamæmeli iure, uel Altheæ uel ficuum aridarum, uel absynthij, uel mellis exiguo. Post septimum denique diem eclegmate uti potest ex amygdalis & vrticæ semine, ex melle simul contritis confecto. Loco vero dolenti imponi debẽt emplastra, & quod ex samsuco fit, & peganera dictum, si dolor remanet, cucurbitulæ etiam affigi. Aliud Epithema dolore lateris affectis a-

 ptum;

πικόν. πηγάνου οὐγ. α΄. θείου ἀπύρου οὐγ. α΄. νίτρου δραχμ. δ΄. στέατος χοιρείου οὐγ. δ΄. κηροῦ οὐγ. ς΄. κυπρίνου ἐλαίου καὶ βουτύρου τὸ ἀρκοῦν, τερεβινθίνης οὐγ. δ΄. χρῶ. πινόμενα δὲ ὠφελεῖ περιπνευμονικοῖς, ἐν ἀρχαῖς μὲν μελίκρατον, ἐν ᾧ ἑψῆται πήγανον, ἔπειτα καὶ ὕσσωπον, ἢ καλαμίνθην, ἢ ἶριν. ἄλλο. στοιχάδα λείαν δίδου μετὰ μελικράτου, ἢ χαμαιπίτυν, ἢ ῥέον. δίδου δὲ καὶ τὰ ἐκλείγματα, ὅσα ἐπὶ τῶν βηχικῶν προείρηται.

ptum. Rutæ, ſulphuris ignem non experti ſingulæ unciæ, nitri, axungiæ ſuillæ, ſingulorum drachmæ quatuor, ceræ unciæ ſex, olei cyprini, butyri, quantū ſatis eſt, terebinthinę drachmæ quatuor utere. In potu uero aſſumpta iuuant, inter initia quidem aqua mulſa, in qua ruta ſit decocta, hyſſopum poſtremo, nepeta, uel iris. Aliud. Stechadem tritā cum aqua mulſa exhibeto, uel chamepityn. Vel rheum uel eclegmata, ſeu linctus, ſupra de tuſsi compræhenſos.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΠΝΕΥμονίας.

Κεφ. ρλ΄.

Η περιπνευμονία φλεγμονή ἐστι τοῦ πνεύμονος μετὰ πυρετοῦ, τὰ πολλὰ ἐπὶ καταῤῥοις, ἢ συνάγχαις, ἢ πλευρίτισι γινομένη. ἔστι δ' ὅτε καὶ αὐτὴ

DE PERIPNEV*monia.*

Cap. CXXX.

Peripneumonia inflāmatio eſt pulmonis cum febre, ut plurimū ex deſtillationibus, angina, uel lateris dolore orta. Fit interdum etiam ut ipſa

prius

προκατάρχεται. παρέπεται δὲ τούτοις δύσπνοια, καὶ ἔρευθος τοῦ προσώπου, καὶ ῥεγμός. φλεβοτομητέον τούτους ἄνευ λειποθυμίας. ῥοφήματα δὲ λαμβανέτωσαν, χυλὸν πτισάνης, καὶ σεμίδαλιν, καὶ θασόροφον, ἢ ὑδροροσάτον, ἢ ἀπόμελι. διδόναι δὲ καὶ τὸ ἀφέψημα τούτων πίνειν, ἰσχάδας μετὰ ὑσσώπου, καὶ ἴρεως, ἀφεψήσας σὺν μελικράτῳ, καὶ σικυῶν, ἐπιτιθέναι δεῖ καθόλου τοῦ θώρακος τὴν διὰ πηγάνου ἐλαίου, ἢ κυπρίνου.

prius incipiat. Hos ſubſequuntur ſpiritus difficultas, faciei rubor & tumor. In hoc itaq; caſu ſanguis mittendus, ſed ita tamē, ut uires deijci nō permittas. Sorbitiones aſſumant ex cremore ptiſanæ, & ſimilagine, & amygdalis amaris, uel apomelite, uel inlebo, ex infuſione roſarum, quod hydroroſatum græci appellant. Potui uero dandum decoctum ficuū aridarum cum hyſſopo, & iride, ex mulſa, & cucurbitulæ admouendæ. Super pectus uero imponi debet, ceratum ex oleo rutaceo uel cyprino.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΥΗΜΑΤΟΣ.

Κεφ. ρλα'.

Ἐμπύημα λέγεται, ὅταν ἡ πλευρῖτις χρονίσασα, εἰς ἔμπυον μεταβλη-

DE PVRIS ILLVuie, *quam græci ἐμπύημα uocant.*

Cap. CXXXI.

Empyema uocatur, cū laterum dolor trahitur, & materia in pus uertitur.

θῇ. οἱ δὲ τοιοῦτοι βήττουσιν ἔμπυον δυσῶδες. οὗτοι πινέτωσαν ἀπόζεμα ὑσσώπου, καὶ θύμου μετὰ μελικράτου, ἢ γλυκυῤῥίζης ἀφέψημα. ἔλιγμα δὲ εἰς ἑσπέραν γλυκυῤῥίζα λεία μετὰ σισάμου, καὶ μέλιτος, διδόναι δὲ καὶ τὴν διὰ πρασίου, καὶ τὴν διὰ ὀρόβων, τὸ ἐκλεκτόν. τοὺς δὲ εἰς φθίσιν μεταπεσόντας, διδόναι ὅσα τοῖς φθισικοῖς ἀναγέγραπται. καὶ τοῦ Ἔσδρα, ἔξωθεν δὲ ἐπιτιθέναι κηρωτὰς διὰ βουτύρου, ἢ κυπρίνου, καὶ τὴν μνασαίου δὲ χρηστέον. ῥευματιζομένου δὲ τοῦ θώρακος, καὶ τὴν δι' ἰτεῶν ἐπιτιθέναι. ἁρμόζει δ' αὐτοῖς, καὶ ἡ μιθριδάτου, καὶ ἡ θηριακὴ πινομένη.

tur. Qui hoc affectu laborãt, pus fœdo odore tuſſi reijciunt. Bibant itaq; decoctũ hyſſopi, & thymi cum mulſa, uel dulcis radiculæ, uel linctu vtantur ueſperi, dulci radice, cum ſeſamo & melle detrita, uel exhibeatur medicamentum, quod fit ex marrubio, & Diapraſiu vocatur, & quod ex eruis conſtat, eclegma. Qui uero in tabem inciderũt, his dari oportet, quæcunque ad tabidos ſunt ſcripta. Eſdrę itẽ antidotum, extrinſecus uero imponi, cerata ex butyro, cyprino, quin & emplaſtrũ mnaſæum adhibendum eſt. Quod ſi pectus adhuc fluxione infeſtatur, medicamentum, quod à ſalicibus Dia iteon dicitur induci debet, mithridatum etiam & theriaca in potu proficit.

DE

ΠΕΡΙ ΑΙΜΑΤΟΣ ΠΤΥσεως.

Κεφ. ρλβ'.

Τὸ αἷμα ἐκ πολλῶν τόπων ἀνάγεται. ποτὲ μὲν γὰρ ἐμεῖται ἀπὸ γαστρός. ἔστι δ' ὅτε καὶ μετὰ βηχὸς ἀνάγεται. καὶ εἰ ἔστιν ἀφρῶδες καὶ ξανθὸν, ἐκ τοῦ πνεύμονός ἐστιν. εἰ δὲ μέλαν, ἐκ τοῦ θώρακός ἐστι. τούτους φλεβοτομεῖν δεῖ, καὶ διαδεῖν τὰ ἄκρα, καὶ ἀνατρίβειν σὺν ἐλαίῳ παλαιῷ θερμῷ. τροφὴν δὲ προσάγειν αὐστηρὰν, οἷον ῥοιὰς, μῆλα, ἄπια, διδόναι δὲ πίνειν βαλαύστιον, βάτου καρπὸν, σάμιον ἀστέρα, λημνίαν σφραγίδα, βῶλον, λίθον αἱματίτην, ἀκακίαν, κοράλλιον, ὑποκυστίδος χυλὸν ἑνὶ ἑκάστῳ σὺν ὀξυκράτῳ, διδόναι δὲ καὶ τὸν δι' ἠλέκτρου τροχὸν, καὶ τὸν

DE SANGVINIS *ſputo.*

Cap. CXXXII.

Sanguis ex multis corporis partibus ferri conſueuit. Modo enim per vomitum, è ventriculo, modo cū tuſsi educitur. Quod ſi ſpumoſus fuerit, & flauus, è pulmone eſt, ſi niger ex pectore. His ſanguinem mittere oportet, & extremas partes deligare, & oleo ueteri calido perfricare, cibum uero offerre auſterum, ut mala punica, poma, pyra, & potui dare balauſtium, rubi fructū, aſterem, ſamium, lemniam terram, quæ ſigillum dicitur, bolum, lapidem hæmatitem, acaciam, corallum, ſuccum hypocyſtidis, ſed ſingula cū poſca, paſtillum item, Dia electru, & Dia coralliu, & theriacam recens paratā. Extrinſecus uero pectus

 foueri

διὰ κωραλλίου, καὶ τῆς νεοσκευάστου θηριακῆς. κατὰ δὲ τοῦ θώρακος ἔξωθεν πυρίαν σπόγγοις ἐξ ὀξυκράτου. ἢ ἔρια ἄπλυτα σὺν ὄξει, καὶ ῥοδίνῳ, ἢ μυρσίνῳ ἐλαίῳ. καὶ καταπλάττειν ὅλον τὸν θώρακα κύκλῳ μετὰ στυπτηρίας, καὶ ἀκακίας, καὶ σιδίων λείων. ἐπιτίθει δὲ καὶ τὴν δι' ἰτεῶν ἔμπλαστρον.

foueri debet, spongia posca imbuta, uel lana succida cum aceto, & rosaceo uel oleo myrtheo. Cataplasmata uero toti thoraci imponi, ex farinæ polline, cum alumine, et acacia uel malicorio trito. Emplastrum nouissimè quod fit ex salicibus, Dia iteon inducitur.

ΠΕΡΙ ΦΘΙΣΕΩΣ.

Κεφ. ρλγ'.

DE TABE, QVAM *græci φθίσιν nominant.*

Cap. CXXXIII.

Η φθίσις ἕλκωσίς ἐστι τοῦ πνεύμονος, μετὰ συντήξεως καὶ λεπτυνώσεως ὅλου τοῦ σώματος μετὰ τοῦ κυρτοῦσθαι, καὶ τοὺς ὄνυχας αὐτῶν, καὶ πυρέττειν, καὶ ἀναπτύειν αἱματῶδες πτύον, καὶ ἀφρῶδες ἐξ αὐτῆς τῆς οὐσίας τοῦ πνεύμονος διαβεβρωσκομένου. τούτους δεῖ ὄνειον γάλα, ἢ γυναικεῖον διατρέ-

Tabes exulceratio est pulmonis, cum colliquatione, & extenuatione totius corporis, vngues præterea sunt adunci, febricitant, & cruentū pus excreant, & spumosum ob ipsam pulmonū substantiā exesam. Hos asino uel muliebri lacte nutrire oportet, pectori uero superimponere cerata, ex butyro & oleo lauri-

φειν, ἐπιτιθέναι δὲ τῷ
θώρακι κηρωτὰς τὰς
διὰ βουτύρου, καὶ δαφνίνου
ἐλαίου σκευαζομένας, καὶ
τερεβινθίνης. καὶ ἀλείφας
τὰς διὰ τοῦ μαρκιάτου, καὶ
πηγανίνου, καὶ ἀνηθίνου ἐ-
λαίου. μετὰ ταῦτα καὶ τοῦ μνα
σαίου τὸ ἔμπλαστρον χρη-
στέον. τῶν δὲ πινομένων φαρ-
μάκων, μελίκρατον, σισά
μου, ἢ γλυκυῤῥίζης ἀφέ-
ψημα. διδόναι δὲ καὶ τὸ βό
ειον γάλα, ἢ τὸ αἴγειον. ἀπο
στρεφομένης δηλονότι τῆς
προειρημένης γαλακτοτρο
φίας. ἔλιγμα δὲ τούτοις
ἁρμόδιον τὸ δι᾽ ἀμυγδά-
λων, καὶ κουκουναρίων, καὶ πι
στακίων, καὶ τραγακάνθης,
καὶ κρόκου, καὶ μέλιτος. ἄλλο.
ἀμύγδαλα πικρὰ οὐγγ.
α΄. σισάμου οὐγγ. ας΄΄. κρό-
κου ∠. δ΄. φοινίκων σαρκὸς
οὐγγ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν
δίδου ἐκλείχειν. δίδου δὲ καὶ
τὴν διὰ ῥόδου, ἀντίδοτον δὲ

no confecta, & terebin-
thina, vnguenta itē, qua-
le est Marciaton & ruta-
ceum uel anethinum ole-
um. Nouissimè autem &
Mnasæo emplastro vti.
Potu uero prosunt reme-
dia, mulsa, sesami, uel dul-
cis radiculæ decoctum,
uel bouillum seu caprillū
lac, cum priorem illam ex
lacte nutritionem pleri-
que auersentur. Delin-
ctus etiam his conuenit,
ex amygdalis, nucleis pi-
neis, pistacijs, tragacan-
tho, croco & melle. Ali-
ud. Amygdalarum ama-
rarum uncia, sesami vn-
cia una & semissis, croci
drachmæ quatuor, car-
nis palmularum vncia,
mellis quantum satis est,
delingendum exhibeto.
Medicamentum item q̃d
ex eruis constat, & quæ
Athanasia dicitur, anti-
dotus, & Isotheon, &
Theodoretum, & Esdra,
& Theriaca.

DE

χρήσασθαι τὴν τε ἀθανασίαν, καὶ τὴν ἰσόθεον, καὶ τὴν θεοδώρητον, καὶ τοῦ ἔσδρα, καὶ τὴν θηριακήν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΚΑΡ- δίας παθῶν. Κεφ. ρλδʹ.

Η καρδία οὔτε φλεγμονὴν, οὔτε ἀπόστημα, οὔτε ἕλκος, οὔτε τι τοιοῦτον πάσχει. περιλαμβάνει γὰρ ὁ θάνατος, ἐπειδὴ κυριώτατον μέρος ἐστί. θερμαίνεται δὲ ἐν τοῖς πυρετοῖς ἡ καρδία. διὸ καὶ τὰ ληξιπύρετα προσάγομεν αὐτῇ. συμπάσχει γὰρ καὶ τὸ στόμα τοῦ γαστρὸς ἐν ταῖς συγκοπαῖς, ἀθρόαν κατάπτωσιν τῆς δυνάμεως, καὶ λειποθυμίαν, καὶ μικροσφυξίαν, καὶ τῶν ἄκρων ψύξιν, καὶ ἱδρῶτας ψυχροὺς ἐπιφέρουσα. καὶ δεῖ ἐπὶ τούτων τρίψεις τῶν ἄκρων, καὶ θέρμανσις. ἀλείφειν δὲ ὅλον τὸ σῶμα μυρσίνῳ ἐλαίῳ, ἢ σχινίνῳ,

DE CORDIS AF- fectibus. Cap. CXXXIIII.

Cor nec inflammationem, nec abſceſſum, nec ulcus, nec quicquam ſimile patitur. Mors enim pręoccupat, cum ſit pars maximè princeps. Calefit autem in febre, & tum medicamenta, quæ febrim ceſſare faciunt offerimus. Conſortij etiam lege afficitur os uentriculi in ſubito virium collapſu, qui ſyncope dicitur, & animæ defectũ & pulſuum paruitatem, & extremarum partium frigus, & ſudores frigidos inducit. In his frictione extremorũ & calefactione opus eſt, corpus uero inungi debet, oleo myrtheo, uel lentiſcino. Et emplaſtra ſudore manantibus

καὶ ἐμπλαστέον τὲ τοῖς ὑδροῦσι τοῦ σώματος μέρεσι μυρσίνην λείαν, ἢ σίδια μετὰ μάννης, ἢ σαμίαν γῆν μετὰ κόμμεως. τροφὴ δὲ, ἄρτος ἐξ ὕδατος ψυχροῦ, καὶ οἴνου βραχέως, κατάπλασμα εἰς τὸ σπλάγχνον διὰ φοινίκων, καὶ ῥόδων, οἰνάνθης τε καὶ ἀκακίας, καὶ ὑποκυστίδος, καὶ στυπτηρίας. τοὺς δὲ κατὰ τὴν καρδίαν παλμοὺς φλεβοτομία ἰᾶται.

bus corporis particulis, ex myrtheo trita adhiberi. Vel malicorium cum manna, vel famia terra cum gummi, cibus vero aqua frigida, & vinum pauxillum esto, præcordijs uero cataplasmata admoueri debent, ex palmulis, rosis, œnanthe, acacia, hypocysthide, & alumine, palpitationib9 uero cordis, sanguinis detractio per venas medetur.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΠΥΡΕΤῶΝ. Κεφ. ρλέ.

DE FEBRIVM DIFFERENTIA. Cap. CXXXV.

Ὅτι μὲν τοίνυν τοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ ἐμφύτου θερμοῦ τροπή ἐστιν ὁ πυρετὸς, πᾶσιν ὁμολόγηται. καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς πάθεσιν αὐτῆς ἀριθμητέον καὶ τούτους. ἀλλὰ πρόγε τούτων εἰπομεν τί ἐστι πυρετός. πυρετός ἐστι πυρὰ φύσιν ἐκ

Quod igitur febris permutatio quædam caloris natiui in corde fit, omnibus in confesso est, ob hoc itaq; illius affectibus quoque annumerari debet. Sed dicamus prius, quid sit febris. Febris est calor præter naturã, quæ à corde ad singulas corporis

poris

τῆς καρδίας ἐπὶ τὸ πᾶν σῶμα φερομένη θερμασία. τούτου δὲ διαφοραὶ πολλαί.

ΠΕΡΙ ΕΦΗΜΕΡΩΝ ΠΥΡΕΤῶΝ, καὶ πολυημέρων. Κεφ. ρλϛ΄.

Ἐφήμερος πυρετὸς εὔλυτός ἐστι. μίαν γὰρ ἡμέραν κρατεῖ. γίνεται δὲ ἐπὶ θυμοῖς, ἢ λύπαις, ἢ κόποις, ἢ φροντίσιν, ἢ ἡλιοκαΐαις, καὶ τοῖς τοιούτοις. ὅθεν καὶ τὰ οὖρα ἐπ᾽ αὐτῶν κατὰ φύσιν εἰσί. θεραπεία δὲ τούτων μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπὶ λουτρὸν ἄγειν, καὶ ἀλείφειν ἐλαίῳ, καὶ λούσαντα, τρέφειν, καὶ ἐπὶ τὰ συνήθη ἔργα ἀπολύειν. ἔστιν ὅτε οὐ μίαν ἡμέραν κρατεῖ, ἀλλὰ καὶ τρίτην, ἢ τετάρτην, καὶ λέγεται πολυήμερος. τὰ δὲ αἴτια τὰ αὐτά, καὶ ἡ θεραπεία ὁμοίως.

poris partes fertur. Eius autem differentiæ ſunt multæ.

DE FEBRIBVS DIARIJS *& multorum dierum.* Cap. CXXXVI.

Diaria febris facile ſoluitur. Diem enim tantũ durat, fit ex ira, mœſtitia, laſsitudine, curis, ſolis æſtu, & id genus aliijs. Vnde & vrinæ illorũ ſecundum naturam habẽt. Curantur, cum à tertio die in balneum ducuntur, & oleo inunguntur, & à lotione cibum capiunt, & ad operationes conſuetas ablegantur. Fit interdum, vt non vnum tantum diem, ſed ad tertium & quartum duret, & tũ dicitur multorũ dierum febris. Cauſam uero & curandi rationem eandem habet.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΠΥρετοῦ, καὶ συνόχου.

Κεφ. ρλζ΄.

Συνεχὴς πυρετός ἐστιν ὁ μὴ ἔχων διάλειμμα τῆς θερμασίας, ὕφεσιν δὲ μόνον, καὶ μειοπυρεξίαν ἐν τῇ παρακμῇ τῶν παροξυσμῶν. σύνοχος δὲ, ὁ μηδεμίαν μειοπυρεξίαν ἔχων. τούτου δὲ τρία εἴδη τὰ σύμπαντα, ἀκμαστικὸς, ἐπακμαστικὸς, παρακμαστικός. γίνονται δὲ οἱ σύνοχοι, καὶ οἱ συνεχεῖς πάντες ἔσω τῶν ἀγγείων, τῆς ὕλης σηπομένης τε καὶ ζεούσης. καὶ δεῖ σχεδὸν ἐπὶ πάντων, καὶ μάλιστα τῶν συνόχων φλεβοτομεῖν, καὶ τρέφειν τὰς ὑγρὰς, καὶ ψυχούσας τροφὰς, οἷον θριδακίνας, ἴντιβα, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ὕδωρ ψυχρὸν δοτέον, εἰ μὴ σπλάγχνον τι κακοπραγῇ, ἔξω

DE FEBRE CONtinenti & continua.

Cap. CXXXVII.

Febris continens eſt, quæ nullum habet caloris interuallũ, ſed remiſſionem tantum & inclinationem in uigore acceſsionum. Continua uero quæ nullam prorſus habet quietem. Huius tres ſunt ſpecies. Alias enim calor par, ſuiq; ſimilis toto febris decurſu manet, et σύνοχος ἀκμαστικὸς dicitur, uel calor continuo incremento inualeſcit, & ἐπακμαστικὸς, id eſt, increſcens vocatur, uel ſtatim à ſummo uigore incipit, & ſenſim minuitur, dum finem integrum habet, & fit σύνοχος παρακμαστικὸς. In vniuerſum uero & continuæ & continentes febres fiunt, cũ materia intra uaſa uel putreſcit, uel efferueſcit, & in ſingulis ferè, maximè

θεν δὲ ἀλείφειν τοῖς ληξοπυρέτοις, οἷον ἀμαράντου χυλῷ, στρύχνου, κολοκύνθης, καὶ τῶν τοιούτων. τὸ δὲ σπλάγχνον τὸ διὰ λινοσπέρμου, καὶ ψυλλίου, καὶ ἀλθαίας, καὶ χαμαιμήλων, ἠριγέροντος, ἢ ἀνδράχνης, ἢ στρύχνου, ἢ τὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων φακὴν σὺν ᾠοῖς, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

maximè uero continuis ſanguinem mittere oportet, & cibis frigidis & humidis nutrire, ut lactuca, intybo, & ſimilibus, & frigidam offerre, niſi præcordia malè fuerint affecta. Extrinſecus uero inungere aliquo ex medicamentis, quæ febrem ceſſare faciunt, ut Amaranthi ſucco, uel ſolani, uel cucurbitæ ſylueſtris, & ſimilibus. Præcordijs uero cataplaſmata adhibere, ex ſemine lini, pſylio, althea, chamæmelo, ſenecione, portulaca & ſolano, aut lenticula aquæ cum ouo, & quæcunque his ſunt ſimilia.

ΠΕΡΙ ΤΡΙΤΑΙΟΥ ΠΥΡΕΤΟΥ. Κεφ. ρλη΄.

Τριταῖος ἐστὶ διαλείπων πυρετὸς, ὁ διὰ μιᾶς ἡμέρας εἰσβάλλων. γίνεται δὲ ἐπὶ ξανθῆς χολῆς, σηπομένης ἔξω τῶν ἀγγείων, εἰσβάλλει δὲ μετὰ

DE FEBRE TERtiana. Cap. CXXXVIII.

Tertiana febris eſt intermittens, quæ altero die accedit. Fit ex flaua bile, extra uaſa putreſcente, & cum rigore inuadit, terminatur uero ſudore. Hanc quoq; ſubſequuntur

ῥίγους, ἀποπαύεται δὲ μετὰ ἱδρώτων. ἕπεται δὲ αὐτῷ καὶ χολῆς ἔμετος, καὶ κατάῤῥηξις γαστρὸς χολωδῶν, καὶ οὖρα δριμέα. τὸ δὲ μέγιστον μῆκος τοῦ παροξυσμοῦ ἐστιν ὡρῶν δώδεκα, καὶ ἀποπαύεται. τούτοις συμφέρει ὑγραίνουσα, καὶ ψύχουσα δίαιτα, καὶ ὑδροποσία, καὶ τὸ μὲν εἰς γαστέρα συῤῥέον χολῶδες δι' ἐμέτων, ἢ κάτω περιτρέπειν διὰ μαλακῶν κλυσμῶν. ἐν τοῖς οὔροις δὲ σελίνου καὶ ἀνήθου τοῖς πόμασιν ἀποζεννυμένων διδόναι, ἔπειτα καὶ τοῦ ἀψινθίου διδόναι, καὶ εἰς λουτρὸν ἄγειν ποτίμων ὑδάτων. τοὺς δὲ φιλολούτρους οὐδὲ εἰ δὶς λούοις, ἁμαρτάνοις ἄν.

tur bilis vomitio, deiectiones ventris cum impetu biliosæ & urinæ acres: spacium uero maximum accessionis duodecim horarum est, & tum desinit. His uictus humidus & frigidus salubris est, & aquæ potio, & quod in uentriculũ confluit biliosum, id vomitionibus, uel infra clysterijs mollibus euocari debet. Vrina uero potionibus, in quibus apium & anethum maduerunt, exhibitis, & absynthio etiam, sunt etiam in balneum aquarum potabilium ducendi. Et si qui balneis admodum gaudent, eos etiam si bis die laueris, haud peccabis.

ΠΕΡΙ ΝΟΘΟΥ ΤΡΙΤΑΙΟΥ.

Κεφ. ρλθ'.

Ἐπὶ δὲ τῶν νόθων τρι-

DE TERTIANA *spuria.*

Cap. CXXXIX.

In febre porrò tertia-

ταίων οὐ δεῖ λύειν κατ' ἀρχὰς, ἀλλ' ὅταν φανῶσι σημεῖα πέψεως. καὶ εἰ αἵματος ἀφαιρέσεως χρεία, μηδὲ τοῦτο παραλιπεῖν. δίαιταν δὲ μὴ τὴν ψύχουσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς τριταίου εἴρηται, ἀλλὰ τμητικωτέροις, οἷον πτισσάνης χυλοῦ ἐμβαλομένου, πεπέρεως, ἢ ὑσσώπου, ἢ ὀριγάνου, καὶ ναρδοστάχυος. διδόναι καὶ τῶν διουρητικῶν, οἷον σελίνου ἀφέψημα, ἢ μαράθρου, ἢ ἀδιάντου. διδόναι δὲ καὶ τὸ ὀξύμελι, μετὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, καὶ τὸ ἀψίνθιον. τοῖς δὲ χρονίζουσι συμφέρει, καὶ ὁ ἀπὸ τροφῆς ἔμετος, καὶ ἡ διὰ γαστρὸς κένωσις.

na ſpuria non inter initia, ſed cum ſigna coctionis apparuerint, lauari debent, & ſi ſanguinis mittendi neceſsitas inciderit, neq; illud prætermitti. Victu uero vti oportet nõ refrigerante, tantum, ut in tertiana exquiſita dictum fuit, ſed qui magis incidat, quemadmodum cremore ptiſanæ pipere iniecto, uel hyſſopo, uel origano, uel ſpica nardi. Dare item quæ vrinas mouent, ut decoctũ apij uel fœniculi, uel capilli ueneris, & poſt ſeptimũ acetum mulſum etiam, et abſynthium. Moram uero trahentibus conducit à cibo uomitus & per aluum purgatio.

ΠΕΡΙ ΤΕΤΑΡΤΑΙΟΥ. Κεφ. ρμ'.

DE QVARTANA. Cap. CXL.

Ο δὲ τεταρταῖος πυρετός ἐστι διαλείπων, διὰ

Quartana febris intermittens eſt, & ſingulo

δύω ἡμερῶν εἰσβάλλων. γίνεται δὲ ἐπὶ μὲν μελαγχολικῷ χυμῷ, σηπομένῳ ἔξω τῶν ἀγγείων. ἔχει δὲ ῥῖγος ἐν τῇ εἰσβολῇ, καὶ σφυγμοὺς ἀραιοὺς, καὶ οὖρα λεπτὰ, καὶ λευκὰ, ἢ μέλαινα, καὶ παχεῖαν ὑπόστασιν ἔχοντα. ἐπὶ τούτων καὶ σπλὴν κακουργεῖ. τούτοις κατ' ἀρχὰς μήτε φάρμακον δοτέον, μήτε κένωσιν. εἰ πλεονάζει δὲ αἷμα, τηνικαῦτα χρὴ φλεβοτομεῖν, καὶ χρηστὴν προσάγειν δίαιταν, καὶ ὑπομαλάσσειν τὴν κοιλίαν δι' ἀποζέματος ἐπιθύμου, καὶ γλήχωνος, καὶ δι' ἡμερῶν τριῶν διδόναι τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, ἢ τὸ διοσπολιτικὸν, ἢ πέπερι μόνον σὺν ὕδατι θερμῷ λαμβάνειν. πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ. χρᾶσθαι δὲ καὶ τοῖς διουρητικοῖς φαρμάκοις, οἷόν ἐστι τὸ σέλινον,

quoq; biduo inuadit. Fit ex humore melancholico, extra vasa putrescente. Accessio rigorem obtinet, pulsus rari sunt, vrinæ tenues, & albę uel nigræ, subsidentia crassa, præterea lien quoque in his malè habet, & inter initia nec medicamentũ trahẽs exhibendum, nec euacuatio tentanda est. Quod si sanguis exuperat, tum venam incidere, & optimum cibum offerre oportet, & aluũ emollire Epithymi & pulegij decocto, & triduo integro medicamentum, q̃d ex triplici pipere constat, & quod Diospolites appellatur, uel piper solum ex aqua tepida sumere, ante accessionẽ. Vti præterea medicamentis quæ vrinam mouent, quale est apium, asarum, capillus ueneris. Visceri uero prospiciendũ malagmate, quale est copton, &

καὶ τὸ ἄσαρον καὶ τὸ ἀδίαντον. μαλάττειν δὲ καὶ τὸ σπλάγχνον δι' ἐμπλάστρου, τήν τε κοτύλην, καὶ τὴν χρυσῆν, καὶ τὰ πολυάρχια. μετὰ δὲ τὴν πέψιν τοῦ νοσήματος διδόναι ἀντιδότους τήν τε διὰ θείου, καὶ τὴν μοῦσαν, δηλονότι προκενώσαντες διὰ γαστρὸς τὸν μελαγχολικὸν χυμόν, εἶτα διδόναι τῆς θηριακῆς, καὶ τὸ δι' ὀποῦ τοῦ κυρηναϊκοῦ φάρμακον. δίδου δὲ καὶ ταριχευτὰ ἐσθίειν, καὶ νάπυος. ἔστι δὲ τὸ νόσημα χρόνιον, θανατῶδες δὲ οὔ.

quod aureum dicitur, & polyarchion. Vbi uero coctionis notæ apparuerint, eam quæ ex ſulphure conſtat, & muſæ antidotum, prius tamen per ſedem atra bile euacuata, & theriacam nouiſsimè, & medicamentum ex liquore cyrenaico, exhibere, & ſalſamentis ac ſinapi in cibo uti oportet. Eſt enim hic morbus longus quidem ſed nemi nem iugulat.

ΓΕΡΙ ΑΜΦΗΜΕΡΙΝΟΥ πυρετοῦ.

Κεφ. ρμα΄.

Ἀμφημερινός ἐστιν διαλείπων πυρετός, ὁ καθ' ἡμέραν εἰσβάλλων, καὶ ἔχει τὸν παροξυσμὸν ὡρῶν ιη΄. γίνεται δὲ ἐπὶ φλέγματι σηπομένῳ

DE FEBRE QVOtidiana.

Cap. CXLI.

Quotidiana febris & ipſa intermittens eſt, quę quotidie inuadit, ſed acceſsio ultra horarũ octodecim ſpacium non extenditur. Fit ex pituita putreſcente extra uaſa, ſed

ἔξω τῶν ἀγγείων, καὶ μάλιστα ἐπὶ κακοπραγίᾳ στομάχου. ποιεῖ δὲ περίψυξιν τῶν ἄκρων ἐν τῇ εἰσβολῇ, καὶ οὐ φρίκην, φλέγματος ἔμετον, οὖρα ἢ λεπτὰ καὶ λευκὰ, ἢ παχέα, καὶ θολερά. γίνεται δὲ παιδίοις, καὶ γυναιξὶν, ὡς ἐπίπαν. τούτοις διδόναι κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ὀξύμελι, καὶ τοῖς διουρητικοῖς χρῆσθαι, οἷον σελίνῳ, ἀσάρῳ, ἀδιάντῳ. εἶτα ὀξύμελι μετὰ ῥαφανίδων δίδου ἐσθίειν, καὶ ἐμεῖν κέλευε, εἶτα καθάρσιον διὰ κολοκυνθίδος, ἢ ἀγαρικοῦ, καὶ ὅσα φλέγματος ἀγωγά εἰσιν. τροφὴ δὲ λεπτοτέρα, οἷον διὰ κυμίνου, καὶ πεπέρεως, καὶ τῶν τοιούτων. ἐπιμελητέον δὲ καὶ τοῦ στόματος τῆς γαστρὸς διά τε καταπλασμάτων, καὶ ἐμπλάστρων, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγωγοῖς.

ſed maximè cum uentriculus non ritè ſuo munere fungitur. In acceſsione porrò extrema frigus occupat, ſine horrore tamē, cum pituitæ uomitu, vrinis tenuibus, albis craſſis & turbidis, pueris & mulieribus, ut plurimum accidere ſolet. His inter initia acetū mulſum dandum, & medicamentis quæ urinā eliciunt, quale eſt apium, aſarum, capillus veneris, utēdum erit. Acetum mulſum deinde cum radicula in cibo offerendum, & uomitus imperandus erit. Deniq; purgatio molienda per colocynthidem & agaricum, ſeu ea quę pituitam è corpore educunt. Victus ratio ex extenuantibus, quale eſt cyminum, piper, & id genus alia cōſtet, ventriculi quoq; orificij curā habere oportet, & cataplaſmatis & emplaſtris, et reliquis ducētibus.

ΠΕΡΙ ΗΜΙΤΡΙΤΑΙΟΥ. Κεφ. ρμβʹ.

DE SEMITERTIANA. Cap. CXLII.

Ἡμιτριταῖος σύνθετός ἐστιν ἐκ τριταίου διαλείποντος, καὶ συνεχοῦς ἀμφημερινοῦ συνιστάμενος, ἐπὶ χολῇ καὶ φλέγματι σηπομένων. καὶ δεῖ ἐπὶ τούτου καὶ τὴν θεραπείαν σύνθετον εἶναι. καὶ εἰ μὲν ἐπικρατέστερον εἴη τὸ φλέγμα, τοῖς ἐπὶ τοῦ ἀμφημερινοῦ λελεγμένοις μάλιστα χρησώμεθα βοηθήμασι. εἰ δὲ ξανθὴ χολὴ, τοῖς ἐπὶ τριταίου, καθόλου πρὸς τὸ κατεπεῖγον ἐνιστάμενοι.

Semitertiana febris composita est ex tertiana intermittente & quotidiana cõtinua, putrescentibus & bile & pituita. Itaque curandi rationem quoq; compositam esse oportet. Si enim pituita sit superior, præsidijs maximè utemur, quę in quotidiana exposuimus, sin autem flaua bilis, ijs quæ in tertiana compræhensa sunt, in totum ei quod urget incumbentes.

ΠΕΡΙ ΛΟΙΜΟΥ, Η ΛΟΙΜΩΔΟΥΣ ΠΥΡΕΤΟΥ. Κεφ. ρμγʹ.

DE PESTE SEV pestilente febre. Cap. CXLIII.

Τούτου ἡ γένεσις ποτὲ μὲν ἀπὸ ἐδεσμάτων μοχθηρῶν, καὶ κακοχύμων ἐστὶν, ἢ ὑδάτων τοιούτων, ποτὲ δὲ ἐξ ἀναθυμιάσεως

Huius febris origo ex prauis, et uiciosi succi alimẽtis est, uel aquis eiusmodi, quandoque etiam ex euaporatione pestifera,

δηλητηριωδῶν, οἷον ἀπὸ ἑλωδῶν χωρίων, ἢ βαράθρων παρακειμένων. πότε δὲ ἐξ ἀέρος, τραπέντος εἰς δυσκρασίαν παρὰ φύσιν ψυχροτέραν, ἢ ξηροτέραν, ἢ θερμοτέραν, ἢ ὑγροτέραν, καὶ διὰ τῆς εἰσπνοῆς τῇ καρδίᾳ εἰσφερόμενος, τὸν λοιμὸν εἰργάσατο. ἐπὶ τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τῆς γαστρὸς διὰ κλυσμῶν. καὶ εἰ φλέγμα ἔχει κατὰ τὴν ἄνω κοιλίαν, ἐμέτοις κενοῦν, καὶ εἰ αἷμα πλεονάζει, φλεβοτομεῖν. ἀγαθὴ δὲ καὶ ἡ διὰ τῶν οὔρων κάθαρσις. τοῖς δὲ καυσουμένοις ψυχρὸν προσφέρειν, μὴ κατὰ μικρὸν, ἀλλὰ ἀθρόως, ὥστε σβέσαι τὴν φλόγα. διδόναι δὲ τό, τε ἀπόμελι πίνειν, ἢ χυλὸν πτισάνης μετὰ κνίκου σπέρματος, ἢ τὴν ἀρμενίαν βῶλον πίνειν, ἢ τὸν λαζοῦριν.

ra, vt è locis paludosis, et quę barathrum vicinum habēt, nonnunquam ex aëre, ut cum intemperiē preter naturam acquirit, uel frigidiorem, uel sicciorem, uel calidiorē, uel humidiorem, & in spiratu ad cor defertur, & ita pestem excitat, in his ventris per clysteres habenda ratio est. Et si superior ventriculus pituitam cōtinet, vomitu euacuare, sin uero sanguis exuperat, venam incidere oportet. Quæ per vrinā quoq; fit purgatio, salubris est. In perurentibus autem febribus, frigidam quoque offerre, non per interualla, sed cōfertim & copiose, vt feruor extinguatur oportet. Mulsum deniq; in potu dare, vel ptisanæ cremorē cum cnici semine, vel bolū armenā, uel lazuli lapidem.

ΠΕΡΙ ΕΚΤΙΚΩΝ ΠΥΡΕΤῶΝ.
Κεφ. ρμδ.

Τρεῖς εἰσὶ τούτων αἱ διαφοραί. ἐκτικὸς μαρασμὸς, περιφρυγὴς μαρασμός. ἴδιον δὲ δὴ ἐκτικοῦ πυρετοῦ τὸ μετὰ τὴν τροφὴν ἐπαύξειν τὴν θερμασίαν, ὡς ἐπὶ τῆς ἀσβέστου. ἐπιβαλομένου γὰρ ἐν αὐτῇ τοῦ ὕδατος, ἀναζέει ἡ ἐν αὐτῇ ἀποκειμένη θερμότης. χρὴ δὲ τούτους λούειν, καὶ βάπτειν ψυχρῷ ὕδατι, ἔστι δὲ ὅτε καὶ πίνειν τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ἐὰν μὴ ἀσθενὲς ὑπόκειται μόριον, ἢ πάνυ ἰσχνὸν ἢ τὸ σῶμα. λαμβάνειν δὲ δεῖ αὐτοὺς, καὶ γάλα γυναικεῖον, ἢ ὄνειον. ἀλειφὰς δὲ τοῦ σώματος τό, τε ἔλαιον παλαιὸν καὶ τὸ ῥόδινον, καὶ τὰ τοιαῦτα.

DE FEBRIBVS hecticis.
Cap. CXLIIII.

Tres harum ſunt differentię, vna enim à marcore μαρασμὸς græcis appellatur, altera in totum conſumpta & torrefacta dicitur. Hoc autem proprium habent hæ febres, vt à cibo caloris incrementum habeant, perinde ac in calce uidere eſt, iniecta enim in eã aqua, calor in ea recõditus, ſeu deliteſcens ebullit, ſeu efferueſcit. Hos itaq; lauare, & in frigida immergere, & hanc ipſam quandoq; in potu dare oportet, cum videlicet nulla pars, imbecilla eſt, uel corpus admodum extenuatum. Lac præterea muliebre, vel aſininũ ſumere, corpus vero inungere, oleo veteri & roſaceo, & id genus alijs.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΠΥΡΕτοῖς ἀγρυπνίας.

Κεφ. ρμε'.

Τῶν δὲ εἰς ὑπερβολὴν ἀγρυπνούντων σκέλη καὶ χεῖρας δεῖ δεσμεῖν, ὁπόταν ἐπὶ τὸν ὕπνον εἰώθασι τρέπεσθαι. ἢ τρίβειν τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν μηρῶν ἄνωθεν κάτω. εἶτα ἐξαίφνης λύσαντες τοὺς δεσμοὺς, καὶ τὸν λύχνον αἴροντες, ἡσυχίαν εἶναι κελεύομεν. ἰσχυρᾶς δὲ οὔσης τῆς ἀγρυπνίας, κωδίων ἀφέψημα τὸ πρόσωπον καταντλοῦμεν, ἢ ὕδωρ τοὺς πόδας, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ χεῖρας καταντλητέον. χρίειν δὲ τῷ μετώπῳ μανδραγόρου χυλὸν, ἢ ὄπιον, ἢ τὸν πάγχρηστον τροχίσκον, ἢ τὴν διὰ σπερμάτων, ἢ κωδίας σπέρμα, καὶ ὠκίμου, ἢ μανδραγορίνου ἐλαίου ἅ-

DE VIGILIIS IN *febribus.*

Cap. CXLV.

At vero eorum, qui immodicis torquentur vigilijs, crura & manus deligare oportet, eo potissimum tempore, cum ad somnum conuerti solent, et pedes fricare, incipiendo sursum ab humeris, et descendẽdo deorsum. Inde subitò vincula soluimus, lucernamque tollimus, et silentium summũ imperamus. Perseuerantibus uero uigilijs & modum ferè excedentibus faciem decocto papaueris calicũ irrigamus, uel aqua & pedes & manus & faciem perfundimus. Vel mandragoræ succo faciẽ illinimus, uel opio, uel pastillo panchresto, uel qui ex seminibus constat. Huc facit et papaueris semen & ocymi, uel caput oleo quod ex man-

 drago-

λεῖφε τὴν κεφαλὴν, ἢ τῷ ὀξυῤῥοδίνῳ. διδόναι ἐπιῤῥοφᾶν καὶ ὕδωρ, καὶ τὴν διὰ κωδίων. ἄλλο ὑπνωτικὸν διάχρισμα. λάδανον, ὄπιον, ἴσα λειώσας, ἐπίχριε τῷ μετώπῳ. ἄλλο. Σελίνου σπέρμα, ὄπιον, μανδραγόρου χυλὸν λειώσας, σὺν οἴνῳ ἐπίχριε.

dragora constat, inungimus, uel oxyrhodino. Aquam præterea sorbendam damus, & quod ex papaueris calicibus constat, decoctum. Aliud, quod somnum prouocat vnguẽtum. Ladani, opij, singulorum pares portiones, tritæ & fronti inductæ. Aliud. Apij semen, opium, mandragoræ succum terito, & cum vino inungito.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΦΟΡΑΣ.

Κεφ. ρμϛʹ.

Τοὺς δὲ καταφερομένους εἰς ὕπνον πολὺν, δεῖ ἀποσπογγίζειν τῷ προσώπῳ ὀξυκράτῳ χλιαρῷ. ἢ δεῖ κρατεῖν εὐτόνως τὰ ἄκρα, καὶ ὀσφραίνεσθαι γλήχωνα σὺν ὄξει, ἢ ὕσσωπον, ἢ ὀρίγανον, καὶ σικύας κολλητέον κατὰ μεταφρένων, καὶ ῥάχεως

DE GRAVI SOPORE, qui *καταφορὰ Græcis dicitur.* *Cap.* CXLVI.

Eorum vero qui in grauem somnum sunt delapsi, faciem posca tepida cum spongia fouere, & summas corporis partes validè ligare, & pulegium cum aceto, vel hyssopum uel origanum odorari oportet. Cucurbitulas deniq; præcordijs & spinæ admouere, & in

accef-

καὶ πταρμικὰ ἐν ἀνέσει τῶν παροξυσμῶν προσφερέσθω, καὶ δίαιταν τμητικήν.

accefsionum remifsione, ea quæ fternutamẽta mouent, & cibum incidendi facultate præditum offerre.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΕΝ τοῖς πυρετοῖς κεφαλαλγίας. Κεφ. ρμζ΄.

CVRATIO DOLOris capitis in febribus. Cap. CXLVII.

Κεφαλαλγίας δὲ ὀχλούσης ἐν πυρετοῖς, μετὰ τὴν προσήκουσαν τῶν πυρετῶν κένωσιν, κατὰ τὰς ἀνέσεις τῶν παροξυσμῶν ἀλείφειν τὴν κεφαλὴν δεῖ ὀμοτριβὲς ἔλαιον, ἢ ὀξυρρόδινον, θέρους μὲν, καὶ καυσώδους πυρετοῦ ὄντος, ψυχρὸν, χειμῶνος δὲ, θερμὸν, ἐνεψέσθω δὲ τῷ ἐλαίῳ, καὶ ἕρπυλλος, ἢ κωδίαι, ἢ πευκέδανον, θέρους δὲ ἐμβλητέον τῷ ἐλαίῳ χυλὸν πολυγόνου, ἢ κολοκύνθης. ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου καταπλαστέον ἐξ ἄρτου, πολυγόνου, ἢ ὠκί-

Si capitis dolor in febribus affligit, poft conuenientem febrium uacuationem, in accefsionũ declinationibus, caput inungi debet oleo acerbo, vel rofa cum aceto, ęftate quidem, & cum febris ardens eft, frigidis, hyeme vero calidis, incoquatur etiam oleo ferpyllum, vel papaueris capita, vel peucedanum. Aeftate etiam in oleum inijciatur fanguinalis herbę, quam πολύγονον Græci uocant, fuccus, vel cucurbitæ fylueftris. Fronti uero conueniunt cataplafmata ex pane, polygono, ocymo,

μου, ἢ σκορπιούρου, ἢ κωδίων, ἢ ῥόδων, ἢ κρίθινον μετὰ ψυλλίου, ἢ κυρηναϊκοῦ ὀποῦ.

ocymo, ſcorpioide, papaueris capitibus, roſis, farina hordeacea, cū pſylio vel liquore cyrenaico.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙΤΙΘΕμένων τοῖς σπλάγχνοις ἐν πυρετοῖς. Κεφ. ρμη΄.

DE HIS QVAE VIſceribus in febribus imponi ſolent. Cap. CXLVIII.

Εἰ μὲν οὖν ἄῤῥωστος εἴη ὁ στόμαχος, τοῖς τονοῦν δυναμένοις ἐπιπλάττειν, οἷα τὰ τῶν φοινίκων ἐστὶ, καὶ ῥόδων, καὶ κρόκου, καὶ οἰνάνθης, καὶ ἀψινθίου, καὶ μελιλώτων, καὶ μαστίχης, καὶ ἀλόης, καὶ κυπέρου, καὶ οἴνου, καὶ ἀλφίτου. ἐπιβρέχειν δὲ, καὶ ἀλείφειν τοῖς δι' ἀψινθίου, καὶ μηλίνου, καὶ μαστιχίνου. εἰ δὲ ἐγκαίοιντο, μιγνύσθαι τι τῶν ἐμψυχόντων, οἷον κολοκύνθης χυλὸν, ἢ θριδακίνης, ἢ ἀνδράχνης, ἢ στρύχνου, ἢ ἰντίβου. εἰ δὲ φλεγμονῶδες τι περὶ τὰ

Quod ſi itaq; ſtomachus imbecillis fuerit, ijs, quę robur ipſi addere poſſunt, oblinetur, è quorum numero ſunt, palmulæ, roſę, crocus, œnanthe, abſynthium, melilotum, maſtyche, aloë, cyperus, vinum & polenta. Irrigabitur autem & inungetur, oleis ex abſynthio, melino, maſticino. Quod ſi ardorem quoq; patiantur uiſcera, aliquod ex refrigerantibus miſcere oportet, cucurbitæ nimirum ſuccum uel lactucæ, uel portulacæ, uel ſolani, uel cichorij. Si uero inflāmationi aliquid uel ſcyrrho

πλάγχνα φαίνοιτο, καὶ σκιῤῥῶδες, ταῖς μὲν ἐπιβροχαῖς ἐλαίου χαμαιμηλίνου, καὶ κυπρίνου, καὶ ἀνηθίνου, καὶ στέαταν χηνείου τε, καὶ ὀρνιθείου, τοῖς δὲ καταπλάσμασι λινοσπέρμου, καὶ τήλεως, καὶ ἀλθαίας, καὶ χαμαιμήλων ἄνθους, καὶ μελιλώτου, καὶ ψυλλίου, καὶ φοινίκων, καὶ ῥόδων, καὶ ἀψινθίου.

rho simile apparuerit, aspersionibus oleum chamæmelinum, cyprinum, anethynum, gallinę item seu anseris adipes, adiungendi sunt. Cataplasmatis autem, lini semen, fœnugræci, althee, chamæmelorum flos, melilotũ, psylium, palmulæ, rosæ, absynthium.

ΙΔΡΩΤΟΠΟΙΑ. Κεφ. ρμθʹ.

QVAE SVDOREM *mouent.* Cap. CXLIX.

Νίτρον μετ' ἐλαίου χαμαιμηλίνου συγχριόμενον, ἢ ὁ ἡλιακὸς τροχίσκος σὺν χαμαιμηλίνῳ ἐλαίῳ συγχριόμενος.

Nitrum cum oleo chamæmelino illitum, uel pastillus Heliacus eodem modo adhibitus.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΔΡΩΤΑΣ *ἀκαίρους παῦσαι.* Κεφ. ρνʹ.

AD INTEMPESTI*uos sudores coërcendos.* Cap. CL.

Ἀὴρ ψυχρότερος, καὶ ῥίπισις. ἀλειφέσθω δὲ τὸ ὅλον σῶμα μυρσίνῳ ἐ-

Aër frigidior & euentilatio. Totum vero corpus myrtheo oleo perun

gitur,

λαίῳ, ἢ ὀμφακίνῳ, ἢ σχινίνῳ. ἐμπασσέσθω δὲ τῷ σώματι μυρσίνη λεία, ἢ κηκὶς, ἢ πίτυος φλοιός. ἀποσπογγιζέσθω δὲ δι' ὀξυκράτου ψυχροῦ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ τοὺς μαστοὺς παθῶν.

Κεφ. ρνα'.

Μετὰ τοὺς τοκετοὺς πολλάκις τυρουμένου τοῦ γάλακτος τοῖς μαστοῖς φλεγμονὰς ἀπεργάζεται. ἐπὶ τούτων χρηστέον κατ' ἀρχὰς μὲν σπόγγῳ, ἐν ὀξυκράτῳ χλιαρῷ βρέξας, καὶ ἐκπιέσας, ἐπιτίθει, καὶ ἐπίδεσον. ἢ φοίνικας μετὰ ἄρτου σὺν ὀξυκράτῳ λειώσας, ἢ ψύλλιον σὺν στυπτηρίᾳ, καὶ ἄρτῳ κατάπλασσε, ἢ ἀνδράχνην σὺν ἄρτῳ, ἢ σιδηρίτην μετὰ ἄρτου, ἢ τῆλιν μετὰ κριθίνου, καὶ ὑ-

gitur, vel acerbo, vel lentiſcino. Inſpergatur præterea myrthus in pollinē redacta, vel galla, vel piceæ cortex, vel poſca frigida per ſpongiam adhibeatur.

DE MAMILLARVM *affectibus.*

Cap. CLI.

Lac à partu ſæpe caſei modo coactum mamillis inflammationes parit. In his itaq; per initia, vtendum eſt ſpongia, in poſca tepida imbuta expreſſaq;, ſuperimpoſita, alligataq;. Vel palmulæ cum pane ex poſca in læuorem contritæ, vel pſylium cum alumine, uel pane applicatum, uel portulaca cum pane, vel ſideritis eodem modo, vel fœnugræcum cum hordeacea & hydromelite in vſum adhibetur, & ſuperimponitur, cum vero in abſceſ-

δρομέλιτος κατάπλασσε. εἰς ἀπόστασιν δὲ τρεπομένου τοῦ ὄγκου, τοῖς ἐν τοῖς πυρετοῖς χρῶ, καὶ τοῖς περὶ ἀποστημάτων.

abſceſſum tumor uertitur, ijs vtēdum eſt. Quæ in febribus comprehenſa ſunt, illis item quæ de abſceſſibus dicentur.

ΠΡΟΣ ΑΝΑΒΡΩΣΙΝ μαστῶν.
Κεφ. ρνβ΄.

AD EROSIONEM *mamillarum.*
Cap. CLII.

Κισσοῦ φύλλα, καὶ ῥοῦ δραχ. δ΄. ἑψήσας, πυρία. αὐτὰ δὲ λεῖα κατάπλασσε, ἢ ἀρνόγλωσσον, ἢ σιδία σὺν φακῷ.

Hæderæ foliorū, rhois drachmæ quatuor, cocta pro fomento adhibentur, vel in pollinem redacta inducuntur, vel plantago, uel balauſtia cum lenticula.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝ ΤΟΙΣ μαστοῖς καρκινώδεις διαθέσεις.
Κεφ. ργ΄.

AD CANCRI NATVram referentes mammarum diſpoſitiones.
Cap. CLIII.

Λιθαργύρου δραχ. κ΄. χαλκοῦ κεκαυμένου ∠. δ΄. ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν, ἕψε, καὶ χρῶ. ἄλλο. ὄξους τρυγίας κεκαυμένου δραχμ. δ΄. λεπίδος χαλκοῦ δραχμ.

Argenti ſpumæ drachmæ vndecim, æris combuſti drachmæ quatuor, olei quantum ſatis eſt, coctis vtitor. Aliud. Aceti fæcis combuſtæ drachmæ quatuor, ſquamæ æris,

ϐ. ψιμμυθίȣ δραχ. ϐ΄. κηρȣ̃ δραχμ. ϛ΄. ἐλαίȣ μυρσίνȣ τὸ ἀρκȣ̃ν.

ris, ceruſſæ ſingulorum drachmę duę, cerę drachmę ſex, olei myrthei quãtum ſufficit.

ΔΙΑΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΑΣΘΩΝ. Κεφ. ρνδ΄.

QVAE MAMILLAS conſeruent. Cap. CLIIII.

Κύμινον σὺν ὕδατι τρίψας, κατάπλασσε τοὺς μασθȣ̀ς. καὶ ἔξωθεν ἐπιτίθει σπόγγον ἀπὸ ὀξυκράτȣ, καὶ σφίγγε τοὺς μασθȣ̀ς δεσμῷ. μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας τὸ κύμινον ἄρας, κατάπλασσε κρίνον βολβῶν σὺν μέλιτι. καὶ δήσας πάλιν ἔα ἡμέρας τρεῖς, καὶ τȣ̃το ποίει τρὶς τȣ̃ μηνός. ἄλλο. Κώνιον λεάνας, ἐπιτίθει ἐπὶ ἡμέρας ἐννέα, καὶ τὸ σπογγάριον ἔξωθεν ὡς εἴρηται.

Cuminum cum aqua tritum, mamillis obducito, extrinſecus vero ſpongiam ex poſca imponito, & vinculo mãmas ſtringito. Triduo vero elapſo, & ablato cumino, bulborum florẽ cum melle applicato, & ligatum per triduũ finito, & hoc ter menſe fac. Aliud. Cicutam tritam per nouem dies, imponito, & ſpongiam extrinſecus vt dictum eſt.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΩΝ ΜΑΣΧΑΛΩΝ δυσωδίας, καὶ συνιδρώσεις. Κεφ. ρνε΄.

AD FOEDVM AXILLARUM odorem ſudationesq;. Cap. CLV.

Στυπτηρίας ὑγρᾶς με-

Aluminis liquidi partes

β. σμύρνης μο. α. οἴνῳ διαλύσας, ἄλειφε. ἄλλο. Λιθαργύρου δραχ. ϛ΄. σμύρνης δραχ. β΄. ἀμώμου δραχμ. α΄. οἴνῳ ἀναλάμβανε. ἄλλο. στυπτηρίας ὑγρᾶς, ἀμώμου, σμύρνης, ναρδοστάχυος ἀνὰ δραχμ. δ΄. ἐκλεάου σὺν οἴνῳ εὐώδει, καὶ χρῶ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ στόμαχον, καὶ γαστέρα, καὶ ὑποχόνδρια παθῶν, καὶ περὶ ἀνορεξίας.

Κεφ. ρνϛ΄.

Ἡ ἀνορεξία ἀποστροφή ἐστι σιτίων. γίνεται δὲ ἢ διὰ δυσκρασίαν τοῦ στομάχου, ἢ διὰ χυμῶν πλεισίαν. ἕπεται δὲ τῇ θερμῇ δυσκρασίᾳ δίψος, καὶ ἐρυγαὶ κνισώδεις. τὴν δὲ ψυχρὰν, ὀξυρεγμία. τῶν δὲ διὰ χυμοὺς ἀνορεκτούντων, εἰ μὲν λεπτοὶ εἰσὶ, καὶ

tes duæ, myrrhæ pars vna, vino dissolutis vtitor. Aliud. Argenti spumæ drachmæ sex, myrrhæ drachmæ duæ, amomi drachma, vino excipiantur. Aliud Aluminis liquidi, amomi, myrrhæ, spicæ nardi, singulorum drachmæ quatuor, vino odorato leuigatis vtitor.

DE STOMACHI, *uentriculi & præcordiorum affectibus, & cibi fastidio, quod Græci* ἀνορεξίαν *appellant.*

Cap. CLVI.

Fastidium cibi est, cum stomachus cibos auersatur, idq; fit vel ob intemperiem ipsius, vel humorum redundantiam, calidam porro intemperiem sequuntur sitis, nidorosi ructus. Frigidam ructus acidi. Qui humorum vitio cibum respuunt, siqui dem tenues sunt & erodentes,

δακνώδεις, δάκνονται τὸν στόμαχον, καὶ ναυτιῶσι, καὶ διψῶσι μᾶλλον· εἰ δὲ παχεῖς, καὶ γλίσχροι, ἄδιψοι εἰσὶν ὡς ἐπίπαν. τοὺς μὲν οὖν διὰ θερμὴν δυσκρασίαν ἀνορεκτοῦντας ἡ ψύχουσα δίαιτα ὠφελεῖ, οἷον, ἄρτος ἐξ ὀξυκράτου, ὀξύγαλα, ἴντιβα, θριδακίναι, καὶ τὰ δι' ὄξους ἅπαντα. πόσις δὲ, ὄξος μεθ' ὕδατος, ὕδωρ. τοῖς δὲ διὰ ψύξιν, τὰ ἐναντία προσήκει. οἶνον δίδου παλαιὸν πίνειν, καὶ κονδῖτον, καὶ ὑδρόγαρον. ἀνίσου τε, πηγάνου, καὶ πετροσελίνου τὸ ἀφέψημα, καὶ πέπερι. διδόναι δὲ καὶ τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, καὶ τὸ διὰ καλαμίνθης, καὶ τὸ πολύετες, καὶ τὸ διοσπολιτικὸν, καὶ τὴν διὰ μόσχου, καὶ τὴν θηριακὴν, καὶ σκοροδοφαγίαν. τοὺς δὲ διὰ πλῆθος χυμῶν ἀνορεκτοῦν-

dētes, ventriculi morſum percipiunt, nauſeaque & ſiti magis conflictantur, ſi vero craſsi & viſcidi, nulla prorſus ſiti torquētur. Qui igitur ob calidā intemperiem cibum auerſantur, hos victus ratio frigida iuuat, qualis eſt panis ex poſca, lacacetoſum, intybum, lactuca, et quæcunque ex aceto parātur. In potu aceto cum aqua mixto vtantur. Cōtraria autem conueniunt his, qui ob frigidam intemperiem cibi faſtidio laborant, vinum itaque vetus & conditum propinato, & hydrogarum, aniſi item, rutæ, & petroſelini decoctum, vel piper etiam, vel ipſum etiā medicamētum, quod ex triplici pipere conſtat, vel cui nomen eſt Diacalaminthes, vel polyetes, uel quod Dioſpolites dicitur, uel Diamoſchum, vel theriacam ipſam exhibeto,

τας ἐμεῖν κελεύσωμεν, δι' εὐκράτου, ἢ μελικράτου, ἢ καθαρτέον αὐτοὺς διὰ τῆς πικρᾶς, ἢ διὰ τῶν μηλοκυδωνίων, τὸ λαμβάνον σκαμμωνίαν, ἢ τὸ διὰ τοῦ ῥοδομέλιτος. ἐπιθέματα ἀνορέκτοις. ὀμφακίου δραχ. δ΄. ῥόδων ξηρῶν δραχμ. δ΄. ἀλόης δραχ. δ΄. κηκίδος δραχ. ε΄. φοινίκων οὐγγ. β΄. οἰνάνθης, μελιλότων, ῥόδων ἀνὰ δραχμ. γ΄. μαστίχης οὐγγ. α΄. κρόκου δραχμ. ς΄. ὀμφακίου δραχ. β΄. ἀλόης δραχ. ιη΄. ὠὰ καὶ οἶνος. ἄλλο. ἀψινθίου, μελιλώτου, κηκίδων ἀνὰ δραχ. γ΄. μαστίχης δραχ. ε΄. ῥόδων, κρόκου ἀνὰ δραχ. β΄. ἀλόης δραχ. γ΄. χρῶ.

beto, & ſæpe allia eſui offerto. Qui vero ob humorum redundãtiam cibos faſtidiunt, his vomitum imperabimus, vel ex aqua temperata, vel mulſa dilutiſsima, & illos picra ex aloë, uel medicamento ex malis cotoneis præparato, cui adiectum ſit aliquid ſcammoniæ, vel quod conſtat Rhodomelite, purgabimus. Epithemata ad eos qui cibi faſtidio laborãt. Omphacij, roſarũ ſiccarũ, aloës, ſingulorũ drachmę quatuor, gallarum drachmæ quinq;, palmularum vnciæ duæ, œnanthæ, meliloti, roſarum ſingulorum drachmæ tres, maſtiches vncia, croci drachmę ſex, omphacij drachmæ duę, aloës drachmæ octodecim, albuminum ouorum & vini quantum ſatis eſt. Aliud. Abſinthij, meliloti, gallarum ſingulorũ drachmæ tres, maſtiches drachmę quinque, roſarum, croci, ſingulorum drachmæ duæ, aloës drachmæ tres, vtere.

ΠΕΡΙ ΒΟΥΛΙΜΟΥ.
Κεφ ρνζ'.

Ὁ βούλιμος παντελής ἐστιν ἀνορεξία. γίνεται δὲ ἐπὶ ψύξει, καὶ νεκρώσει τοῦ στομάχου. καὶ δεῖ τοῖς θερμαίνουσιν ἄγαν χρῆσθαι. τὸ διὰ καλαμίνθης, τὸ διὰ πεπέρεως, τὸ διοσπολιτικὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔξωθεν δὲ τό, τε διὰ δαφνῶν, καὶ τὸ πολυάρχιον, καὶ τὸ εὐῶδες, καὶ τὰ προειρημένα.

DE BVLIMO.
Cap. CLVII.

Bulimos perfecta eſt cibi inappetentia, naſcitur ex refrigeratione & vētriculi exolutione. Itaque valdè calefacientibus vtendum eſt, quale eſt, quod Diacalaminthe dicitur, & quod ex piperibus conſtat, & Dioſpolites, & id genus alia. Extrinſecus vero, quod ex lauri folijs conſtat, & polyarchion, & quod à grato odore euodes dicitur, & quæ ſuperius compræhenſa ſunt.

ΠΕΡΙ ΚΥΝΩΔΟΥΣ ὀρέξεως
Κεφ. ρνη'.

Κυνώδης ὄρεξίς ἐστιν, ὅταν ἀμέτρων σιτίων ὀρέγονται, καὶ ἀεὶ ἐσθίοντες πεινῶσιν, ὥσπερ οἱ κύνες μὴ χορταζόμενοι. γίνεται δὲ τὸ πάθος διὰ ψυχρὸν

DE CANINO APpetitu.
Cap. CLVIII.

Caninus appetitus eſt, cū immoderatius cibos appetūt, & quamuis ſemper cibum ſumant, nunquam tamen ſaturantur, inſtar canum. Fit autem hic affectus ob humorē frigi-

χυμὸν, ἢ ὀξώδη ἐν τῷ στομάχῳ. τούτοις διδόναι δεῖ ὑδρόγαρον, καὶ τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, καὶ τὸ κυδωνάτον, ἢ τὸ διοσπολιτικὸν, ἢ τὰ τοιαῦτα.

frigidum & acidũ in ventriculo. His hydrogarũ, & quod ex triplici constat pipere medicamentum, & cydonatum, & Diospolites, & id genus alia exhibere oportet.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΥΤΟΥΣ στομάχους, καὶ ἐμοῦντας τὴν τροφήν.
Κεφ. ρνθ΄.

AD VENTRICVlum resolutum, & qui cibos euomit.
Cap. CLIX.

Ἀλόης, μαστίχης, στύρακος ἀνὰ οὐγγ. β΄. ἀψινθίου οὐγγ. γ΄. οἰνάνθης οὐγγ. γ΄. γλευκίνου ἐλαίου οὐγγ. ϛ΄. μηλίνου οὐγγ. δ΄. οἴνου τὸ ἀρκοῦν. βοηθήματα δὲ, ὅτε τῶν ἀμαζόνων τροχίσκος, καὶ ὁ ἀστὴρ, καὶ ῥοιὰ μετὰ ἡδυόσμου χυλὸς, καὶ μέλιτος ἑψημένοι. ἕως μέλιτος πάχος, καὶ ἐκλειχόμενος.

Aloës, mastiches, styracis, singulorum vnciæ duę, absinthij vncię tres, œnanthe tantundẽ, gleucini olei vncię sex, melini vncię quatuor, vini quãtum satis est. Huc etiam facit pastillus Amazonum, & aster, & mali punici succus, pro delinctu, cum mentha & melle coctus, dum mellis crassitudinem habeat, sumptus.

ΠΕΡΙ ΑΣΗΣ, ΚΑΙ ΣΙΕΛΟΥ. Κεφ. ρξ΄.

DE FOETORE ET saliua. Cap. CLX.

Τοῦτο γίνεται δι' ἀλ-

Hoc fit ob humores

 salsos

μυρῶν φλεγμάτων ἐν τῷ στομάχῳ ὄντων. καὶ δεῖ τοῖς ἐμετικοῖς κενοῦν τὸν στόμαχον, ἢ ὀξυμέλιτι, ἢ διὰ ῥαφανίδων, ἢ ὄξει σκιλλητικόν. εἶθ' οὕτως δοτέον τὴν πικράν.

falsos contentos in ventriculo. Vomitu itaq; euacuatio tentāda erit, quod fiet, exhibito, vel aceto mulso, vel radiculæ succo, vel aceto scillite, & nouissimè picra exhibenda.

ΠΕΡΙ ΛΥΓΜΟΥ.

Κεφ. ρξα΄.

Τὸ τοῦ λυγμοῦ σύμπτωμα ἐπιγίνεται τῷ στομάχῳ διὰ πλήρωσιν, ἢ κένωσιν, ποτὲ δὲ καὶ διὰ δῆξιν χυμῶν, δριμέων τε καὶ φαρμακωδῶν ταῖς ποιότησιν, οὓς ἐὰν ἐμέσωσιν αὐτίκα παύονται. τούτοις διδόναι χρὴ πήγανον μετ' οἴνου, ἢ σέλινον ἑψημένον μελικράτῳ, ἢ κύμινον λεῖον μετ' οἴνου, ἢ καλαμίνθης, ἢ καστορίου δραχμ. α΄. σὺν ὀξυκράτῳ. δίδοται καὶ τὸν ἀστέρα τροχὸν, καὶ σικύας κούφας

DE SINGVLTV.

Cap. CLXI.

Singultus oritur uel ex repletione stomachi, uel inanitione, nōnunquam ex rosione humorum acrium, & qualitate medicamentosa præditorum, quos ubi euomuerint, statim liberantur, & affectio cessat. His ruta ex uino dāda, seu apium cum mulsa coctum, uel cyminum ex uino tritum, uel calamintha, aut castorij drachma ex posca, præterea pastillus, qui aster dicitur, cucurbitulas, item uentriculo absque scarificatu

κὶ τοῦ στομάχου ἐπιτιθέναι χρὴ, καὶ τὰς ἐμβροχὰς τὰς διὰ κυπρίνου, ἢ ναρδίνου.

ficatu affigere, eumque ciprino seu nardino oleo irrigare oportet.

ΠΕΡΙ ΑΠΕΨΙΑΣ ΕΝ γαστρί. Κεφ. ρξβʹ.

DE CRVDITATE *uentriculi.* Cap. CLXII.

Απεψία ἐν τῇ γαστρὶ ἢ διὰ ψύξιν γίνεται, καὶ ἔχει σημεῖον τὴν ὀξώδη ἐρυγὴν, καὶ δεῖ τὰ θερμαίνοντα διδόναι, οἷον ὑδρόγαρον, ἀπόθερμον κυδωνάτον, τὸ διοσπολιτικὸν, τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, τὸ διὰ καλαμίνθης, τὸ διὰ κυτρίου, καὶ θάλψις τῶν ὑποχονδρίων, ἢ παιδίον εὔσαρκον ἐπιτιθέναι τῇ γαστρί. εἰ δὲ διὰ θερμότητα, σημεῖον ἔχει τὴν κνισσώδη, καὶ καπνώδη ἐρυγήν. καὶ δεῖ τοὐναντίον τὰ ψυχρὰ διδόναι, οἷον ῥοσάτον, καὶ ὀπώραι, καὶ τὰ

Cruditas uentriculi ex frigiditate oritur, & signum habet ructum acidum. His calida sunt exhibenda, quale est hydrogarum calidum, cydonatum, Diospoliticum & quod ex triplici pipere constat, & Diacalamentum, & quod ex malo citrio est. Fotus item præcordiorū necessarius, & puerum benè carnosum uētri apponere utile est. Quod si è caliditate initium fuerit mali, signum habet nidorosum, & fumosum ructum His itaq: contrario modo frigida dāda, quale est rosatum, & poma, et quæ difficul-

δύσφθαρτα, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ter coquuntur, et id genus similia.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΝΕΥΜΑΤΩσεως γαστρός. Κεφ. ρξγ'.

DE INFLATIONE uentriculi. Cap. CLXIII.

Εμπνευματώσεως ἀρχὴ τροφὴ κακῶς διῳκημένη. ἔστι δὲ ἡ τῶν πνευμάτων γένεσις χυμῶν τινῶν εἰς ἀτμοὺς ἀναλυομένων ὑπὸ θερμότητος χλιαρᾶς. καὶ δεῖται ἐμβροχαῖς μὲν δι' ἐλαίου, καὶ κυμίνου, καὶ σελίνου, καὶ δαύκου σπέρματος, ἐναφεψημένων τῷ ἐλαίῳ, καὶ σικύαις κούφαις, καὶ πυρίαις διὰ κέγχρου. πίνειν δὲ διδόναι πολίου ἀφέψημα, ἢ καλαμίνθης ἀφέψημα σὺν ὀλίγῳ μέλιτι. καὶ πεπέρεως δραχ. ὅσον α'. ὠφελεῖ δὲ καὶ τὸ καστόριον πινόμενον σὺν ὀξυκράτῳ, καὶ ἔξωθεν ἐπιτιθέμενον σὺν ἐλαίῳ σι-

Inflationis origo ex alimento malè distributo est. Flatus uero ex humoribus ab imbecillo calore in uapores resolutis generantur. Irrigationes itaq; ex oleo, in quo cyminum, apium, & dauci semen sit decoctum, necessariæ sunt, cucurbitulæ item absq; cutis incisione admotæ, et fomenta ex milio, & potui datum polij decoctum, uel calamenthi cum exiguo mellis, & piperis drachma, castorium quoq; ex posca potum, & extrinsecus cum oleo sycionio appositum confert. Talus denique suis combustus potusque cum uino, aliaque medicamenta,

κυονίῳ, καὶ ὁ ἀστράγαλος ὕειος καυθεὶς, καὶ ποθεὶς σὺν οἴνῳ. διδόναι δὲ καὶ τῶν πεπτικῶν βοηθημάτων.

ta, quæ coctionem iuuant.

ΠΕΡΙ ΧΟΛΕΡΑΣ.
Κεφ. ρξδ'.

Χολέρα ἐστὶν ὅταν κάτωθεν, καὶ ἄνωθεν χολὴ φέρεται βιαίως. γίνεται δὲ ἀπὸ συνεχῶν ἀπεψιῶν. τούτους μὲν δεῖ ἔξωθεν καταπλάττειν, οἰνάνθην, ἀκακίαν, ὑποκυστίδος χυλὸν, σιδίων, βαλαυστίου μετ' οἴνου. διδόναι δὲ καταφορᾶν ἀφέψημα ῥόδων, ἢ οἰνάνθης, ἢ ῥοῦ, ἢ ἑλίκων ἀμπέλου, ἢ χυλὸν ῥοιᾶς ὀξείας, καὶ οἶνον αὐστηρὸν μετὰ ψιχίων, καὶ σεμιδάλεως, καὶ τῶν ὀπωρῶν, οἷον μέσπιλα, κυδώνια, ἄπια, ῥοιᾶς. ἐπιτιθέναι δὲ καὶ σικύας κούφας κατὰ τοῦ στομάχου, καὶ ὕδατι θερμῷ προσαντλητέον τὰ κῶλα. διδόναι δὲ καὶ

DE CHOLERA.
Cap. CLXIIII.

Cholera dicitur, cum & infra & supra bilis, idque cũ impetu erumpit, origo autem eius è continuis cruditatibus est. His itaque extrinsecus cataplasmata, ex œnãthe, acacia, hypocystidis succo, malicorio, flore mali punici agrestis, cũ uino adhibenda, & offerendum ad sorbendum rosarum decoctum, uel œnanthæ, uel rhois, uel uitis capreo lorum, uel succi mali punici acidi, uinum item austerum cum mica, & simi lagine, & fructus horarij, quales sunt, mespila, mala cotonea, pyra, mala punica, cucurbitulæ deniq; leues extrinsecus contra uentriculum ad-

τὴν διὰ κωδίων, καὶ λουτρὸν προσοιστέον.

mouendæ, & artus aqua calida ſuperfundēdi. Nouiſsime etiã medicamentum Diacodion ipſis propinandum, & in balneum deducendi ſunt.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΡΡΟΙΑΣ.

Κεφ. ρξε΄.

Η δὲ διάῤῥοια διαφθορά ἐστι σιτίων. τὰ πολλὰ μὲν αὐτομάτως παύεται, μὴ τρεφομένων αὐτῶν ἄχρι τελείας ἐκπέψεως, καὶ κενώσεως τῶν διαφθαρέντων. ποιεῖται ἐπ' αὐτοῖς γίγαρτα σταφυλῆς λεῖα, σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἢ βάτου καρπὸς ἄωρος ξηρὸς, καὶ ὅσα ἐπὶ τῆς χολέρας προείρηται.

DE VENTRIS FLVore qui *Diarrhœa dicitur.*

Cap. CLXV.

Diarrhœa ciborũ corruptela eſt, & ut plurimũ ſua ſponte ceſſat, nec antea nutriunt, quam abſoluta facta fuerit concoctio, & corruptorum euacuatio. Huc faciunt uuæ acini triti, & in uino aſſumpti, et rubi ſemen aridum & immaturum, & quæcunque ſuperius de cholera ſunt comprehenſa.

ΠΕΡΙ ΛΕΙΕΝΤΕΡΙΑΣ.

Κεφ. ρξϛ΄.

Λειεντερία ἐστὶν, ὅταν ἅμα τῷ ἐσθίειν κατενέγ=

DE LAENITATE INteſtinorum *quæ λειεντερία dicitur.*

Cap. CLXVI.

Inteſtinorum lænitas dicitur, cum quicquid aſſum-

καὶ τὰ σῖτα ἄπεπτα, καὶ γίνεται δι᾽ ἐπιπολαίων ἕλκωσις ἐν τοῖς ἐντέροις, καὶ τῇ γαστρί. ἢ δι᾽ ἄμετρον ψύξιν, καὶ νέκρωσιν. καταπλαστέον οὖν αὐτοὺς διὰ φοινίκων, καὶ κυδωνίων, καὶ στυπτηρίας, ἀκακίαν τε καὶ κηκίδας, καὶ ὑποκυστίδα. ἐμπνευματώσεως δὲ οὔσης προσμικτέον κύμινον, καὶ ἄνηθον, καὶ πήγανον. ἐπιθέματα δὲ τό, τε διὰ δαφνίδων, καὶ τὸ διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ δι᾽ οἰνάνθης. χρονιζούσης δὲ τῆς νόσου, καὶ δρωπάκι χρηστέον κατὰ τῆς κοιλίας, καὶ τῷ νάπυϊ αὐτῷ μετὰ ἰσχάδων. πόματα δὲ ἀπὸ μὲν ἀρνογλώσσου σπέρμα, κηκίδες μετὰ πεπέρεως, γίγαρτα σταφυλῆς σὺν οἴνῳ, καὶ τὰ διουρητικὰ, οἷον σέλινον, ἀδίαντον, πνόμενα. διδόναι δὲ καὶ τὸν διὰ σπερμάτων τροχὸν, καὶ τὸ πάγ

ſumptum eſt, imperfectũ protinus redditur, & ſuperficiaria in inteſtinis et uentre oritur exulceratio, immoderata quoque ventris frigiditas & reſolutio huic malo cauſam præbere poteſt. His itaq; cataplaſmata ex palmulis, malis cotoneis, alumine, acacia, gallis & hypocyſtide ſunt adhibenda. Cũ uero inflatio adeſt, cuminum quoq;, anethũ & ruta admiſcebuntur. Extrinſecus uero adminiſtrentur epithemata, quale eſt, quod ex lauri baccis & ex ſeminibus conſtat, & día œnanthes. Quod ſi vetuſtior morbus eſt, dropace contra ventriculum vtendum et ſinapi ipſo cum carycis. Potiones vero conueniunt è plantaginis ſemine, gallis cum pipere, vel vuarum acinis cum vino, & his quæ urinam mouent, quale eſt apium & adian-

ζερηστόν, καὶ τὴν ἐκλογὴν ἀντίδοτον, καὶ τοῦ ἔσδρα, καὶ τὴν θηριακήν.

adianthum, postremò dari potest pastillus è seminibus, & qui ad omnia utilis est, panchrestus, & antidotum quæ electa dicitur, & Esdræ & theriaca denique ipsa.

ΠΕΡΙ ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΑΣ. Κεφ. ρξζ.

DE TORMINIBUS *seu dysenteria à græcis dicta.* Cap. CLXVII.

Δυσεντερία λέγεται ἡ ἕλκωσις τῶν ἐντέρων. γίνεται δὲ ποτὲ μὲν ἐκ μεταπλώσεως τὴν ἐσμοῦ, ποτὲ δὲ ἀπὸ χολωδῶν, καὶ δριμέων ἐκκρίσεων. σημεῖον δὲ ἔχει τὸ αἱματῶδες, καὶ ξύσματα καταφέρειν, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ὑμένας ἐκ τῶν ἐντέρων σηπωμένας καταφέρεσθαι. ἀλλ' εἰ μὲν ἐν τοῖς λεπτοῖς ἐντέροις ἐστὶν τὸ ἕλκος, συναναμεμιγμένα εἰσὶ τὰ φερόμενα τῇ κόπρῳ: εἰ δὲ ἐν τοῖς παχέσιν ἐστὶν ἐντέροις ἡ ἕλκωσις, κεχω-

Dysenteria uocatur, cum intestina exulcerantur, idque modò fit, cum tormina in tenesmũ, hoc est, crebram desidendi cupiditatẽ transeunt, interdum cum biliosa quædam & acria excernuntur. Signum uero habẽt, quod cruenta quædam, & ramenta ueluti descendunt, interdum etiam intestinorum ipsorũ membranæ putridæ. Quod si in tenuioribus intestinis ulcus fuerit, ea quæ emittuntur stercori sunt permixta. Si in crassioribus ab hoc separata sunt, eãq;

curandi

ρισμένα εἰσὶ τῆς κόπρου,
καὶ μᾶλλον δι' ἐνεμάτων
τὴν θεραπείαν χρήζει, ὥσ-
περ τῶν διὰ τοῦ στόματος
προσφερομένων βοηθη-
μάτων τοῖς ἄνωθεν λεπ-
τοῖς. κοινῶς μὲν ὅσα προ=
είρηται ἐπὶ τῆς χολέρας
καὶ διαῤῥοίας, καὶ τῶν τοιού-
των, χρηστέον. ἰδίως δὲ,
λημνία σφραγὶς πινομέ
νη ἰᾶται τὴν δυσεντερίαν,
καὶ ἐνιεμένη. ἢ ἀρνογλώσ-
σου καρπὸς, ἢ βάτου, ἢ ἵπ-
πουρις σὺν οἴνῳ ἑψομέ=
νη, καὶ πινομένη, ἢ μορέας
καρπὸς ἄωρος ξηρανθ=
θεὶς, ἢ βάτου καρπὸς ὁ-
μοίως λεῖα σὺν οἴνῳ πι-
νόμενα, ἢ ὀμφάκιον, ἢ ῥοῦ.
δίδου δὲ καὶ τὸν διὰ σπερ-
μάτων τροχὸν, καὶ τὸν πάγ
χρηστον, καὶ τὰ διὰ τοῦ ξυ-
λομάκερος καταπότια.
εἰσὶ δὲ ὀπίου, κρόκου, ἀκα-
κίας, κηκίδων, ῥοῦ, λιβά-
νου, σιδίων, ἀνὰ δραχ. δ'.

curandi rationem, quæ
infuſionibus in aluum,
quemadmodū quod in
tenuioribꝰ inteſtinis eſt,
medicamentis per os aſ-
ſumptis potius perfici-
tur deſiderat. Itaq; com-
muniter utēdum ijs, quæ
in cholera & fluore uen-
tris, & id genus alijs ex-
cretionibus ſunt cōpræ-
henſa. Priuatim uero lem
nium ſigillum, et potum,
& ex parte inferiore in-
fuſum, torminibus mede
tur, aut plantaginis ſemē
uel rubi, uel hippuris ui-
no decocta, & in potu aſ-
ſumpta, uel mori fructus
immaturus exiccatus, uel
rubi ex uino trita, & pari
modo ſumpta huc faci-
unt, ut & omphacium &
rhu Datur etiam paſtil-
lus è ſeminibus & qui
panchreſtus dicitur, &
quæ ex xylomacere con-
ſtant pillulę. Sunt autem
hæ, opij, croci, acacię, gal
larum, rhois, thuris, ma-
licorū,

μάκερος δραχ. ς΄. δίδου
κόκκια γ΄. ἢ β΄. ἄλλο.
ῥοὸς, κηκῖδος, ἀκακίας,
κόμμεως ἀνὰ δραχμ. β΄.
μάκερος δραχ. γ΄. δίδου
σὺν οἴνῳ. ἐν ἐνέματι δὲ
τοῖς δυσεντερικοῖς ἁρ-
μόσσει χυλὸς ὀρύζης μετὰ
στέατος αἰγείου. εἰ δὲ αἷ-
μα ἀποστάζει, ἐνετέον χυ
λὸν πολυγόνου, ἢ ἀρνο-
γλώσσου μετὰ ἀκακίας, ἢ
ὑποκυστίδος. ἄλλο ἔνεμα.
λημνίας, ψιμμυθίου, ἀμύ
λου, λιθαργύρου, ὑποκυ-
στίδος, ὀπίου, λειώσας μετὰ
χυλοῦ ὀρύζης ἔνιε. ἄλλο.
βῶλον, ἀκακίαν, γῆν ἀ-
στέρα, ψιμμύθιον, ὄπιον,
λειώσας ἔνιε. ἔπειτα καὶ τοὺς
δυσεντερικοὺς τροχοὺς δεῖ
κλύειν, οἷον τὸν ἀνδρόνειον,
τὸν πολυείδου, τὸν πα-
σίωνος, τὸν Φαυστίου, καὶ
αὐτὴ ἡ θηριακὴ ἐνιεμέ-
νη, καὶ πινομένη. πυρίαι δὲ
διὰ σπόγγων καὶ οἴνου ἐν ᾧ

licorij ſingulorum drach
mæ quatuor, maceris
drachmæ ſex. Sumuntur
autē tres uel duæ. Aliud.
Rhois, gallarum, acaciæ,
gummi ſingulorū drach-
mæ duæ, maceris drach-
mæ tres cum uino adhi-
bentur. Dyſentericis etiā
ano ſubiecta cōueniunt,
oryzę cremor cum adipe
caprillo. Quod ſi ſanguis
profluit, enemate è poly-
goni uel plantaginis ſuc-
co, cum acacia & hypo-
cyſtide utendū eſt. Aliud
enema. Lemnium, ceruſ-
ſam, amylum, lithargy-
rum, hypocyſtidē, opiū,
trita cum oryzæ cremo-
re inijcito. Aliud. Bolum,
acaciam, ſamiam terram,
ceruſſam, opium, trita in-
fundito. Sublueré item al
uum oportet, paſtillis, ad
dyſenteriam, qualis eſt
Andronis, uel polyidæ,
uel paſionis uel Fauſti.
Huc deniq; theriaca ipſa
& pota & in aluum data
facit.

ἕψεται μυρσίνη, ῥοῦ, σίδια, βαλαύστια, βάτος, ἀψίνθιον. ἐπιθέματα δὲ τὰ διὰ φοινίκων, καὶ ἀκακίας, καὶ βαλαυστίων, καὶ σιδίων, καὶ ῥόος, καὶ ὑποκυστίδος, καὶ κηκίδων, καὶ στυπτηρίας, καὶ ἀλόης.

facit. Fomenta item ex ſpongia & uino, in quo myrthus & rhu, malicorium, balauſtia, rubus, abſinthium bullierint. Epithemata nouiſsimè ex palmulis, acacia, balauſtio, malicorio, rhoë, hypocyſtide, gallis, alumine & aloë.

ΠΕΡΙ ΑΙΜΑΤΗΡΑΣ δυσεντερίας.

Κεφ. ρξη'.

Αἱματηρὰ δυσεντερία λέγεται, ὅταν αἷμα καθαρὸν ἐστι τὸ κνούμενον, ἢ ἐοικὸς πλύματι κρεῶν νεωστὶ ἐσφαγμένων, ἢ τρυγῶδες, καὶ μέλαν. χρηστέον οὖν ἐπὶ τούτοις μάκερος ὅσον δραχμ. α'. μετ' οἴνου, καὶ τὸν διὰ κοραλλίου τροχὸν, καὶ τῶν διὰ ξυλομάκερος κόκκους, ἢ ἀπόζεμα ῥέου, διδόναι δὲ καὶ τοῦ Φίλωνος. ἔξωθεν δὲ τὰ προειρημένα ἅπαντα ἐπὶ δυσεντερίας.

DE DYSENTERIA *cruenta.*

Cap. CLXVIII.

Cruenta dyſenteria dicitur, cum ſanguis purus, uel ſimilis loturæ carnis recenter mactatæ, uel feculentus uel ater excernitur. Itaque in his, macere ex uino ad drachmã uſq; utendum, & paſtillo Dia corallio & pillulis ex xylomacere, & antidoto rhei & Philonis. Extrinſecus uero applicanda omnia ea quæ in dyſenteria ſuperius compræhenſa ſunt.

DE

ΠΕΡΙ ΤΗΝΕΣΜΟΥ. Κεφ. ϛξθʹ.

Τήνεσμός ἐστι φλεγμονὴ τοῦ ἀπευθυσμένου, ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται βιασμόν. συνεχῶς δὲ οὗτοι ἐξανίστανται, καὶ οὐδὲν διαχωροῦσιν, εἰ μὴ μυξώδη. καὶ δεῖ ἐπὶ τούτων πηγανέλαιον κλύζειν, καὶ οἰνόμελι μετὰ βώλου, ἅλμην προσηκλύων, καὶ ἐγκαθισμὸν διὰ τῶν στυφόντων, οἷον βάτου, καὶ μυρσίνης, καὶ κυτίνων, καὶ δάφνης ἐψόμενα σὺν ὕδατι, καὶ ἐγκαθεζόμενος, ἢ διὰ σπόγγου πυριώμενος.

DE TENESMO. Cap. CLXIX.

Tenesmus inflammatio est intestini recti, quã idiotæ βιασμόν uocant. Hi continuò surgunt, nihil tamen excernunt, præter quædam muco similia. His igitur intestina oleo rutaceo abluere & mulsa, cum bolo uel muria oportet, et insessu uti ex aluum contrahentibus, ut rubo myrtho, malis cotoneis, & lauri baccis, in aqua dilutis, uel fotu cũ spongia facto.

ΠΕΡΙ ΚΩΛΙΚΗΣ ΔΙΑΘέσεως. Κεφ. ϛξοʹ.

Κωλικὴ διάθεσις γίνεται, ὅταν φλέγμα ψυχρὸν ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν παχέων ἐντέρων ἐσφη-

DE MORBO INTEstini plenioris, quem græci colicon appellant. Cap. CLXX.

Colicus affectus oritur ex pituita frigida intestinis crassioribus impacta, et uehementes dolores

νωται, καὶ ποιεῖ ὀδύνας σφοδράς. τούτους ἐνετέον ἔλαιον πηγάνινον μετὰ καστορίου, ἢ ἔλαιον ἐν ᾧ ἀφέψηται κύμινον, πήγανον μετὰ στέατος χηνὸς, ἢ ὄρνιθος, ἢ ἀφεψήματος σικύου ἀγρίου ῥίζης, καὶ μυρσίνης δραχμ. α΄. καὶ μέλιτος, καὶ ἐλαίου. κενωθὲν γὰρ ὑαλῶδες φλέγμα, παύονται τῆς ὀδύνης. ποιεῖν δὲ ὑπόθετον διὰ μέλιτος, καὶ κυμίνου, καὶ νίτρου, καὶ πηγάνου σπέρματος ξηροῦ, ἐμβροχὰς δὲ κατὰ τὸν ἀλγοῦντα τόπον διὰ κυπρίνου, ἢ ἀνηθίνου, ἢ γλευκίνου ἐλαίου. ἐπιθέματα δὲ τό, τε διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ διὰ δαφνῶν, καὶ τὸ διὰ μελιλώτων, καὶ τὸ πολυάρχιον. ἐμβιβαστέον δὲ αὐτοὺς καὶ εἰς ἔλαιον, ἢ ὑδρέλαιον θερμόν. πόματα δὲ ἀψίνθιον, ἢ πάνακα μετ᾽ ὕδατος,

lores excitat. His igitur ex partibus inferioribus infundere oportet oleũ rutaceum cum castorio, uel in quo cuminum bullierit, uel ruta cum adipe anserino, uel gallinaceo, aut cucumeris sylvestris decocto, & myrrhæ drachma, melle & oleo, pituita enim uitrea expulsa, à dolore liberantur. Ano item subijcere oportet, mel, cuminum & nitrum, & rutæ semen aridum. Fotus autem conueniunt loco dolenti, ex oleo cyprino, anethyno uel gleucino. Epithemata uero Diaspermaton, è lauri baccis, Diameliloton & polyarchion, in oleo item calido, aut hydrelæo ipsos immergi expedit. Potui uero offeratur absynthium, uel panax cum aqua, uel castorij, anisi, piperis singulæ drachmæ, cum oxymelite. Datur præterea me-

ἢ καστόρειον, καὶ ἄνισον, καὶ πεπέρεως ἀνὰ δραχ. α'. μετ' ὀξυμέλιτος. δίδου δὲ καὶ τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, ἢ τοῦ Φίλωνος, ἢ τὸ ἀνδρόνειον, ἢ τὴν παιονίαν. εἰ δὲ διὰ δριμεῖς καὶ δακνώδεις ὀδυνῶνται χυμοὺς, ἐνετέον αὐτοὺς ἐλαίῳ, ἐν ᾧ ἀφέψηται τῆλις, ἢ ἀλθαία σὺν στέατι χηνὸς, ἢ ὄρνιθος, ἢ καὶ χυλῷ πτισάνης σὺν ῥοδίνῳ. δίδου δὲ καὶ τὴν πικράν.

ΠΕΡΙ ΙΛΕΟΥ.

Κεφ. ροα'.

Ἰλεός ἐστιν, ὅταν δι' ἐμφράξιν τῶν ἐντέρων μηκέτι κάτωθεν ἐκκρίνουσι τὴν κόπρον, ἀλλ' ἐκκρίνουσιν αὐτὴν ἄνωθεν. καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ ἰδιῶται χορδαψόν. ἔστι δὲ ὀλέθριον τὸ πάθος. συνίσταται δὲ ἐπὶ ἀπεψίᾳ, καὶ

dicamentum, quod ex tri plici pipere conſtat, uel philonium, uel Andronis paſtillus, uel antidotus pæonia. Quod ſi dolor ob humores acres et mordentes fuerit excitatus, in aluum infundere oportet oleum, in quo ſit decoctum fœnugræcũ, uel althæa cum adipe anſerino, uel gallinaceo, uel ptiſanæ cremore cum roſaceo. Poſtremo picra quoque dari poteſt.

DE TENVIORIS *inteſtini morbo, qui ileos dicitur.* Cap. CLXXI.

Ileos uocatur, cum ob obſtructionem inteſtinorum, ſtercus nno amplius infra ſed ſupra per os redditur. Hoc uitium idiotæ χορδαψόν appellant, & ex eorum numero eſt quę agros præcipitant, oritur ex cruditatibus & obſtructione : ſtercore,

ἐμφράξει ἀπὸ τῆς κόπρου, καὶ ἐπὶ φλεγμονῇ τῶν ἐντέρων, καὶ κωλικαῖς διαθέσεσι. τοῖς μὲν παιδίοις, αἱ ἐμβροχαὶ, καὶ καταπλάσματα, καὶ πυρίαι ἁρμόζουσι. τὰ δὲ μειράκια, καὶ τοὺς ἀκμάζοντας φλεβοτομητέον, καὶ σικυαστέον τὸ ἐπιγάστριον κούφαις σικύαις, καὶ ἐνέματα τὰ ἐπὶ τῶν κωλικῶν προσακτέον. καὶ ταῖς εἰς ἔλαιον θερμὸν ἐμβάσεσι, καὶ ὅσα ἐπὶ τῶν κωλικῶν προείρηται. πρὸς δὲ τοὺς μὴ κατέχοντας τὴν τροφὴν, ῥοῦν καὶ κύμινον μίξας, δὸς πίνειν ἐν ὀξυμέλιτι, διδόναι δὲ καὶ τῶν κενούντων τὴν κοιλίαν βοηθημάτων.

ſtercore, & inteſtinorum inflammatione, & colicis affectionibus. Pueris igitur & teneris ætatibus, irrigationes, cataplaſmata & fotus conueniunt. Adoleſcentibus uero & qui in florenti ætate ſunt conſtituti, ſanguinē mittere, & cucurbitulas ſummo uentri lenes & ſine ferro defigere, clyſteres item colicis aptos inijcere, eosq; in oleum calidū demittere, & ijs deniq; omnibus uti oportet, quæ ſupra in dolore colico ſunt comprehenſa. Ad eos uero qui cibū continere non poſſunt, rhu & cuminum mixta potui in oxymelite, & quæ aluum ducunt medicamenta, dato.

ΠΕΡΙ ΕΛΜΙΝΘΩΝ. Κεφ. ροβ΄.

Τρεῖς εἰσὶν ἅπασαι τῶν ἑλμίνθων αἱ διαφοραί.

DE LVMBRICIS. Cap. CLXXII.

Tres ſunt uniuerſæ lumbricorum differentiæ: pri

μία μὲν ἡ τῆς στρογγύλης κατὰ τὸ πάχος, ἑτέρα δὲ ἡ τῆς πλατείας, καὶ τρίτη, τὴν ἀσκαρίδα προσαγορεύουσιν. αἱ δὲ γενέσεις πασῶν ἐξ ὠμῆς καὶ παχείας, καὶ φλεγματικῆς ὕλης, καὶ σήψεως ἐπιτηδείας ἐστίν. οἵαπερ ἀθροίζεται τοῖς παιδίοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀδδηφαγοῦσιν. ἐπιφέρουσι δὲ πᾶσαι συμπτώματα χαλεπά. καὶ γὰρ πυρετοὺς, καὶ ἀσφυξίας, καὶ σπασμοὺς, καὶ νεκρώσεις. ποτιστέον τούτοις τό, τε τῶν χαμαιμήλων ἀπόζεμα, ἢ κοριάνου σπέρμα λεῖον μεθ' ὕδατος, ἢ ἐλάφου κέρατος ῥίνισμα, ἢ ῥόδινον ἔλαιον σὺν ἑψέματι, ἢ ἀψίνθιον, ἢ ἀβρότονον μετ' ἰσχάδων ἑψηθὲν, καὶ ποθὲν, ἢ ἡδύοσμον, ἢ ἀλόην σὺν ὕδατι, ἢ κουκουνάρια κα΄. λεῖα μετὰ ῥοδίνου, ἢ ὀξύμελι, ἢ σκιλλ

ma teretum ſecundum craſsitiem, altera latorū, tertia eorum quos aſcaridas uocant. Origo omnium eſt ex cruda, craſſa, pituitoſaque materia, & putredini apta, qualis in pueris alijsq; voracibus colligitur, omnes uero grauiſsima ſymptomata inducere conſueuerunt, qualia ſunt febres, pulſuum inæqualitas, conuulſio, reſolutio. His itaq; potui dabitur, chamæmelorum decoctum, aut coriandri ſemē tritum cum aqua, uel cornu ceruini ramentum, uel roſaceum oleum cum ſapa, aut abſynthium uel abrotonū, cum carycis coctum & potui datum, uel mētha, uel aloë cum aqua, uel nuclei pinei viginti triti cū roſaceo, uel oxymel, uel acetum ſcillites. Extrinſecus uero uiſceri imponi debent, abſynthiū, perſicorum folia, artemi-

ſia,

ληπτικὸν ὄξος. ἔξωθεν δὲ ἐπιθετέον τὸ σπλάγχνον, ἀψίνθιον, περσέας φύλλα, ἀρτεμισίας, μελάνθιον, θέρμων ἄλευρον, ἀβρότονον, καλάμινθον, ταυρίαν χολὴν, ἀλόην, μυελὸν ἐλαφίου, χρίων τὴν ῥάχιν, καὶ ὑπογάστριον. σελίνου φύλλα. αἱ δὲ ἀσκαρίδες εἶδος ἐστὶν ἑλμίνθων σκώληξι παραπλήσιον, συνιστάμεναι ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ, ἐπιφέρουσαι κνισμὸν ἰσχυρόν. ἐπὶ τούτοις ἐπιτήδειοι βάλανοι διὰ μέλιτος, καὶ νίτρου, καὶ ταυρίας χολῆς. κλυσμοὶ δὲ, ἀφέψημα κενταυρίου, ἢ ἀψινθίου, ἢ χαμαιλέοντος, καλαμίνθης μετὰ μέλιτος καὶ νίτρου. ἔπειτα ὑποχριστέον τὸ ἀπευθυσμένον ἀκακίαν, ἢ ὑποκυστίδα μετὰ νίτρου, ἢ στυπτηρίαν μετὰ ῥοῦ συριακοῦ.

ſia, melanthium, ſeu nigella, lupinorum farina, abrotonum, calamentū, fel taurinum, aloë, medulla ceruina, ſpina dorſi & ſummo uentre ea illito. Apij folia. Aſcarides autem ſpecies ſunt, lumbricorum, ſimiles vermibus in caſeo inuentis, & continentur in inteſtino recto, & uehementem pruritum excitant. His igitur glandes ex melle, nitro, & felle taurino conueniunt, clyſteres uero ex centaureę, abſynthij, uel chamæleontis, calaminthæ, cum melle & nitro decocto. Sublinetur denique inteſtinum rectum, acacia ſeu hypocyſtide cum nitro, uel alumine, cum rhu ſyriaco.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ τὰς νεφρὰς παθῶν, καὶ πρώτον περὶ λιθιάσεως νεφρῶν.

Κεφ. ρογʹ.

Γίνονται λίθοι ἐν τοῖς νεφροῖς παχέος καὶ στεώδους χυμοῦ πεσόντος ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ νεφροῦ, καὶ ὑπὸ πυρώδους θερμασίας κατοπτωμένου οἱ λίθοι ἀποτελοῦνται. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ κύστει. καὶ δεῖ ἐπὶ μὲν τῶν νεφρῶν τοῖς θρύπτουσι τοὺς λίθους φαρμάκοις χρῆσθαι, οἷον τῶν βασιλικῶν ἀσπαράγων, καὶ ἀγρώστεως ῥίζαι, ἀδίαντόν τε, καὶ βδέλλιον, καὶ τῶν ἐρεβίνθων οἱ μέλανες κριοὶ, καὶ τὸ σκιλλητικὸν ὄξος, καὶ φοῦ, καὶ μῆον, καὶ ἄσαρον, καὶ καρπήσια, καὶ σαξίφραγος, καὶ σίον, καὶ σκόλυμος. λουτροῖς δὲ συνεχῶς χρήσθωσαν, καὶ πινέτωσαν μετὰ λουτρὸν

DE AFFECTIBVS renum & primum de calculo.

Cap. CLXXIII.

Generantur lapides in renibus, crasso et pingui humore in renis cauitatē illapso. Cum autem ab ignea eius caliditate aduritur, perfecta fit calculorum generatio, simili ratione in vesica quoq; nascuntur. Hic itaque medicamentis calculum atterentibus uti oportet, vt sunt basilicorum, asparagorum & graminis radices, adianthū item, bdellium, cicer nigrum arietinum, acetū scillites, phu, meon, asaron, carpesion, saxifragia, & cardui radix, balneis autem crebro utantur, & post illud statim quædam ex prædictis bibant. Irrigationibus uero, fotibus, insessibus, clysteribus, supra in colico

εὐθὺς τινὰ τῶν εἰρημένων. ἐμβροχαῖς τε καὶ πυρίαις, καὶ ἐγκαθίσμασι, καὶ ἐνέμασι, ὅσα ἐπὶ τῶν κωλικῶν περιείρηνται. σύνθεται δὲ βοηθήματα ταῦτα. βαλσάμου καρποῦ δραχ. α΄. λίθου τοῦ ἐν τοῖς σπόγγοις δραχ. α΄. γλήχωνος, μαλάχης ἀγρίας σπέρματος ἀνὰ δραχ. α΄. κόψας δίδου σὺν οἴνῳ. δίδου δὲ καὶ τὴν διὰ τοῦ τραγείου αἵματος ἀντίδοτον, καὶ τὴν διὰ τεττίγων, καὶ τοῦ ζινοφύλλου. πρὸς δὲ τὴν ὀξύτητα τῶν ὀδυνῶν δίδου τήν τε σωτῆραν, καὶ τοῦ Φίλωνος. καὶ φλεβοτομία ἐπιτήδειος, ταχεῖαν τοῦ λίθου ποιουμένη ἔκκρισιν.

colico dolore deſcriptis, utantur. Compoſita autē auxilia hæc ſunt, balſami fructus, lapidis ſpongiarum, pulegij, maluæ ſylueſtris ſeminis ſingulæ drachmæ, contuſæ cum uino dantur. Item quę ex ſanguine hircino conſtat antidotus, & quæ ex cicadis & zynophyllo. Ad acutiſsimos autem dolores, ſoteram dato & philonium, ſanguinem etiā mittere optimum eſt, celerem enim calculi excretionem reddit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ κύστει λίθων.

Κεφ. ροδ΄.

Τοὺς δὲ ἐν τῇ κύστει λίθους ἐπὶ τῶν παιδίων ἐμφράξαντας τὸν τράχηλον τῆς κύστεως οὕτως θε-

DE VESICAE *calculo.*

Cap. CLXXIIII.

Veſicæ calculis in pueris, obſtruentibus veſicæ collum ita ſuccurrēdum erit, concuſsione & ca-

ἐραπδυτέον. τῷ σεισμῷ, ἢ καθετηρισμῷ, ἢ τῇ λιθοτομίᾳ χρῆσθαι δεῖ πρὸς λίθους λαβὼν τυχοδαίμονα, καὶ καρκίνους ποταμίους καῦσον ἐν χύτρᾳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὅσον ∠. α ς''. δίδου σὺν οἴνῳ πιεῖν. δίδου δὲ καὶ ὅσα προείρηται θρυπτικὰ λίθων ἐπὶ τῶν νεφριτικῶν.

thetecrismo, seu incisione utendū. Ad lapides, Tychodæmonem sumito, et cancros fluuiatiles, & in olla comburito, & ex eo libræ & semissis pondus ex uino bibendum dato, & in uniuersum omnia quæ supra sunt de calculo renum comprehensa.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ νεφρῶν.

Κεφ. ροε'.

Ἐὰν δὲ φλεγμονὴ τῶν νεφρῶν, ἢ τῆς κύστεως γένηται, κατὰ τὸν τόπον βάρος, καὶ ἀλγηδών ἐστι, καὶ πυρέττουσι, καὶ ἐμοῦσι χολώδη. φλεβοτομητέον οὖν αὐτούς, καὶ τοῖς παρηγοροῦσιν ἐνέμασι, καὶ καταπλάσμασι χρηστέον διὰ πηγάνου, καὶ ἀνήθου, καὶ τήλεως, καὶ ἀλθαίας ῥίζης. κλύσμασι δὲ καὶ ὀ=

DE INFLAMMAtione renum.

Cap. CLXXV.

At si inflammatio vel renes, uel uesicam exercet, in loco affecto grauitas & dolor percipitur, febris affligit & biliosa vomunt. His igitur sanguinem mittere, & clysteribus lenientibus, & dolorem mitigantibus, & cataplasmatis ex ruta, anetho, fœnugræco, & altheæ radice, & iniectionibus ex opio, oleo, & anserino adipe vti oportet.

potui

πίου, ἢ ἐλαίου, ἢ στέατος χηνός. πινέτωσαν δὲ τοῦ τε σικύου, καὶ τοῦ πέπονος τὸ σπέρμα σὺν εὐκράτῳ μέλιτι. κατὰ δὲ τοὺς νεφροὺς ἐπιθετέον ῥάκη ἐξ οἴνου ἢ ῥοδίνου, ἢ ὑδροροδίνου, ἢ μηλίνου, καὶ κηρωτὴν διὰ κηροῦ, ἢ ῥοδίνου, ἢ κροκῶν ὠῶν, ἢ πολυγόνου χυλὸν ἔμπλαστρον δὲ τήν τε διὰ χυλῶν, ἢ τὴν μνασαίου.

potui uero cucumeris & peponis semen cum mulsa offeratur. Renibus uero ipsis imponi linamentum ex uino & oleo rosaceo, uel aqua & rosaceo, uel melino, aut ceratum ex cera & rosaceo, et luteis ouorum, & polygoni succo, debet. Emplastra uero adhibenda, & quod à succis Diachylon dicitur, & mnasæi.

ΠΕΡΙ ΕΛΚΩΣΕΩΣ τῶν οὐρητικῶν.

Κεφ. ροϛʹ.

DE EXVLCERAtione partium, per quas urina descendit.

Cap. CLXXVI.

Ἑλκωθέντος δὲ νεφροῦ, ἢ κύστεως, ἢ τῶν οὐρητικῶν, προποτιστέον αὐτοὺς μελικράτῳ, ἢ τήλεως ἀφεψήματι σὺν μέλιτι, ἢ σικύου σπέρματι σὺν μελικράτῳ. τοῖς δὲ σὺν πόνῳ οὐροῦσι δίδου πιεῖν ναρθήκων κεκαυμέ

Exulcerato uero rene, uel uesica, uel meatibus urinariis, mulsa potui primum offerenda, uel fœnugræci decoctum cum melle, uel cucumeris semen cum mulsa. At si urinæ difficultas urget, ferularum combustarum cineris drachma potui de-

ναιν τὴν τέφραν δραχ.
α΄. μετὰ γλυκέος, καὶ γα-
λακτοποτεῖν. τούτοις συμ-
φέρει σύνθετα βοηθήμα-
τα ταῦτα. λινοσπέρμου,
σικύου σπέρματος, τρα-
γακάνθης ἀνὰ δραχ. ϛ΄.
ἀμύλου δραχμ. δ΄. μέλι-
τος τὸ ἀρκοῦν δίδου σὺν
γλυκεῖ. ἄλλο. κοκκουνα-
ρίων δραχ. ε΄. σικύου σπέρ
ματος, στάχυος ἀνὰ
δραχ. δ΄. σελίνου σπέρ-
ματος δραχ. ϛ΄. δίδου δὲ
πίνειν καὶ τῆς μήκωνος
τὸ σπέρμα, καὶ τῆς γλυ-
κυῤῥίζης σὺν ἀφεψή-
ματι σχοίνου. δίδου δὲ καὶ
τὸν διὰ φυσαλλίδων τρο
χόν. ἄλλο πρὸς τὰς ἑλκώ
σεις. σικύου σπέρματος
κεκαθαρμένου, κοκκουνα-
ρίων ἀνὰ δραχ. ε΄. ἀμύγ-
δαλα πικρὰ ια. κρόκου
δραχ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρ-
κοῦν, δίδου ἐκλείχειν. εἰς δὲ
τὴν κύστιν ἔγχεε διὰ κλυ

tur cum ſapa, & lac bi-
bant. Cōpoſita uero au-
xilia q̄ ipſis conueniunt,
hæc ſunt, ſeminis lini, ſe-
minis cucumeris, traga-
canthæ ſingulorū drach
ſex, amyli drachmæ qua
tuor, mellis quantum ſa
tis eſt, hæc cum ſapa dar
tur. Aliud. Nucum pinea
rum drachmæ quinq;, ſe
minis cucumeris nard
ſingulorū drachmę qua
tuor, ſeminis apij drach
mæ ſex, potui etiam offe
ri poteſt papaueris alb
ſemen, & dulcis radicul
cum iunci rotundi deco
cto. Paſtillus item Dia
phyſalidon, id eſt, ex ſali
cacabo. Aliud ad exulce
rationes. Cucumeris ſe
minis detractis cortici
bus, nucleorum ex pinu
ſingulorū drachmę qui
que, amygdalarum ama
rarum numero undecim
croci drachma, melli
quantum ſatis eſt, linge
dum prębeto. In ueſican
autem

στῆρος εὐκρατόμελι, ἢ γάλα, ἢ σικύου σπέρμα σὺν εὐκρατομέλιτι.

autem infundito, per clyſterem, mulſam aquoſiſſimam, uel lac, uel cucumeris ſemen eodē modo,

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΙΜΑ ΟΥΡΟΥΝΤΩΝ. Κεφ. ροζ'.

DE SANGVINIS RENUM *profluuio.* *Cap.* CLXXVII.

Ἀτονοῦντες οἱ νεφροὶ πολλάκις, καὶ εὐρύτεροι γινόμενοι χαλῶσι τι τοῦ αἵματος ἐκ τῆς φλεβὸς, καὶ κατὰ περιόδους τινὰς αἷμα οὐροῦσι. τούτους δεῖ φλεβοτομεῖν ἀπ' ἀγκῶνος, διδόναι δὲ πίνειν συμφύτου ῥίζης ἀφέψημα, ἢ τραγακάνθην σὺν οἴνῳ βεβρεγμένην, ἢ πολυγόνου, ἢ ἀρνογλώσσου χυλὸν σὺν ὀξυκράτῳ, ἢ τοῦτο. στυπτηρίας δραχμ. α'. τραγακάνθης δραχμ. β'. κόμμεως δραχ. α'. δίδου σὺν γλυκεῖ. καταπλάττειν ἢ ἄρτον, καὶ φοίνικας μετὰ ἀκακίας, ἢ

Sæpe renes infirmi & patentiores redditi ſanguinis nonnihil ex vena laxant, & per circuitum quędam ſanguinem per urinam reddunt. His itaque uenam in cubito incidere, & ſymphyti radicis decoctum in potu offerre oportet, uel tragacanthum cum vino maceratum, aut polygoni vel plantaginis ſuccum cum poſca, vel hoc, aluminis ſciſſi drachma, tragacanthi drachmæ duæ, gummi drachma cum ſapa dantur. Cataplaſmata vero ſint ex pane & palmulis cum acacia, aut hypocyſtide in poſca, im

poni

ἱπποκυστίδος δι' ὀξυκρά-
του ἐπιθετέον ἐστὶ καὶ τὴν δι'
ἰτεῶν. θρομβωθέντος δὲ
τοῦ αἵματος ἐν τῇ κύ-
στει, δίδου πίνειν ἀπόζεμα
ἀρτεμησίας, ἢ κονύζης, ἢ
ῥαφάνου σπέρματος, ἢ
σελίνου χυλὸν σὺν ὀξυ-
κράτῳ, ἢ λαγωοῦ πυτί-
ας, ἢ ὀξύμελι.

poni item quod è ſalici-
bus conſtat emplaſtrum
debet, ſanguine vero in
veſica in grumũ coacto,
potui dato artemiſiæ de-
coctum, uel conyzæ, uel
ſeminis raphani, aut apij
ſuccum cum poſca, vel le
poris coagulum, aut oxy
mel.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΒΗΤΟΥ.

Κεφ. ροη'.

Διαβήτης λέγεται ὅταν
ἃ πίνουσι, καὶ οὐροῦσι, καὶ τοῦ-
το συνεχῶς. λέγεται δὲ καὶ
εἰς οὖρα διάῤῥοια, καὶ δι-
ψακός. γίνεται δὲ ἐπὶ θερ-
μότητι τῶν νεφρῶν. ἕλ-
κουσι γὰρ ἀεὶ τὸ πόμα ἐκ
τῆς γαστρὸς, ἀτονοῦντες δὲ
κατέχειν ἀποπέμπουσι
ταχέως. τούτους ποτιστέον
πολυγόνου χυλὸν, ἢ ῥό-
δων ἐν οἴνῳ μέλανι, ἢ φοι-
νίκων ἀπόβρεγμα, καὶ

DE DIABETE.

Cap. CLXXVIII.

Diabetes dicitur, cum
quicquid bibitur, proti
nus per vrinam reddi
tur, idq; frequenter, uo
catur etiã in vrinas pro
fluuium & Dipſacus. Fi
ex renum caliditate, ſem
per enim potum è uentri
culo trahunt, & cum ob
imbecillitatem eum con
tinere nequeant, celerite
tranſmittunt. Hos igitu
plantaginis ſuccum, ue
roſas in uino nigro, et pa
mulas maceratas, et my
thum

μύρτων. καταπλαστέον δὲ τοῦ νεφροὺς κρίθινον ἐν ὀξυροδίνῳ, καὶ φύλλα ἀμπέλου, καὶ ἀνδράχνης, καὶ ἀειζώου, ἱδρῶτας δὲ κινεῖν, καὶ ἐμέτους.

thum bibere oportet. Renibus uero cataplasmata imponi debent, polenta ex aceto & rosaceo, folijs uitis & portulacæ, uel semperuiui, sudores præterea mouere & uomitū elicere oportet.

ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΓΓΟΥΡΙΑΣ, ἔτι τε καὶ δυσουρίας. Κεφ. ροθ'.

DE VRINAE STILlicidio & eius difficultate. Cap. CLXXIX.

Ἡ στραγγουρία ἐστὶν, ὅταν συνεχῶς κατὰ στράγγα οὐρῶσι. γίνεται δὲ ἢ διὰ δριμύτητα τοῦ φερομένου οὔρου, ἢ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς κύστεως, μὴ δυναμένης κατέχειν. ἔστι γίνεται καὶ διὰ ψύξιν. ἡ δὲ δυσουρία ἐστὶν, ὅταν μετ' ὀδύνης δυσχερῶς οὐρῶσι κατ' ὀλίγον. γίνεται δὲ καὶ τοῦτο ἢ διὰ δριμύτητα χυμῶν, ἢ δι' ἕλκωσιν τῶν νεφρῶν, ὡς προείρηται. κλύζειν δὲ καὶ διὰ τοῦ καυλοῦ, τὸν διὰ

Vrinæ stillicidium uocatur, cum assiduè & ceu irritati mingunt. Fit autē uel ob urinæ profluentis acrimoniam, uel ob uesicæ imbecillitatem, quæ eam continere non potest. Fit interdum ob refrigerationem etiam, vrinæ vero difficultas uocatur cum dolor & difficultas accedit, et urina paulatim emittitur, sed et hoc accidit uel ob humorum acrimoniam, uel renum exulcerationem, ut antea dictum est, per cau-

lem

φυσάλλιδος τροχὸν σὺν γάλακτι. εἰ δὲ διὰ δριμύτητα χυμῶν καθαίρειν δεῖ κατ᾽ ἀλλήλων φαρμάκοις. τέμνειν δὲ καὶ τὴν ἔσω φλέβα. καπνίζειν δὲ αὐτοὺς καὶ τῷ ἐχίνου τῷ δέρματι. καὶ ἐγκαθίσματα, καὶ λουτρὰ, καὶ τὴν εὔχυμον δίαιταν παρέχειν. διδόναι δὲ καὶ τὰ προειρημένα ἐπὶ τῆς ἑλκώσεως τῶν νεφρῶν, καὶ κύστεως βοηθήματα.

lem igitur paſtillus, ex phyſallide, id eſt, ſalicacabo, cum lacte inijci debet, at ſi acrimonia humorũ in cauſa fuerit, eos alternis diebus medicamento educere oportet, et venam internam cubiti incidere, et ſuffire ex erinacei cute oportet: inſeſsibus præterea et balneis uti, et cibũ boni ſucc[i] offerre, & ea remedia, q[uæ] ſupra in renum et veſica[e] ulcere ſunt compræhenſa.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝΟΥΡΟΥΝΤΩΝ.

Κεφ. ρπ´.

Τοῦτο τοῖς παιδίοις μᾶλλον συμβαίνει. ἀλέκτορος λάρυγγα καύσας δὸς πιεῖν νήστει σὺν ὕδατι χλιαρῷ. ἢ λαγωοῦ ὄρχεις ἐπιξύων σὺν οἴνῳ, δὸς πιεῖν ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, ἢ κύστιν κεκαυμένην χοιρίαν σὺν οἴνῳ.

DE VRINAE INcontinentia.

Cap. CLXXX.

Affectio hæc pueri[s] maximè contingit. Gall[i] guttur uſtum cum aqu[a] tepida ieiuno bibendu[m] porrige, uel leporis teſte[s] in uino radito, tribus di[e]bus bibendos dato, au[t] porcinam veſicã vſtam cum vino.

DE

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ παθῶν, καὶ πρῶτον περὶ φλεγμονῆς.

Κεφ. ρπα´.

Φλεγμαίνοντος τοῦ ἥπατος, πόνος γίνεται κατὰ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον, διήκων ἄνω μὲν ἄχρι κλειδὸς, κάτω δὲ ἄχρι νόθων πλευρῶν καὶ πυρετὸς ὀξὺς, καὶ βηχία ξηρὰ, καὶ δίψα, καὶ ἀνορεξία, καὶ χολῆς ἔμετος. τούτους φλεβοτομητέον ἀνυπερθέτως ἀπ' ἀγκῶνος δεξιοῦ. ἔξωθεν δὲ καταπλαστέον ἀλεύρῳ κριθίνῳ, καὶ τήλεως, καὶ λινοσπέρμου μετὰ φοινίκων, ἢ μηλοκυδώνων, καὶ μελιλώτων, καὶ ἀψινθίου, καὶ χαμαιμήλου, καὶ ῥόδων. ἐπιθέματα δὲ τό, τε εὐῶδες, καὶ τὸ διὰ μελιλώτων, καὶ τὸ κοπτόν. ἁπλᾶ δὲ βοηθήματα, οἷον ἄσαρον, νάρδη κελτικὴ, σχοῖνος, πετροσέλι-

DE IECINORIS *affectibus.*

Cap. CLXXXI.

Cum iecur inflammatione laborat, dextra parte sub præcordijs dolor eſt, idemq; ſupra ad iugulum, infra ad coſtas ſpurias vſque peruenit, ſubſequitur hanc febris acuta quoq;, tuſsis ſicca, ſitis, cibi faſtidium, & bilioſus vomitus. His igitur nulla interpoſita mora, ſanguis ex cubito dextro mittēdus eſt. Extrinſecus uero cataplaſmata imponēda, ex farina hordeacea, fœnugræco, lini ſemine cum palmulis, uel malis cotoneis, meliloto, abſynthio, chamæmelo & roſis. Epithemata uero conueniunt, & quod à grato odore euodes dicitur, & Diameliloton, et copton malagma. Simplicia vero auxilia ſunt,

aſarum,

νον. ὑπάγειν δὲ τὴν κοιλίαν δεῖ, τῆς λινοζώστεως ἐσθιομένης, καὶ πινομένου τοῦ ἀφεψήματος αὐτῆς, ἢ πολυποδίου, ἢ ἐπιθύμου, ἢ διὰ κλυστῆρος. καθόλου δὲ τὰ μὲν σιμὰ τοῦ ἥπατος διὰ τῆς κοιλίας κενωτέον. τὰ δὲ κυρτὰ δι' οὔρων ἐκκαθαίρεται.

asarum, nardus gallica, iuncus odoratus rotundus, petroselinum, aluus vero subducenda è mercurialis esu, eiusque decocto epoto, uel polypodio, uel epithymo in aluum indito. Summatim vero, caua pars iecoris per aluum, gibba per v-rinas expurgatur.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ἥπατος.
Κεφ. ρπβ'.

Ἀποστάσεως δὲ γενομένης, συνεργητέον τῇ συρρήξει καταπλάττοντα μὲν τῷ τρισπέρμῳ μετὰ ῥητίνης, μάννης, πίσσης, ἀλθαίας ῥίζης, πυράθων περιστερᾶς, ἢ χαμαιδρύος, ἀφέψημα πινέτωσαν. ῥαγέντος δὲ δίδου μελίκρατον, καὶ ὅσα ἐπὶ τῶν ἑλκωθέντων νεφρῶν εἴρηται. ἔξωθεν δὲ ἐπιτιθέναι τὴν μνασαίου, καὶ τὴν ἱκεσίου.

DE ABSCESSV Epatis.
Cap. CLXXXII.

Abscessu autem facto, ruptura adiuuanda cataplasmate trispermo, cum resina, manna, pice, radice althee, columbe fimo & chamædyros decocti bibendum, vomica vero facta mulsam exhibeto & quæcunq; de renibu exulceratis commemo rata sunt. Extrinsecus v ro imponitur medicam tum mnasæi & icesion.

DE

ΠΕΡΙ ΣΚΙΡΡΩΘΕΝ-τος ἥπατος. Κεφ. ρπγ'.

Σκιῤῥωθέντος δὲ τοῦ ἥπατος, ὀλίγη τῆς ἰάσεως ἐλπίς. εἰς ὕδερον γὰρ μεταπίπτουσιν. ὅμως δὲ τοῖς μαλακτικοῖς καταπλάσμασιν ἐπιμικτέον ἀμμωνιακὸν, βδέλλιον, μυελοὺς, καὶ στέατα. πότιζε δὲ τὰ ἐκφράττοντα, οἷα εἰσὶ τά, τε διτρητικά, καὶ λιθοντρυπτικά.

DE SCIRRHO *epatis.* *Cap.* CLXXXIII.

Si vero iecur ſcirrho induratum fuerit, exigua curationis aut ſecundæ valetudinis ſpes eſt, in hydropem enim malum degenerat. Nihilominus tamen cataplaſmatis admiſcenda ſunt, ammoniacum, bdellium, medullæ & adipes, in potu uero offerenda, quæ obſtructiones aperiunt, qualia ſunt & quæ vrinas mouent, & calculum atterere poſſunt.

ΠΕΡΙ ΕΜΦΡΑΞΕΩΣ ἥπατος. Κεφ. ρπδ'.

Ἐὰν βάρος μετὰ διατάσεως καὶ ὀδύνης κατὰ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον χωρὶς ὄγκου καὶ πυρετοῦ αἰσθάνονται, ἔμφραξιν δηλοῖ τῶν φλεβῶν. καὶ

DE OBSTRVCTIOne iecoris. *Cap.* CLXXXIIII.

At ſi grauitas cum diſtẽtione et dolore in dextra parte ſub præcordijs, abſq; tumore & febri ſenſu percipitur, obſtructionem venarum denotat. His itaq; in potu & ab-

διδόναι τούτοις πιεῖν τοῦ, τε ἀψινθίου τὴν κόμην, καὶ χαμαιπίτυος, μυακάνθης καρπὸν, δάφνης ῥίζης φλοιὸν, καὶ ἐπατόριον σὺν ὀξυμέλιτι ἀφεψῶν, ἢ θέρμους πικροὺς μετὰ πηγάνου. ἤτε ἶρις, καὶ τὰ ἀμύγδαλα, καὶ τοῦ ἄρου ῥίζα, καὶ τὸ ἀγαρικὸν, καὶ τὸ ὄξος σκιλλητικὸν, ἢ ἡδύσαρον, καὶ ὁ πικρὸς τροχὸς, καὶ τὸ διὰ καλαμίνθης σὺν ὀξυμέλιτι, καὶ τὸ σύγκομμα τὸ ἡπατικὸν, καὶ ἡ φλεβοτομία.

finthij coma danda, & chamæpytis & corrudæ femen, item lauri radicis cortex, & eupatorij cum oxymelite decoctũ, aut lupini amari cũ ruta. Præterea iris, amygdalæ, ari radix, agaricus, & acetũ fcillites, fecuridaca & paftillus picrus feu ex amaris amygdalis, & Diacalaminthum cum oxymelite, & fyncoma hepaticum & venæ incifio, profunt.

ΠΕΡΙ ΚΑΧΕΞΙΑΣ.

Κεφ. ρπε΄.

Καχεξίαν καλοῦσι τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν. θεραπεύειν δὲ δεῖ αὐτὴν διὰ φλεβοτομίας, καὶ μάλιστα τοῖς δι' ἐπίσχεσιν αἱμοῤῥοΐδων, ἢ καταμηνίων, καθαρτέον

DE MALO CORPOris habitu, quem Græci καχεξίαν appellant.

Cap. CLXXXV.

Malum corporis habitum principium hydropicorum affectuum vocant. Huic fanguinis miffione fuccurri oportet, illi præfertim quę fit ex retentione hæmorrhoidarum

τὴν ἱεράν. ἡ δὲ δίαιτα λεπτὴ, καὶ ξηρὰ, καὶ χρῆσις αὐτοφυῶν θερμῶν στυπτηριωδῶν, καὶ νιτρωδῶν καὶ γωπνάπια. διδόναι δὲ πίνειν συνεχῶς τοῦ ἀψινθίου, καὶ τῆς πικρᾶς, καὶ τὴν θεοδώρητον. ἔμπλαστρα δὲ, τό, τε διὰ δαφνῶν, καὶ τὸ διὰ σπερμάτων.

rum uel mēſium ſuppreſſione, purgandi autem ſunt ex hiera. Victus vero extenuans & deſiccans eſto, vſus item balneorū naturalium, alumiuoſorum, nitroſorum, et ſulfuroſorum commodus eſt. In potu vero offerre oportet frequenter abſinthiū, & picram et Theodoretum. Emplaſtra item, & quod è lauri baccis & è ſeminibus conſtat.

ΠΕΡΙ ΥΔΕΡΩΝ.

Κεφ. ρπϛʹ.

Καταψυχθέντος τοῦ ἥπατος σφοδρῶς ποτὲ κατὰ πρωτοπάθειαν αὐτοῦ, ποτὲ δὲ κατὰ συμπάθειαν ἑτέρων μορίων, ἀποτυχία τῆς ἐξαιματώσεως γίνεται, καὶ καλεῖται τὸ πάθος ὕδερος. εἰσὶ δὲ τρία εἴδη ὑδέρων. ἓν μὲν ὁ λεγόμενον ἀσκίτην, ὅταν

DE AQVA INTERcutem, hoc eſt, hydropico morbo.

Cap. CLXXXVI.

Cum epar vehementer fuerit refrigeratum, id quod fit, modo primario affectu eius, modo conſortij lege aliarum partium, et ſanguinis elaboratio nulla ſuccedit. Vitiū *ὑδερός* græcè, latinè, aqua inter cutē vocatur. Atq; huius tres ſunt ſpecies, vna eſt, cum venter inſtar

ὥσπερ ἀσκὸς ὀγκοῦται, ἐφ᾽ οὗ καὶ παρακέντησιν παραλαμβανόμεθα. δεύτερον ὁ λεγόμενος τυμπανίας, ὅταν πνεύματος γέμει ἡ γαστὴρ μᾶλλον. δῆλον δὲ τοῦτο, ἐκ τοῦ κρούεσθαι, καὶ ἠχεῖν τὴν γαστέρα. τρίτον δὲ εἶδος ὁ λεγόμενος ἀνασάρκα, ὅταν ὅλον τὸ σῶμα ὀγκοῦται. καλεῖται δὲ καὶ λευκοφλεγματία. εἰσὶ δὲ σχεδὸν μὲν πάντες ἀνίατοι τελειούμενοι. τούτοις δεῖ παρέχειν φάρμακον ὑδραγωγόν. οἷον κόκκον κνίδιον σφαιρώσας δίδου. ἢ λαθυρίδας κ̄. ἢ εὐφορβίου κερ. ε̄. ἄλλο πόμα ἄγων ὕδωρ. χαμελαίας φύλλων, καὶ χαλκοῦ κεκαυμένου, καὶ ἀνήσου τὸ ἴσον, δίδου ἐν ὕδατι. ἄλλο ὑδραγωγόν. ἀλόης, εὐφορβίου, κόκκου κνιδίου ἀνὰ δραχμ. α΄. κράμβης

vtris intenditur vehemẽter, in qua perforatione etiam, quæ παρακέντησις dicitur, vtimur, ἀσκίτην hanc græci vocant. Altera ſpecies eſt, quam tympanitem appellant, cum in ventre creber eſt ſpiritus, quod ex ſono & pulſatione ventris percipitur. Tertia ſpecies eſt, quam anaſarcam nominauerunt, cum tumores per totum corpus oriuntur, id vitij genus λευκοφλεγματίαν quoq;, ob humoris nimiam abundantiam appellant. Harum nulla cum inueterauerit curationẽ recipit. His igitur medicamẽtum, quod aquam educat, exhibendum eſt, quale eſt, granũ gnidium in globulum redactum, vel lathyrides viginti, vel Euphorbij ſiliquæ quinq;. Alia potio aquam eliciens. Chamelææ foliorum, æris combuſti, aniſi portiones pares

res

χυλῷ ἀναλάμβανε, καὶ δίδου κερ. ἑπτὰ, ἢ, θ'. δίδου δὲ καὶ τὰ διουρητικὰ, οἷον ἄσαρον, ἵππουριν, σέλινον, ἀδίαντον. ἁρμόζει δὲ τούτοις καὶ ἡ διὰ τοῦ ὀξυμέλιτος πικρὰ καὶ ἡ θηριακή. ἔξωθεν κατάπλαττε βόλβιτα βοὸς ξηρὰ, λειώσας σὺν ὀξυμέλιτι, καὶ θείου τὸ τέταρτον μέρος ὅλον τοῦ γαστρὸς ἐπίβαλλε κύτει. ἢ σπυράθους αἰγὸς σὺν οὔρῳ παιδὸς κατάπλασσε, ἢ ζύμην, καὶ νίτρον, καὶ ἶριν, καρδάμωμόν τε καὶ θεῖον ἄπυρον, ἀμμωνιακόν τε, καὶ δαφνίδας, καὶ περιστερῶν κόπρον, ἢ πάντα, ἢ τινὰ ἐκ τούτων δι' ὀξυμέλιτος. ἔμπλαστρα δὲ τήν τε δι' ἰτεῶν, καὶ τὴν ἱκέσιον.

res ſingulorum ex aqua dantur. Aliud aquã educens. Aloës, Euphorbij, cocci gnidij, ſingulæ drachmæ, braſsicæ ſucco excipiuntur, & ſiliquę ſeptem aut nouem dantur, item ea quæ vrinas mouent, qualia ſunt, aſarũ, hipparis, apium, adianthum. His etiam picra ex oxymelite competit, & theriaca. Extrinſecus vero cataplaſmata adhibẽda, ex ſtercore bouino arido, & cum oxymelite trito, vel quarta pars ſulfuris toti ventris capacitati iniecta. Vel ſtercora caprilla cum vrina, pueri applicato, vel fermentum, vel nitrum, vel iridẽ, cardamomum itẽ & ſulfur, ignem non expertũ, ammoniacum præterea & lauri baccas et columbarum ſtercus, vel omnia vel quædam cum oxymelite. Emplaſtra nouiſsimè imponuntur, tũ dia iteon, id eſt, quod ex ſalicibus eſt, tum quod iceſium dicitur.

ΠΕΡΙ ΣΠΛΗΝΟΣ.

Κεφ. ρπζ΄.

Τοῦ μὲν σπληνὸς φλεγμαίνοντος, φλεβοτομητέον αὐτοὺς ἀπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος, ἢ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. εἶτα καταπλαστέον διὰ κριθίνου ἀλεύρου, καὶ τήλεως, καὶ ἰτέας φύλλων, σὺν ὀξυμέλιτι. ἄλλο. τήλεως οὐγγ. δ΄. κριθίνου, καρδαμώμου ἀνὰ οὐγγ. α΄. σύκων λιπαρῶν λι. α΄. περιστερεῶνος οὐγγ. α΄. σὺν ὄξει ἑψήσας, κατάπλασσε. ἄλλο. κόπρον αἰγείαν σὺν κριθίνῃ, καὶ λινοσπέρμῳ, καὶ ἁλὸς ἄνθος σὺν ὀξυκράτῳ κατάπλασσε. τριβέτω δὲ κυπρίνῳ ἐλαίῳ σὺν ὄξει. μάλαγμα. κηροῦ λι. α΄. νίτρου οὐγγ. γ΄. τερεβινθίνης, ἄγνου σπέρματος, καππάρεως ῥίζης φλοιοῦ ἀνὰ οὐγγ. α΄. ἑψη-

DE LIENIS IN-*flammatione.*

Cap. CLXXXVII.

At ſi inflammatio lienem exercet, ſanguis è cubito ſiniſtro & in extrema manu mittendus eſt. Deinde cataplaſma inducendum ex farina hordeacea, fœnugręco, folijs ſalicis, cum oxymelite. Aliud. Fœnugræci vnciæ quatuor, farinæ hordei, cardamomi ſingulæ vnciæ, ficuum pinguium libra, verbenacæ vncia, cũ aceto cocta, ad cataplaſmatis formam inducuntur. Aliud. Stercus caprillum cum farina hordeacea, & lini ſemine & ſalis flore, cum poſca applicatur, ſi tamen prius cyprino oleo aceto admixto fouetur. Malagma. Ceræ libra, nitri vnciæ tres, terebinthinæ, viticis ſeminis, corticis radicis capparis ſingulæ vnciæ, co-

ctæ

σαις ἔμπασσον τὰ ξηρά.

ΠΕΡΙ ΣΚΙΡΡΩΘΕΝΤΟΣ σπληνός.

Κεφ. ρπη´.

Εἰ δὲ φλεγμονὴ ἐπὶ σκιῤῥῶδες μεταπέσῃ, τοῖς ἰσχυροτέροις χρηστέον, ὥστε καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἀμύσσεσθαι, οἷόν ἐστι, ἀμμωνιακὸν σὺν ὄξει ἐπιχριόμενον κατὰ τοῦ σπληνὸς, καὶ πινόμενον, ὅσον ∠. α´. ἐν λουτρῷ. ἢ καππάρεως φλοιὸν ὄξει λειώσας, καὶ καταπλάσας. καὶ ὁ τοῦ κενταυρίου χυλὸς ἔξωθεν ἐπιθέμενος, καὶ πινόμενος, ἢ χαμαιδρύος. ἢ σκολοπένδριον σὺν ὀξυμέλιτι πινόμενον. ἄλλο σπληνικὸν βοήθημα. μυρίκης καρποῦ δραχμ. δ´. πεπέρεως δραχ. δ´. ναρδοστάχυος δραχ. β´. ἀμμωνιακοῦ δραχ. β´. φύλλων καππάρεως δραχ.

ctæ aridæ inſperguntur.

DE LIENIS SCIRrho.

Cap. CLXXXVIII.

Verum vbi inflammatio in ſcirrhum degenerat, valentioribus vtendum erit, ita ut cutis ſumma exulcerentur, quale eſt ammoniacum ſpleni ex aceto illitũ, vel ipſum quoq; à lotione ad drachmæ pondus in potu aſſumptum. Vel capparis cortex ex aceto tritus ad cataplaſmatis modũ impoſitus, quemadmodum & centaurij & chamædryos ſuccus extrinſecus adhibitus. Scolopendriũ præterea cum oxymelite bibitur. Aliud, quod ſpleni confert auxilium. Myricæ fructus, piperis ſingulorum drachmæ quatuor, ſpicæ nardi drachmæ duę, ammoniaci tantundem, capparis folio-

γ΄. ὄξους σκιλλητικοῦ τὸ ἀρκοῦν λειώσας ποίει τροχὸν, καὶ δίδου. ἔμπλαστρος ἡ τε κυπρίνη, καὶ ἡ οὐσία μέλαινα. γυμνάσια δὲ καὶ τρίψεις, καὶ σιναπισμοί. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ σικύαι μετ' ἐγχαράξεως.

rum drachmæ tres, aceti ſcillitis quantū ſatis eſt, ſingula trita in paſtillum efformato & exhibeto. Emplaſtra vero conueniunt, & cyprinum & quod vſia nigra dicitur. Nouiſsimè exercitationes quoque & frictiones adhibendæ & ſinapiſmi, interdum & cucurbitæ ſine ſcarificatu admouendæ.

ΠΕΡΙ ΙΚΤΕΡΟΥ.

Κεφ. ρπθ΄.

DE MORBO REgio, qui *ἴκτερος* *græcè dicitur.*

Cap. CLXXXIX.

Ἰκτερός ἐστιν ἀνάχυσις χολῆς ἐν ὅλῳ τῷ σώματι, ἢ ὠχρᾶς, ἢ μελαίνης. καὶ γίνεται ὁ μὲν μέλας ἐπὶ ἐμφράξει τοῦ σπληνὸς, καὶ ἀναδιδομένου τοῦ μελαγχολικοῦ χυμοῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. ὁ δὲ ὠχρὸς ἐπὶ ἐμφράξει τῆς χοληδόχου κύστεως. γίνεται δὲ καὶ δι' ἄμετρον θερμασίαν ἐκχολουμένου τοῦ αἵματος. γίνεται δὲ καὶ κρυπ-

Morbus regius bilis vel flauæ vel atræ per totum corpus effuſio eſt. Arquatus igitur niger ex obſtructione lienis, et cū humor melācholicus ad cutis ſumma effertur, naſcitur. Qui vero à flaua bile eſt, originem ex veſicæ felleæ obſtructione trahit. Immoderata præterea cruditas, cum ſanguis bilioſior redditur, hunc morbum excitare poteſt.

Non-

κὸς ἴκτερος, ὅταν ἡ φύσις ἀπὸ βάθους διώξῃ τὴν χολὴν εἰς ἐπιφάνειαν. γίνεται δὲ καὶ διὰ πόσιν δηλητηρίου φαρμάκου, καὶ διὰ ἰὸν ἔξωθεν ἰοβόλου. τούτους κατ' ἀρχὰς φλεβοτομητέον, καὶ καθαρτέον. προποτιστέον δὲ τοὺς ἰκτερικοὺς σελίνου ἀφέψημα, ἢ ἀδιάντου, ἢ λαπάθου, ἢ ἑρπύλλου, ἢ ἀψινθίου. δίδου δὲ καὶ τὸ σπέρμα τοῦ χρυσολαχάνου ὅσον δραχ. α΄. μετὰ ὀῤῥογάλακτος, ἢ χρυσαττικοῦ, ἢ ἀφεψήματι ἀριστολοχίας λεπτῆς, ἢ ὑπερικοῦ, ἢ στρουθίου, ἢ ἐρυθροδάνου. δοτέον δὲ καὶ τὴν πικρὰν δι' ὀξυμέλιτος, καὶ τὸν διὰ πικρῶν ἀμυγδάλων τροχὸν, καὶ τὴν θεοδώρητον. ἢ κινναμώμου δραχ. α΄. σὺν οἰνομέλιτι, ἢ σμύρνης κυάμου μέγεθος, μετὰ πεπέρεως ἴσου.

Nonnunquam morbus regius, in morborum iudicationibus apparet, cũ natura bilem è profundis corporis partibus ad ſummam cutem propellit. Fit quandoq; etiam è noxij medicamenti potu, & ob virus extrinſecus à venenato animali illatum. His igitur inter initia ſanguinem mittere, & corpus purgare oportet, & in potu offerre decoctũ apij, vel Adianthi, vel rumicis, vel ſerpylli, vel abſynthij. Præterea atriplicis ſemen, ad drachmæ pondus cum ſero lactis, vel chryſattico, vel ariſtolochiæ tenuis decoctum, vel hyperici vel lanariæ herbę, vel erythrodani. Danda præterea picra cum oxymelite, & qui ex amaris amygdalis conſtat paſtillus, & theodoretus. Vel cinnamomi drachma cũ vino mulſo, vel myrrha

χολῆς ἢ οὔσης ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐλατήριον μετὰ γάλακτος γυναικείου ἔνσταζε τῇ ῥινὶ, ἢ κυκλαμίνου χυλὸν, ἢ μελάνθιον σὺν ὄξει. καταπλαστέον δὲ τὸ σπλάγχνον τοῖς ἐμφράττουσιν, οἷον ἐστι, ἀψίνθιον, κενταύριον, χαμαίδρυς, χαμαιπίτυς, ἀριστολοχία σὺν κριθίνῳ, καὶ τηλίνῳ, καὶ λινόσπερμον.

fabæ magnitudine, cum pari piperis portione. Cũ vero bilis in oculo apparuerit, elaterium seu succum cucumeris asinini, cum muliebri lacte naribus instillato, vel cyclaminis succum, uel nigellam cũ aceto. Cataplasmata vero visceri quę obstruunt sunt imponenda, ex absinthio, centaurio, chamædri, chamępyti, aristolochia cum farina hordeacea & fœnugræci & lini semine.

ΠΕΡΙ ΕΞΟΜΦΑΛΟΥ.

Κεφ. ρϥ'.

Στυπτηρίας σχιστῆς δραχμ. ε. τρυγὸς οἴνου δραχ. η. ῥόδων δραχ. ε. κηκίδων δραχ. γ. οἴνῳ λειώσας, ἐπιτίθει. ἔξωθεν ἐπιτιθέμενος σπόγγον ἐξ ὀξυκράτου, καὶ ἐπιδεσμῶν. ἄλλο. κηκίδων, βαλαυστίων, σιδίων,

DE VMBILICO *prominente.*

Cap. CXC.

Aluminis scissilis drachmæ quinque, fæcis vini drachmæ octo, rosarum drachmę quinque, gallarum drachmæ tres, ex vino tritæ inducuntur. Extrinsecus vero spõgia ex posca, superimponitur et alligatur. Aliud. Gallæ, balaustium, malicorium, cupressi

σφαίρας κυπαρίσσου χλωρὰς σὺν οἴνῳ λειώσας, ἐπιτίθει. κωνίου, μάννης, ψιμμυθίου, ὑποκυστίδος χυλοῦ ἀνὰ δραχ. ι. σὺν οἴνῳ ἐπιτίθει.

ΠΕΡΙ ΒΟΥΒΩΝΟΚΟΙΛΗΣ, καὶ ἐντεροκοίλης, καὶ ὑδροκοίλης.

Κεφ. ρϟα'.

Ἄνω μὲν κατὰ τοῦ βουβῶνος τοῦ ἐντέρου μένοντος, βουβωνοκοίλη καλεῖται. ὑγροῦ δὲ πολλοῦ ἀθροισθέντος ἐν τῷ ὀρχέῳ ὑδροκοίλη καλεῖται. σιδίων ποίνω δραχ. ι. καὶ ὑποκυστίδος χυλὸν σὺν οἴνῳ λειώσας ἐπιτίθει, προαναβάσας τὸ ἔντερον, καὶ τριγόνῳ ἐπιδέσμει, ἐπίλυε δὲ διὰ ἡμερῶν ε. ἄλλο. κυπαρίσσου σφαιρῶν οὐγγ. α'. κηκῖδος οὐγγ. α'. σιδίων οὐγγ. ς'. πωροκόλ-

cupressi globuli virides cum vino triti imponuntur. Quemadmodum cicutæ quoq;, mannæ, cerussæ, hypocystidis succi singulę drachmę cum vino in vsum adhibentur.

DE RAMICE INGVINUM, *intestinorum & uentoso.*

Cap. CXCI.

Quando intestinum supra in inguine iacet, βουβωνοκοίλη à græcis, à nostris ramex inguinis appellatur. Copiosiore vero humore in testib9 collecto, vitium græci ὑδροκοίλην, nostri aquosum ramicem vocant. Malicorij igitur drachmæ decem, & hypocystidis succus ex vino tritus imponitur, intestino tamē prius confricato, & trigono ligatur, & quinto dissoluitur. Aliud. Cupressi globulorum, gallarum, singulæ

λης οὐγ. γ΄. μάννης λιβά-
νου οὐγ. ς΄΄. συμφύτου ῥί-
ζης οὐγ. ς΄΄. κοχλίων σὺν
τοῖς ὀστράκοις οὐγ. α΄. τὰ
πρῶτα τρία σὺν οἴνῳ
περιλειώσας, τὰ λοιπὰ
ἐπίβαλλε. ἄλλο. ἀλόης,
σιδίων, λιβάνου, ὑποκυ-
στίδος χυλοῦ, κόλλης τεκ-
τονικῆς, πίσσης, ἀσφάλ-
του, ἀνὰ οὐγ. α΄ ς΄΄. οἴνου τὸ
ἀρκοῦν. πρὸς ὑδροκοίλας.
πεπέρεως κόκκοι. ρ΄. δαφ
νοκόκκων δραχ. η΄. νίτρου
δραχ. η΄. κηροῦ δραχ. μ΄.
ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν.

gulæ Vnciæ, malicorij un
ciæ ſex, glutinis taurini
unciæ tres, mannæ thu-
ris, radicis ſymphyti ſin-
gulorum ſemuncia, co-
chlearum cum teſtis un-
cia. Ex his priora tria in
uino læuigantur, & reli-
qua deinde adduntur. A
liud. Aloës, malicorij, thu
ris, ſucci hypocyſtidis,
glutinis fabrilis, picis, bi-
tuminis, ſingulorum ſeſ
cuncia, uini quod ſuffi-
cit. Ad aquoſum ramicē,
qui hydrocœle dicitur. Pi
peris grana centum, bac-
carum lauri nitri ſingulo
rum drachmæ octo, ceræ drachmę quadraginta, olei
quantum ſatis eſt.

ΠΕΡΙ ΔΙΔΥΜΟΥ, ΚΑΙ ὀσχέου φλεγμονῆς.

Κεφ. ρϟβ΄.

DE TESTICVLI ET *ſcroti inflammatione.*

Cap. CXCII.

Τοῦ μὲν ὀσχέου φλεγ-
μαίνοντος, ἐκ τῆς ἁφῆς
τὴν πυράκτωσιν καὶ σκλη
ρίαν διαγινώσκομεν. τοῦ

Interiore teſtium ſinu,
quem ὀσχεόν græci, noſtri
ſcrotum uocant, inflam-
mato, feruorem & duri-
tiem ex tactu internoſce-
mus,

...ὲ διδύμου φλεγμαίνοντος, οὐδὲ τῆς ψαύσεως ἀνέχονται, καὶ ἡ σκληρία τοῦ βάθους ὑπαντᾷ, καὶ πυρετὸς ἔσθ' ὅτε γίνεται. τούτους δεῖ φλεβοτομεῖν τὸ σφυρὸν, καὶ καταπλάσσειν κυάμινον ἄλευρον, μετὰ σταφίδων ἐκγιγαρτισμένων. ἄλλο. κυμίνου, ἢ ἀσφοδέλου ῥίζαν ἑψήσας, καὶ λεάνας σὺν κριθίνῳ, κατάπλασσε. ἄλλο. λινόσπερμον σὺν ἑψήματι, ἢ τῆλιν ἐν μελικράτῳ, ἢ κρίνου ῥίζαν σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ ἑψήματι, ἢ ἠριγέροντα, κορίαννον μετὰ σταφίδων, ἢ ὑοσκυάμου φύλλοις σὺν ἀλεύρῳ, ἢ κολοκύνθης ὠμῆς ξέσματα σὺν ἀλεύρῳ. ἄλλο. ἐλαίου ῥοδίνου, κηροῦ, πιτύνης ἀνὰ οὐγγ. γ΄. κυμίνου οὐγγ. α΄. ∠΄. χρῶ δὲ τῷ ἀνήθῳ, καὶ τῷ διὰ χυλῶν ἔμπλαστρον.

mus. Vbi vero testiculus fuerit inflammatus, tum ne tactum quidem sustinent, & durities in profundo occurrit, & febris nonnunquam oritur. His igitur sanguis ex talo mittendus, et cataplasma imponendum ex farina fabacea cum vuis acinorũ expertibus. Aliud. Cuminum, vel hastulæ regiæ radicem coctam, & cum farina hordeacea læuigatam inducito. Aliud. Lini semen cum sapa, vel fœnugræcum cum mulsa, vel radicem lilij cum farina hordeacea & sapa, vel senecionem, uel coriandrum cum uuis, uel alterci folia cum farina, uel cucurbitæ crudę ramenta cũ farina. Aliud. Olei rosacei, ceræ, resinæ piceæ, singulorum unciæ tres, cumini uncia & semissis, utere & anetho, et quod à succis Diachylon dicitur emplastro.

DE

ΠΕΡΙ ΓΟΝΟΡΡΟΙΑΣ, καὶ ὀνειρογμοῦ. Κεφ. ρϙγ'.

DE SEMINIS PRO*fluuio, & ueneris insomnijs.* Cap. CXCIII.

Η γονόῤῥοια σπέρματός ἐστιν ἀκούσιος ἀπόκρισις, συνεχῶς γινομένη, χωρὶς τῆς κατὰ τὸ αἰδοῖον ἐντάσεως. γίνεται δὲ δι' ἀσθένειαν καθεκτικῆς δυνάμεως. τούτους δεῖ ἐμβρέχειν τὸ ὄσχεον, καὶ σκέπειν δι' οἴνου, καὶ μηλίνου, ἢ οἰνανθίνου ἐλαίου, καὶ καταπλάσσειν τοῖς διὰ φοινίκων καὶ μήλων, οἰνάνθης τε, καὶ ἀκακίας, καὶ ὑποκυστίδος, καὶ κηκίδων. ἐγκαθέζειν δὲ εἰς ἀφέψημα σχοίνου, καὶ βάτου, καὶ ῥόδων, καὶ μυρσίνης, καὶ τῶν τοιούτων. τροφὰς δὲ ἀναξηραντικὰς προσφέρειν, καὶ γυμνάσια ἄμετρα.

Gonorrhœa seminis est inuita excretio, quæ continuo absque tamen pudēdi seu obscænarum partium tensione durat. Fit ex facultatis retentricis imbecillitate. His igitur scrotū irrigare oportet, & ex uino, oleo melino, & œnanthino tegere. Præterea cataplasmatis uti oportet, ex palmulis & malis cotoneis, œnanthe, acacia, hypocystide, & gallis. Insidere denique oportet in decoctione iunci odorati rotundi, rubi, rosarum, myrthi & similibus, & cibos offerre exiccantes, & exercitijs uehementioribus uti.

ΠΕΡΙ ΠΡΙΑΠΙΣΜΟΥ. Κεφ. ρϙδ'.

DE PRIAPISMO. Cap. CXCIIII.

Πριαπισμός ἐστιν ἔνα-

Priapismus est tensio puden-

πασις τοῦ αἰδοίου, εἰς μῆκος ὀγκουμένου ἀκουσίως. γίνεται δὲ ὑπὸ φυσώδους πνεύματος, ἐξογκοῦντος τὸ μόριον. γεννώμενον τὸ πνεῦμα ἐξ ὑγρῶν, γλίσχρων, καὶ παχέων χυμῶν ὑπὸ θερμότητος μετρίας. τούτους δεῖ ποτίζειν ἀφέψημα νυμφαίας βοτάνης, καὶ τοῦ ἄγνου σπέρματος, καὶ πήγανον χλωρὸν ἐσθίειν, καὶ πίνειν. ἀγαθοὶ δὲ καὶ οἱ ἔμετοι, καὶ γυμνάσια, καὶ τρίψεις πρὸς τὴν τῶν πνευμάτων διαφόρησιν.

pudendi cum præter uoluntatem in longum latumq; intumescit. Fit ex flatulento spiritu, qui in tumorem attollitur, et ab imbecillo calore ex humidis, uiscidis, & crassis succis generatur. His in potu nympheæ herbæ decoctum dare oportet, & niticis seminis, & rutam uiridem in cibo & potu offerre. Vtilis etiã est uomitus, & exercitationes, & frictiones denique ad flatuum discussionem.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΝ ΑΙΔΟΙΟΙΣ ἕλκη.

Κεφ ρϞε΄.

AD COLIS VLcera.

Cap. CXCV.

Χάρτος κεκαυμένος λεῖος, ἢ κολοκύνθη κεκαυμένη, προβρέξας οἴνῳ τὸ αἰδοῖον, ἐπίπασσε, τὸν διὰ χάρτου τροχόν. ἀλόη λεία ἐπιπασσομένη, ἢ πομφόλυξ. εἰ δὲ

Charta combusta cõtrita, & cucurbita concremata, uino prius pudendo absterso, inspergitur, uel qui ex charta est pastillus. Eodem modo aloë quoq; trita, & pompholyx

ὑγρότερα εἰσὶ τὰ ἕλκη, ἐπίπασσε πίτυος φλοιὸν λεῖον, ἢ λίθον αἱματίτην. εἰ δὲ νομῶδες ἐστὶ τὸ ἕλκος, κατάπλαττε φακὴν μετὰ σιδίων δι' ὀξυμέλιτος. χρηστέον τροχίσκοις τῷ τε διὰ χάρτου, καὶ τῷ βιθυνῷ.

pholyx inſperſæ applicantur. Si uero ulcera humidiora fuerint, piceæ corticem, in puluerem redactum, uel lapidem hæmatiten inſpergito. Si uero ulcus depaſcendo ſerpit, lenticulam cum malicorio ex oxymelite inducito. Paſtillis poſtremo, & eo qui ex charta eſt, & bythino utendum.

ΠΕΡΙ ῬΑΓΑΔΩΝ.

Κεφ. ρϟϛ΄.

Ῥαγάδας δὲ τὰς ἐν αἰδοίοις καὶ ἕδρᾳ ὠφελεῖ ῥιτίνη φρυκτή, σὺν ῥοδίνῳ λειωθεῖσα. ᾠὸν, ὄπιον, ἢ κισσοῦ φύλλων ξηρῶν ἡ τέφρα, σὺν ῥοδίνῳ λειουμένη, ἐν μολυβδαίνῃ θυΐᾳ προσφερέσθω. ἄλλο. καδμίας κεκαυμένης οὐγγ. β΄. ῥόδων οὐγγ. ς΄. ἐπίπασσε, προαπονίπτων οἴνῳ. ἄλλο. λιθαργύρου οὐγγ.

DE SEDIS NATVralium'q; rimis, quas Græci *ῥαγάδας* uocant.

Cap. CXCVI.

Rimas partium obſcænarum & ſedis reſina fricta, & cum oleo roſaceo trita iuuat, ouum item, opium, uel hæderæ foliorum combuſtorū cinis, cum roſaceo tritus, & in plumbea pila admotus. Aliud. Cadmiæ combuſtæ unciæ duæ, roſarum unciæ ſex, inſpergito, uino prius abſterſo. Aliud. Argenti ſpumæ unciæ tres,

γʹ. καδμίας οὐγ. βʹ. ψιμυθίου οὐγ. βʹ. λιβάνου οὐγ. ᾱ. ςʺ. ῥοδίνου καὶ οἴνου τὸ ἀρκοῦν. πρὸς δὲ κονδυλώματα. χαλκίτεως, ὑσσώπου, μυελοῦ ἐλαφείου, βάτου φύλλων μετ' ἐλαίου ἴσα. πρὸς δὲ φλεγμονὴν αἰδοίου. ἀμπέλου φύλλων ἁπαλῶν δραχ. ᾱ. ψιμυθίου δραχ. ε̄. λειώσας, κατάπλασσε. ἄλλο. ἀείζωον σὺν ψιμυθίῳ, καὶ ὠῶν πυρρὰ κατάπλασσε. καταντλει δὲ θάλασσαν ψυχράν.

tres, cadmiæ unciæ duæ, ceruſſæ tantundem, thuris vncia vna & ſemiſsis, roſacei & vini quantum ſatis eſt. Ad condylomata. Chalcitidis, hyſſopi, medullæ ceruinæ, rubi foliorum pares portiones cum oleo applicãtur. Ad inflammationẽ colis, vitis foliorum tenerorum drachma, ceruſſæ drachmæ quinq;, tritæ obducuntur. Aliud. Semper viuum cum ceruſſa & ouorum lutea ad cataplaſmatis modum imponuntur. Marina etiam aqua ſuperinfuſa confert.

ΠΡΟΣ ΘΥΜΟΥΣ ΤΟΥΣ ἐν αἰδοίοις.

Κεφ. ϱϟζʹ.

Τέφρα κλήματος σὺν ὄξει καταπλασσομένη. ἢ ἰτέας φλοιοῦ τέφρα, ἢ ἐλατήριον μεθ' ἁλῶν, ἢ σῦκα ἄγρια μετ'

DE CARNOSIS NAturalium excreſcentijs, quas *θύμους* Græci uocant.

Cap. CXCVII.

Cinis palmitum cum aceto cataplaſmatis modo illitus, item ſalicis corticis cinis, uel elaterium cum ſale, uel groſsi cum

ὄξους ἐπιτιθέμενα, ἢ σμαρίδος κεφαλὴ ταριχηρὰ καυθεῖσα μετὰ θείου ἀπύρου ἴσου, ἢ ὀπὸς συκῆς χριόμενος, ἢ ἡλιοτρόπιον σὺν οἴνῳ κατάπλασσε.

aceto impoſiti, aut ſmaridis caput ſalſum crematum, cum pari ſulphuris ignem non experti pondere, liquor item fici illitus, uel heliotropium cataplaſmatis modo applicatum.

ΠΡΟΣ ΦΛΕΓΜΟΝΗΝ ἕδρας.

Κεφ. ρϟη΄.

AD ANI INFLAMmationem.

Cap. CXCVIII.

Ψιμυθίου δραχ. δ΄. πομφόλυγος οὐγγ. α΄. καδμίας, λιβάνου ἀνὰ οὐγγ. α΄. ἰντύβου χυλοῦ, καὶ ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. ψίχας, κρόκον, ὄπιον λειώσας σὺν γάλακτι ἐπιτίθει. ἄλλο. κροκὰ ᾠῶν ἑφθά, ὄπιον, κρόκον, ψύλλιον λειώσας σὺν ἑψήματι ἐπιτίθει. ἄλλο. ὑοσκυάμου φύλλων, ψιχῶν, ῥοδίνου ἴσα λειώσας ἐπιτίθει. ἄλλο πρὸς ῥαγάδας. λιθαργύρου οὐγγ. γ΄. στυπτηρίας ∠.

Ceruſſæ drachmę quatuor, pompholygis, cadmiæ, thuris, ſingulæ vnciæ, ſucci, intibi & roſacei quantum ſatis eſt. Aliud. Micam, crocum, opium, trita cum lacte imponito. Aliud. Lutea ouorum cocta, opium, crocum, pſylium, trita cum ſapa inducito. Aliud. Alterci foliorum, micæ, roſacei, ſingulorum pares portiones tritę eodē modo applicantur. Aliud ad rhagades. Argenti ſpumæ vnciæ tres, alumi-
nis

α΄. χοιρείου στέατος τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. πίσσης, κηροῦ, στέατος χοιρείου, μάννης λιβάνου ἴσα τήξας, χρῶ.

nis ſciſsilis drachma, adipis ſuilli quod ſufficit. Aliud. Picis, ceræ, adipis ſuilli, mannæ, thuris, paribus portionibus ſimul contuſis utitor.

ΠΡΟΣ ΕΞΟΧΑΔΑΣ.

Κεφ. ρκθ΄.

Φλεγμαινόντων τῶν ἐξοχάδων, ποιεῖ, ψιμυθίου οὐγγ. γ΄. λιθαργύρου οὐγγ. β΄. μαστίχης οὐγγ. γ΄. πομφόλυγος οὐγγ. α΄. ὑοσκυάμου χυλοῦ τὸ ἀρκοῦν, καὶ ῥοδίνου. ἀποφλεγμαίντων δὲ ὄντων, κυπαρίσσου σφαίρια καυθέντα, καὶ λειωθέντα ἐπίπασσε, οἴνῳ προαπονίπτων. ἢ φοινίκων ὀστῶν τὴν τέφραν, ἢ λεπύρων ὠῶν. κατάπλασσε, ἢ μελάνθιον λειώσας, κατάπλασσε. ἄλλο. ἐλαίας ὀστᾶ καύσας, καὶ κολοκύνθην καύ-

AD EXCRESCENtias ani.

Cap. CXCIX.

Ad ani excreſcentias inflammatas hoc facit, ceruſſæ unciæ tres, argenti ſpumæ unciæ duæ, maſtyches unciæ tres, pompholygis uncia, ſucci alterci quantum ſatis eſt, cui roſaceum quoq; adijciatur. Si uero inflammatione carent, cupreſsi globulos combuſtos, & in pollinē redactos, inſpergito, uino tamē prius abſterſos, uel dactylorum oſsium cinerem uel teſtarum ouorum, & nigellā tritam ad cataplaſmatis modum inducito. Aliud. Oliuæ oſſa combuſta, &

σας ὁμοῦ, λειώσας ἐπί-
πλασσε.

cucurbitæ crudæ, concre
mata, contrita applicato.

ΠΡΟΣ ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΑΣ
ἐν ἕδρᾳ.

Κεφ. σ.

DE HAEMORRHOIdibus.

Cap. CC.

Τὰς μὲν οὖν τυφλὰς αἱμοῤῥοΐδας ἀναστομεῖ κυκλαμίνου χυλὸς καταχριόμενος. πρὸς δὲ ἀμέτρως κινουμένας, πυρία δι' ἀφεψήματος μυρσίνης, βάτου, ῥοῦ, κηκίδων, ῥόδων, σιδίων, βαλαυστίων, στυπτηρίας. ἄλλο. κηρίου μελαντηρίας δραχμ. γ'. λιθαργύρου δραχ. β'. κηκίδος δραχ. α'. μύσιος δραχ. α'. σέρεως δραχ. α'. περιπυριάσας ἐπίπασσε ξηρόν. ἄλλο. μίσυος κεκαυμένου οὐγγ. γ'. λειώσας, χρῶ. χαλκίτιδος οὐγγ. δ'. σέρεως οὐγγ. β'. χρῶ.

Cæcas itaque hæmorrhoides reserat cyclaminis succus illitus. Ad eas uero quæ immoderatius profluunt, fomentum ex myrthi decocto, rubi itẽ, rhois, gallarum, rosarũ, malicorij, balaustij, aluminis facit. Aliud. Cretæ sutoriæ drachmæ tres, argenti spumæ drachmæ duæ, gallarum, mysios, sereos, singulæ drachmę. Hæc pro fomento primũ adhibentur, et deinde sicca insperguntur. Aliud. Mysios combusti unciæ tres, trito utitor, chalcitidis vnciç quatuor, sereos unciæ duæ, utitor.

ΠΡΟΣ ΕΔΡΑΣ ΠΡΟ- πιπτούσας. Κεφ. σα'.

Κηκίδος, ψιμυθίου, ἐρίκης καρποῦ, ἀκακίας, βώλου ἴσα λεῖα προβρέξας οἴνῳ ἐπίπασσε. ἄλλο. τὸ οὖρον αὐτοῦ τοῦ νοσοῦντος ἔτι θερμὸν προσαντλούμενον, ὠφελεῖ. ἄλλο. κοχλίας καύσας, καὶ λειώσας σὺν λιβάνῳ, ἐπίπασσε. ἄλλο. χελώνης ὄστρακον καύσας ἐπίπασσε. ἢ ὄστρεα κεκαυμένα σὺν ῥοδίνῳ λειώσας, ἐπίπασσε. ἄλλο. κηκίδων, σιδίων, ῥοῦ, λιβάνου ἀνὰ δραχ. γ'. λιθαργύρου δραχμ. γ'. ἀκακίας τὸ ἴσον ἐπίπασσε.

AD PROCIDENtem anum. Cap. CCI.

Gallarum, cerussæ, ericæ fructus, acaciæ, boli, singulorum par pondus, uino prius absterfis, tamen inspergitur. Aliud. Vrina ipsius ægri adhuc calida affusa, iuuat. Aliud. Cochleas comburito, & in puluerem redactas cum thure inspergito. Aliud. Testudinis cutem combustam inspergito, uel ostreas combustas, & cum rosaceo tritas eodem modo applicato. Aliud. Gallarum, malicorij, rhois, thuris, argenti spumę singulorum unciæ tres, acaciæ par pondus inspergito.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ μήτραν παθῶν, καὶ πρῶτον περὶ ἐποχῆς ἐμμηνίων. Κεφ. σβ'.

Η ἐπιμήνιος κάθαρ-

DE VTERI AFFEctibus, & primum de mensium suppreßione. Cap. CCII.

Menstrua purgatio mulieri-

σις ἐπέχεται ταῖς γυναι-
ξὶ, ποτὲ μὲν δι' ἔμφρα-
ξιν, ἢ μύσιν τοῦ στομίου, ἢ
σκολίωσιν τοῦ τραχήλου
τῆς μήτρας. μὴ κωλυού-
σης τοίνυν ἡλικίας, ἢ ἕξε-
ως, φλεβοτομητέον, καὶ
καθαρτέον διὰ τῆς κο-
λοκυνθίδος ἱερᾶς. ἔπει-
τα πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς κα-
θάρσεως ὀλίγον προπο-
ζέσθωσαν σμύρνην τρω-
γλωτίδα ὅσον κυάμου μέ-
γεθος σὺν οἴνῳ, ἢ καστό-
ρεον διὰ μελικράτου, ἢ
ἀφέψημα ἀρτεμησίας,
ἢ ἐλελισφάκου μετὰ τὸ
λουτρὸν εὐθέως. παρελ-
θούσης δὲ τῆς προθεσμίας,
ἀπὸ σφυροῦ φλεβοτομη-
τέον, καὶ πάλιν τῇ ἱερᾷ
χρήσθω καθάρσει. πο-
τιστέον δὲ ἶριν ἰλλυρικὴν,
ἢ ἀσάρου ῥίζαν, καὶ κασ-
σίαν, καὶ δικτάμου ἀφέ-
ψημα, πάντα μετ' οἴνου
ἑψώμενα, καὶ πινόμενα.

lieribus supprimitur, interdum ob obstructionẽ, uel cum uuluæ ostiolum conniuet, uel transpiratio impeditur in ceruice matricis. Itaq; si ætas nõ prohibet, aut habitus, venam oportet incidere, & hiera Diacolocynthidos purgari debent. Deinde paulo ante purgationis tempus potui dãda myrrhæ troglodytis, fabæ magnitudine, cum uino, uel castoreum ex mulsa, uel artemisiæ decoctum, uel saluiæ statim à balneo. Sed ubi iam tempus statutũ præterierit, è talo sanguis mittẽdus, & rursus hiera purgari debent. Potui uero danda iris illyrica, asari radix, cassia, dictamni decoctum, singula in uino cocta et ebibita. Infra uero myrrha subijciatur, itẽ absinthij succus, & rutæ, bdellium preterea, aristolochia lõga, ueratrum, scammonium.

προσθέτω ἢ κάτω σμύρνα, ἀψινθίου χυλὸς, πηγανίου χυλὸς, βδέλλιον, ἀριστολοχία μακρὰ, ἐλλέβορος, σκαμμωνία. ταῦτα ὑποβαλλόμενα ἄγουσιν ἔμμηνα, καὶ ἔμβρυα. καὶ σικύας κολλητέον τοῖς βουβῶσι, καὶ τῷ ἐπιγαστρίῳ, καὶ πεσσοὺς θερμαντικούς.

nium. Hæc ex parte infe= riore in uterũ indita men ſes ducunt, & fœtum eliciunt. Cucurbitulas item inguinibus, ſummoq́ue uentri, & peſſos calefaciendi ui præditos, admouere oportet.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΚΑΘΑΡΣΕως, καὶ αἱμοῤῥαγούσης ὑστέρας.

Κεφ. σγ'.

Γίνεται ὑπερκάθαρσις ταῖς γυναιξὶ, ποτὲ μὲν τῶν καταμηνίων ἐπιτεινόντων, καὶ ἀθροώτερον φερομένων, ποτὲ δὲ ἐξ ἀμβλώσεως, καὶ αἱμοῤῥαγοῦσιν ἰσχυρῶς, ὡς πολλάκις κίνδυνον γίνεσθαι. καὶ δεῖ μὲν πρῶτον τρίβειν, καὶ διαδεσμεῖν τὰ κῶλα ἀπό τε μασχαλῶν, καὶ βουβώνων, καὶ διδόναι πίνειν

DE IMMODERATA *purgatione uteri & ſanguinis profluuio.*

Cap. CCIII.

Immodica purgatio in mulieribus accidit, cum menſtrua uel intenduntur, uel confertim feruntur, uel ex abortu, & tum uehementi laborant profluuio, ita ut ſæpenumero periclitentur. Imprimis igitur extremi artus ab alis & inguinibus deligandi ſunt, & poſca in potu offerenda, & ſuperfundenda, & imus uenter ex uino, roſaceo, meli-

ὀξύκρατον, καὶ προσαντλεῖν. ἐμβρέχειν δὲ τὸ ὑπογάστριον ἐξ οἴνου, καὶ ῥοδίνου, ἢ μηλίνου, ἢ μυρσίνου. τροφὴν δὲ διδόναι τὴν στύφουσαν. ποτιστέον δὲ ὑποκυστίδος χυλὸν, ἢ ἀκακίαν, ἢ ὄμφακος ξηρὸν, ἢ ῥέον, ἢ σίσαμον ἐσθίειν ἐκ ὀξυκράτου. ἢ σάμιον ἀστέρα, ἢ λημνίαν. ταῦτα σὺν ὀξυκράτῳ προσφερόμενα, τὰ γυναικεῖα στέλλει. ὑποκυστίδος χυλὸν, ἢ ἀκακίαν, ἢ πολυγόνου χυλὸν, ἢ ἀρνογλώσσου. ἐπιθέματα δὲ διὰ φοινίκων καὶ κυδωνίων, προσεπιβάλλων σίδια, βαλαύστια, κηκίδας, μυρσίνην, ἀκακίαν, ὑποκυστίδα, βάτον, σχοῖνον, στυπτηρίαν. ἔμπλαστροι δὲ, ἥτε δι' ἰτεῶν, καὶ ἡ ἱκέσιος. πεσσοῖς δὲ χρηστέον. στυπτηρίας σχιστῆς, κηκίδος τὸ ἐντὸς, ἀκακίας

no, & myrtheo oleo fouendus, cibus ſit aſtringens, in potu uero hypocyſtidis ſucco vtatur, vel acacia, uel omphaciũ aridum, uel rheum uel ſeſamum, & ex poſca, uel ſamium, aſterem, uel lemniam aſſumant. Prȩterea quæ ſequuntur pari modo ex poſca in uſum adhibita, menſes ſiſtunt, vt eſt acacia, polygoni, uel plãtaginis ſuccus. Epithemata ſint ex palmulis et malis cotoneis, adiectis inſuper malicorio, balauſtio, gallis, myrtho, acacia, hypocyſtide, rubo, iunco odorato, alumine. Emplaſtra conueniunt, & quod è ſalicibus conſtat, & iceſium, peſsis deniq; utendum, aluminis ſciſsi, gallarum, interioris, acaciæ quod ſufficit. Præterea cucurbitulæ leues mammis admouendæ, & inſeſſus adhibendi, ex decocto iunci odorati,

τὸ ἀρκοῦν. καὶ σικύας κοῦφας κατὰ τοὺς μαζοὺς, ἤγουν τίθει, ἐγκάθιζε εἰς ἀφέψημα σχοίνου, μυρσίνων, ῥόδων, ῥάμνου, βάτου, κυπαρίσσου. ἐγχυμάτιζε δὲ διὰ μητρεγχύτου ἀρνογλώσσου χυλὸν, ἢ πολυγόνου, ἢ στρύχνης, ἢ ὑποκυστίδος, ἢ ἀκακίας, ἢ περδικίας.

rati, myrthi, rosarum, rhamni, rubi, cupressi, insuper peruterinum clysterē infundito plātaginis succum, vel polygoni, uel solani, uel hypocystidis, uel acaciæ, uel perdicij herbæ.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ῥοῦ. Κεφ. σδʹ.

Ο γυναικεῖος ῥοῦς ῥευματισμός ἐστι τῆς ὑστέρας ἐξ ὅλου τοῦ σώματος. τοιαύτην δὲ τὴν ἰδέαν ἔχει τὸ κενούμενον, οἷον καὶ τὸ πλεονάζον. τὸ μὲν ἐρυθρὸν ἀπὸ αἵματος, τὸ δὲ λευκὸν ἀπὸ φλέγματος. ὠχρὸν δὲ τὸ πικρόχολον. μέλαν δὲ τὸ μελαγχολικώτερον. ταύταις ἁρμόζει τρίψις ὅλου τοῦ σώματος, καὶ διουρη=

DE FLVORE MVliebri. Cap. CCIIII.

Fluor muliebris destillatio est uteri è toto corpore. Eandem autem formam habet id quod excernitur, quam id quod exuperat, aliud enim rubrum à sanguine, aliud album à pituita, flauum aliud à flaua, quemadmodum atrum ab atra bile apparet. His itaq; frictiones totius corporis conueniunt, & medicamenta quæ urinam mouent, quale est apij & asari uel

τικὰ φάρμακα διδόναι, οἷον σελίνου, καὶ ἀσάρου, ἢ ἀδιάντου ἀφέψημα. κενοῦν δὲ καὶ διὰ γαστρὸς ὅλον τὸ σῶμα, κατὰ τὸ πλεονάζον αἴτιον. διδόναι δὲ πίνειν ἀνδράχνης χυλὸν, ἢ βαλαύστιον, ἢ βάτου τὸν καρπὸν, ἵππουριν, ὑποκυστίδα, σχίνου καρπὸν, σάμιον ἀστέρα, λημνίαν σφραγίδα, κοράλλιον, αἱματίτην λίθον, πυτία λαγωοῦ, μύρτα, ὄμφακα ξηρὸν, καὶ ὅσα ἐπὶ τῆς αἱμοῤῥαγίας τῆς ὑστέρας εἴρηται ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ.

adianthi decoctum, danda. Totum præterea corpus per infimam aluum euacuandum est, ratione habita causæ exuperantis. In potu præterea dandus portulacę succus, uel balaustium, uel rubi fructus, equisetum item, hypocystis, lentisci fructus, samius aster, lemnium sigillum, corallũ, lapis hæmatites, coagulum leporis, myrthus, omphaciũ siccum, & quæcunq; supra primo capite, de sanguinis profluuio ex utero dicta sunt.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ ὑστέρας.

Κεφ. σέ.

Η φλεγμονὴ τῆς ὑστέρας διὰ πολλὰς αἰτίας γίνεται. καὶ γὰρ ἐκ πληγῆς, ἢ ἐποχῆς ἐμμηνίων, ἢ ἀπὸ ψύξεως, καὶ πνεύμα-

DE INFLAMMATIONE *uteri.*

Cap. CCV.

Inflammatio uteri pluribus ex causis fit, modo enim ex ictu & mensium suppresſione, modo ex frigore & inflatione, interdum

terdum

ώσεως, ἢ ἐξ ἀμβλώσε-
ς, καὶ τοκετῶν διὰ κα-
λὴν κύησιν. παρέπεται δὲ
ὐτῇ πυρετὸς ὀξὺς, καὶ ὀ-
ύνη τῆς κεφαλῆς, καὶ
ῶν ὀφθαλμῶν, καὶ στραγ-
ουρία. καὶ δεῖ ἐπὶ τούτων
μβροχαῖς κατὰ τοῦ ἤτρου
διὰ οἰνοροδίνου χρῆσθαι.
ἶτα φλεβοτομητέον ἀπ᾽
γκῶνος, καὶ καταπλα-
τέον γύρει ἀλεύρου, με-
τὰ λινοσπέρμου, ἢ τήλε-
ως διὰ μελικράτου, ἐν ᾧ
ωδίαι ἀφεψήθησαν. ἢ
μελίλωτον, καὶ ψύλλιον
σὺν λεκίθοις ὠῶν ὀπτῶν,
καὶ ῥοδίνου κατάπλασσε.
ἔπειτα κηρωτὴν ναρδί-
νην, ἢ κυπρίνην ἐπιτίθει.
ἐγκαθισμοῖς χρηστέον δι᾽
ἀφεψήματος τήλεως,
λινοσπέρμου, μαλάχης,
ἀρτεμισίας, ἐλαίου. ταῦ-
τα χλιαρὰ ἔστω. πεσσοῖς
δὲ χρηστέον, στέατος χη-
νείου, ἢ ὀρνιθίου δραχμ. δ´.

terdum etiam ex abortu, & ſiniſtra partus editione oritur. Hãc ſubſequuntur febris acuta, capitis dolor & oculorum, & urinæ ſtillicidium. Itaque in his fotibus in imo uentre ex uino & oleo roſaceo uti oportet, & ſanguinem è cubito mittere, & cataplaſma admouendũ, ex polline farinaceo, cum lini ſemine, uel fœnugræci ex mulſa, in quo papaueris capita ſint decocta, uel ſertula campana & pſylio, cum ouorum toſtorum luteis & roſaceo. Denique ceratum nardinum quoq; & cyprinum imponendum, & inſeſſus adhibendi tepidi, ex fœnugræci decocto, lini ſemine, malua, artemiſia, oleo. Peſsi uero utiles ſunt. Adipis anſerini uel gallinacei drachmę quatuor, cerati roſacei unciæ duæ, luteorum ouorum uncia, croci drachma,

myrrhæ

κηρωτῆς ῥοδίνης οὐγ. β΄. ὠῶν λεκίθων οὐγ. α΄. κρόκου δραχμ. α΄. σμύρνης δραχ. ς΄΄. ὀπίου, δραχ. α΄. ἄλλο. ὀπίου δραχ. β΄. τήλεως χυλοῦ, γάλακτος, ὠῶν λεκύθων ἑφθῶν τὸ ἀρκοῦν.

myrrhæ drachmæ semi[...]sis, opij drachma. Aliud[...] Opij drachmæ duæ, suc[...]ci, fœnugræci, lactis, ou[...]rum luteorum coctorun[...] quantum satis est.

ΠΕΡΙ ΕΛΚΩΣΕΩΣ ὑστέρας.

Κεφ. σϛ΄.

Ἑλκοῦται πολλάκις ἡ ὑστέρα διὰ δυστοκίαν, ἢ ἐμβρυουλκίαν, ἢ φθορὰν, ἢ ἀπὸ φαρμάκων δριμέων, ἢ ὑπὸ ῥεύματος, ἢ ἐξ ἀποστήματος ῥαγέντος. ῥυπαροῦ μὲν ὄντος ἕλκους, πτισάνης χυλὸν μετὰ μέλιτος ἐγκλυστέον, ἢ μελίκρατον, ἑψημένης ἐν αὐτῷ τήλεως, ἢ μαλάχης, ἢ φακοῦ. πρὸς δὲ τὸ μᾶλλον ἀνακαθᾶραι, πρασίου, ἢ ὀρόβου, ἢ ἴρεως ἀφέψημα

DE VTERI EXVLceratione.

Cap. CCVI.

Vterus sæpe exulceratur, idque uel ob partum difficilem, uel fœtus extractionẽ uel corruptionem, uel ob medicamenta acria, uel fluorem aut abscessum ruptum. Cum igitur sordidum fuerit ulcus, ptisanę cremore cum melle, uel mulsa, in qua uel fœnugręcum uel malua uel lenticula sit decocta, abluito, & ut melius purgetur, marrubij, uel erui, uel iridis cum melle decocto. Pessus esto, crocus cum muliebri lacte

ὼ μέλιτι. πεσσὸς δὲ ἔσω
ρόκος λειούμενος μετὰ γυ-
ναικείου γάλακτος, εἶτα
ναληφθεὶς κηρωτῇ ῥοδί-
ῃ μετὰ χηνείου στέατος ἐγ-
χρίεται κροκύδι. καλὸν δὲ
τὸ δι᾽ ὠῶν καὶ κρόκου,
ῥοδίνου, καὶ χηνὸς στέα-
τος, καὶ ἐλαφείου μυελοῦ
σκευαζόμενον. καταπλα-
στέον δὲ ἔξωθεν ἄρτον σὺν
οἰνομέλιτι, καὶ ἐλαίῳ, καὶ
ἀλθαίᾳ, καὶ τήλει, καὶ φοί-
νιξι. ἐὰν δὲ νομὴ ἐστὶ μετὰ
φλεγμονῆς, καὶ ἐνετέον
χυλὸν ἀρνογλώσσου, ἢ
στρύχνου, ἢ πολυγόνου,
πρῶτον μὲν καθ᾽ ἑαυτά,
ὕστερον δὲ σὺν οἴνῳ αὐστη-
ρῷ. αὐτῆς δὲ φλεγμονῆς τῆς
νομῆς οὔσης, ἐνετέον ἀφέ-
ψημα σιδίων, ῥόδων, κυ-
παρίσσου, σφαιρίων, μη-
λοκυδώνων, βάτου, μύρ-
του, σχίνου, δι᾽ οἴνου στύφον-
τος. ὕστερον δὲ καὶ στυπτηρίαν,
ἀκακίαν, λύκιον, ὑποκυ-

læuigatus, & cerato rosaceo exceptus, cum adipe anserino inungitur linteolo. Egregium uero est etiam, quod ex ouis, croco, rosaceo, adipe anserino, & cerui medulla præparatur medicamentum. Extrinsecus uero ad modum cataplasmatis imponi debet panis ex uino mulso, & oleo, althæa, fœnugręco et palmulis. Vbi autē pascendo serpunt ulcera cum inflammatione, plantaginis quoque succus, uel solani, uel herbæ sanguinalis, primum per se, deinde cū uino austero iniici debet. Vbi uero ulcus citra tamen inflammationem serpit, depascendo, malicorij, rosarum, cupressi, globulorū, malorum cotoneorū, rubi, myrthi, lentisci ex uino astringēte, decoctum in uterum ex parte inferiore dabitur. Nouissimè alumen etiam, acacia, ly-

cium,

ςίδα. ἐκ τῶν δὲ αὐτῶν ἀφεψημάτων ἔςωσαν καὶ ἐγκαθίσματα. ἐνετέον δὲ καὶ τὸ διὰ χάρτου, καὶ τὸ ἀνθηρόν.

cium, hypocyſtis, & ex his ipſis etiam decoctis inſeſſus parentur. Inijc quoque medicamen ex charta, & quod anthera dicitur, poteſt.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΕΝ μήτρᾳ.
Κεφ. σζ΄.

DE CANCRO *uteri.*
Cap. CCVII.

Οἱ ἐν τῇ μήτρᾳ καρκῖνοι οἱ μὲν μεθ' ἑλκώσεως, οἱ δὲ χωρὶς ἕλκους συνίςανται. ἐπὶ μὲν τῶν ἀνελκόντων ὄγκος εὑρίσκεται περὶ τὸ ςόμιον τῆς ὑςέρας, σκληρὸς, ἀνώμαλος, ὑπόπελιος, καὶ πονοῦσι βουβῶνας, καὶ ἐπιγάςριον. ἑλκουμένου δὲ ὄντος τοῦ καρκίνου πρὸς τὰς ὀδυνάις καὶ σκληρίαι καὶ ὄγκῳ διαβεβρωμένα, καὶ νομώδη εὑρίσκεται, ἐκκρίνει δὲ ἰχῶρα μέγαν. τοῦτο μὲν οὖν πάθος ἀνίατον ἱπποκράτης ἀπε=

Cancrorum uuluæ alij cum exulceratione, alij uero citra eam oboriuntur, & in his quidem tumor in uuluæ oſtiolo reperitur, durus, inæqualis, prætumidus, inguinum præterea dolor, et ſummi uētris adeſt. Vbi uero exulceratus fuerit cancer, præter dolorem, duritiē & tumorem, ulcera eroſa & depaſcentia conſpiciuntur, magnamq́ue tenuis ſaniei copiam emittunt. Hunc affectum Hippocrates, ſanationem nō recipere affirmauit, leniretamen eos oportet inſeſsi-

ρήνατο. παρηγορεῖν δὲ μως αὐτὰς ἐγκαθίσματι τοῖς διὰ τήλεως, καὶ μαλάχης. ἢ ἀλθαία σὺν μελικράτῳ ἑψηθεῖσα, καὶ καταπλαττομένη σὺν ῥοδίνῳ. ἄλλο. ἰσχάδας, καὶ μελίλωτα, καὶ πήγανον, καὶ λίβανον κατάπλασσε, καὶ τὸ διὰ φοινίκων κατάπλασμα. μετὰ δὲ τοῦτο κηρωτὴν διὰ ῥοδίνου, ἢ μυρσίνου μετὰ φοινίκων. ἔσωθεν δὲ ἐγχυματιστέον γάλα γυναικεῖον, ἢ χυλὸς ἀρνογλώσσου χλιαρὸς, ἢ πολύγονον σὺν βραχεῖ λιβάνου. πεσσοὶ δὲ διὰ κρόκου, καὶ γυναικείου γάλακτος, καὶ ὀπίου, καὶ οἰσύπου. ἄλλο. λιθαργύρου, λιβάνου, οἰσύπου, στέατος χοιρείου, βουτύρου, κηροῦ, ῥοδίνου, ἀνὰ οὐγκ. β´. ταῦτα ἀναλύσας βάλλε ἐν πέσσῳ.

ſeſsibus, ex fœnugræco & malua, aut althea in mulſa decocta, & cum roſaceo illita. Aliud. Carycas, melilotum, rutam, thus cum palmulis obducito, poſtea ceratum ex roſaceo & oleo myrtheo cum palmulis applicato, & intrinſecus muliebre lac, uel plantaginis ſuccū tepidum, uel ſanguinalis herbæ cū thuris momento, infundito. Peſsi uero conueniunt, qui ex croco, muliebri lacte, opio et lana ſuccida parantur. Aliud. Argenti ſpumæ, thuris, lanæ ſuccidæ, adipis ſuilli, butyri, ceræ, roſacei, ſingulorum unciæ duæ, diſſolutæ in peſſo inijciuntur.

DE

ΠΕΡΙ ΣΚΙΡΡΟΥ, ΚΑΙ σκιῤῥώματος μήτρας.

Κεφ. σή.

Σκιῤῥοῦται ἡ μήτρα, φλεγμονῆς προηγησαμένης τὰ πολλά. τὸ δὲ σκίῤῥωμα περὶ τὸν τράχηλον τῆς μήτρας συνιστάμενον ὄγκος ἐστὶ μετ' ἀλγήματος συμμέτρου, καὶ παρέγκλησις ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα. ταύτας φλεβοτομητέον, καὶ καθαρτέον διὰ τῆς ἀρχιγένους ἱερᾶς. καταπλάσματα δὲ διὰ ἰσχάδων, οἰσύπου, νίτρου, ἀψινθίου, καὶ σικύας μετὰ σχασμοῦ. μαλάγματα δὲ τό, τε πολυάρχιον, καὶ τὸ διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ διὰ δαφνίδων. ἐγκαθίσματα δι' ἀφεψήματος ἰσχάδων, ἀρτεμισίας, γλήχωνος, ἀλθαίας. πεσσοὺς διὰ τερεβινθίνης, σμύρνης, ἴρε-

DE SCIRRHO ET *duritie uteri.*

Cap. CCVIII.

Scirrhum contrahit uulua, inflãmatione præcedente ut plurimũ. Durities uero quæ circa ceruicem uuluæ naſcitur, tumor eſt cum mediocri dolore, & uteri in oppoſita declinatione. In his igitur uenæ ſectio adhibenda, & ex hiera Archigenis purgandæ erunt, & cataplaſmata ex carycis, œſypo, nitro, & abſinthio, et cucurbitulæ, ſic ut cutis quoq; incidatur, admouendæ. Malagmata uero & polyarchion, & quod ex ſeminibus conſtat, & quod è lauri baccis conficitur, inſeſſus porrò ex decocto carycarum, artemiſiæ, pulegij, altheæ, pareatur. Peſsi uero ex terebinthina, myrrha, iride, œſypo, dropaces itẽ & naturalium balneorũ

uſus

ως, οἰσύπου. δροπακάς τε, καὶ αὐτοφυῶν ὑδάτων χρῆσιν. πεσσὸς μαλακτικός. κηροῦ, ναρδίνου μύρου ἀνὰ οὐγγ. γ΄. γλευκίνου, κυπρίνου ἀνὰ οὐγγ. β΄. στέατος ἀρκτείου, χηνείου, βουτύρου, οἰσύπου, μυελοῦ ἐλαφείου, τερεβινθίνης ἀνὰ οὐγγ. α΄.

vſus confert. Peſſus emolliens. Ceræ, vnguenti nardini, ſingulorum vnciæ tres, gleucini, cyprini ſingulorum vnciæ duæ, adipis urſini, anſerini, butyri, œſypi, medullæ cerui, terebinthinę, ſingulæ vnciæ.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΝΕΥΜΑΤΩσεως μήτρας.

Κεφ. σθ΄.

Ἐμπνευματοῦται ἡ μήτρα ἐκ ψύξεως, καὶ φθορᾶς, ἢ δυστοκίας, τοῦ στομίου μύσαντος, ἢ θρόμβου σφηνωθέντος. παρέπεται ὄγκος ἤτρου, καὶ τοῦ ὑπογαστρίου μετὰ σκληρίας καὶ πόνου. θεραπεύειν οὖν πρῶτον φλεβοτομία, καὶ ἐμβροχαῖς δι' ἐλαίου πηγανίνου. ἐγκαθίσμασι δὲ δι' ἀφεψήματος πηγάνου, καὶ γλήχωνος, καὶ

DE INFLATIONB *uteri.*

Cap. CCIX.

Inflatur vulua ex frigore, et fœtus corruptione, & difficili partu vuluæ oſtiolo cõniuente, vel ſanguinis grumo intus impacto. Hoc vitium tumor imi & ſummi ventris, cum duritie & dolore comitatur. His itaq; venę ſectione primũ ſuccurri oportet, & fotibus ex oleo rutaceo, inſeſſibus item ex decocto rutæ, pulegij, artemiſiæ, caſſiæ, & ſimilium, & cata-

ἀρτεμισίας, κασσίας, καὶ τοῖς ὁμοίοις. καταπλάσμασι δὲ διὰ σπέρματος σελίνου, κυμίνου, ἀνίσου, μαράθρου, ἄμεως, αἴρας ἀλεύρου. σικύαις τε κούφαις. χρονίζοντος δὲ τοῦ πάθους, καὶ καθάρσει χρηστέον διὰ τῆς πικρᾶς, καὶ ἱερᾶς. δρώπαξι τε καὶ σιναπισμοῖς. ἐπιθέματα δὲ τό, τε πολυάρχιον, καὶ τὸ διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ διὰ δαφνίδων. πεσσοὶ δὲ διὰ πηγάνου καὶ μέλιτος, καὶ νίτρου, καὶ κυμίνου.

plaſmatis ex apij ſemine, cumino, aniſo, fœniculo, ammi & lolij farina, nouiſsime cucurbitulis etiã ſine ferro. Vbi vero iam inueterauerit uitium, purgatione etiam ex hiera picra utendum, dropacibus item & ſinapiſmis. Epithemata ſunto, & polyarchion, & quod è ſeminibus, & quod è baccis lauri conſtat. Peſsi parentur ex ruta, melle, nitro, & cumino.

ΠΕΡΙ ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ πνιγός.

Κεφ. σι'.

DE SVFFOCATIOne ab utero.

Cap. CCX.

Ὑστερικὴ πνὶξ λέγεται, ὅταν ἐξαίφνης πεσοῦσα ἡ γυνὴ μὴ ἀναπνέει, ἀλλὰ νομίζεται νεκρὰ εἶναι. γίνεται δὲ ἢ ἐπὶ ἐποχῆς ἐμμηνίων, ἢ δι' ἐποχὴν σπέρματος, ἢ ἑτέρας ὕλης

Suffocatio ab vtero dicitur, cum mulieri ſubito proſtratæ, ſpiritus retinetur, & mortua ueluti putatur eſſe. Modo autem ex mẽſium & ſeminis retentione, modo ex alia materia in utero, uel uaſis

σηπομένης ἐν τῇ μήτρᾳ, ἢ τοῖς σπερματικοῖς ἀγγείοις. ταύτας δὲ δεῖ ἀνατρίβειν, καὶ ἀναδεσμεῖν τὰ ἄκρα, καὶ προσφέρειν τὰ δυσώδη ὀσφραντὰ ταῖς ῥισὶν, οἷον καστόριον, πίσσαν ὑγρὰν, κεδρίαν, ἔρια κεκαυμένα, καὶ κέρατον, καὶ σικύας κολλᾶν βουβῶσι, καὶ ὑπογαστρίῳ μετὰ φλογώσεως. αὐτὴν δὲ τὴν μήτραν τὰ εὐωδέστατα τῶν μύρων ἐγχεόμενα κατασπᾶν πέφυκεν. οἷον νάρδινον, μαλαβάθρινον. προσαγέσθω δὲ καὶ πταρμικὰ, διά τε καστορίου, στρουθίου, πεπέρεως. καὶ ἐμβοάτω τις αὐταῖς τραχυτέρα φωνῇ. μετὰ δὲ τὴν ἕκτην ἡμέραν καθαρτέον διὰ τῆς κολοκυνθίδος ἱεράν. εἶτα δίδου τὸ καστόριον πίνειν διὰ μελικράτου. προφλεβοτομητέον δὲ πρὸ

ſis ſeminarijs putrefacta oritur. Has perfricare oportet, & extremas partes deligare, maribusque admouere quæ fœdioris ſunt odoris, qualia ſunt caſtorium, pix liquida, cedria, extinctum itē ex lucerna linamentum, & cornu, cucurbitulæ item in inguibus & ſummo uentre cum flamma ſunt defigendæ. Ipſam uero uuluā odoratiſsima unguēta infuſa deorſum trahere conſueuerunt, quale eſt nardinum, malabathrinum. Preterea ea quę ſternutamenta excitant, offerri debent, ex caſtorio, herba lanaria, pipere. Deinde inclamabit aliquis ipſas uoce aſperiuſcula. Sexto uero die elapſo, & hiera diacolocynthidis ſunt purgādæ. Potui etiam dandum eſt caſtorium ex mulſa, et ante omnia uena incidenda. Picra deniq; cum mulſa

παύτων. δίδε δὲ ϗ τὴν πικρὰν σὺν μελικράτῳ. δρωπακισμοῖς ᾗ ϗ συναπισμοῖς χρηστέον, ϗ τοῖς δι' εὐφορβίε ἀκόποις. ϗ τὴν τῶν αὐτοφυῶν ὑδάτων χρῆσιν.

dari quoq; poteſt. Nouiſſimè dropaces quoq; & ſynapiſmi ſunt adhibendi, & ex euphorbio, acopa, balneæ quoque naturales ex uſu eſſe poſſunt.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΠΤΩΣΕΩΣ ὑστέρας.

Κεφ. σια'.

Πρόπτωσίς ἐστιν, ὅταν ἐν τῷ τίκτειν ἀπὸ βίας προκύψῃ ἡ μήτρα, καὶ μένει οὕτω. ϗ δεῖ ἀναβιβάζειν ἅπαν τὸ προπεπτωκὸς, ἄχρις ὁ ὄγκος ἐν τῷ κόλπῳ γένηται. ϗ σκέπειν ἔξωθεν σπόγγῳ τὸ ἦτρον ἐξ ὀξυκράτε ἀποπεθλιμένε, ϗ σικύας κολλητέον εἰς ὀμφαλὸν, καὶ λαγόνας. ϗ ὀσφραντὰ προσενεκτέον εὐώδη. ἐν οἴνῳ δ' αὐστηρῷ ἑψήσας μυρσίνην, σχῖνον, σίδια, βαλαύστια, καὶ δι' ἐρίε, ϗ

DE VVLVAE PROcidentia.

Cap. CCXI.

Procidentia uteri uocatur, cū ex uiolento partu naturalia prominent, & ita manent. Itaque totum quod procidit ſurſum agere oportet, quo ad tumor in ſinu apparuerit. Extrinſecus uero imum uentrem ſpongia affuſa poſca tegere oportet, cucurbitulas itē umbilico, & ilijs admouere, & ea q̄ grato & iucundo ſunt odore offerre. Myrthus autē, lentiſcus, malicorium, balauſtium, ſingula in uino auſtero decocta, cum lana & ſpongia

ἀπογίου ἐντιθέσθω, καὶ ἀκακία λεία σὺν οἴνῳ ἐγκλυζέσθω. ἔξωθεν δὲ τὸ ὑπογάστριον καταπλαστέον διὰ φοινίκων, καὶ φακῆς, καὶ σιδίων, καὶ ἀλφίτων ἐν ὀξυμέλιτι.

gia imponantur, & acacia ipsa ex vino trita in vterum infundatur. Extrinsecus vero, imo ventri cataplasmata ex palmulis, lenticula, malicorio, & polenta, sic vt acetum mulsum adijciatur imponi debent.

ΠΕΡΙ ΜΥΛΗΣ.
Κεφ. σιβʹ.

Μύλη ἐστὶν ὅταν γυνὴ νομίζει ἐν γαστρὶ ἔχειν, καὶ μετὰ χρόνον τέκει ἀδιάπλαστον σάρκα, μηδὲ μορφὴν ἔχουσαν.

DE MOLA.
Cap. CCXII.

Molam appellant, cum mulier vterũ se ferre putat, & absoluto gestationis tempore carnem informem, & nulla prorsus humana specie ædit.

ΠΕΡΙ ΚΙΤΤΗΣ.
Κεφ. σιγʹ.

Κίττη λέγεται ὅταν γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα περὶ τὸν τρίτον, ἢ δεύτερον μῆνα ὀρέγῃ παρὰ φύσιν τινῶν, οἷον ὀστράκων, λίθων, καὶ ἀνθράκων. οὐ δεῖ δὲ πρὸς

DE PICA.
Cap. CCXIII.

Pica nominatur, cum mulier uterum ferens, tertio uel secundo mense, naturæ alienos cibos appetit, ut testudines, lapides, carbones. In hoc affectu nihil quicquam tentan-

τοῦτο τὸ πάθος ποιεῖν τι· παύεται γὰρ προκόπτοντος τοῦ χρόνου. γίνεται δὲ ἀπὸ ἀτμῶν μοχθηρῶν, ἀπὸ τῆς μήτρας φερομένων ἐπὶ τὸν στόμαχον.

dum, progreſſu enim tẽporis ceſſat. Fit à vaporibus vitioſis ſurſum ab vtero ad ſtomachũ elatis.

ΠΕΡΙ ΡΑΓΑΔΩΝ, ΚΑΙ κονδυλωμάτων ἐν μήτρᾳ.

Κεφ. σιδ'.

Περὶ τὸ τῆς ὑστέρας στόμιον γίνονται ῥαγάδες ἐκ βιαίων τόκων. ἐπὶ τούτων ἁρμόζει ἡ τετραφάρμακος λεγομένη μετὰ ῥοδίνου, καὶ ἀλειφομένη.

DE VVLVAE SCISſuris & condylomatis.

Cap. CCXIIII.

In vuluæ oſtiolo ſciſſuræ ex partu violento fiunt. His medicamentũ quod tetrapharmacum dicitur cum roſaceo illitum, conuenit.

ΠΕΡΙ ΙΣΧΙΑΔΟΣ.

Κεφ. σιε'.

Ἰσχιὰς δὲ γίνεται, ὅταν φλέγμα μυξῶδες, ἢ χολὴ ἐπισωρεύσῃ ἐν τοῖς συνδέσμοις τοῦ ἄρθρου τῆς κοτύλης. καὶ ὀδύνη γίνεται ἀπὸ τῶν κατὰ τὸ σφαίρωμα, καὶ τὸν βουβῶνα τό-

DE COXARVM morbis.

Cap. CCXV.

Coxarũ dolor fit, cum pituita mucoſa, uel bilis in coxæ commiſſura & articulo collecta eſt. Dolor verò gibba in natibꝰ regione inguinibusq; ad genua uſq; pertingit. His igitur inter initia vena in

cubito

πων ἄχρι γόνατος. τού-
τους φλεβοτομεῖν δεῖ κατ'
ἀρχὰς ἀπ' ἀγκῶνος. εἰ
δὲ μετὰ χρόνον, ὑπὸ τοῦ πε-
πονθότος σκέλους σφυ-
ροῦ. χρηστέον δὲ ἐμβροχαῖς
διὰ κυπρίνου, καὶ ὄξους, καὶ
νίτρου, καὶ κάγχρυος δι'
οἰσυπηρῶν ἐρίων θερμαν-
θέντων: καταπλαστέον δὲ
ἄλευρον λουπίνων μετὰ
ὀξυμέλιτος, ἢ ἄλευρον
αἴρινον, μετὰ ῥιτίνης, καὶ νί-
τρου, καὶ καλαμίνθου, καὶ
κάγχρυος, καὶ δαφνί-
δων. καὶ τὴν καλαμίνθην
μόνην κατάπλασσε δι'
ὀξυμέλιτος. προποτιστέ-
ον δ' αὐτοὺς ὀποῦ κυρη-
ναϊκοῦ, ὀρόβου μέγεθος, ἢ
καστόρειον. ὠὰ σὺν ὀξυ-
μέλιτι. καὶ ὀποπάνακος
δραχ. α'. ἐνέματι δὲ χρη-
στέον μέλιτος, νίτρου, τε-
ρεβινθίνης σὺν ἀφεψή-
ματι κενταυρίου ἐνίε. ἢ ἐ-
λατηρίου ῥίζης ἀφεψη-

cubito ſecanda erit. Vbi
verò iam vetus vitiũ eſt,
è talo partis affectæ ſan-
guis mittendus. Fomen-
tis item vtendum ex cy-
prino oleo, aceto, & ni-
tro, & roriſmarini ſemi-
ne. Idque fieri debet cum
lanis ſuccidis calidis. Ca-
taplaſmata verò impo-
nenda ex lupinorum fa-
rina, cum oxymelite, vel
lolij farina, cum reſina &
nitro, & calamintho, &
canchry, & lauri baccis.
Imò calaminthũ ipſum
ad cataplaſmatis modũ
adhibitum, cum oxyme-
lite prodeſt. Potui verò
dandus cyrenaicus li-
quor, erui pondere, vel
caſtoreum, uel oua cum
oxymelite, & opopana-
cis drachma. Clyſteri-
bus verò vtendũ, ex mel-
le, nitro, terebinthina, cũ
centaurij decocto, vel ela-
terij cum melle, vel oliua-
rum colymbadum mu-
ria, vel lupinorum iure.

μα σὺν μέλιτι ἔνιε, ἢ ἐλαιῶν κολυμβάδων τὴν ἅλμην, ἢ θέρμων ἀφέψημα. σικύαις τὲ κατὰ τοῦ ἰσχίου μετὰ φλογώσεως, ἢ καὶ ἐγχαράξεως. καὶ καθαρτέον διὰ τῆς ἱερᾶς, ἢ κολοκύνθης. ὠφελεῖ δὲ καὶ ὁ ἀπὸ ῥαφανίδων ἔμετος. χρᾶσθαι δὲ καὶ τὰ ἄκοπα ἀλείμματα, οἷον εὐφόρβιον, πύρεθρον, ὀποπάνακα, πέπερι, καστόριον, κηρίον, τερεβινθίνην, χαλβάνην, νάρδινον τὲ, καὶ γλεύκινον, κύπρινον τὲ καὶ πηγάνινον. ἔμπλαστροι δὲ ἡ διὰ δάφνου, καὶ ἡ πηγανηρά. ἐπιτιθέναι δὲ καὶ τὴν ἰβηρίδα μετὰ στέατος χοιρείου, ἢ ἰσχάδας μετὰ σινήπεως, ἐπίπασσε ἐκ τοῦ λουτροῦ, προαλείψας ἐλαίῳ κυπρίνῳ, καὶ ναρδίνῳ. πίσσης δραχ. β΄. θείου δραχμ. α΄. ξηρὸν χρῶ, ἢ σμύρναν, θεῖον, καὶ πίσσαν.

Cucurbitulæ etiam coxę cum flamma, & cute incisa sunt admouendæ. Et hiera, & colocynthide sunt purgandi. Vomitus etiam à radiculę succo adiuuat. Illitionibus etiam acopis est vtendum ex euphorbio, pyrethro, opopanace, pipere, castoreo, cera, terębinthina, galbano, nardino item oleo, & gleucino, cyprino item & rutaceo. Emplastra verò prosunt & quod è lauri baccis constat & peganera. Imponi etiam potest iberis cum suillo adipe, vel carycæ cum sinapi à balneo, illito tamen prius oleo cyprino & nardino, inspergi possunt. Picis drachmæ duæ, sulfuris drachma, siccis vtitor, uel mirrham, sulfur et picem adhibe.

DE

ΠΕΡΙ ΑΘΡΙΤΙΔΟΣ, καὶ ποδάγρας.

Κεφ. σιϛ΄.

Ὅτι μὲν τοίνυν τῆς θρεπτικῆς δυνάμεως ὅλου τοῦ σώματος ἀῤῥωστούσης τε καὶ καχεκτούσης τὰς ῥευματικὰς γίνεσθαι διαθέσεις, δῆλον. ῥέει γὰρ ἡ ἀθροιζομένη περιουσία ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἐπὶ τὰ ἀσθενέστερα μόρια, οἷον πόδας, ἢ χεῖρας. ἀλλ' εἰ μὲν εἰς τοὺς πόδας, ποδάγρα καλεῖται. εἰ δὲ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ καθ' ὅλα τὰ ἄρθρα, ἀρθρίτις ὀνομάζεται. ὁ δὲ πλεονάζων χυμὸς ὁτὲ μὲν χολώδης, ὁτὲ δὲ αἱματικὸς, ἄλλοτε δὲ μελαγχολικὸς, ἢ φλεγματικὸς, καὶ ὠμὸς εὑρίσκεται. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ μικτός.

DE ARTICVLARI *morbo, & podagra.*

Cap. CCXVI.

Quod igitur facultate nutriente totius corporis imbecilliore, & malo habitu laborãte fluidos affectus nasci contingat, manifestum est. Materia enim collecta à fortioribus ad imbecilliores particulas, vt pedes, & manus, fluit. Cum itaque ad pedes decumbit, podagra vitium appellatur. Si verò ad manus, & ad omnes articulos, arthritis dicitur. Exuperans verò humor modò biliosus, modò sanguineus, interdum pituitosus, vel atrabilarius, & crudus inuenitur.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙ χολώδει χυμῷ ῥευματιζομένων.

Κεφ. σιζ΄.

Τὸ μὲν γὰρ χολῶδες

CVRATIO EORVM *qui biliosi humoris fluxione laborant.*

Cap. CCXVII.

Biliosa defluxio præter

ῥεῦμα πρὸς τὴν τοῦ χρώματος ὑπόχρῳ τε καὶ ἐξερύθρῳ, καὶ θερμασίας συναίσθησιν, καὶ τὴν ὀδύνην ὀξυτέραν ἐργάζεται, καὶ ταχέως ἐκδίδοται. ἀρχὴ δέ σοι τῆς θεραπείας ἀπὸ τοῦ ῥοδομέλιτος καθαρτικοῦ, ἢ τοῦ διὰ τῶν μήλων τῶν κυδωνίων, καὶ τοῦ διὰ τῆς πικρᾶς ἀντιδότου. ἔξωθεν δὲ τῷ ῥοδίνῳ χρησώμεθα μετὰ τῆς λεκύθου τοῦ ᾠοῦ, καὶ βραχέος οἴνου, καὶ ταῖς ψυχούσαις τῶν βοτανῶν, οἷον στρύχνῳ, ἀνδράχνῃ, ὑοσκυάμῳ, ἀειζώῳ, τῇ ἐκ τῶν τελμάτων φακῇ, σέρει, μήκωνος φύλλοις, πολυγόνῳ, μανδραγόρου φύλλοις, ῥόδοις χλωροῖς. ταῦτα μετὰ ψιχῶν, ἢ κριθίνου ἀλεύρου, καὶ ῥοδίνου καταπλάσσοντες.

colorem pallidum & rubidū, caloris ſenſum, doloremque acriorem efficit, et confeſtim erumpit. Initium purgationis eſto ex rhodomelite purgante, vel eo, quod ex malis cotoneis conſtat, et ex picra antidoto. Extrinſecus verò roſaceo vtemur cum oui luteo, & pauxillo vino, & herbis refrigerantibus, vt ſolano, hyoſcyamo, ſemperuiuo, lenticula palauſtri, ſeride, papaueris folijs, herba ſanguinali, mandragoræ folijs, & roſis viridibus. Hæc cum mica panis, vel farina hordeacea, & roſaceo ad cataplaſmatis modum adhibentur.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΡΥΣΙΠΕΛΑΤΩΔΟΥΣ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ.

Κεφ. σιζ΄.

Ἐρυσιπελατώδους δὲ

CVRATIO INFLAMMATIONIS *eryſipelaceæ.*

Cap. CCXVII.

At in eryſipelacea articulorum

ίσης τῆς φλεγμονῆς τῶν ἄρθρων, παρηγορεῖ κολοκύνθης νεαρᾶς τὸ λέπος ἐπιτιθέμενον. πέπονος δὲ καὶ σικύου ἡ σὰρξ, καθ' αὑτὰ δὲ, καὶ μετὰ ἄρτου. περδικίας τε φύλλα σὺν ἀλφίτῳ, ἢ ψύλλιον σὺν κριθίνῳ. ἄλλο. μαλάχας ἑψήσας χλωρὰς λείωσον, καὶ ψύλλιον ἰξοποιήσας, πρόσβαλλε. καὶ ὠῶν τὰ κροκὰ, καὶ ῥόδινον ἐπιτίθει. ἄλλο. κρόκον καὶ ὄπιον σὺν ἀειζώου χυλῷ κατάχριε, ἢ μετὰ ψιχῶν κατάπλασσε. ἢ τὸ ὄπιον, καὶ τὸν κρόκον σὺν γάλακτι ἐπίχριε. ἢ ἀναλάμβανε τοῦτο κηρωτῇ ῥοδίνῃ, καὶ ἐπιτίθει. ἄλλο. ψίχας ἐν ὀξυκράτῳ βρέξας, καὶ ἀειζώου, καὶ στρύχνου, ἢ ἀνδράχνης, ἢ κωδύων, καὶ φοινίκων σάρκας τὸ ἴσον ἐπιτίθει. μετὰ δὲ τὴν χρῆσιν τῶν ἀνωδύ-

culorum inflammatione cucurbitæ ſyluestris recentis, cortex impoſitus dolorem mitigat. Peponis præterea & cucumeris caro, vel per ſe, vel cũ pane adhibita. Perditij item folia cum polenta, vel pſyllium cum farina hordeacea. Aliud. Virentes maluas coctas terito, & pſyllium in viſcum redactũ, adijcito Aut ouorum lutea cum roſaceo imponito. Aliud. Crocũ & opium cum ſemperuiui ſucco illinito, vel cum mica ad formã cataplaſmatis inducito. Vel opiũ & crocum cum lacte inungito. Vel cerato roſaceo eadem excipito, et imponito. Aliud. Micam in poſca macerato, & ſemperuiui, ſolani, & portulacæ, vel papaueris capitum, & dactylorum oſſium ſingulorũ par pondus imponito. Poſt uſum verò medicamentorum

quæ

νων χρηστέον τῇ διὰ χυλῶν, καὶ τῷ ψιτ]ακίῳ, ἢ τῇ διὰ τῆς ἀλθαίας.

quę dolorem leniunt vtiliter etiam emplastra, & quod ex succis constat, & diachylon dicitur, & psittacium, & quod ex althæa est, adhibentur.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙ πλήθει χυμῶν ῥευματιζομένων. Κεφ. σιβʹ.

CVRATIO EORVM *qui ob humorum copiam fluxione laborant.* Cap. CCXVIII.

Ἐφ᾽ ὧν δὲ ὁ πλεονάζων χυμὸς αἱματικός ἐστι, φλεβοτομία χρηστέον. γνώσῃ δὲ ἐκ τῆς χροιᾶς, αἱματώδης γὰρ ὁ ὄγκος, καὶ οὐκ ἐπώδυνος. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν φλεγματικωτέρων, καὶ μελαγχολικωτέρων φλεβοτομητέον. ἐπειδὴ καὶ τούτοις ὁ χυμὸς ἐν ταῖς φλεψὶν ὡς μάλιστα περιέχεται. εἶτα καθαρτέον διὰ τῆς ἱερᾶς. ληπτέον δὲ καὶ καταπότια τοιαῦτα. ἀλόης, κολοκυνθίδος, ἐλλεβόρου μέλανος, σκαμμωνίας ἀνὰ

In quibus verò exuperans humor sanguineus est, venæ sectione vtendum, quod ex colore cognosces. Sanguinolentus enim tumor est, nec magnum dolorē mouet. Sed & in pituitosioribus & melāncholicis sanguis mittendus. Nam in his quoque humor vt plurimum in venis continetur. Purgandi deinde sunt hiera, & sequentes pillulæ sumendæ. Aloës, cucurbitę syluestris, veratri nigri, scammonij singulæ vnciæ, euphorbij vnciæ semissis, nitri tantundem, succi

ἐγγ.ά. εὐφορβίου ἐγγ.ς". νίτρου ἐγγ.ς". κράμβης χυλοῦ τὸ ἀρκοῦν, δίδου πρὸς δύναμιν. τὰ δὲ ἔξωθεν ἐπιτιθέμενα πρὸς τὴν πλεονάζουσαν ὕλην παρασκευαστέον. χρᾶσθαι δὲ καὶ τὰ διʼ ἑρμοδακτύλου.

succi brassicæ quantum satis est. Dantur pro virium ratione. Quæ verò extrinsecus imponuntur, ad materiam redundantem parari debent. Catapotia etiam ex hermodactylo vtiliter adhiberi possunt.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΦΛΕΓΜΑΤΙ ῥευματιζομένων. Κεφ. σιά.

DE HIS QVI FLVxione laborant ex pituita. Cap. CCXIX.

Φλεγματικοῦ δὲ ὄντος τοῦ ῥεύματος, λευκὸς καὶ οἰδηματώδης γίνεται ὄγκος, καὶ τὴν ὀδύνην ἐμφωλεύουσάν τε καὶ βραδυτέραν, εἰς ὄγκον ἐκδιδομένην ἔχει. τούτοις μετρίας μὲν οὔσης τῆς ὀδύνης ἥ τε κράμβη χλωρὰ καταπλαττομένη, καὶ τὸ σέλινον, καὶ ἡ κόνυζα, καὶ ἡ περιστερεὼν συμφέρει. ἰσχυρότερον δὲ σίτινον ἄλευρον, ἢ αἴρινον, ἢ τερεβινθίνης κατάπλασ-

At si fluxio pituitosa fuerit, tumor oritur albus & laxus, & dolorem habet delitescentem, & omnino tardius erumpit. His itaq; vbi mediocris est dolor, brassica viridis ad cataplasmatis modum inducta, apium item, conyza, & verbenaca prodest. Fortiora porrò sunt farina frumentacea, vel lolij, vel terebinthina ex mulsa inducta, vel vino tenui, cum pauxillo olei cyprini, seu nardini.

μα διὰ μελικράτου, ἢ οἴνου λεπτοῦ σὺν ὀλίγῳ κυπείνῳ. ἢ κράμβης ῥίζαν κεκαυμένην σὺν στέατι, ἢ αἰγῶν κόπρος μετὰ κριθίνου ἀλεύρου σὺν μελικράτῳ καταπλαττομένη, ἢ τὸ ἀφόνιτρον σὺν ὠοῖς ἐπιτίθει, ἢ φλόμου φύλλα μετὰ βώλου καὶ κριθίνου ἐπιτιθέμενα. καθαίρειν δὲ τούτους καὶ διὰ τῆς κολοκυνθίδος ἱερᾶς. διδόναι δὲ καὶ τὴν ὑγείαν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν, καὶ τὴν θηριακήν.

dini. Brassicæ item radicem combustæ cum adipe, uel caprillum stercus cum farina hordeacea, sicut mulsa quoq; addatur, ad cataplasmatis modum inducito, uel nitri spumę cum ouis imponito, uel uerbasci folia cum bolo, & farina hordeacea. Purgare deniq; ipsos oportet per hieram colocynthidis. Et antidotum hygiam, & Aegyptiæ & theriacæ offerre.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΑΙΜΑΤΙ ῥευματιζομένων.

Κεφ. σκ'.

Οἱ δὲ ἐπὶ τῷ αἱματικῷ χυμῷ πάσχοντες, μετὰ τὴν τοῦ αἵματος πρώτην κένωσιν, ἔπειτα καὶ τοῖς τοπικοῖς βοηθήμασι χρήσθωσαν. χολωδεστέρου δὲ ὄντος, καὶ δριμυτέρου τοῦ

DE HIS QVI FLVxione laborant ex *sanguine.*

Cap. CCXX.

Qui uerò ex sanguineo humore laborant, post primã sanguinis euacuationem medicamẽtis extrinsecus appositis utantur. Si uerò sanguis qui exuperat magis ad bilis naturam accesserit, acriorque

πλεονάζοντος αἵματος
οῖς ἐπὶ τὸν χολώδη χυ-
ὸν λεχθεῖσι καταπλα-
έον. ψυχροτέρȣ δὲ, ἢ με
αγχολικωτέρȣ, τοῖς ἐπ'
κείνοις. ποιεῖ δὲ πρὸς
ȣ̓́τοις λέμματα ῥοιᾶς, καὶ
ȣ̃, καὶ ἄλφιτα ἐν οἴνῳ
λεωθέντα κατάπλασσε.
λλο. φύλλα κράμβης ἑ-
ψήσας, καὶ λειώσας, ἐπί-
αλλε. τρυγίαν ὄξȣς, καὶ
ῶν καὶ ῥοδίνου κατά-
πλασσε.

ΠΕΡΙ ΠΩΡΩΝ.

Κεφ. σκα'.

Επειδὴ πῶροι πολλά-
ις ἐν τοῖς ἄρθροις συνί-
ανται, ποτὲ μὲν διὰ τὸ
παχὺ, καὶ γεῶδες τȣ̃ ἐν-
κήπτοντος χυμȣ̃, πο-
ὲ δὲ καὶ διὰ φαρμάκων
ρῆσιν διαφορητικῶν.
αῦτα μαλάττει. μυελὸς
λαφίου, ἀμμωνιακὸν,

orq; fuerit, ea quæ ſupra de bilioſo humore ſunt comprehenſa, imponi debent. Sin pituitoſior aut melancholicus, ea quę de utroque humore dicta ſunt. Huc præterea faciunt cortices mali punici, & rhu, & farina hordeacea ex uino læuigata & impoſita. Aliud. Folia braſsicę cocta, & irita imponito. Vel aceti fecem, cum ouis & roſaceo.

DE TOPHIS QVOS Græci πῶρȣς uocant. Cap. CCXXI.

Quoniam tophi ſubinde in articulis creantur modo ob humoris qui ad eos decubuit craſſitię, terreſtremque naturam, modo propter immoderatum medicamẽtorum diſcutientium uſum, ea quæ emolliunt hæc ſunt. Cerui medulla, ammoniacum,

βδέλλιον, σύραξ, ἔλαιον παλαιόν. ἄλλο. ἀφονίτρου, τερεβινθίνης, πρόπόλεως ἀνὰ οὐγ. δ΄. κηροῦ οὐγ. θ΄. κολοφωνίας λι. ά. ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν ἕψηε, καὶ ποίου ἔμπλαστρον, καὶ ἐπιτίθει. ἢ σανδαράχην λειώσας σὺν ἰξῷ δρυΐνῳ ἐπιτίθει.

niacum, bdellium, styrax, oleum uetus. Aliud. Spumæ nitri terebinthinæ, propoleos singulorũ unciæ quatuor, ceræ unciæ nouem, colophoniæ libra, olei quantum satis est. Coquito, & emplastrum conficito, & imponito. Vel sandaracam tritam cum uisco quercino inducito.

ΑΝΤΙΔΟΤΟΙ ΠΟΔΑγρικαί.

Κεφ. σκβ.

Πεπέρεως λευκοῦ, πετροσελίνου, βετονικῆς, σκολοπενδρίου, νάρδου κελτικῆς, ἀμώμου, μεοῦ, ἀσάρου, ἀγαρικοῦ, ἀριστολοχίας μακρᾶς ἀνὰ οὐγ. ά. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν. ἑρμοδακτύλου, ἀνίσου δραχμ. ά. κυμίνου δραχ. ά. ς΄΄. πεπέρεως δραχ. ά. εὐφορβίου δραχμ. ᾱ. ς΄΄. κασσίας δραχ. ά. μαστίχης δραχ. ά. δίδου.

ANTIDOTI PODAgricæ.

Cap. CCXXII.

Piperis albi, petroselini, betonicæ, scolopendriæ, nardi celticæ, amomi, mei, asari, agarici, aristolochiæ longæ singula unciæ, mellis quod suffícit. Hermodactyli, anisi singulæ drachmæ, cymini drachma cum semisse, piperis drachma, euphorbij drachma cum semisse, cassiæ, mastiches singulæ drachmę, assumuntur.

ΠΡΟΣ ΧΕΙΜΕΤΛΑ ΕΝ δακτύλοις χειρῶν τε καὶ ποδῶν.
Κεφ. σκγ'.

Τὰ χείμετλα ἑλκώδεις εἰσὶ διαθέσεις περὶ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν συνιστάμεναι ἐν χειμῶνι. δεῖ οὖν αὐτὰ θαλάσσῃ χλιαρᾷ καταντλεῖν. ἢ σεύτλου ἀφέψημα, ἢ φακοῦ, ἢ ὀρόβου, μετὰ δὲ τὴν ἄντλησιν σῦκα λεῖα μετ' ἐλαίου ἐπιτίθει. ἢ στυπτηρίαν καὶ ἄλευρον ἴσα μετ' οἴνου κατάπλασσε. ἢ βολβῷ σὺν οἴνῳ κατάπλασσε. ἢ σκόροδα ἑψήσας, κηρὸν τῷ ἐλαίῳ τήξας, ἄλειφε. ἢ μάνναν, καὶ θεῖον σὺν μέλιτι ἑφθῷ ἐπιτίθει.

AD PERNIONES *digitorum manuum & pedum.*
Cap. CCXXIII.

Perniones ulcerosi sunt affectus qui hyeme in digitis manuum & pedum oriuntur. Ipsos itaq; marina tepida perfundere oportet, uel betæ decocto, uel lenticulæ, uel erui. A perfusione uerò ficus aridæ cum oleo imponuntur. Vel aluminis & farinæ pares portiones cum uino inducuntur, aut bulbus cum uino. Vel allia cocta, & cera oleo liquefacta illinuntur. Vel mãna, & sulphur cum melle cocto imponuntur.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΩΝ ΔΑκτύλων ῥαγάδας.
Κεφ. σκδ'.

Ὑγρᾷ πίσσῃ σὺν ῥο-

AD DIGITORVM *rimas.*
Cap. CCXXIIII.

Pice liquida cum rosa-

δίνῳ κατάχριε. ἄλλο. σκίλλαν ἐλαίῳ ἑψήσας, ἐπίβαλλε τῷ ἐλαίῳ τερεβινθίνην. καὶ κέρας αἴγιον κεκαυμένον, καὶ χήνειον στέαρ, καὶ χρῶ. ἄλλο. ψιμυθίου δραχ. ι΄. λιθαργύρου δραχ. ιβ΄. κολοφωνίας δραχμ. ις΄. λιβάνου δραχ. ι΄. στέατος χοιρείου δραχ. ι΄. ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν.

ceo illinuntur. Aliud Scillam cum oleo coquito, et terebinthinam adiungito, & caprillũ cornu combuſtum, & anſerinum adipẽ, & in uſum adhibeto. Aliud. Ceruſæ drachma, argenti ſpumæ drachmæ duodecim, colophoniæ drachmæ ſedecim, thuris, adipis ſuilli, ſingulæ drachmæ, olei quantum ſatis eſt.

ΠΡΟΣ ΕΚΤΡΙΜΜΑΤΑ ἐκ μακρᾶς κατακλήσεως. Κεφ. σκε΄.

Κηροῦ, λιθαργύρου, μέλιτος ἴσα, χρῶ. ἄλλο. λεπίδος, χαλβάνης, μάννης ἀνὰ δραχμ. β΄. ἐρίων κεκαυμένων τέφραν ἀναλαβὼν χρῶ, ἀμόργης τὸ ἀρκοῦν ἑψημένης ἐν χαλκῷ, ἢ ἀμόργην σὺν μέλιτι ἑψήσας, χρῶ.

AD ATTRITVS EX *longo decubitu.* *Cap.* CCXXV.

Ceræ, argenti ſpumæ, mellis pares portiones in vſum adhibentur. Aliud. Squamæ, galbani, mannæ ſingulorũ drachmę duæ. Cinere lanarum ſuccidarum mollium excipiuntur, et adhibentur. Vel amurcæ quantum ſatis eſt coctę in vaſe æreo, vel amurca cum melle cocta applicatur.

AD

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞ ΥΠΟ-
δημάτων παρατρίμματα.
Κεφ. σκϛ΄.

Πνεύμων ἄρνειος, ἢ αἴγειος ἐπιτιθέμενος, ἢ δέρμα ἀπὸ τῶν καττυμάτων καυθὲν ἐπίπασσε. παυσαμένης δὲ τῆς φλεγμονῆς, κηκίδα καύσας, ἐπίπασσε. ἢ ἀκακίαν σὺν ὄξει ἐπίχριε.

AD INTERTRIGI-
nes ex calceamentis.
Cap. CCXXVI.

Pulmo agninus, uel caprillus imponitur, uel corium ex ueteribus calceamentis combustum, inspergitur. Cessante verò inflammatione, galla cõbusta inspergitur, vel acacia cum aceto illinitur.

ΠΡΟΣ ΗΛΟΥΣ ΚΑΙ
τύλους.
Κεφ. σκζ΄.

Τοὺς ἥλους προπεριάρας, ἐπιτίθει ἰὸν ξυστὸν, ἢ σανδαράχην, ἢ μελάνθιον σὺν οὔρῳ ἀφθόρῳ. ἄλλο. κανθαρίδων, χαλκάνθου, καστορίου τὸ ἴσον ἀναλάμβανε τερεβινθίνῃ, καὶ χρῶ προκαθάρας.

AD CLAVOS CAL-
losq;.
Cap. CCXXVII.

Clauis prius vndiquaque purgatis, imponito æruginẽ rasilem, vel sandaracam, vel melãthium cum vrina pueri venerem non experti. Aliud. Cantharidarũ, atramenti sutorij, castorij, singulorum pares portiones terebinthina excipito, & [...]tere, prius tamen purgatis clauis.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΝΥΧΙΑΣ. Κεφ. σκη'.

Η παρονυχία ἀπόστημά ἐστι, παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνιστάμενη. ταύτην κηκὶς μετὰ μέλιτος καταστέλλει, ἢ λύκιον ἐπιτιθέμενον. κατάπλασσε δὲ φακῷ μεθ' ὕδατος λείων, ἢ φοίνικας μετ' οἴνου, ἢ ῥόδοις χλωροῖς, ἢ θέρμινον ἄλευρον μετὰ μέλιτος.

DE REDVVIIS. Cap. CCXXVIII.

Reduuiæ, ſeu paronychia abſceſſus eſt, qui ad radicem vnguis oritur. Hunc galla cum melle reprimit, vel lycium ſuper impoſitum. Lenticula etiã ex aqua trita, vel palmulæ cum vino, vel roſis viridibus, vel lupinorum farina cum melle ad cataplaſmatis modum imponuntur.

ΠΕΡΙ ΠΤΕΡΥΓΙΩΝ. Κεφ. σκθ'.

Υπεραύξησίς ἐστι σαρκὸς τὸ πτερύγιον, καλύπτουσα τὸν ὄνυχα. ἀρσενικὸν καὶ μάνναν ἐπίπασσε. ἄνωθεν δὲ σπόγγον δι' οἴνου ἐπιτίθει. χαλκίτεως, λεπίδος, σιδίων ἴσα ἀνάλαμβανε μέλιτι, καὶ ἐπιτίθει. ἄλλο. λιβανωτοῦ δραχ. α. λεπίδος δραχ.

DE PTERYGIIS. Cap. CCXXIX.

Pterygium carnis incrementum eſt, vnguem contegens. Arſenicũ itaque & mannam inſpergito. Supra verò ſpongiã ex vino imponito. Chalcitidis, ſquamæ, gallarum pares portiones melle excipito, & applicato. Aliud. Lachrimæ thuris drachma, ſquamę drachmæ

β΄. ἰȣ ξυςȣ̃ δραχ. α΄. σὺν μέλιτι λειώσας, χρίε. | mæ duæ, æruginis rafilis drachma ex melle trita adhibentur.

ΠΡΟΣ ΤΕΘΛΑΣΜΕ-νȣς ὄνυχας.

Κεφ. σλ΄.

AD VNGVES CONtusos.

Cap. CCXXX.

Μυρσίνης, καὶ ῥοιᾶς φύλλοις ἁπαλοῖς κατάπλασσε.

Myrthi, & mali punici folijs teneris obducito.

ΠΡΟΣ ΥΦΑΙΜΟΥΣ ὄνυχας.

Κεφ. σλα΄.

AD CRVENTOS ungues.

Cap. CCXXXI.

Πρὸς δὲ ὑφαίμȣς ὄνυχας ἄλευρον πίσσῃ μίξας, ἐπιτίθει. ἄλλο. ἰὸν ἀναλαβὼν στέατι ὑείῳ, ἐπιτίθει. πρὸς δὲ λεπριῶντας ὄνυχας. ἰξοῦ δρυΐνȣ, σανδαράχης, τήλεως ἀνὰ ȣ̓γγ. β΄. κανθαρίδων, θαψίας ἀνὰ ȣ̓γγ. μίαν, ὄξȣς τὸ ἀρκȣ̃ν.

Ad cruentos porrò vngues farrina pice miſta imponitur. Aliud. Aeruginem adipe ſuillo excipito, & applicato. Ad ſcabros ungues. Viſci quercini, ſandaracę, fœnugræci ſingulorum uncię duę, cantharidarum, thapſiæ ſingulæ unciæ, aceti quātum ſatis eſt.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΤΟΣ τοῦ σώματος γινομένων παθῶν, καὶ πρῶτον περὶ ἐλεφαντιάσεως.

Κεφ. σλβʹ.

Ἐλέφας λέγεται, ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν. καὶ γίνεται ἐπὶ μὲν μελαγχολικῷ χυμῷ, σηπομένῳ, καὶ διαβιβρώσκοντι τὰ ἄκρα τῶν μορίων. καὶ ἐστὶ σχεδὸν ἀνίατον. τούτοις συμφέρει φλεβοτομία, καὶ μάλιστα ἔαρος, καὶ καθαίρειν διὰ τῆς ἱερᾶς τοῦ γαληνοῦ. ἐξεμέτωσαν δὲ ἀπὸ ῥαφανίδων, καὶ σιτίων. ἀγαθὴ δὲ καὶ ἡ διὰ τοῦ λευκοῦ ἐλλεβόρου κάθαρσις. τοὺς δὲ κεκρατημένους μήτε φλεβοτομεῖν, μήτε ἐλλεβορίζειν. τοὺς δ' ἄλλους καὶ ἅπαξ, καὶ δὶς φλεβοτομεῖν, καὶ καθαίρειν τοῦ χρόνου. οὐκ ὀλίγοι γὰρ καὶ διὰ μόνης τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν καύ-

DE EXTERNIS corporis uitijs, & primum de Elephantiaci.

Cap. CCXXXII.

Elephantiasis, id uitij genus est, quod ab imperitis celephiasis dicitur. Eius porrò origo est ex humore melãcholico putrefacto, & summas corporis partes exedente, & ferè ex eorũ numero est, affectuum, qui sanationẽ non recipiunt. His uenæ sectio competit, ea maximè, quę uere administratur, & ex Galeni hiera purgatio. Vomitus eliciatur à radicula, et cibis. Salubris præterea est quæ fit ex ueratro nigro purgatio. A malo uerò iam uictis, nec venam incidere, nec veratrum exhibere oportet. Alijs verò omnino, & quidẽ bis sanguinem mittere, eósque ratione habita temporis purgare.

σεως τῶν οὕτως ἀρξαμένων ἐκώλυσαν κρατηθῆναι τοῦ πάθους. πότιμα δὲ τούτοις ἁρμόζει ὄξους κυ. α΄. μετὰ κεδρίας κυάθου. α΄. καὶ χυλοῦ κράμβης ὠμῆς κυάθων. β΄. μιγέντα δίδονται πρωΐ, καὶ ἑσπέρα. ἢ σιδηρίτιδος βοτάνης φύλλων ξηρῶν δραχ. α΄. ἐν οἴνῳ. ἢ ἐλαφίου κέρατος δραχ. α΄. σὺν σκιλλητικῷ ὄξει πότιζε καθ' ἡμέραν. ἢ ὀποῦ κυρηναϊκοῦ ὀρόβου μέγεθος. μετὰ μέλιτος, καὶ βουτύρου δίδου. ἢ ἐλέφαντος ῥινίσματος δραχ. ς΄΄. μετὰ οἴνου, ἢ κύμινον μετὰ μέλιτος ὡς πινόμενον. ἢ σκίλλαν λείαν μετὰ μέλιτος δίδου ἐκλείχειν, ἢ θηριακὸν ἀρτίσκον, ἕως δραχ. α΄. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν σκιλλητικὸν ἀρτίσκον δραχ. α΄. ἢ καλαμίνθης χυλὸν δίδου πίνειν. δίδου δὲ καὶ τ

purgare. Nō pauci etiam sola capitis adustiōe multos, qui hoc inceperāt uitio corripi, nè uincerentur, prohibuerunt. Potiones uero ipsis conueniūt. Aceti cyathus cum cedrini liquoris cyatho, & brassicę crudę succi cyathis duobus. Mista dantur manè & uesperi. Vel sideritidis herbæ foliorū aridorum drachmę pondus ex uino. Vel ceruini cornu drachma cum aceto scyllite quotidie potui datur. Vel liquor cyrenaicus cum melle & butyro erui magnitudine. Vel eboris ramēti drachmæ semissis ex uino, uel cyminū cum melle. Vel scylla trita cū melle eclegmatis modo adhibetur. Pastillum præterea theriacalem, drachmæ pondere, similiter & pastillorum scilliticorum parem portionem, uel calaminthæ succum potui dato.

θηριακὴν ἀντίδοτον ἐπὶ συχνῷ. λουέσθω δὲ συγχριόμενος τήλεως χυλόν, ἢ ἀμμωνιακοῦ βραχεῖ ὄξει λειουμένου. μετὰ δὲ τὸ λουτρὸν ἀλειφέσθω σχινίνῳ, ἢ οἰνανθίνῳ, ἢ μυρσίνῳ ἐλαίῳ. ἢ οἶνον μετὰ στυπτηρίας, καὶ ἀμμωνιακοῦ εἰς γλοιοῦ πάχος λειούμενον, καὶ ἀλειφόμενον. σμήγμασι δὲ χρήσθωσαν ἐν βαλανείῳ δι' ἀφεψήματος σεύτλου, τήλεως σὺν ἀφρονίτρῳ, ἢ λαπάθου ῥίζαν ὄξει ἑψηθεῖσαν, καὶ λειωθεῖσαν σὺν στυπτηρίᾳ. ἄλλο. ἀλκυονίου, νίτρου, σμύρνης, θείου, συκῆς ἀγρίας φύλλων ξηρῶν, ταῦτα σὺν ὄξει λειώσας, κατάχριε. ἄλλο. σηπίας ὄστρακον κεκαυμένον, καὶ κισσήρεως, καὶ νίτρου, καὶ κιμωλίας, κόμμεώς τε καὶ κηκίδος ἴσον ξηρὸν ἐμπασσόμενον, καὶ δι' ὄξους σμηχόμενον.

Frequenter item antidotum theriacam exhibeto. Lauetur autem, & una etiam fœnugræci ſucco perungatur. Vel ammoniaci ex aceto triti momento. A balneo illinatur lentiſcino, œnanthino, uel mirtheo oleo. Vel uino cũ alumine, & ammoniaco ad ſordiũ ſpiſsitudinem læuigato & illito. Smegmatis porrò in balneo utantur ex decocto betæ, aut fœnugræci, cum nitri ſpuma. Aut radicem rumicis aceto incoctam, & cum alumine detritã applicato. Aliud. Alcyonij, nitri, myrrhæ, ſulfuris, fici agreſtis folia ſicca, ex aceto trita, illinito. Aliud. Sepiæ teſta cõbuſta, & pumicis, nitri, terræ cimoliæ, gummi itẽ & gallæ pares portiones aridæ inſperſæ, & ex aceto infricatæ.

DE

ΠΕΡΙ ΛΕΠΡΑΣ, ΚΑΙ ψώρας.

Κεφ. σλγ'.

Η λέπρα γίνεται ἐπὶ χυμῷ διαβρωτικῷ, ὅθεν καὶ λεπίδες ἀποπίπτουσιν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος μετὰ κνισμοῦ. ἀλλ' ἡ μὲν λέπρα διὰ βάθους ἐπινέμεται τὸ δέρμα κυκλοτερῶς. ἡ δὲ ψώρα ἐπιπολαιοτέρα ἐστὶ, καὶ ποικίλως ἐσχηματισμένη. τούτους δεῖ φλεβοτομεῖν, καὶ καθαίρειν διὰ τῶν ἐκκενούντων μέλαιναν χολήν. ἔξωθεν δὲ χρηστέον. ἐλελισφάκου, ἐλαίας δακρύου ἀνὰ οὐγγ. β'. καππάρεως ῥίζης φλοιοῦ, κόμμεως, ἀνὰ οὐγγ. γ'. ὄξους τὸ ἀρκοῦν, χρίε ἐν ἡλίῳ. τὰς δὲ λέπρας ἰδίως ἀφίστησιν ἀνεμώνης ῥίζαι, σὺν ὄξει λεῖαι χριόμεναι. ἄλλο.

DE LEPRA ET SCAbie quæ ψώρα dicitur.

Cap. CCXXXIII.

Lepræ origo eſt ex humore exedente, unde & ſquamæ à ſumma cutis ſuperficie decidunt cum pruritu, & altam cutem orbiculatim depaſcitur. Scabies uerò ſummas corporis partes infeſtat, potius uariè figurata. His itaq; ſanguinem mittere, & per ea quæ atræ bili uacuandæ ſunt idonea, purgare oportet. Extrinſecus uerò ſequentibus utendum. Saluiæ, lachrymæ oleæ, ſingulorum unciæ duæ, corticis radicis capparis, gummi ſingulorum unciæ tres, aceti quantum ſatis eſt, ad ſolem inunguntur. Propriè uerò lepras diſijciunt, anemonæ radices ex aceto tritæ illinuntur, prius tamen loco abſterſo. Aliud. Haſtulæ regiæ radicis

αἰρίνου ἀλεύρου οὐγγ. α΄. καρδαμώμου δραχμ. α΄. νίτρου ἀφροῦ δραχμ. γ΄. χαλκάνθου δραχ. η΄. ἀσφοδέλου ῥίζης χυλοῦ δραχ. δ΄. λεάνας σὺν ὄξει καταχρίε, προεκνιτρώσας τὸν τόπον. ἄλλο. ἀσφοδέλου ῥίζης χυλοῦ οὐγγ. ϛ΄. θείου ἀπύρου, μάννης ἀνὰ δραχ. ι΄. νίτρου δραχ. η΄. ἐπίχριε ὄξει λειώσας.

ſucci vnciæ ſex, ſulfuris ignem non experti, mannæ ſingulorum drachmę decem, nitri drachmæ octo, aceto ſubactæ applicantur.

ΠΡΟΣ ΨΩΡΑΝ.

Κεφ. σλδ΄.

Πρὸς δὲ ψώραν ἰδίως ποιεῖ ἁπαλὴ μὲν σταφὶς ἀγρία, καρδάμωμον μετ᾽ ὄξους, κρίνου ῥίζα μετὰ μέλιτος χριομένη, θεῖον, αἰγεία κόπρος μετὰ ὄξους. ἄλλο. μίσυ, χαλκίτην ἴσα μετ᾽ οἴνου ἐπίχριε. ἄλλο. ῥοδοδάφνης φύλλα ἑψήσας σὺν ἐλαίῳ, ἐπίβαλλε κηροῦ οὐγγ. γ΄. καὶ θείου ἀπύρου οὐγγ. α΄. καὶ κατάχριε ἐν ἡλίῳ. ἄλλο. κηροῦ οὐγγ. β΄. ῥοδίνου, λιθαργύ-

AD SCABIEM.

Cap. CCXXXIIII.

Ad ſcabiem uerò peculiariter facit herba pedicularis tenella, cardamomum cum aceto, liliŋ radix cum melle illita, ſulfur, caprillũ ſtercus cum aceto. Aliud. Miſy et chalcitis pari modo cum uino illinũtur. Aliud. Rhododaphnæ folia in oleo coquito, & adiungito ceræ uncias tres, ſulfuris ignem non experti vnciam, & ad ſolem inungito. Aliud. Ceræ unciæ duæ, roſacei, argenti ſpu-

mæ

ου. οὐγγ. γ΄. ψιμυθίου οὐγγ.
΄. ὑδροπίσσης οὐγγ. ϛ΄. ση-
ρικοῦ οὐγγ. β΄. ὄξους τὸ ἀρ-
κοῦν.

mæ unciæ tres, cerussæ tantundem, picis liquidę unciæ sex, serici unciæ duæ, aceti quantum satis est.

ΠΕΡΙ ΛΕΙΧΗΝΩΝ. Κεφ. σλε΄.

Γίνεται ὁ λειχὴν ἐπὶ λεπτῷ καὶ δριμέῳ, καὶ σεσηπότι χυμῷ, ταχέως εἰς ψώραν, καὶ λέπραν μεθιστάμενος. ἐπὶ τούτων δεῖ μετὰ τὴν τοῦ ὅλου σώματος κένωσιν χρῆσθαι ἐλλεβόρῳ, ἐχίνῳ τῷ ἐπὶ τῶν πετρῶν, πίσσῃ μιγνυμένῃ κηρωτῇ, καὶ ῥητίνῃ ἐπιχρίειν. τὰς δὲ τῶν παιδίων λειχῆνας, σιέλῳ ἀνθρώπου συνεχῶς ἀπότριβε, ἢ κοκκυμηλαίας τὸ κόμμι σὺν ὄξει χριόμενον. ἢ ἀμπέλου φύλλα τρίψας σὺν ὄξει κατάπλασσε, ἢ καππάρεως φύλλα. ἄλλο. θεῖον, μέλι, λίβανον ἢ ἀμ-

DE IMPETIGINIBUS. Cap. CCXXXV.

Impetigo originem trahit ex humore tenui, acri, & putrefacto, & celerrimè in scabiem & lepram degenerat. In his itaque post vniuersi corporis euacuationē ueratro vtendum, erinaceo item saxatili, & pice cerato mista, & resinæ inungēdi. Puerorum uerò impetigines saliua hominis continuò defricato, uel pruni gummi cũ aceto illinito. Vel uiticis folia ex aceto trita obducito, uel capparis folia. Aliud. Sulfur, mel, thus, uel ammoniacum ex aceto inungito. Glutinis fabrilis drachmę quatuor, thuris drachmæ duæ,

μωνιακὸν σὺν ὄξει κατάχριε. κόλλης τεκτονικῆς δραχ. δ'. λιβάνου δραχ. β'. ὄξει διαλύων ἄλειφε. ἄλλο. χαλκίτεως, κόμμεως ἀνὰ δραχ. η'. θείου ἀπύρου, μίσυος ἀνὰ ∠. ς'. λεπίδος χαλκοῦ, ἀκακίας ἀνὰ δραχμ. β'. σὺν ὄξει λειώσας, χρῶ. ἄλλο. θείου ἀπύρου, νίτρου ἀφροῦ ἀνὰ δραχ. δ'. κάγχρυος δραχμ. α'. λείου μετ' ὄξους, καὶ ἄλειφε ἕως ξηρανθῇ.

ΠΕΡΙ ΚΝΗΣΜΟΥ.
Κεφ. σλς'.

Κνησμὸν τὸν μὲν ἐν τῇ γεροντικῇ ἡλικίᾳ συμβαίνοντα οὐκ ἂν ἰάσοιτό τις τελείως, μετρίως δὲ τοῖς ὑπογεγραμμένοις. τὸν δὲ διὰ κακοχυμίαν, προκενώσαντες τὸν λυποῦντα χυμὸν, ἀπὸ φλεβοτομίας ἀρξάμενοι, καὶ καθάρ-

duæ, aceto solutę illinun-tur. Aliud. Chalcitidis, gummi singulorũ drach-mæ octo, sulfuris ignem non experti, misyos sin-gulorum drachmæ sex, squamæ æris, acaciæ sin-gulorum drachmæ duæ aceto tritæ in usum adhi-bentur. Aliud. Sulfuris ignem non experti, spu-mę nitri singulorũ drach-mæ quatuor, canchryos drachma. Singula ex ace-to trita, & tamdiu illita, dum arefiant.

DE PRVRITV.
Cap. CCXXXVI.

Pruritum qui in senili ætate accidit, non perfe-ctè curauerit aliquis, le-niuerit tamen aliqua ex parte ijs quæ infrà scri-bentur. In eo uerò qui ex humoribus uitiosis ori-tur, molestante succo pri-us euacuato, & à ueng se-ctione exorsi, & purga-tione,

ως, ἐπὶ τὴν ἔξωθεν τρα-
πώμεθα ἐπιμέλειαν. λου-
τρῷ μὲν χρηστέον, ἀλει-
φέσθω δὲ τήλεως ἀφε-
ψήματι, ἢ σεύτλου, ἢ πι-
τύρων. σὺν τούτοις δὲ ἀ-
λεύρῳ κυαμίνῳ, ἢ θερμί-
νῳ, ἢ δαφνίνῳ, ἢ καππά-
ρεως. προσβάλλειν δὲ τού-
τοις ξηρὸν νίτρον. ἄλλο.
νίτρου ἀφροῦ δραχ. α΄. λι-
βανου, θείου ἀπύρου ἀνὰ
οὐγ. δ΄. κιμωλίας οὐγ. β΄.
ἄλλο. ἀφρονίτρου, θείου,
ἀλκυονίου κεκαυμένου
ἴσον, ξηροῖς, ἢ μετά τινος
τῶν εἰρημένων ἀφεψη-
μάτων χρῶ. ἄλλο. σταφί-
δος ἀγρίας, θείου, λιθαρ-
γύρου ἴσα σὺν ὀξελαίῳ
χρῶ. ἄλλο. λαπάθου ῥίζα
λεία σὺν ὄξει καὶ κριθίνῳ,
χρῶ.

tione, ad curam quæ ex-
trinſecus perficitur, nos
conuertemus. Lauacro
itaq; utendum, & fœnu-
græci decocto, uel betæ,
uel furfurum illinendi.
Adhæc etiam farina fa-
bacea, lupinorum, uel lau-
rino, uel cappari. Adijce-
re porrò nitrum quoque
aridum oportet. Aliud.
Nitri ſpumæ drachma,
thuris, ſulfuris, ignem nõ
experti ſingulorũ unciæ
quatuor, terræ cimoliæ
unciæ duę. Aliud. Spumę
nitri, ſulfuris ignem non
experti, alcyonij uſti ſin-
gulorum par põdus, hæc
uel arida, uel cum aliquo
ex dictis decoctis permi-
xta applicantur. Aliud.
Herbæ pedicularíæ, ſul-
furis ignem non experti,
argenti ſpumæ, ſingulo-
rum par modus cum ace-
to & oleo in uſum adhibetur. Aliud. Radice rumicis
cum aceto trita & farina hordeacea utitor.

ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΗΣ. Κεφ. σλζ´.

Λεύκη ἐστὶ μεταβολὴ τοῦ χρώματος ἐπὶ τὸ λευκότερον, ὑπὸ γλίσχρου καὶ γλοιώδους γινομένη φλέγματος. διάγνωσις δὲ αὐτῆς. βελόνῃ κατακέντησον ἐξ ἐπιπολῆς τὴν λεύκην. καὶ εἰ μὲν αἷμα ῥυῇ, θεραπευτή ἐστιν. εἰ δὲ γαλακτώδης ὑγρότης, ἀθεράπευτος. χρηστέον τοίνυν τοῖς ὑποτεταγμένοις βοηθήμασι. κάχρυος, θείου ἀπύρου, ἐλλεβόρου, κηκίδος, ἴσα ἕκαστον κόψας. ἄλλο. συκῆς μελαίνης τὰ ἀκραίμωνα βρέξας ἐν ὄξει, καὶ λειοτριβήσας μίξον ἀφρονίτρου, θείου, μυρίκης καρποῦ ἴσα, καὶ προεκνιτρώσας, κατάχριε. ἄλλο. συκῆς ὀπῷ προσφάτῳ προαπονιτρώσας, κατάχριε.

DE LEVCE. Cap. CCXXXVII.

Leuce mutatio eſt coloris ad albidius, ex pituita uiſcida et glutinoſa ortum ducens. Agnitio itaque eius hæc eſt. Acu leucen per ſumma pungito. Si ſanguis exit remedio locus eſt. Si humor lac repræſentans, ſanari nõ poteſt. In ijs igitur his quæ ſequuntur auxilijs eſt utendum. Seminis roriſmarini, ſulphuris, ignem non experti, ueratri, gallæ. Singula paribus portionibus contunduntur. Aliud. Fici nigræ ſurculis aceto maceratis, contritiſq; miſcetur nitri ſpumæ, ſulfuris, ignem non experti, myricæ fructus, par ſingulorum modus, ubi nitro cutem defricaueris, perungito. Aliud. Fici liquore recenti, prius abſterſo loco, inungito.

DE

ΠΕΡΙ ΑΛΦΩΝ ΛΕΥ-
κῶν τε, καὶ μελαίνων.
Κεφ. σλη'.

Τῶν ἀλφῶν ἡ γένεσις ...μοειδής ἐστιν ταῖς λεύ...αις, ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ἄ...ρι βάθους τὸν χρῶτα ...ρέπουσιν, ὡς καὶ τὰς τρί...χας λευκαίνειν. οἱ δὲ ἀλ...φοὶ ἐπιπολῆς τοῦ δέρμα...τός εἰσί. γίνονται δὲ ἐκ ...ὲν τοῦ φλεγματικοῦ χυ...οῦ οἱ λευκοί, οἱ μέλανες ...ὲ ἀπὸ τοῦ μελαγχολι...οῦ. ποιεῖ ἐπ' αὐτοῖς δρα...οντίου ῥίζα σὺν ὄξει κα...ταπλασσομένη, ἢ ἐλλέβο...ρος ἑκάτερος, ἢ ἀλεύ...ρον θέρμων καταπλασ...σόμενον σὺν ὀξυμέλιτι, ἢ ...ρόμμυον σὺν ὄξει χριό...μενον ἐν ἡλίῳ. ἄλλο. ἀλ...κυονίου, νίτρου ἀνὰ οὐγ. β'. ...λεβόρου, θείου ἀπύρου ...ἀνὰ οὐγ. α'. ὄξους τὸ ἀρ...κοῦν. ἄλλο. ὀροβίνου ἀλεύ-

DE ALPHO ALBO
& nigro.
Cap. CCXXXVIII.

Alphorum origo eadem est specie cum leucis. Illi enim altius colorem mutant, ita ut pilos quoq; albos efficiant. Alphi autem in summa cute apparent. Albi uerò ex humore pituitoso, nigri ex atra bile uitioso fiunt. Huc ergò facit dracunculi radix cum aceto applicata, uel utrunque ueratrum, uel lupinorum farina cum aceto mulso inducta, uel cepa cum aceto ad solem illita. Aliud. Alcyonij, nitri singulorũ unciæ duæ, ueratri, sulfuris ignem nõ experti, singulæ unciæ, aceti quantũ satis est. Aliud. Erui farinæ libra, erucæ seminis, amygdalarum amararũ, cucumeris, syluestris radicis, singulorum libræ semissis, uino mulso detri-

ρου. λι. α΄. ῥιζώμου σπέρματος, ἀμυγδάλων πικρῶν, σικύου ἀγρίου ῥίζης ἀνὰ λι. ς΄΄. οἰνομέλιτι λεάνας ἐπίχριε. ἄλλο πρὸς λεύκους. χαλκάνθου, ἰοῦ ἴσου, νίτρου τὸ διπλοῦν, σμῆγε. ἄλλο. κάγχρυος, θείου ἀπύρου, ἀδάρκης, ἴσα λεάνας μετ' ὄξους, χρίε.

ta illinuntur. Aliud ad alphos albos. Atramẽti sutorij, æruginis æqualis modꝰ, nitri duplicatꝰ, infricatur. Aliud. Seminis rorismarini, sulfuris ignẽ nõ experti, adarcæ, singulorum par modus, trita ex aceto inunguntur.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΥΡΙκαυστα.

Κεφ. σλθ΄.

AD AMBVSTA.

Cap. CCXXXIX.

Κιμωλία καταχριομένη μετ' ὄξους, ἢ ὠὸν ὅλον ὠμὸν παραχρῆμα ἐπιτιθέμενον, ἢ μέλανι γραφικῷ χρίε, ἢ φακῷ ἑφθῷ λείῳ κατάπλαττε. πρὸς δὲ τὰ ἀφ' ὕδατος θερμοῦ κατακαύματα ἐλαιῶν ἁλμάδων ὕδωρ συνεχῶς καταντλεῖτε. καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαίας μετὰ κριθίνου κατάπλαττε. ἄλλο. κριθῶν κεκαυμένων δραχμ.

Creta cimolia cum aceto illita, uel ouum integrum crudum protinus impositum, uel atramentum scriptorium eodem modo applicatũ, uel lenticula cocta et trita inducta. Ad eas uerò quæ ex aqua calente adustiones fiunt oliuarum salsarum aquam cõtinuò super affundito. Vel oliuas ipsas cum polenta superimponito. Aliud. Panniculorũ hordei combustorum

η΄. ψιμυθίου δραχ. δ΄. βουτύρου δραχμ. η΄. κηροῦ δραχ. ιβ΄. στέατος αἰγείου, καὶ ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ.
Κεφ. σμ΄.

Φλεγμονή ἐστιν ὄγκος σκληρὸς, ἐρυθρὸς μετ᾽ ὀδύνης. γίνεται δὲ ἐξ αἵματος. τοῦ μὲν οὖν ὅλου σώματος ἐπιπέμποντος τῷ μέρει, δεῖ αὐτὸ διὰ φλεβοτομίας κενοῦν. αὐτὸ δὲ φλεγμαῖνον μορίον ἐμβρέχειν τὲ, καὶ καταπλάττειν τοῖς ἀπωθεῖσθαι μὲν τὸ ἐπιῤῥέον δυναμένοις, τὸ δ᾽ ἤδη περιεχόμενον ἐν τῷ πεπονθότι μέρου κενοῦν. καταπλάττειν οὖν τὸ ἀείζωον, καὶ λέμματα ῥοιᾶς, καὶ κριθίνην, καὶ ὄξους κατάπλασμα, ἢ ἀνδραφάξεως, καὶ μαλά-

drachmæ octo, cerusæ drachmę quatuor, butyri drachmæ octo, cerę unciæ duodecim, adipis caprilli, et rosacei quantum satis est.

DE INFLAMMAtione.
Cap. CCXL.

Inflammatio tumor est durus, rubeus cum dolore. Fit autem ex sanguine. Quem ubi totum corpus ad partem transmittit, eum uenæ incisione vacuare oportet. Inflammatam verò partem perfundere, & medicamentis obducere, quæ sanguinem affluentem non tantum, sed eum quoq; qui iam in parte laborante cõtinetur, euacuare queant. Cataplasmate igitur vtendum ex semperuiuo, & mali punici corticibus, farina hordeacea. Præterea ex aceto, atriplice, malua cum polen-

χης σὺν ἀλφίτῳ, ἢ θρίδακας, καὶ κολοκύνθης ξύσματι σὺν ἀλφίτῳ. ἢ τρίβολον πρὸς τὰς ἐκ ῥεύματος φλεγμονὰς, κράμβην δὲ πρὸς τὰς σκληρυνομένας. ἔμπλαστρα δὲ, τό, τε ψιττάκιον, καὶ τὸ διὰ χυλῶν, ἔσχατον δὲ καὶ τὸ δι' ἁλῶν.

ta, lactuca, cucurbitæ ſyl uestris ramentis eodem modo applicato. Vel tribulis ad inflammationes è fluxione ortas, quemadmodũ braſsica ad dureſcentes. Emplaſtra autem conueniunt pſytacium, & quod è ſuccis conſtat, & quod è ſalibus cõficitur.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΤΟΣ τοῦ σώματος ἀποστημάτων. Κεφ. σμα΄.

DE EXTERIORIbus corporis abſceſsibus. Cap. CCXLI.

Ἀπόστημά ἐστιν, ὅταν ἡ φλεγμονὴ εἰς ἔμπυον μεταβληθῇ, ὀδύνην τε σφοδρὰν ἔχει, καὶ σφυγματώδη. καὶ δεῖ καταπλάττειν ἄρτον, ἑψήσας ὑδρελαίῳ, ἢ κρίθινον ἄλευρον, καὶ λινόσπερμον, καὶ τῆλιν. καταντλείσθω δὲ τὸ μόριον ἀλθαίας ῥίζης ἀφεψήματι. ἐὰν δὲ δυσεκπύητος ὁ ὄγκος, ἢ δυσδιαφόρητος ᾖ, ἰσχάδας

Abſceſſus eſt, cum inflammatio in pus uertitur, cum dolore uehemẽti, & pulſatili. His igitur panem hydrelæo incoctum obducere oportet, uel hordaceam farinam, uel lini ſemen, uel fœnugræcum. Particula autẽ altheę radicis decocto fouenda. Si uerò tumor difficulter ad maturitatem perduci uelle uidebitur, uel ægrè poſſe diſcuti, fi-

cus

ψῶν σὺν ὕδατι, καὶ εἰς τὸ ἀφέψημα ἐμβάλλων κρίθινον ἄλευρον, καὶ ἅλας, κατάπλαττε. ἢ συκύου ἀγρίου ῥίζαν, ἢ ἀλθαίας, ἢ βρυωνίας, ἢ δρακοντίου ῥίζαν, σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ ἰσχάδων ἀφεψήματι κατάπλασσε. Ἐπισπαστικὸν δέ. ναρκίσσου ῥίζαν λείαν σὺν αἰρίνῳ ἀλεύρῳ καὶ μελικράτῳ κατάπλασσε. ἢ καλάμου ἁπαλὴν ῥίζαν λείαν μετὰ μέλιτος. ἄλλο ἐπισπαστικόν. κηροῦ, κολοφωνίας, βουτύρου ἀνὰ λι. α΄. πίσσης ξηρᾶς, μέλιτος ἀνὰ οὐγ. ς΄. τερεβινθίνης οὐγ. ς΄΄. ἰοῦ οὐγ. γ΄. ἰξοῦ τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο ἐπισπαστικόν. ἀμμωνιακοῦ οὐγ. ς΄΄. κηροῦ, τερεβινθίνης ἀνὰ οὐγ. δ΄. θείου ἀπύρου, νίτρου ἀνὰ οὐγ. γ΄.

cus ſiccas in aqua decoquito, & farinam hordeaceam inijcito, & ſales, & ad cataplaſmatis modũ inducito, uel cucumeris ſylueſtris radicem, uel altheæ, uel uitis albæ, uel dracunculi, cum farina hordeacea, & ficuum aridarum decocto eodẽ modo applicato. Medicamentum ex alto trahens. Narciſsi radicem tritam cũ farina loliacea & mulſo inducito, uel calami radicem teneram tritam cũ melle. Aliud ex alto trahens. Ceræ, colophoniæ, butyri ſingulæ libræ, picis aridæ, mellis ſingulorum unciæ ſex, terebinthinæ ſemiſsis unciæ, æruginis unciæ tres, uiſci quantum ſatis eſt. Aliud ex alto trahens. Ammoniaci unciæ ſemiſsis, ceræ, terebinthinę, ſingulorum unciæ quatuor, ſulphuris ignem non experti, nitri ſingulorum vnciæ tres.

ΠΕΡΙ ΓΑΓΓΡΑΙΝΗΣ, καὶ σφακέλου. Κεφ. σμβ΄.

Μὴ διαφορηθείσης δὲ, μηδὲ εἰς πύον μεταβαλλούσης τῆς φλεγμονῆς, πολλάκις εἰς γάγγραιναν καὶ σφάκελον μεταπίπτει. γαγγραίνας μὲν ὀνομάζομεν τὰς διὰ μέγεθος φλεγμονῆς νεκρώσεις τῶν μορίων. τελέως δὲ νεκρωθὲν οὐ γάγγραιναν, ἀλλὰ σφάκελον ὀνομάζουσι. τὴν μὲν γάγγραιναν θεραπεύειν δεῖ, κενοῦντες ὅσον πλεῖστον τὸ πάσχον μόριον αἵματος. καὶ εἰ μὲν φλὲψ ἐστὶν ἐκεῖσε παρακειμένη, αὐτὴν τμητέον. εἰ δὲ μὴ ὅλον τὸ δέρμα διαιροῦντες πολλαῖς καὶ βαθείαις ἀμυχαῖς, ἐάσομεν ἀποῤῥυῆναι τὸ αἷμα. εἶθ' οὕτως καταπλάττειν δι' ὀξυμέλιτος, ὀροβίνου ἀλεύρου, ἢ αἰρί=

DE GANGRAENA & *sphacelo.* Cap. CCXLII.

Cum inflammatio neque discutitur, neque in pus mutatur, sæpè in gangrænam & siderationē, quam Græci σφάκελον appellant, degenerat. Gangrænas autem uocamus, cum partes ob inflammationis uehemētiam emoriūtur ueluti. Cum enim in totum sensu & motu priuantur, non gangrænam, sed sphacelū appellant. Gangrænam itaque curare oportet, et sanguinem ex parte vitiata affatim emittere. Et si uena ibi adiacet, ea secanda: sin minus, tota cutis multis altisque plagis diuidenda erit, & ut sanguis effluat, permittendū. Cataplasma deinde inducēdum, ex aceto mulso, farina hordei, uel lolij, uel fabarum cum salis momento.

νου, ἢ κυαμίνου μετὰ βραχέος ἁλός. ὠφελεῖ δὲ καὶ θέρμων πικρῶν ἀφέψημα προσαντλούμενον. μετὰ δὲ τὴν ἀπόπτωσιν τῆς ἐσχάρας, τό, τε τετραφάρμακον, καὶ τὸ κεφαλικὸν ξηρίον μετὰ μέλιτος.

mento. Lupinorum quoque amarorum decoctũ superaffusum prodest. Cum uerò crusta deciderit, tetrapharmacum, & puluis cephalicus cum melle.

ΠΡΟΣ ΓΑΓΓΡΑΙΝΑΣ. Κεφ. σμγ΄.

DE GANGRAENA. Cap. CCXLIII.

Ἰοῦ ξυστοῦ, μίλτου, στυπτηρίας ἴσα ὕδατι λεάνας, χρίε. ἢ αἴρινον ἄλευρον μετὰ ῥεφῶν καὶ ἁλῶν σὺν ὄξει.

Aeruginis rasilis, minij, aluminis partes ęquales tritę inunguntur. Vel lolij farina cum raphano & sale, & cum aceto.

ΠΕΡΙ ΕΡΠΗΤΟΣ, ΚΑΙ ὀφίτου. Κεφ. σμδ΄.

DE HERPETE. Cap. CCXLIIII.

Χολῆς ξανθῆς καὶ ἀμιγοῦς ἑτέρου χυμοῦ ἀποκεκλείσης κατά τι μόριον ἱσταμένης, τὸ πάθος ἕρπης ὀνομάζεται. εἰ μὲν παχεῖα τὴν σύστασιν εἴη καὶ δριμεῖα, μέχρι βάθους ἑλκοῖ τῆς σαρκὸς τὸ δέρμα, καὶ

Bile flaua & syncera, & nullo humore permixta in partem aliquam decumbẽte, affectus herpes appellatur. Quæ si substantia crassa sit, acriórque, cutem ad carnem usque subiectam exulcerat, uocaturq; herpes exedens.

καλεῖται ἕρπης ἐσθιόμενος. εἰ δὲ λεπτὴ, καὶ ἧττον δριμεῖα καὶ θερμὴ, φλυκταίνας μικρὰς ἐξ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος ἐγείρει, καὶ καλεῖται κεγχρίας. κενώσομεν οὖν τὸ σῶμα πᾶν διὰ χολαγωγοῦ φαρμάκου. τοῖς δὲ πεπονθόσι τόποις προσάγομεν κατ' ἀρχὰς ἕλικας ἀμπέλου, βάτου, καὶ ἀρνογλώσσου καταπλάσσοντες, ἢ στρύχνον. ἢ κιμωλίαν σὺν στρύχνου χυλῷ. ἢ λιθάργυρον, καὶ σεύτλου χυλὸν κατάχριε. ἢ σκωρίαν μολίβδου ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ λειώσας, κατάχριε. ἄλλο. ἐρίου ἀπλύτου κεκαυμένου δραχ. ιβ΄. κηροῦ δραχμ. κ΄. σκωρίας μολίβδου δραχ. η΄. στέατος αἰγείου, καὶ ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν. ἐπίπασσε δὲ καὶ κέρας ἐλάφου κεκαυμένον, ἢ κέγχρον πεφρυγμένον προσβρέξας οἴνῳ.

dens. Si uerò tenuis, & minus acris, calidáq́: puſtulas exiguas per ſummam cutem excitat, & miliaris dicitur. Vniuerſum itaq; corpus euacuabimus medicamento bilem ducente. Particulis uerò uitiatis inter initia applicabimus capreolos uitis, rubi, & plantaginis ad cataplaſmatis modũ, uel ſolanum, uel terram cimoliam cum ſolani ſucco. Vel argenti ſpumam, & betæ ſuccum illinito. Aliud. Lanæ ueteris illotæ combuſtæ drachmæ duodecim, cerę drachmę uiginti, recrementi plumbi drachmæ octo, adipis caprilli, & roſacei quantum ſatis eſt. Cornu item ceruinum combuſtũ, uel milium frixum, vino tamen prius maceratum, inſpergito.

DE

ΠΕΡΙ ΕΡΥΣΙΠΕΛΑ-
τος, ἢ πυρώματος.

Κεφ. σμε'.

Ἐρυσίπελάς ἐστι μετ' ὀδύνης ὄγκος ἀπὸ ξανθοτέρης χολῆς. γίνεται δὲ ἐπὶ αἵματι ξανθοχολικωτέρῳ. τούτους φλεβοτομεῖν δεῖ ἐξ ἀρχῆς, καὶ καθάρσει χρηστέον διὰ χολαγωγοῦ φαρμάκου. καταχρίειν δὲ τὸ ἐρυσίπελας ψύχουσι βοηθήμασι, οἷόν ἐστι, ἀείζωον, ἀνδράχνη, ψύλλιον, ὅ, τε ἀπὸ τῶν τελμάτων φακὸς, καὶ σέρις, καὶ κολοκύνθη, στρύχνος, καὶ ὑοσκύαμος. ταῦτα ἢ καθ' αὐτὰ, ἢ σὺν ἄρτῳ, καὶ ᾠοῖς καταπλασσόμενα. μίγνυται δὲ καὶ ὀπίου, καὶ κωνείου τι, καὶ μανδραγόρου, καὶ γίνονται σύνθετα φάρμακα. καὶ κηρωτῇ χρηστέον διὰ κηροῦ λευκοῦ, καὶ ῥο-

DE ERYSIPELATE.

Cap. CCXLV.

Eryſipelas tumor eſt cum dolore à bile flaua. Fit itaque à ſanguine ad bilis naturam magis accedente. His itaque inter initia ſanguinem mittere oportet, & purgatione utendũ per medicamentum bili educendæ idoneum. Eryſipelas uerò ipſum perungere medicamentis refrigerantibus, quale eſt ſemperuiuum, portulaca, pſyllium, lenticula, paluſtris, ſeris, colocynthis, ſolanum, altercum. Hæc uel per ſe, uel cum pane, uel ouis ad cataplaſmatis modũ adhibentur. Cum quibus pauxillum quoq; cicutę, & mandragoræ miſceri poteſt. Et ita compoſita efficiuntur medicamenta. Cerato denique è cera alba utendũ, & roſaceo,

δίνου, καὶ χυλοῦ τινὸς τῶν εἰρημένων, καὶ ὄξους ἐν θυίᾳ λειομένου. καταχρίειν δὲ τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ψιμυθίῳ, ἢ κιμωλίᾳ μετὰ στρύχνου χυλῷ, ἢ λιθαργύρῳ μετὰ ῥοδίνου, ἢ χαλκίτιδι μετὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου, ἢ ἀκακίᾳ μετ' ὄξους.

& ſuccorum aliquo, quorum ſupra facta eſt mentio, ex aceto in pila tritis. Particula uerò ipſa perungẽda ceruſa, uel cimolia terra cum ſolani ſucco, uel argẽti ſpuma cum roſaceo, uel chalcitide cũ ſapa & oleo, uel acacia cum aceto.

ΠΕΡΙ ΦΥΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ βουβῶνος.

Κεφ. σμϛ'.

Κατὰ μὲν τὸν Γαληνὸν ὁ βουβὼν καὶ τὸ φῦμα, καὶ τὸ φύγεθλον, ἀδένων εἰσὶ παθήματα. βουβὼν μὲν ἡ φλεγμονή, φῦμα δὲ ἡ πρὸς ἐκπύησιν ἐπειγομένη φλεγμονή. φύγεθλον δὲ τὸ φλεγμονῶδες, ἐρυσιπελατῶδης φλεγμονὴ τοῦ ἀδένος. γίνονται δὲ κατά τε τοὺς μηροὺς, καὶ τὰς μασχάλας. τούτους δεῖ φλεβο=

DE PHYMATE, ET *bubone.*

Cap. CCXLVI.

Galeno autore bubo, phyma, & phygethlum glandularum uitia ſunt. Bubo inflammatio, phyma quæ ad ſuppurationem ſpectat. Phygethlũ uerò eryſipelacea glandulæ inflãmatio dicitur. Fiunt autem & ſub humeris, & ſub alis. His uenam ſecare oportet, & ſpongias ex poſca applicare, uel lanam mollem ex uino & roſaceo, uel melino & mirtheo oleo,

&

τομεῖν, καὶ σπόγγους ἐπιτι-
θέναι δι᾽ ὀξυκράτου, ἢ ἔ=
ϱλον δι᾽ οἴνου καὶ ῥοδίνου, ἢ
μηλίνου, ἢ μυρσίνου ἐ-
λαίου. καὶ τοῖς ψύχουσι κα-
ταπλάσμασιν, οἷα εἰσὶ
τὰ προειρημένα. κἄπει-
τα τοῖς διαφοροῦσι χρη=
στέον. ἰδίως δὲ ποιεῖ κα=
ταπλασσόμενα, ἀδίαν=
τον, ἀτράφαξυς, ἑλξίνη,
ἀλθαίας ῥίζα, ἀμμωνια-
κὸν μετὰ μέλιτος μαλαχ-
θὲν, ἢ ἰὸς σὺν ῥιτίνῃ καὶ
κηρωτῇ. ῥήσσει δὲ, πρό=
πολις, θέρμοι πικροὶ μετ᾽
ὄξους καταπλασσόμενοι. νίτρον μετὰ ζύμης, ἢ σύκων,
καὶ πίσσα.

& cataplasmata refrigerantia, qualia sunt quæ supra sunt comprehensa. Deinde per halitum quoque digerentibus utendum. Priuatim uerò huc faciunt, ad cataplasmatis modum inducta, capillus Veneris, atriplex, parietaria, altheæ radix, ammoniacum melle emollitum, aut ærugo cum resina & rosacco. Rumpunt uerò, propolis, lupini amari cum aceto inducti, nitrum cum fermento, uel ficubus & pice.

ΠΕΡΙ ΔΟΘΙΗΝΩΝ.
Κεφ. σμζ΄.

DE FVRVNCVLIS.
Cap. CCXLVII.

Δοθιήν ἐστι ὄγκος ἀ-
ποστηματώδης, ἀπὸ αἵμα-
τος παχυτέρου γενόμε-
νος. τούτους διαφοροῦσι
πυροὶ μασσώμενοι, καὶ ἐ-

Furunculus tumor est abscessum repræsentans, et fit ex sanguine crassiore. Hos discutit triticum mansum & impositum, uel mastiche Aegyptia,

 uel

πιτιθέμενοι, ἢ μαστίχη αἰγυπτία, ἢ σταφὶς ἐκγιγαρτισμένη σὺν ἁλσὶ τριβεῖσα, καὶ ἐπιτιθεῖσα. ἄλλο. ἰσχάδας σὺν τῇ ῥιτίνῃ ἐπιτίθει, ἢ ζύμην μετὰ νίτρου, ἢ λινόσπερμον μετὰ μέλιτος. πυρία δὲ διὰ σπόγγου, καὶ ὕδατος θερμοῦ.

uel vuę paſſæ quibus acini ſint exempti cum ſale tritæ, & admotæ. Aliud. Caricas cum reſina imponito, uel fermentum cum nitro, uel lini ſemen cum melle. Fotus verò ex ſpongia, & aqua calida conueniunt.

ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΑΚΩΝ.

Κεφ. σμη΄.

Ἄνθραξ ἐστὶν ὅταν αἷμα μέλαν καὶ θερμὸν ἐπιρρεύσῃ κατά τι μόριον, καὶ ἐσχαρῶδες ἕλκος ἀποτελέσῃ. τὰ πολλὰ μὲν ἀπὸ φλυκταίνης ἀρχόμενος, ἐνίοτε δὲ καὶ χωρὶς ταύτης, καὶ ποτὲ μὲν τεφρώδους τῆς ἐσχάρας γινομένης, ποτὲ δὲ μελαινομένης. τούτους ἀπὸ φλεβοτομίας ἀρχόμεθα κενοῦν μέχρι λειποθυμίας. καταπλάσσειν δὲ τὸ ἕλκος

DE CARBVNCVLIS. Cap. CCXLVIII.

Carbunculus eſt cum ſanguis ater & calidus in aliquam particulam influit, & vlcus cruſtoſum efficit, vt plurimum à puſtula exigua incipit, quandoq; verò abſque hac, & cruſta modò cinereo colore, modò atro eſt. Hos venæ ſectione euacuare incipiemus, idque ad animæ vſq; defectionem. Vlceri verò inducemus plantaginem, & lenticulam coctam, & panem, et perungemus dracunculi radice,

τῶ τε δι' ἀρνογλώσσου, καὶ δαφνῆς ἑφθῆς, καὶ ἄρτου. καταχρίειν δὲ ῥίζαν δρακοντίου, ἢ ἀριστολοχίας, ἢ κρίνου ῥίζαν σὺν μέλιτι, ἢ σταφίδα, ἢ κυπαρίσσου φύλλα, καὶ βλαστοὶ, καὶ τὰ ἁπαλὰ σφαίρια σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ ὑδρομέλιτι. καὶ ἰσχάδες ἑφθαὶ ἐν οἴνῳ, ἢ ὑγρόπισσον, καὶ σταφίδα σὺν ὑείῳ στέατι. ἄλλο. λιθαργύρου λι. α΄. ἐλαίου παλαιοῦ λι. ας΄΄. ἀρσενικοῦ οὐγ. α΄. ταῦτα συνεψήσας χρῶ. ποιεῖ δὲ καὶ ἡ τετραφάρμακος.

radice, vel aristolochia, vel lilij radice cum melle, vel vua, vel cupressi folia, & germina, & molles globuli cum farina hordeacea, & aqua mulsa. Ficus item aridæ vino incoctę, vel pix liquida, vel vua cum suillo adipe. Aliud. Argenti spumæ libra, olei veteris libra & semissis, auri pigmēti vncia. His simul coctis vtitor. Huc etiam tetrapharmacum facit.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΚΙΝΟΥ.

Κεφ. σμθ΄.

Καρκῖνος ἐκ μελαίνης χολῆς ζεούσης συνίσταται. καὶ εἰ δριμυτέρα τύχοι μεθ' ἑλκώσεως ἀποτελεῖται. γίνεται δὲ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἐν ὑστέραις, καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσι

DE CANCRO.

Cap. CCXLIX.

Cancri origo ex flaua bile feruida est. Quæ si acrior extiterit, cum exulceratione finitur. Fit in oculis, vtero, & pluribus alijs partibus. Sed præcipuè mulierum mammis, quòd raræ sint, & prom-

ptè

μορίοις. καὶ ἐν τοῖς μαζοῖς μάλιστα τῶν γυναικῶν, διὰ τὸ χαύνους ὄντας, καὶ ἑτοίμως ὑποδέχεσθαι τὴν παχυτάτην ὕλην. εἰσὶ δὲ μελάντεροι τῇ χροιᾷ τῶν φλεγμονῶν, καὶ αἱ φλέβες πληροῦνται πέριξ, παραπλησίως τοῖς καρκίνου ζώου ποσὶν, ἔνθεν καὶ τοὔνομα τετύχηκε. τινὲς δὲ φασὶ καὶ διὰ τὸ δυσαπολύτως ἔχεσθαι τῶν μορίων, ὧν ἂν λάβηται καθάπερ ὁ καρκῖνος τὸ ζῶον. ἔστι δὲ τῶν ἀνιάτων. τούτους θεραπευτέον, πρῶτον μὲν διὰ φλεβοτομίας, ἔπειτα διὰ καθάρσεως. πρῶτον μὲν διὰ τοῦ ἐπιθύμου ὅσον δραχ. γ΄. ἐν ὀρρογάλακτι, ἢ μελικράτῳ διδομένου. ὕστερον δὲ διὰ τῆς ἱερᾶς. ἐπὶ δὲ τοῦ πεπονθότος τόπου στρύχνου χυλὸν ὀθονίῳ βρέξας ἐπιτίθει, καὶ ὅσα

ptè etiam craſsiſsimam materiam ſuſcipiant. Colore ſunt nigriori quã inflammationes, & uenæ in circuitu turgent. Et cãcri fluuiatilis pedes repræſentant, unde & nomẽ ſortitꝰ eſt. Vel quòd, ut aliqui affirmant, difficulter ab his partibus quas compræhenderit auellatur, quemadmodũ cancer animans. Eſt autem ex eorũ numero affectuum, qui curationem non recipiunt. Hos primum ſanguinis miſsione, deinde purgatione quoque curare oportet. Epithimo primùm ad drachmæ pondus in ſero lactis, uel mulſa exhibito. Nouiſsimè uerò hiera quoque. Loco uerò affecto ſolani ſuccum in linteolo maceratum imponito, & quæcunq; ſupra de cancro uteri ſunt compræhenſa. Sigillum lemniũ ex poſca, uel mulſa

tritum

ἐπὶ τοῦ καρκίνου τοῦ κατὰ τὴν ὑστέραν προεγράφη-σαν. λημνίαν σφραγίδα ἢ ὀξυκράτου, ἢ μελικρά-του λειώσας εἰς μολυβ-δαίνην θυίαν ὡς μελαν-θῶσι, ἢ ῥόδινον, ἢ ὀμφά-κινον ἔλαιον, ἢ ἀειζώου χυ-λὸν, ἢ θριδακίνης, ἢ ψυλ-λίου καταχρίε. ἄλλο. καρ-κίνου ποταμίου κεκαυμένου, καδμίας ἴσα ἐπίπασσε λεῖα, ἢ ἐρυσίμου σπέρμα σὺν μέλιτι.

tritum in pila plumbea dum nigrescat, vel rosaceum, vel oleum ex vuis acerbis, vel semperuiui succum, vel lactucæ, vel psyllij illinito. Aliud. Cãcri fluuiatilis vsti, cadmię singulorũ pares portiones tritas, vel erysimi semen cum melle inspergito.

ΠΕΡΙ ΟΙΔΗΜΑΤΟΣ. Κεφ. σν΄.

Οἴδημά ἐστιν ὄγκος ἀνώδυνος χαῦνος κοι-λαινόμενον τῇ πήξει τοῦ δακτύλου. γίνεται δὲ ἀπὸ φλέγματος. θεραπεύε-ται δέ. σπόγγος καινὸς ἐν ὀξυκράτῳ βρεχεὶς, καὶ ἐ-πιτιθέμενος, μετὰ ἐπιδέ-σεως ἠρέμα σφιγγούσης. καταστέλλει δὲ τοὺς ὄγ-κους ἡ γῆ κεραμικὴ, ἢ κι-μωλία, μετὰ κράμβης χυ-

DE OEDEMATE. Cap. CCL.

Oedema tumor est indolens, laxus, qui post digiti applicationem cauitatem relinquit. Fit ex pituita, & hunc in modum curatur. Spongia recens in posca imbuta, cum ligamẽto leuiter stringente imponitur. Tumores etiam reprimit et discutit terra fictilis, & cimolia, cum brassicæ succo, vel hedera cum aqua mari-

na

λοῦ, ἢ θάλασσαν, μετὰ κισσοῦ ἑψήσεως, καὶ ἴσατις ἥμερος.

ΠΕΡΙ ΕΜΦΥΣΗΜΑΤΟΣ. Κεφ. σνα'.

Τὸ ἐμφύσημα πνεῦμα ἐστὶ φυσῶδες, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ δέρματι, ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῖς περιοστέοις ὑμέσιν, ἢ τοῖς τοὺς μῦς περιέχουσιν ἀθροιζόμενον, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν γαστέρα, καὶ τοῦ περιτοναίου μεταξύ. καὶ ποιεῖ τὸν τυμπανίας ὑδέρους. ὁ δὲ σκοπὸς τῆς θεραπείας, ἀραίωσις μὲν τῶν σωμάτων, λέπτυνσις δὲ τοῦ παχέος πνεύματός ἐστι. ἐπὶ μὲν τὴν γαστέρα, καὶ τὸ σπλάγχνον ἔλαιον, ἐν ᾧ ἕψηται κύμινον, ἢ πήγανον, ἢ σελινόσπερμα, ἐργάζεται τοῦτο. ποτὲ δὲ καὶ σικύα μεγάλη μετὰ φλογὸς περὶ τὸν ὀμφαλόν. τοῖς δ' ἄλ-

na cocta, & isatis domestica.

DE INFLATIONE. Cap. CCLI.

Inflatio spiritus est flatulentus, qui modò sub cute, modò sub membranis quæ ossibus circundantur interdum musculis, colligitur. Quandoq; in ventre, & membrana, quæ omento iungitur, & περιτόναιος à Græcis nominatur. Et eam hydropis speciem quæ tympanites dicitur efficit. Scopus verò curationis in hoc consistit, vt corpora rarefiant, & spiritus crassus extenuetur. In ventre igitur & viscere oleum in quo cyminum, ruta, vel apij semen bullierit, hoc præstat. Cucurbita item magna cum flamma vmbilico defixa, alijs verò corporibus idem oleum

calidum

...οις σώμασι τὸ αὐτὸ ἔ-
...αιον σὺν ἐρίοις θερμὸν
...πιτιθέναι. ἄλλο. κηρω-
...ὴ ἐξ οἰσύπου, ἐλαίου, ἢ
...φονίτρου ὠφελεῖ. χρῶ ἢ
...αῖς διαφορητικαῖς ἐμ-
...πλάστροις.

calidum cum lanis mollibus impositum. Aliud. Ceratũ ex œsypo, oleo, & aphronitro prodest. Emplastris denique quæ discutiendi vim habent, vtere.

...ΕΡΙ ΣΑΡΚΟΘΛΑΣμάτων, καὶ ἐκχυμωμάτων.

Κεφ. συβ.

DE CARNE CONTVSA, & sanguinis subtercutem coitu, quod græce ἐκχύμωμα dicitur.

Cap. CCLII.

Η σαρκόθλασις ὑπό-
...ινος βαρέος ἐμπεσόν-
...ος, καὶ τῶν μικρῶν ἔ-
...ωτι φλεβίων πληθέν-
...ων αἷμα προχεῖται κα-
...ὰ διαπήδησιν. τοῦτο δὲ
...θροιζόμενον ὑπὸ τῷ
...έρματι, ποιεῖ τὸ καλού-
...ενον ἐκχύμωμα. πρὸς
...οῦτο ποιεῖ ῥέφανος
...αταπλασσομένη. ἢ ῥε-
...ανών χυλὸν μετὰ ψι-
...ῶν κατάπλασσε. ὠφελεῖ δὲ καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ
...όπου.

Carnis contusio fit à re quadam grauiillabente, venisque exiguis indidem repletis, & cum sanguis per subsultum veluti profunditur. Qui cum sub cute collectus est ἐκχύμωμα facit. Huc facit raphanus ad cataplasmatis modum inductus, vel radiculæ succus cum mica illitus. Loci quoq; scarificatio exusu est.

DE

ΠΕΡΙ ΡΗΓΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ σπάσματος.
Κεφ. σνγʹ.

DE RVPTIS ET auulsis.
Cap. CCLIII.

Σπάσμα ἐστὶ διαίρεσις ἐν βάθει τῶν ἰνῶν τοῦ μυός. ῥῆγμα δὲ διαίρεσις ἐν βάθει τῶν σαρκωδῶν μορίων τοῦ μυὸς, ὅπερ λέγεται καὶ θλάσμα. ἀριστολοχία τοίνυν στρογγύλη τοῖς ῥήγμασι, καὶ σπάσμασιν ἐπιτήδειος. ὁμοίως κενταυρίου τοῦ μεγάλου ῥίζα, καὶ ὁ χυλὸς αὐτῆς, ῥέον, καὶ κόστος, ἢ βδέλλιον. ταῦτα σὺν ὀξυμέλιτι πινόμενα.

Auulsio diuisio est in summo musculi capite. Ruptio verò diuisio partis summæ musculi carnosæ est. Et contusio quoq; dicitur. Aristolochia itaq; rotunda ruptis et auulsis idonea est. Centaurij itē magni radix, & succus eiusdem, rheon, costus, & bdellium, cum aceto mulso bibita.

ΠΕΡΙ ΣΚΙΡΡΟΥ.
Κεφ. σνδʹ.

DE SCIRRHO.
Cap. CCLIIII.

Σκίρρος ὄγκος ἐστὶ παρὰ φύσιν, ἀναίσθητός τε, καὶ σκληρός. ὁ δὲ οὐκ ἀκριβὴς δυσαίσθητος. γίνεται δὲ ὑπὸ παχέος καὶ γλίσχρου χυμοῦ, δυσλύτως ἐμπλαττομένου τοῖς

Scirrhus tumor est præter naturam, sensus expers, & durus, non exactus, aut vix sensilis est. Fit ex humore crasso & glutinoso, qui difficulter à partibus scirrho laborantibus auellitur. Hic itaq;

σκιῤῥουμένοις μορίοις. χρὴ τοίνυν ἐπὶ τούτων διαφορητικῶν φαρμάκων, καὶ μαλακτικῶν, οἷον μυελοί τε σύμπαντες, καὶ μᾶλλον ἐλάφιός τε καὶ μόσχιος. στεάτων δὲ τό, τε λεόντειον, καὶ τὸ τῆς παρδάλεως, καὶ τῶν ἄρκτων, καὶ ταύρων. ἐν δὲ τοῖς ὀρνέοις, τό, τε χίωινον, καὶ ὀρνίθιον, καὶ φασιανοῦ. ξηρότερον δὲ τὸ τῶν αἰγῶν, καὶ τῶν τράγων. ἔτι τε πρὸς τούτοις ἀμμωνιακὸν, βδέλλιον, στύραξ, μαστίχη αἰγυπτία. χαλβάνη τε καὶ ὀποπάναξ. ἔμπλαστρα δὲ τὸ διὰ πέρνου, καὶ τὸ ἀμυθάονος, καὶ ὅσα πρὸς χοιράδας.

itaque opus est medicamentis quæ vim discutiendi et emolliendi habẽt, è quorum numero sunt medullæ omnes, præcipuè verò ceruina & vitulina. Inter adipes vero leoninus, pardalis, vrsinus, taurinus. Inter aues verò anserinus, gallinaceus, & phasianicus, sicciorque. Caprillus & hircinus. Ammoniacũ præterea, bdellium, styrax, mastiche Aegyptia. Galbanum item & opopanax. Emplastra nouissimè ex petasone, & quod ad Amythaonem refertur, et strumis dicata medicamenta.

ΠΕΡΙ ΣΤΕΑΤΩΜΑΤΩΝ, καὶ ἀθερωμάτων, καὶ μελικηρίδων. Κεφ. σνέ.

DE STEALOMATE, atheromate & meliceride. Cap. CCLV.

Στεάτωμά ἐστιν ὄγκος σκληρὸς, στρογγύ-

Steatoma tumor est durus, rotundus, conti-

λος, περιέχων ὑγρὸν παχύ. θεραπεύεται δὲ διὰ χειρουργίας. ἀθέρωμα δέ ἐστιν ὄγκος στρογγύλος, μαλακώτερος τοῦ στεατώματος, περιέχων ὑγρὸν ὅμοιον ὡς ἡ ἀθήρα. μελικηρὶς δέ ἐστιν ὄγκος ἔχων πολλὰς τρύπας, ἐξ ὧν ἀπορρεῖ ὑγρὸν, ἐοικὸς μέλιτι. σταφίδων ἐκγιγαρτισμένων δραχμ. η΄. λεπίδος δραχ. δ΄. προπυριῶν ἐπιτίθει. ἄλλο. λαδάνου, βδελλίου, χαλβάνης, ἀμμωνιακοῦ, προπόλεως, τερεβινθίνης ἴσα ὁλμοκοπίσας, ἐπιτίθει. ἄλλο καυστικόν. ἀσβέστου σάπωνος, στακτῆς κονίας. ἐπιτίθει ὅπου ἂν βούλῃ, καύσεις. ἄλλο σηπτή. λεπίδος, χαλβάνης ∠. δ΄. σανδαράχης, ἐλλεβόρου, ἀνὰ δραχ. β΄. μετὰ ῥοδίνου ἐπιτίθει.

nens humorem crassum. Qui manu curatur. Atheroma verò tumor est rotundus, mollior steatomate, humorem continens similem tenui pulticulæ. Meliceris verò tumor est multa habens foramina, è quibus humor similis melli fluit. Vuarũ passarũ acinis exemptis drachmæ octo, squammæ drachmæ quatuor. Fomento prius adhibito, imponuntur. Aliud. Ladani, bdellij, galbani, ammoniaci, propoleos, terebinthinæ, singulorũ æqualis portio in pila cõ tunditur, & imponitur. Aliud adurens. Calcem viuam & lixiuium stillatitium vbi volueris imponito, & combures. Aliud putrefaciẽs. Squammæ, galbani, drachmæ quatuor. Sandaracæ, veratri singulorum drachmæ duę, cum rosaceo applicantur.

DE

ΠΕΡΙ ΚΗΡΙΩΝ.
Κεφ. σνϛ'.

Τὸ κηρίον ὄγκος ἐστὶν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχων κατατρήσεις, δι' ὧν μελιτῶδες ὑγρὸν ἐκκρίνεται. ἐπιθετέον οὖν αὐτῷ σταφίδας μετὰ πηγάνου, ἢ συκῆς τὰ ἁπαλώτατα φύλλα μετὰ μέλιτος, ἢ κάρδαμον μετὰ λινοσπέρμου σὺν μέλιτι, ἢ θεῖον ἄπυρον μετὰ τερεβινθίνης. χρῶ δὲ καὶ ὅσα πρὸς ἀχῶρας προείρηται. ἄλλο. λιθαργύρου δραχμ. β'. στυπτηρίας δραχ. γ'. πηγάνου φύλλων δραχ. β'. οἴνου καὶ ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν.

DE FAVIS.
Cap. CCLVI.

Fauus qui Græcis κηρίον dicitur, tumor eſt, qui in cute foramina habet, per quæ melleus humor excernitur. Huic vuę paſſæ itaq; cum ruta imponi debēt, vel fici folia tenerrima cum melle, vel cardamum & lini ſemē cum melle, vel ſulfur ignem non expertum cum terebinthina. In vſum præterea adhiberi poſſunt quę cunq; ſupra de capitis vlceribus manātibus ſunt poſita. Aliud. Argēti ſpumæ drachmæ duæ, aluminis drachmę tres, foliorum rutæ drachmæ duæ, vini & roſacei quantum ſatis eſt.

ΠΡΟΣ ΟΥΛΑΣ ΜΕΛΑΝΑΣ.
Κεφ. σνζ'.

Οὐλὰς μέλανας αἴρει.

AD CICATRICES nigras.
Cap. CCLVII.

Cicatrices nigras tol-

βρυωνίας ῥίζης ἑψηθείσης ἐν ἐλαίῳ ἄχρι χυλώσεως, καὶ ἐπαλειφομένη. ἄλλο. λιθάργυρον σὺν ῥοδίνῳ λευκῷ, ἢ ὄνειον στέαρ καταχριόμενον. ἄλλο. εὐζώμου σπέρμα λεῖον μετὰ χολῆς αἰγὸς, ἢ βοὸς καταχριόμενον σὺν λιθαργύρῳ. ἄλλο. λιθαργύρου, ἡδυόσμου, λιβανωτοῦ ἴσα σὺν μέλιτι κατάχριε. ἄλλο. νίτρου, ἀμμωνιακοῦ, σμύρνης, θείου ἀπύρου ἴσα, σὺν ὄξει λευκῷ λειώσας, κατάχριε.

ΓΕΡΙ ΝΕΥΡΟΤΡΩΤΩΝ, καὶ νυγμάτων.

Κεφ. σνη'.

Νύγμα ἐστὶν ἕλκος ἐν τῷ νεύρῳ, ὅταν μὴ δι' ὅλου τμηθῇ τὸ νεδρον, ὡς ἀπὸ γραφίου. καὶ δεῖ τούτους μὴ λούειν, μηδὲ ἅπτεσθαι ὕδατος, ἀλλ' ἐλαίῳ χλιαρῷ καταντλεῖν, καὶ κατα=

lit. Vitis albæ radix in oleo incocta, dum crassescat, & illita. Aliud. Argẽti spuma cum rosaceo albo, vel asininus adeps illitus. Aliud. Erucæ semẽ ex caprillo stercore tritũ, vel bouillo cum argenti spuma illitum. Aliud. Argenti spumę, menthæ, lachrymę thuris pares portiones cum melle illinuntur. Aliud. Nitri, ammoniaci, myrrhæ, sulfuris ignem non experti pares portiones ex aceto tritæ inunguntur.

DE NERVORVM *uulnere & punctura.*

Cap. CCLVIII.

Punctura vlcus est in neruo, cum non omnino inciditur. Velut à stylo scriptorio. Hos nec lauare, nec aquam attingere oportet. Sed oleo tepido perfundere, & farinam hordeaceam, vel fabaceam,

πλάττειν κρίθινον ἄλδυρον, ἢ κυάμινον, ἢ ὀρόβινον, ἑψήσας σὺν ὀξυμέλιτι. κηρωτὴν δὲ ταύτην. κηρȢ̃ οὐγ. γ΄. εὐφορβίȢ οὐγ. α΄. κηρȢ̃, φρυκτῆς ῥιτίνης, προπόλεως ἀνὰ οὐγ. ϛ΄. ἄλλο. ὄξȢς ξ. ι΄. πίσσης λιπαρᾶς λι. ι΄. ὀποπάνακος οὐγ. γ΄. τὸν ὀποπάνακα λειώσας ὄξει, καὶ τὰ λοιπὰ πήξας, χρῶ.

ceam, vel erui in aceto mulso coctam applicare, vel hoc quod sequitur cerotum. Ceræ vnciæ tres, euphorbij vncia, ceræ resinæ frixæ, propolis singulorũ vnciæ sex. Aliud. Aceti sextarius, picis liquidæ libra, opopanicis vnciæ tres. Hoc trito, & reliquis contusis vtitor.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΥΝΩΝ. Κεφ. σνθ΄.

Γίνεται κεραυνὸς, ὅταν ῥῆξις νεφῶν γένηται. τῆς γὰρ παρακειμένης αὐτοῖς γεώδȢς ȣ̓σίας ἀναφθείσης, τὸ ἐξαφθὲν ἀποτριβὲν ἐπὶ τὴν γῆν μετὰ ῥοίζȢ φέρεται. καὶ ἐὰν μὲν ὑγρὰ τυγχάνει ὄντα τὰ νέφη, σβέννυται. εἰ δὲ γεωδέστερα πρόεισιν, ἐκθλίβονται. τῶν δὲ κεραυνῶν εἴδη φασὶ πέντε. ἔστι γὰρ

DE FVLMINIBVS. Cap. CCLIX.

Fulmen oritur ex nubiũ fractura. Cum enim materia terrestris quæ ijs subiacet exhalat, id quod extruditur cum strepitu ad terram fertur. Et siquidem nubes humidiores extiterint, euanescit. Sin terreæ magis prorupe-rint, excutiuntur. Fulminum porro quinq; sunt genera. Primũ enim quia fuliginem ferè contraxit

ψολόεις, πυρόεις, ἐκνεφίας, ἄργης, καὶ ἑλικίας. τὰ δὲ φυλάσσοντα ἀπὸ κεραυνῶν, εἰσὶ ταῦτα. ἐν μὲν τοῖς φυτοῖς, δάφνη, καὶ συκή. καὶ γὰρ ἡλίου ταῦτα φασὶν εἶναι. ἐν δὲ τοῖς πτηνοῖς ἀετὸς, ἐν δὲ νηκτοῖς φώκη. ταῦτα ἀποτρέπουσι κεραυνούς. καὶ βολβοὶ πλησίον κείμενοι, ἢ φώκης δέρμα, ἢ ὑαίνης. τούτων δὲ τῶν ζώων τὰς δορὰς περιφέρουσι καὶ τὰ τῶν αὐτοκρατόρων πλοῖα.

ψολόεις dicitur. Alterum πυρόεις, quasi igneum vocatur. Tertium ἐκνεφίας, quasi procellosum dicas, appellant. Quartũ quod raptim emicet ἄργεα nuncupant. Postremũ ἑλικίας à lineari specie cognominatur. Quæ verò à fulminibus præseruant, hæc sunt. E plantis quidẽ laurus & ficus. Hęc enim soli dicata affirmant. E uolatilibus aquila. è natatilibus phoca. Hæc fulmina auertũt. Et bulbi propè positi, & phocę pellis, & hyenæ. Quorum animantium pelles etiam imperatorum naues circumferunt.

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΠΑΝτων τῶν ἰοβόλων.

Κεφ. σξ'.

QVOMODO QVIS ab omnibus uirulentis bestijs se tueatur.

Cap. CCLX.

Περὶ τῶν ἰοβόλων ζώων μέλλοντες γράφειν, πρότερον προφυλακτικὰ βοηθήματα παραδώσομεν. ὧν τὰ μὲν ὑποστρώ-

Scripturi de animalibus quę uenenum eiaculantur, prius auxilia præseruantia trademus. Inter quæ quædã substernuntur,

ματα, τὰ δὲ θυμιάματα, τὰ δὲ περιπότισματα, τὰ δὲ καταπλάσματα. πρότερον δὲ τὰ φθαρτικὰ τῶν ζώων βοηθήματα μνημονευτέον. φθείρονται μὲν οὖν ἐκ τοῦ τὰς ὕλας ἐμπρῆσαι πρότερον, ἢ καὶ ποταμὸν παρακείμενον παραγαγεῖν, ἢ ζεστὸν ὕδωρ ταῖς καταδύσεσι καταχέειν, ἢ ζάλμην ταῖς σφηκίαις ἢ ἔλαιον ἐπιχέειν. συμφέρει δὲ καὶ πῦρ, ἢ ἐν ταῖς σκηναῖς καίειν συνεχῶς. προφυλακτικὰ δὲ ὑποστρώματα χρηστέον, ἀβρότονον, κόνυζαν, δίκταμον, καλαμίνθην, ἀσφόδελον, ἐλελίσφακον, πευκέδανον, σκόρδιον, πόλιον, σάμψυχον, γλήχωνα, ὀρίγανον, δάφνην, εὔζωμον, σκόροδον, κυπάρισσον. Θυμιάματα προφυλακτικά, καὶ ὑποκαπνίσματα τά δε.

tur, quædam in suffitu administrantur, aliqua in potu sumuntur, nonnulla etiam ad cataplasmatis modum applicantur. Primum autem ea quę animalcula illa interimūt explicanda sunt. Moriuntur cum syluæ prius incenduntur, vel cum fluuius adiacens eò deriuatur, vel aqua feruens latebris infunditur, vel acetum salsum examinibus vesparum, & oleum superaffunditur. Ignem etiam frequenter in domo accendere prodest. Inter ea verò q̄ substrata præseruāt his vtendum. Abrotono nimirum conyza, dictamno, calamintha, hastula regia, saluia, peucedano, scordio, polio, maiorana, pulegio, origano, ruta, lauro, eruca, allio, cupresso. Suffitus verò qui præseruant ex sequentibus cōstant. Sulfure nimirum, asphalto,

θεῖον, ἄσφαλτον, καςό-
ριον, μελάνθιον, κέρας ἐ-
λάφειον, ἢ αἴγειον. κάρδα-
μον, χαλβάνη, πρόπολις,
πευκέδανον, ὀποπάναξ,
γαγάτης, δαφνίδες. ὑπο-
θυμία δὲ κροκοδείλου κό-
προν, ἢ ὁπλὰς αἰγῶν, ἢ
τρίχας. πόρρωθεν γὰρ ἀ-
φίςανται διὰ τῆς τούτων
ὀσμῆς. ἄλλο θυμίαμα.
χαλβάνης, στέατος, ἰ-
χνεύμονος ὁμοῦ τήξας, καὶ
θυμία. ἄλλο. χαλβάνης,
κάγχρυος ῥίζης, κέρα-
τος ἐλαφείου, μελανθίου
ἀνὰ δραχμ. δ΄. λεάνας
ποίει τροχοὺς, καὶ θυμία.
ἄλλο πελαστικόν. χαλβά-
νην δὲ σανδαράχην μετὰ
βουτύρου καὶ στέατος αἰ-
γείου θυμία. συγχριέσθω δὲ
τὸ σῶμα ἐλαίῳ κεδρίνῳ,
ἢ ἀρκευθίνῳ, ἢ ἐλαίῳ ἐν
ᾧ ἐμβάλλεται κεκομμέ-
να, κόνυζα, ἢ πευκέδα-
νον, ἢ μυελὸς ἐλαφείου

castorio, melanthio, cornu ceruino, vel caprillo. Cardamo item, galbano, propoli, peucedano, opopanace, gagate, lauri baccis. In suffitu adhiberi quoque potest crocodili stercus, vel caprarum vngulæ, seu pili. Ab hoc enim odore procul fugantur. Alius suffitus. Galbanum et adeps ichneumonis simul liquefiunt, & suffiuntur. Aliud. Galbani, radicis cachryos, cornu ceruini, melanthij singulorum drachmæ tres, tritæ in pastillos rediguntur, & pro suffitu adhibētur. Aliud præseruans. Galbanum & sandaracā cum butyro & seuo caprillo suffumigato. Corpus verò oblinatur oleo cedrino, vel è baccis iuniperi, vel oleo in quod sequentia contusa sint iniecta, conyza, nimirum, peucedanum, vel medulla cerui cū aceto. Aliud.

ιετ᾽ ὄξους. ἄλλο. χυλὸν ...γρίου πηγάνου συγχριό... ...θ... οὐχ ἅπτεται παρὰ ...ηρίου. πᾶν δὲ θηρίον κα... ...ολικῶς τὸ ἑκάστου στέαρ ...λειφόμενον φυγαδεύει.

Si quis ſucco rutæ ſylueſtris ſe illinat à nullo fero animali tangitur. Ad omne verò genus ferarum generatim fugãdum cuiuslibet pinguedo illita facit.

ΠΡΟΣ ΔΗΓΜΑΤΑ ΕΡΠΕΤΩΝ.
Κεφ. σξα΄.

AD REPTILIVM *morſus.*
Cap. CCLXI.

Τοὺς δὲ κρουσθέντας τέφρα μετ᾽ ὄξους καταχριομένη ὠφελεῖ, μάλιστα δὲ τῇ ἐκ συκίνων ξύλων, ἢ δαφνίνων, ἢ ἀμπελίνων. χρηστέον δὲ καὶ σικύαις, καὶ ἀνεπτυγμένων ζώων παραθέσεις ἐρίφων, ἢ δελφάκων, ἢ ἀρνῶν, ἢ ὀρνίθων ἀνεσχισμένων θερμῶν.

Eos verò qui morſi ſunt cinis cum aceto illitus iuuat, præcipuè ficulneus, vel ex lauri folijs, vel vitis. Cucurbitulis præterea vtendum, & animantia per mediũ diſcerpta imponenda, vt hæduli, procelli, agni, gallinæ diſſectę calidæ.

ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΠΛΗΓΑΣ ἐπιτιθέμενα.
Κεφ. σξβ΄.

CATAPLASMATA *ictibus applicanda.*
Cap. CCLXII.

Καταπλάσμασι δὲ ἀμικτοῖς χρηστέον. σκόρο-

Cataplaſmatis etiam impermixtis vtẽdum, vt

δα λεῖα ἐπιτίθει, ἢ κρόμμυα, ἢ πράσσα μετ' ἁλῶν, καὶ ὄξους, ἢ πήγανον, καὶ καλαμίνθην καταπλασσόμενα, ἢ σκόροδα μεθ' ἁλῶν, καὶ σπύραθον αἰγὸς, ἢ ἄσβεστον ὁμοίως, ἢ καρδάμωμον. ἄκρως δὲ ποιεῖ πρὸς πάντα ἡ ἄσβεστος μετ' ἐλαίου, καὶ μέλιτος ἐπιτιθεμένη, καὶ ἡ θηριακὴ ἐπαλειφομένη. δίδου δὲ ἐσθίειν νίτρον σὺν μέλιτι, καὶ τροφὰς δριμυτέρας.

ſunt allia trita, vel cepæ uel porri cum ſale & aceto, & ruta, & calamintho, uel allia cum ſale, uel fimus caprillus, uel calx uiua eodē modo, uel cardamomum. Ad omnes uero ictus ſummè facit calx uiua cū oleo & melle impoſita, & theriaca illita. Pro cibo uerò nitrum cum melle, & quæcunque ſunt acriora offerri debent.

ΠΕΡΙ ΣΦΗΚΩΝ, ΚΑΙ μελισσῶν.

Κεφ. σξγ'.

Τοὺς ἀπὸ μελισσῶν, ἢ σφηκῶν πληγέντας, πηλῷ, ἢ βολβίτῳ βοὸς μετ' ὀξυκράτου καταχριόμενα, ἢ μαλάχης φύλλα ὁμοίως λεῖα σὺν ὀξυκράτῳ κατάπλασσε. ἢ συκῆς ὀπὸν, ἢ συκαμίνου

DE VESPIS ET *apibus.*

Cap. CCLXIII.

Aduerſus apum, ſeu veſparum ictus lutum et bubulus fimus ex poſca illita faciunt, vel maluæ folia eodem modo trita ex poſca ad cataplaſmatis modum adhibita. Vel lac ficulneum, vel mori folia, vel muriæ, vel aquę

marinæ

φύλλοις, καὶ πυρία δι' ἅλμης, ἢ θαλάσσης. μελίσσα δὲ ἡ βοτάνη λειουμένη σὺν ἐλαίῳ, καὶ καταχριομένη, οὐ πρὸς αὐτὸν εἰσελεύσονται.

marinę fotus. Melissa verò herba cum oleo trita & illita, accessu prohibent.

ΠΕΡΙ ΚΩΝΩΠΩΝ. Κεφ. σξδ'.

DE CVLICIBVS. Cap. CCLXIIII.

Κώνωποι ἀποθνήσκουσι κεδρίνων πρίσματα μετὰ χαλκάνθου ὑποθυμιώμενα. ἐὰν δὲ μελάνθιον ζέσας σὺν ἐλαίῳ προσμίξας χάλκανθον συγχρίσῃ. ἄλλο. ἀψινθίου, χαλκάνθου σὺν ἐλαίῳ, ἢ ἔλαιον ῥεφάνινον σὺν ἀψινθίῳ ἐπιχρίου. ὁ δὲ ἀπολλώνιος πρὸς τὸ διῶξαι κώνωπας γράφει. κυπαρίσσου σφαῖρα θυμία, ἢ χάλκανθον, καὶ μελάνθιον ἄγριον θυμία, ἢ κύμινον, καὶ βόλβιτον. ἢ θριξίπου διαπαθεῖσα εἰς τὴν θύραν ἐκδιώκει αὐ-

Culices interficiunt cedri ramenta cū atramento sutorio pro suffitu applicata. Vel si melanthiū in oleo efferbuerit, & atramentum sutorium admixtum fuerit, conferet. Aliud. Absinthium, atramentum sutorium cum oleo, uel oleum raphaninum cum absinthio inungito. Appollonius uerò ad culices fugandos hoc scribit. Cupressi pilulas, uel atramentum sutorium uel melanthium. Syluestre, uel cuminum, uel fimum bubulum, uel pilis ad ianuam expansa. Ipsos persequitur, uel gal

banum,

τὰς, ἢ χαλβάνην, καὶ κύμινον θυμιώμενον, ἢ σπόγγος ἐξ ὄξους ἐν γωνίᾳ κεκαυμένος.

banum, uel cyminum in suffitu, uel spongia ex aceto in triuio combusta.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΠΟΛΕΣΑΙ μυίας.
Κεφ. σξε΄.

AD EXTINGVENdas muscas.
Cap. CCLXV.

Γάλα καὶ ἀρσενικὸν μυίας ἀναιρεῖ, ἢ ἐλλέβορος μετὰ γάλακτος, ἢ γλυκέως, ἢ ὀρίγανον σὺν ἐλαίῳ θυμιώμενον. διώκει δὲ αὐτὰς ἡ χάλκανθος ὁμοίως, ἢ κόριον σὺν γάλακτι ἄλειφε τοὺς τοίχους καὶ φεύξονται.

Lac & auripigmentũ muscas extinguit, uel ueratrum cum lacte, uel sapa, uel origanum cum oleo pro suffitu adhibitũ. Profligantur eodem modo atramento sutorio, uel cum parietes coriandro cum lacte illinuntur.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΩΞΑΙ ψύλλας.
Κεφ. σξϛ΄.

AD ABIGENDAS pulices.
Cap. CCLXVI.

Ἀψινθίου, καὶ σικύου ἀγρίου θαλαττίῳ ὕδατι βρέξας, ῥαῖνε τὴν οἰκίαν, ἢ χαμελαίας ῥίζαν, καὶ κόριον ἑψήσας ῥαῖνε, ἢ κό-

Absinthium, cucumerem syluestrem in marina aqua macerato, eáque domũ aspergito, uel chamelææ radicem, uel coriandrum coctum, uel co-

nyzam

υζαν κατάςρωσον, ἢ ῥοδοδάφνης ἀπόζεμα, ἢ λίβανον καὶ μελάνθιον ὑποθυμία τὴν οἰκίαν, ἢ τράγου αἷμα ἐπίχεε ἐν βοθύνῳ, καὶ συναχθήσονται ἐκεῖ, ἢ αἴγειον αἷμα ὁμοίως.

nyzam substernito, uel rhododaphnæ decoctũ, uel thure & melanthio domum suffumigato, uel hirci sanguinem in foueã infundito, & ibi congregabuntur, uel caprillum sanguinem eodem modo.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΕΙΣ.
Κεφ. σξζ'.

AD CIMICES.
Cap. CCLXVII.

Χολὴν βοείαν μετ' ἐλαίου χρίε τὰ ξύλα τῆς κλίνης, ἢ ἄνθος καρέας κάπνιζε τὴν κλίνην, ἢ χάλκανθον μετ' ἐλαίου χρίε τὴν κλίνην.

Felle bubulo cum oleo ligna tori illinito, uel flore suffumigato, uel atramento sutorio cum oleo perungito.

ΠΡΟΣ ΣΚΟΡΠΙΟπλήκτους.
Κεφ. σξη'.

ADVERSVS SCORpionis *ictum.*
Cap. CCLXVIII.

Τῶν σκορπίων ἓν μὲν τὸ γένος. εἰς πλείονας δὲ τὰς κατ' εἶδος διαφορὰς παρέλκεται. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λευκοὶ, οἱ δὲ

Vnum equidem genus est scorpionũ. Sed in plures secundum species differentias diducitur. Quidam enim ipsorum albi sunt, quidam nigri, aliqui

uirides.

μέλανες, οἱ δὲ χλωροὶ, οἱ δὲ πετρωτοί. τούτοις ὁ μὲν τόπος ἄρχεται φλεγμαίνειν, σκληρὸς καὶ ἐρυθὴς σὺν ὀδιώνη. παρέπεται δὲ αὐτοῖς ἱδρὼς, καὶ φρικώδης αἴσθησις, καὶ τρόμος, καὶ περίψυξις ἀκρωτηρίων, καὶ βουβῶνος ἔπαρσις. τούτοις βοηθεῖ παραχρῆμα μὲν συκῆς ὀπὸς ἐνσταχθεὶς τῷ πλήγματι. αὐτὸς δὲ ὁ πλήξας σκορπίος λειοτριβηθεὶς, καὶ ἐπιτιθέμενος τῷ πλήγματι, εἶτα λεῖον ἅλας ἐπιτιθέσθω μετὰ λινοσπέρμου. ἢ θεῖον ἄπυρον σὺν τερεβινθίνῃ, ἢ χαλβάνη ἐπιτιθεμένη, ἢ καλαμίνθη λεία ἐπιτιθεμένη. προποτιστέον δὲ αὐτοὺς ἀριστολοχίαν σὺν οἴνῳ, ἢ καλαμίνθου ἀφέψημα, ἢ πήγανον σὺν οἴνῳ. ποιεῖ δὲ καὶ λιθάργυρον παραχρῆμα προστεθὲν τῷ δήγματι

virides, nonnulli etiam lapidei. His locus primũ inflammari incipit, induréscit, et rubet cum dolore. Subsequitur etiã ipsos sudor, & horroris quidã sensus, & tremor, & extremorum refrigeratio, & inguina attolluntur. His lac ficulneum confestim vulneri instillatum medetur. Imò scorpio ipse exactè contritus, & super vulnus impositus. Deinde sal quoq; tritus cum lini semine applicatur. Vel sulfur ignem nõ expertum cum terebinthina, vel galbanum, uel calamentũ tritum. Prius uerò in potu assumant, aristolochiam cum uino, uel calaminthæ decoctũ, uel rutam cum uino. Huc quoq; facit argenti spuma preter opinionẽ ictui subito imposita. Balnei item frequentior usus, & uini potio diluti. Compo sita uerò auxilia hęc sunt.

Sulfuris

παραδόξως. λουτρὰ δὲ
συνεχέστερα, καὶ οἰνοποσία.
ἐξ κράματος. συντίθεται
βοηθήματα θείου ἀπύ-
ρου κυάμου αἰγυπτίου μέ-
γεθος, μετὰ πεπέρεως
κόκκων η. σὺν οἴνῳ ποτό-
μα, ἢ μελαίθιον, ἢ κύ-
μινον, καὶ ἄγνου σπέρματ-
α μετ' οἴνου. δίδου δὲ καὶ τὴν θηριακήν.

Sulfuris ignem non ex-
perti, fabę Aegyptię pon
dus, cum piperis granis
octo cum vino ebibitū.
Vel melanthium, vel cu-
minum, vel viticis semen
pari portione cum uino.
Theriaca postremò quo-
que exhiberi potest.

ΠΕΡΙ ΦΑΛΑΓΓΙΩΝ, καὶ ἀραχνίων.

Κεφ. σξθ'.

ADVERSUS PHALANGIORUM & ARANEARUM ICTUS.

Cap. CCLXIX.

Τῶν φαλαγγίων πλειό-
νων ὄντων ἓξ γένος. τὸ
μὲν γὰρ αὐτῶν καλεῖται
ῥάγιον, τὸ δὲ μυρμήκιον.
τὸ δὲ κρανοκολάπτης, τὸ
δὲ σκληροκέφαλον, τὸ δὲ
σκωλήκιον. κοινὰ δέ εἰ-
σι τὰ παρακολουθοῦντα
συμπτώματα τοῖς ὑπ'
αὐτῶν πληγεῖσι. λεπτὸν
δ' φαίνεται τὸ πλῆγμα,
καὶ δυσθεώρητον, οἴδημα

Phalangiorum plura
sunt genera. Aliud enim
ueluti paruus est acinus,
aliud lupum etiam repræ
sentat, aliud formicam re
fert, aliud bestiolæ lucer-
nis aduolitanti simile, a-
liud duro est capite, q̊d-
dam uerò uermem refert.
Communia tamen sunt
symptomata quæ ipsorū
ictus subsequūtur. Ictus
enim leuis apparet et dif-
ficulter

πελιδνὸν, ἢ ἐρυθρὸν· ψύχος περὶ ὀσφὺν καὶ γόνατα, καὶ ὠμοπλάτας. τισὶ δὲ καὶ ἔμετος ὑδατώδης, ἀραχνίοις ὅμοια. ποτὲ δὲ καὶ δι᾽ οὔρων, καὶ διὰ γαστρὸς τοιαῦτα ἀποκρίνεται. βοηθοῦνται δὲ τῷ λουτρῷ θερμῷ, καὶ σπόγγοις ἐξ ὀξυκράτου θερμοῦ προστιθεμένοις. καταντλεῖ δὲ τὴν πληγὴν ἀφεψήματι τριφύλλου, καὶ ἐλαίου θερμοῦ. κατάπλασσε δὲ βολβὸν, ἢ πολύγονον, ἢ πράσα, ἢ κρίθινον σὺν δάφνης φύλλοις, καὶ οἴνῳ, ἢ κόνυζαν, ἢ οἴνου τρυγίαν σὺν κριθίνῳ, ἢ πήγανον ἄγριον σὺν ὄξει. ποτιστέον δὲ τοὺς φαλαγγιοδήκτους, κυπαρίσσου κλῶναις λείαις σὺν οἴνῳ, καὶ ἐλαίῳ, ἢ ἄνισον, ἢ κύμινον, ἢ δαῦκον, ἢ μελάνθιον, ἢ ἡδύοσμον σὺν ὄξει, ἢ σάμψυχον, καὶ τὴν θηριακήν.

ficulter sub aspectum cadit, tumor mollis, liuidus, uel rubeus, frigus circa inguina & poplites, et scapulas. In quibusdam etiam uomitus aquosus, & telis aranearum similis. Talia per urinas, & aluum quandoq; excernuntur. Iuuantur balneo calido, & spongijs ex posca calida impositis. Vulnus uerò irrigetur decocto trifolij, & olei calidi. Vel bulbum, uel polygonum, uel allia, uel farinā hordeaceā cum lauri folijs, & uino, uel conyzā, uel uini fecē cum farina hordeacea, uel rutam syluaticam ex aceto ad cataplasmatis modum inducito. Potionibus uerò utantur ij qui à phalangijs icti sunt ex cupressi surculis tritis cum uino, & oleo, uel aniso, cumino, dauco, melanthio, uel mentha cum aceto, uel maiorana, & theriaca.

DE

ΠΕΡΙ ΔΑΚΕΤΩΝ ΘΗρίων. περὶ λυσσοδήκτων, καὶ ὑδροφόβου.

Κεφ. σο'.

Λυσσῶσι μὲν οἱ κύνες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τοῖς σφοδροτέροις καύμασιν, ὡς δέ φησιν ὁ Λύκος, ἐν τοῖς ἐπιτεταμένοις κρύεσι. λυσσήσαντες δὲ, καὶ πότον, καὶ βρῶσιν ἀποστρέφονται, καὶ διψώδεις μὲν εἰσὶν, οὐ πίνουσι δὲ, σίελον δὲ δαψιλὲς καὶ ἀφρῶδες ἀφίασιν. ἄφωνοι δὲ εἰσὶ, καὶ οὐδὲ τοὺς οἰκείους γνωρίζουσιν. ἐφορμῶσι γοῦν χωρὶς ὑλαγμοῦ πᾶσι. δακόντες δὲ οὐδὲν παραχρῆμα ὀχληρὸν φαίνεται, ὕστερον δὲ πάθος ἐμποιοῦσι τὸ καλούμενον ὑδροφοβικὸν, ὃ συμπίπτει μετὰ σπασμὸν, καὶ τὸ ὕδωρ φεύγονται, ὁρῶντες τε καὶ προσ-

DE ANIMALIBVS *quæ morsu lædunt, & de rabiosi canis morsu, & aquæ timore, quam ὑδροφοβίαν uocant.*

Cap. CCLXX.

Canes in rabiem aguntur, vt plurimum flagrantissimis æstibus, & ut Lycus affirmat, in intensis frigoribus. Rabiosi autẽ potum & escam auersantur, & siti quidem cruciantur, sed nõ bibunt. Saliuam verò tenuẽ & spumantem emittunt. Præterea non latrant, & familiares ipsos non agnoscunt. Irruunt etiam in omnes, sed absq; latratu. Morsi uerò primum nullam percipiunt molestiã, sed tandem tamen affectu quodam corripiuntur, quem ὑδροφοβίαν, hoc est, aquæ metum appellant. Quem neruorum distẽtio comitatur & aquæ fuga, dum vel vident eã,

φερόμενον ὡς οἴεσθαι τὸν δακόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασιν εἰκονίζεσθαι. τῶν δὲ ἐμπεσόντων εἰς τὸ πάθος οὐδένα οἴδαμεν περισωθέντα. ὡς τὰ πολλὰ δὲ περὶ τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν εἴωθεν ἐνσκύπτειν. τισὶ δὲ μετὰ ἓξ μῆνας. εὑρήσεις δὲ πρότερον, κυνός ἐστι τὸ δῆγμα, ἢ οὔ. κάρυα βασιλικὰ λειώσας, κατάπλασσε τὸ ἕλκος. τὸ δὲ ἑξῆς παραθεὶς βρῶσιν ἀλέκτορι. καὶ εἰ μὲν μὴ λυττῶν ᾖ ὁ κύων, ζήσεται ἡ ὄρνις. εἰ δὲ λυττῶν ᾖ, τῇ ἑξῆς τεθνήξεται. ἐπιτίθει δὲ τὸ διὰ πίσσης, καὶ ὄξους, καὶ ὀποπάνακος, καὶ βάλσαμον, ἢ σκόροδα κατάπλασσε, ἢ κρόμμυα μετ' ἁλῶν, ἢ τέφραν κληματίνην μετ' ἐλαίου, ἢ ἡδύοσμον, ἢ μελισσόφυλλον, ἢ τέφραν συκῆς. ἀπονίπτειν δὲ τὸ ἕλ-

vel admonentur, et canis qui morſum intulit in aqua, videtur repræſentari. At ex iis qui in hunc affectum inciderant, nullũ ſuper vixiſſe nouimꝰ. Vt plurimũ uero circa quadrageſimum diem ingruere ſolet. Quibuſdam etiam poſt ſex menſes. Sic autẽ depræhendes morſus rabioſi canis fuerit, an non. Iuglandes nuces tritas ulceri obducito. Sequenti die hanc eſcã gallo appones. Et ſi quidem rabioſus canis non fuerit viuet: ſi uero rabioſus, postridie morietur. Imponi etiam poteſt quod ex pice cõſtat emplaſtrum, & aceto, & opopanace, & balſamum, uel allia, uel cepæ cum ſale, uel cinis ſarmentaceus cum aleo, uel menta, uel meliſſa, uel fici cinis. Vlcus uero aqua abluere oportet, in qua decoctum ſit chamæmelum, uel rumex. Qui-

dam

ιος χαμαιμήλου ἀφε=
ψήματι, ἢ λαπάθου, τι-
νὲς δὲ καὶ καυτηρίῳ τὸ ἕλ-
κος καίουσι. προποτίζειν
δὲ αὐτοῖς ἁπλᾶ μὲν τὸ
λύκιον, καὶ τὸν ὀπὸν τοῦ σιλ-
φίου, καὶ σκόροδον, καὶ πό=
λιον. σύνθετα δὲ ταῦτα.
καρκίνων ποταμίων καυ-
θέντων δραχμ. β΄. γεντια-
νῆς ῥίζης δραχ. α΄. μετὰ
οἴνου ἀκράτου πότιζε ἡμέ
ρας τέσσαρας. καλὴ δὲ
καὶ ἡ θηριακή. δίδου δὲ καὶ
τὴν διὰ κολοκυνθίδος
ἱερὰν, μετὰ ἀφεψήματος
ἐλελισφάκου, ἢ τῆς σιδη-
ρίτιδος τῆς ἡρακλείας,
ἣν καὶ ἄλυσσον καλοῦσι.
τινὲς δὲ καὶ τοῦ ἥπατος τοῦ
δακόντος κυνὸς ἔδοσαν
φαγεῖν. Φύλασσε δὲ ἀνεπούλωτον τὸ ἕλκος μέχρις
ἡμερῶν μβ΄.

dam etiam ulcus cautesrio adurunt. Simplicia uero in potu offerri possūt, lycium, laseris succus, allium, & polium. Hæc uero composita sunt. Cancrorum fluuiatilium com bustorum drachmę duę, radicis gentianæ drachma, cum uino meraco per quatriduum bibuntur. Theriaca quoq; salubriter adhibetur. Hiera item colocynthidis, cum decocto saluiæ, uel sideritidis heracliæ quam & alyssum uocant. Quidam etiam epar rabiosi canis comedendū obtulerunt. Caue uero ne cicatricem vlceri ante quadragesimum secundum diem inducas.

ΠΕΡΙ ΣΚΟΛΟΠΕΝ-
δρας χερσαίας, καὶ θαλασ-
σίου. Κεφ. σοα΄.

Ἐπὶ τούτων κοινῶς μὲν

DE SCOLOPENDRA
terrestri & marina.
Cap. CCLXXI.

In his communiter qui-

ὁ ἐν κύκλῳ τόπος τοῦ δήγματος πελειοῦται, καὶ ἐπαίρεται. ἑλκοῦται δὲ δυσαλθῶς, καὶ κνισμῶδες ἔχει ὅλον τὸ σῶμα, ἰδίως τοῖς ὑπὸ τῆς θαλασσίας σκολοπένδρας δηχθεῖσιν, ὑδατοειδὴς, καὶ διαφανὴς ὁ ὄγκος γίνεται. τοῖς δὲ ὑπὸ χερσαίας, ἐνερευθής. ἐπὶ τούτων ἐπιτιθέναι δεῖ κατὰ τῆς πληγῆς ἅλας, ἢ πηγανέλαιον, ἢ σκίλλαν, ἢ τέφραν σὺν ὄξει. καταντλεῖν δὲ ὀξάλμην, ἢ ἔλαιον θερμόν. ποτήματα δὲ ἀριστολοχία μετ' οἴνου, ἢ ἕρπυλλον, ἢ καλαμίνθη, ἢ ἄγριον πήγανον, ἢ χυλὸς ἀσφοδέλου σὺν οἴνῳ.

dem locus ictus circulariter liueſcit, et attollitur. Exulceratur etiã, ſed ita, vt difficulter deinde curationem recipiat, præterea pruriginis ſenſus in toto corpore percipitur, non abſimilis ei, quem ij qui à marina ſcolopẽdra icti ſunt, ſentiunt, & tumor aquoſus fit & pellucidus, à terreſtri, rubeus. Plagæ igitur imponi debet ſal, vel oleum rutaceum, uel ſcilla, uel cinis cũ aceto, & foueri locus muria cum aceto, uel oleo calido. Potui denique dari ariſtolochia cũ uino, aut ſerpillũ, aut calamintha, aut ruta ſyluatica, uel haſtulæ regiæ ſuccus cum uino.

ΠΕΡΙ ΕΧΕΩΝ, ΚΑΙ ΕΧΙΔΝΩΝ. Κεφ. σοβ'.

Ἀπὸ δὲ τῶν ἐχεων, ἢ ἐχιδνῶν δακομένων, ἢ τῶν

DE VIPERIS. Cap. CCLXXII.

In viperæ verò morſu, ſimiliúmue animalium virus

μοίων ἰοβόλων, παρακο-
λουθεῖ πόνος, ἐν ἀρχῇ
μὲν τοῦ δηχθέντος τό-
που, μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ὅ-
λου σώματος. φαίνεται
δὲ κατὰ τὸ δῆγμα δύο
τρήματα, μικρὸν ἀλλή-
λων διεστηκότα, ῥύσις τε
ἐκ τοῦ αἵματος ἰχωροει-
δής, μετὰ δὲ ταῦτα, καὶ
ἐλαιώδης. προσγίνεται
δὲ αὐτοῖς καὶ τρόμος, καὶ
κάρος, καὶ ψυχρὰ περιί-
δρωσις. ἐπὶ τούτων δεῖ
χρῆσθαι σκοροδοφαγία,
καὶ ἀκρατοποσία. ἐσθιέτω-
σαν δὲ καὶ πράσα, καὶ κρόμ-
μυα, καὶ τάριχον. τινὲς δὲ
καὶ βατράχους ζωμιστοὺς
δίδωσιν φαγεῖν. ποτιζέ-
σθε πιτυία λαγωοῦ, ἢ νε-
βροῦ. ἐλαφείου αἰδοίου ξη-
ροῦ δραχμ. α΄. ἀγχούσης
ἡ λεπτόφυλλος ὅλη, ἢ
πράσου χυλὸς, ἢ ἄγριον
πήγανον, ἢ πάνακος ῥί-
ζα, ἢ πιστάκια λεῖα, ἢ

uirus iaculantium dolor loci ſtatim ab initio ſequitur, mox totius corporis. In morſu uerò duo apparent foramina, paruo inuicem ſpacio diſtincta, fluitq; ex his ſanguis, humorque ſanioſus, & oleoſus. Accedit etiam tumor, ſopor, & frigidi ſudores. In his allij eſu, & uini meraci potione utendum. Edantur & porri, & cepæ & ſalſamentum. Quidam uerò & ranas elixas pro cibo obtulerũt. In potu uerò ſumuntur, coagulum leporis, uel hinuli, uel genitalis ceruini drachma. Anchuſa tenui folia tota, uel porri ſuccus, uel ruta ſyluatica, uel panacis radix, uel piſtacia trita, uel uiticis ſemẽ. Aliud. Myrrhæ, caſtorij, piperis ſingulę drachmę, anethi ſeminis drachma cum ſemiſſe, tritę cum uino dantur. Theriaca etiã extrinſecus plagæ impo-

ἄγνου σπέρμα. ἄλλο. σμύρνης, καστορίου, πεπέρεως ἀνὰ δραχ. α'. ἀνήθου σπέρματος δραχ. α. ς''. λεῖον δίδου σὺν οἴνῳ. δίδου δὲ τὸ θηριακὴν ἔξωθεν κατὰ τῆς πληγῆς. καταπλάσσε αἰγῶν σπυράθους μετ' οἴνου, ἢ δάφνης φύλλα μετ' ἐλαίου, ἢ δαφνίδες, ἢ καλαμίνθη, ἢ πήγανον, ἢ σέλινον, ἢ ἀβρότονον, ἢ ὀρίγανον, ἢ ὀρνίθων νεοττοὺς ἀναπτυχθέντας ἐπιτιθέναι θερμοὺς, συχνῶς ἐπαλλαττομένους, ἢ ῥεφανοῦ φλοιὸν λεῖον, ἢ σκίλλαν ἑφθήν.

nitur, & fimus caprinus ad cataplaſmatis modũ inducitur cum uino, uel lauri folia cum oleo, uel lauri baccæ, uel calamintha, uel ruta, uel apium, uel abrotonum, aut origanũ, uel gallinacei pulli diſcerpti impoſiti, & frequẽter permutati. Poſtremo raphani quoque cortex tritus, uel ſcilla cocta.

ΠΕΡΙ ΑΣΠΙΔΩΝ.

Κεφ. σογ'.

Τῶν ἀσπίδων εἰσὶν εἴδη τρία. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ χερσαῖαι, αἱ δὲ χελιδωνίαι, αἱ δὲ πτυάδες. ὧν αἱ χερσαῖαι μείζους εὑρίσκονται ἄχρι πηχῶν πέντε. παρέπεται δὲ τοῖς δηχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ=

DE ASPIDIBVS.

Cap. CCLXXIII.

Aſpidum tres ſunt ſpecies. Quidam enim terreſtres ſunt, quidam hirundines repræſentant, quidam circumplicati, et periptyades dicti, inter q̃s terreſtres magnitudine quinq; cubitorum reperiuntur. Aſpidis morſum ſequun-

ων τρήματα ὡς ἐκ βε-
όνης, πόνος, ναρκοῖ δὲ
θέως, καὶ ὠχριᾶ, καὶ χάσ-
ατα συνεχῶς. νωθρία δὲ
καταφορὰ ὑπνώδης,
σπασμός. ὁ δὲ θάνατος
ν ὥραις δυσὶ, ἢ τρισί.
βοηθοῦνται δὲ ἐξ αὐτῶν,
ὰν παραχρῆμα ὄξος δρι
ύτατον πίωσι πολύ. κατὰ
ὲ τῆς πληγῆς ἐπιτιθέ-
αι κενταύρειον σὺν σμύρ
ῃ, καὶ ὀπίῳ συλλεάνας ἐ-
πιτίθει. δίδου δὲ καὶ σκόρο-
ον λεῖον σὺν οἴνῳ πίνειν,
ὀποπάνακα σὺν οἴνῳ.
ίδου δὲ καὶ τὴν θηριακήν.
ποκοπτέον δὲ ἀνυπερθέ-
ως, καὶ τὸ δηχθὲν μέρος,
καυστηριαστέον.

ſequuntur foramina tanquam ex acu, dolor item. Confeſtim etiam torporem inducit, et pallorem, et crebras fiſſuras habet. Pigritia item & inexpugnabilis dormiendi neceſsitas & conuulſio, & in duabus aut tribus horis mors. Liberantur ex ipſis qui ſtatim acetum acerrimum in magna copia hauſerint. Vulneri verò centaurium cum myrrha & opio contritum imponi debet. Allium itẽ tritum cũ uino, uel opopanax eodem modo offerri poteſt. Theriaca itẽ. Et particula vitiata nulla interpoſita mora abſcindẽda, et adurenda eſt.

ΠΕΡΙ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ τρυγόνος, καὶ μυραίνης. Κεφ. σοδ'.

DE PASTINACA *marina & murena.* Cap. CCLXXIIII.

Ἐπὶ δὲ τῶν θαλασσίων, ον τρυγόνος, καὶ μυραίνης, ἡ μὲν διάγνωσις πρό

Marinæ quidem paſtinacæ, & murenæ manifeſta eſt internotio. Ipſarum

δηλος. βοηθεῖ δὲ τοῖς ὑπ᾽ αὐτῶν δηχθεῖσι συκῆς ὀποῦ σταλαγμοὶ δ΄. ἢ ὀλίγῳ πλείους μετὰ κλωνίων ἑρπύλλου τριῶν ἢ δ΄. ποτιζόμενα. καὶ ὅσα πρὸς ἐχίδνας. κατάπλασσε δὲ δάφνης φύλλα. καὶ τὸ ἀφέψημα τῆς δάφνης μετὰ οἴνου πότιζε. ἢ πέπερι μετὰ πηγάνου καὶ οἴνου, καὶ οἰνοποσία.

rum verò morsibus succurrũt lactis ficulnei guttæ quatuor, aut paulò plures, cũ ramusculis serpylli tribus, aut quatuor ebibitæ. Et quæ ad vipe ras supra sunt posita. Folia item lauri induci possunt, eiusque decoctum cum vino in potu sumi. Vel piper cum ruta & uino, imò uinum ipsum in potu adhiberi.

ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ θαλασσίου.
Κεφ. σοε΄.

Τούτου τὴν πληγὴν μολίβδῳ παράτριβε, ἢ κατάπλαττε ἑρπύλλῳ λείῳ, ἢ φακῷ ἑφθῷ. ἢ θεῖον σὺν ὄξει, ἢ τὸν δράκοντα αὐτὸν σχίσας, ἐπιτίθει. ἄντλει δὲ ἀνθρωπείῳ οὔρῳ. πότιζε δὲ ἀψινθίῳ, ἢ ἐλελισφάκῳ, ἢ ἐγκεφάλῳ ἰχθύος.

DE DRACONE marino.
Cap. CCLXXV.

Huius ictum infricato, uel serpyllo trito, uel lenticula cocta obducito, uel sulfur cum aceto, & draconem ipsum euisceratum imponito. Locum uerò urina humana foueto, uel in potu exhibeto absynthium, saluiam, uel ipsius piscis cerebrũ.

DE

[Π]ΕΡΙ ΣΚΟΡΠΙΟΥ ΘΑ-λασσίου.

Κεφ. σοϛ´.

[Τ]ούτου τὴν πληγὴν ἰᾶ-[ται] τρίγλα ἀναχεθεῖσα, [ἐ]πιτιθεῖσα. θεῖον ἄπυ-[ρο]ν μετ᾽ ὄξους ἀνατριβό-[με]νον. δαφνίδες τρεῖς πι-[ν]όμεναι λεῖαι.

DE SCORPIONE marino.

Cap. CCLXXVI.

Huius ictum sanat mulus piscis dissectus, impositusq;. Sulfur viuum cũ aceto infricatum, baccæ lauri tres tritæ potæque.

[Π]ΕΡΙ ΧΑΛΚΗΣ ΣΑΥ-ρας, καὶ σαλαμάνδρας.

Κεφ. σοζ´.

Τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς χαλ-[κ]ίτιδος σαύρας πλη-[γ]εῖσι συμβαίνει οἰδήμα-[τ]α, καὶ μελανίαι. θερα-[πευ]τέον ἢ τούτους ἐπὶ τῆ[ς] [μ]υγαλῆς εἰρημένοις. τοῖς [δ]ὲ ὑπὸ σαλαμάνδρας [δ]εδειγμένοις συμβαίνει [π]εριοδυνία σφοδρὰ, καὶ [π]ελίωσις κύκλῳ. τούτοις παραφέρομεν ῥητίνην πι-τυΐνην, ἢ στροβιλίνην, ἢ χαλβάνην μετὰ μέλιτος,

DE AEREA LACERta & salamandra.

Cap. CCLXXVII.

Ab ictu uero lacertæ viridis, tumores & liuores contingunt. Hos remedijs de mure araneo dictis curare oportet. A salamandræ uero dolor uehementissimus, & in orbem liuor. His resinam è picea aut pinu offeremus, vel galbanum cum melle, aut nucleos pineos cum decocto chamæpytios. Hæc uel imponũtur morsui, vel bibuntur.

ἢ στροβίλια μετὰ ἀφεψήματος χαμαιπίτυος. ταῦτα καὶ πίνειν, καὶ ἐπιτιθέναι τῷ δήγματι.

ΠΕΡΙ ΛΑΓΩΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ.
Κεφ. σοη'.

Λαγωοῦ θαλασσίου ποθέντος, παρακολουθεῖ γεῦσις ὁμοία ἰχθύος βρομώδης, κοιλίας ἄλγημα, οὔρου ἐποχή. εἴποτε δὲ ἐκκριθῇ, πορφυρίζονται ὁρᾶται, ὑδρώς τε δυσώδης. δοτέον τούτοις γάλα ὄνειον πίνειν, ἢ μαλάχης ῥίζης ἀφέψημα, ἢ πευκεδανοῦ ῥίζαν λείαν μετ' οἴνου, ἢ ἐλλέβορον μέλανα, ἢ σκαμμωνίας ὅσον δραχμὰ ς''. ἐν μελικράτῳ, ἢ χηνὸς νεοσφαγοῦς αἷμα. σημεῖον δὲ σωτηρίας, ἐὰν ἰχθύας δυνήσονται φαγεῖν.

DE LEPORE MArino.
Cap. CCLXXVIII.

Leporis marini potum gustus sequitur piscibus virosis nõ absimilis, ventris dolor, vrinæ suppressio. Si quando vero excernitur, purpureo colore cernitur, sudor fœtidus. His lac asininum in potu offerre oportet, vel radicis maluæ decoctum, vel peucedani radicem, tritã cum vino, vel veratrum nigrum, vel scammonij drachmæ semissẽ in mulsa, vel anseris recenter occisi sanguinẽ. Salutis autem nota est, cum pisces comedere poterunt.

ΠΕΡΙ ΒΔΕΛΛΩΝ.
Κεφ. σοθ'.

Βδέλλας δὲ τὰς κατα-

DE HIRVDINIBVS.
Cap. CCLXXIX.

Hirudines cum aqua

οθείσας σὺν τῷ ὕδατι ἐκβάλλει ἅλμη καταφορουμένη. ἀναγαργαριζέσθωσαν δὲ νίτρον σὺν ὕδατι, ἢ χάλκανθον σὺν ὄξει. τινὲς δὲ κόρεις ἔδωκαν τοῖς καταπιοῦσι τὰς βδέλλας. δίδου δὲ καὶ τὰ σκόρδα ἐσθίειν.

assumptas muria deuorata expellit. Gargarisandum itaque nitrum cum aqua, vel atramentum sutorium cum aceto. Quidam etiam cimices his, qui hirudines deorarũt exhibuerũt, allia item in cibo offerto.

ΠΕΡΙ ΜΥΚΗΤΩΝ. Κεφ. σπ΄.

DE FVNGIS. Cap. CCLXXX.

Μυκήτων δὲ οἱ μὲν τῷ γένει βλάπτουσιν, οἱ δὲ τῷ πλήθει. ἐπιφέρουσι δὲ πνιγμοὺς, ἐοικότας ταῖς ἀγχόναις. τούτους ἀνάγκαζε ἐμεῖν, διὰ τοῦ ἐλαίου. ὠφελοῦνται δὲ κληματίνην τέφραν σὺν ὀξυκράτῳ, ἢ νίτρῳ πίοντες. ὠφελεῖ δὲ αὐτοὺς, καὶ ἀλεκτορίδων ὠὰ ἀφεψημένα, καὶ ἐν ὀξυκράτῳ πινόμενα. ἢ ἀριστολοχίας δραχ. α΄, ἢ ἀψινθίου σὺν οἴνῳ, ἢ

Fungorum alij specie nocent, alij copia, strangulatus laqueis similes inducunt. Hos ad vomitum cogito, idque cum oleo, iuuantur præterea cum sarmentaceum cinerem ex posca vel nitro biberint. Eodẽ modo oua quoq; gallinarum cocta, & in posca ebibita, prosunt, vel aristolochię vel absynthij drachma cum vino, vel melissa cum melle & nitro, vel ruta cum oleo & vino ebibita, &

cum

μελισσόφυλλον σὺν μέλιτι καὶ νίτρῳ, ἢ πήγανον σὺν ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ πινόμενα, καὶ ἀφεψόμενα μετὰ μέλιτος, καὶ ἔμετος, καὶ λουτρόν.

cum melle cocta, vomitus deniq; & lotio.

ΠΕΡΙ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΤΥΡΩΘΈΝΤΟΣ ἐν γαστρί.
Κεφ. σπα'.

DE LACTE IN VENtre coagulato.
Cap. CCLXXXI.

Τούτοις δεῖ διδόναι πίνειν καλαμίνθης φύλλα ξηρὰ, ἢ τὸν χυλὸν ὁμοίως, ἢ σιλφίου ῥίζαν σὺν ὀξυκράτῳ, ἢ θύμον σὺν οἴνῳ, ἢ πιτύαν σὺν ὄξει.

His in potu calaminthæ folia arida dare oportet, vel ſuccum eodẽ modo, aut laſerpitij radicem ex poſca, vel thymum cũ vino, vel piceam cum aceto.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ μέλιτος.
Κεφ. σπβ'.

DE MELLE PONtico.
Cap. CCLXXXII.

Τοῖς ἐν τῇ ἡρακλείᾳ τοῦ πόντου μέλι φαγοῦσιν, ἢ πιοῦσιν τὰ αὐτὰ συμβαίνει τοῖς τὸ ἀκόνιτον πιοῦσι. τούτοις διδόναι δεῖ ὑδρόμελι μετὰ πηγάνου φύλλων, ἢ ὀρίγανον, ἢ πράσιον μετ' οἴνου, ἢ ἀ-

Qui mel quod in Heraclia ponti prouenit, vel comederint, uel biberint, ijs eadem quæ his, qui aconitum hauſerunt, accidũt. His aquam mulſam cum rutę folijs aridis, uel origanum, uel marrubiũ cum uino, uel abſinthiũ, uel

ψίνθιον, ἢ σέζωμον, ἢ ἀβρότονον, ἢ χαμαιπίτυν. | uel erucam, uel abrotonum, uel chamæpytin dare oportet.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘΑΙΡΟΝΤΩΝ ἁπλῶν φαρμάκων, ὅσα χολὴν ξανθὴν καθαίρει.
Κεφ. σπγ΄.

DE MEDICAMENTIS *simplicibus, quæ flauæ bili purgandæ sunt.*
Cap. CCLXXXIII.

Αλόης δραχ. α΄. μετὰ μελικράτου. ἐλλέβορος μέλας, σκαμμωνία, ἐλατήριον, τιθύμαλλος, πέπλιον, τραγορίγανον, χαμελαία, ἀριστολοχία, πολυπόδιον.

Aloës drachma cũ melicrato. Veratrũ nigrum, ſcammonium, elaterium, tithymallus, peplium, tragoriganum, chamelæa, ariſtolochia, polypodiũ.

ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΔΙ' ἀλόης.
Κεφ. σπδ΄.

CATAPOTIA EX *aloë.*
Cap. CCLXXXIIII.

Κολοκυνθίδος μέρος α΄. ἀψινθίου μέρος α΄. σκαμμωνίας μέρη β΄. σὺν ὕδατι δίδου κατὰ δύναμιν.

Cucurbitæ ſylueſtris, abſinthij ſingulæ partes, ſcammonij partes duæ, cum aqua pro uirium ratione dantur.

ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ ΤΟ ΔΙΑ τοῦ ῥοδομέλιτος.
Κεφ. σπε΄.

PVRGATIO EX *rhodomelite.*
Cap. CCLXXXV.

Ῥόδων χυλοῦ ξ. β΄. μέ-

Roſarum ſucci ſextarij duo,

λιτ☉ ξ. α΄. σκαμμωνίας, ὀγγ. δ΄. δίδου. ἄλλο. ναρδοστάχυ☉, ἀγαρικοῦ, ἐπιθύμου ἀνὰ ὀγγ. α ς″. τούτοις ἐπίβαλλε ῥόδων χυλοῦ ξ. τὸ ς″. μέλιτ☉ ξ. ς″. σκαμμωνίας ὀγγ. α ς″. ἕψει τοῦτο.

duo, mellis ſextarius, ſcãmonij vnciæ quatuor dantur. Aliud. Spicæ nardi, agarici, epithymi ſingulorum ſemuncia. His adijcito roſarũ ſucci, ſextarij dimidiũ, mellis tantundem, ſcammonij ſemuncia & coquito.

ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ ΤΟ ΔΙΑ κιτρίου.

Κεφ. σπϛ΄.

Κιτρίου λέπους, καὶ τῆς σαρκὸς λι. α. ἑψήσας ἐν ὕδατι, ἐπίβαλλε μέλιτ☉ ξ. ς″. καὶ πάλιν ἑψήσας, ἐπίπασσε λεῖαν πεπέρεως ὀγγ. α΄.

PVRGATIO EX *malo citrio.*

Cap. CCLXXXVI.

Mali medici corticis carniſque libra in aqua coquitur, & mellis ſextarij dimidium adijcitur, & denuo coquitur, & piperis triti vncia inſpergitur.

ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ ΥΔΡΑγωγόν.

Κεφ. σπζ΄.

Ἀλόης, ἐπιθύμου, καρυοφύλλου, κόκκου κνηδίου, πετροσελίνου, ῥέου

PVRGANS AQVAM *in hydropicis.*

Cap. CCLXXXVII.

Aloës, epithymi, caryophyllorũ, grani gnidij, petroſelini, rhapontici ſin-

-οντικοῦ ἀνὰ οὐγ. ς''. εὐ-
-φορβίου δραχ. α'. μέλιτος
τὸ ἀρκοῦν.

ci ſingulorũ vnciæ dimidiũ, euphorbij drachma, mellis quantum ſatis eſt.

-ΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΤΟ ΔΙ' ἑρμοδακτύλου. Κεφ. σπη'.

PVRGANS EX HERmodactylo. Cap. CCLXXXVIII.

Ἑρμοδακτύλου οὐγ. γ'.
-ἀνήσου, κυμίνου αἰθιοπι-
-κοῦ, ἄμεως, πεπέρεως,
-ζιγγιβέρεως ἀνὰ γρ. γ'.
-ἐπιθύμου οὐγ. ς''. ἀλυπιά-
-δος οὐγ. β'. δίδου σὺν ὑδ-
-ρατομέλιτι.

Hermodactyli vnciæ tres, aniſi, cymini, æthiopici, ameos, piperis, zinziberis ſingulorum ſcrupuli tres, epithymi vnciæ dimidium, turbith albi vnciæ duæ, cum mulſa dantur.

-ΙΕΡΑ ΓΑΛΗΝΟΥ. Κεφ. σπθ'.

HIERA GALENI. Cap. CCLXXXIX.

Χαμαίδρυος, πεπέ-
-ρεως μακροῦ, πεπέρεως
-λευκοῦ, ἀγαρικοῦ, στοιχά-
-δος, ἐλλεβόρου μέλανος,
-σκαμμωνίας, ναρδοστά-
-χυος, σκίλλης ὀπτῆς, ἐπι-
-θύμου, ἀνὰ οὐγ. ι ς''. σμύρ-
-νης, κρόκου, ἀμμωνιακοῦ,
-εὐφορβίου ἀνὰ δραχ. η'.
-μέλιτος τὸ ἀρκοῦν.

Triſſaginis, piperis lõgi, piperis albi, agarici, ſtœchadis, veratri nigri, ſcammonij, ſpicæ nardi, ſcillæ toſtæ, epithymi, ſingulorum ſemuncia, myrrhæ, croci, ammoniaci euphorbij, ſingulorũ drachmæ octo, mellis quãtum ſatis eſt.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΑΤΟΣ καθαρτικῶν. Κεφ. σϙ'.

Φλέγμα ἄγει λάθυρις, κόκκος κνίδιος, εὐφόρβιον, κολοκύνθη, καὶ λευκὸς ἐλλέβορος.

ΧΟΛΗΣ ΜΕΛΑΙΝΗΣ καθαρτικά. Κεφ. σϙα'.

Ἐπίθυμον, πολυπόδιον, ἐλλέβορος, μετὰ πρασσίου χυλῶ, ὀξύμελι, ὄξος παλαιὸν, ὅσον ξ. α'. μέλιτος ἀπαφρισμένου ἕψει, καὶ δίδου.

Ο ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΗΣ. Κεφ. σϙβ'.

Πεπέρεως οὐγγ. α'. πηγάνου φύλλων οὐγγ. α'. κυμίνου οὐγγ. α'. νίτρου δραχ. δ'. ζιγγιβέρεως οὐγγ. α'. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν.

DE MEDICAMENtis pituitam purgantibus. Cap. CCXC.

Pituitam educunt lathyris, granum gnidium, euphorbium, cucurbita ſyluestris, ueratrũ albũ.

PVRGANTIA Atram bilem. Cap. CCXCI.

Epithymus, polypodium, ueratrũ cum marrubij ſucco, acetum mulſum, uetus item cum mellis deſpumati ſextario cocto, & ita exhibito.

DIOSPOLITES. Cap. CCXCII.

Piperis, rutæ foliorũ, cymini, ſingulæ unciæ, nitri drachmæ quatuor, zinziberis uncia, mellis quantum ſatis eſt.

DIA-

ΤΟ ΔΙΑ ΚΑΛΑΜΙΝ-
θης. Κεφ. σηγ΄.

Καλαμίνθης, ὀγγ. ϛ΄΄. σεσέλεως δραχ. ϛ΄΄. γλήχωνος δραχ. ϛ΄΄. λιβιστικοῦ δραχ. η΄. πετροσελίνου δραχ. β΄. θύμου δραχ. β΄. πεπέρεως δραχ. ι΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν.

DIACALAMENTHVM.
Cap. CCXCIII.

Calaminthę unciæ media pars, feſeleos drachmæ dimidiū, pulegij tantundem, leniſtici drachmæ octo, petroſelini, thymi ſingulorum drachmę duæ, piperis drachma, mellis quantum ſatis eſt.

ΤΟ ΔΙΑ ΤΡΙΩΝ ΠΕ-
πέρεων.

Κεφ. σηδ΄.

Πεπέρεως λευκοῦ, μακροῦ, μέλανος ἀνὰ δραχ. ϛ΄΄. ζιγγιβέρεως δραχ. δ΄. θύμου δραχμ. β΄. ἀνήσου δραχ. β΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν. ταῦτα προσλαμβάνοντα σκαμμωνίαν, καθαίρουσιν ἀλύπως.

MEDICAMENTVM
dia trion pipereon, ex triplici pipere.
Cap. CCXCIIII.

Piperis albi, longi & nigri, ſingulorū drachma cum dimidia, zinziberis drachmę quatuor, thymi drachmæ duæ, aniſi tantundem, mellis quod ſufficit. Quibus ſi ſcammonium quoque adijciatur, citra moleſtiam purgāt.

ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΝ ΩΦΕ-
λιμον.
Κεφ. σηε΄.

Κιννάμωμον, καρυό-

STOMACHICVM
utile.
Cap. CCXCV.

Cinnamomum, caryophyllos,

φυλλον, κρόκον, σχοίνου ἄνθος, κόστον, παιονίαν, πάντα τρίψας, καὶ ἀναμίξας, χρῶ.

phyllos, crocum, iunci odorati florē, coſtum, pæoniam, ſingula trita et permixta in uſum adhibeto.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ Η χρυσῆ.

Κεφ. σϟϛ΄.

EMPLASTRVM AVreum dictum.

Cap. CCXCVI.

Ξηρίας τῆς οἰνάνθης, ξηρίας τοῦ νάρδου, ξυλαλόης, σαμψύχου ἀνὰ οὐγγ. γ΄. ἴρεως οὐγγ. β΄. ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος οὐγγ. δ΄. προπόλεως, ὀποπάνακος, βδελλίου, σαγαπηνοῦ, ἀνὰ οὐγγ. γ΄. χαλβάνης οὐγγ. α΄. θυμιάματος, τερεβινθίνης, κρόκου, μαστίχης, στάχυος, κινναμώμου ἀνὰ οὐγγ. γ΄. καρυοφύλλου οὐγγ. α΄. πεπέρεως μακροῦ οὐγγ. γ΄. νάρδου, βαλσάμου, τὸ ἀρκοῦν. καὶ ὁμοῦ μίξας, χρῶ.

Oenanthæ, nardi, in puluerem redactorum, xyloaloes, maiorang, ſingulorum vnciæ tres, iridis vnciæ duæ, Ammoniaci thymiamatis, propoleos, opopanacis, bdellij, ſagapeni, ſingulorum vnciæ tres, galbani vncia, thymiamatis, terebinthinæ, croci, maſtiches, ſpicæ, cinnamomi ſingulorum tantundem, caryophyllorum uncia, piperis longi vnciæ tres, nardi, balſami, quantum ſatis eſt, ſimul mixtis vtitor.

Τέλος.

RERVM ET VERBORVM IN LIBRVM NONI de medendis morbis præcipuè memorabilium Index.

Aspidis

Defluuij

D.

Febris

Hectica

Inflam-

Lienis

Palmulæ

Pili

Scolo-

FINIS.

